

Simone Elkeles

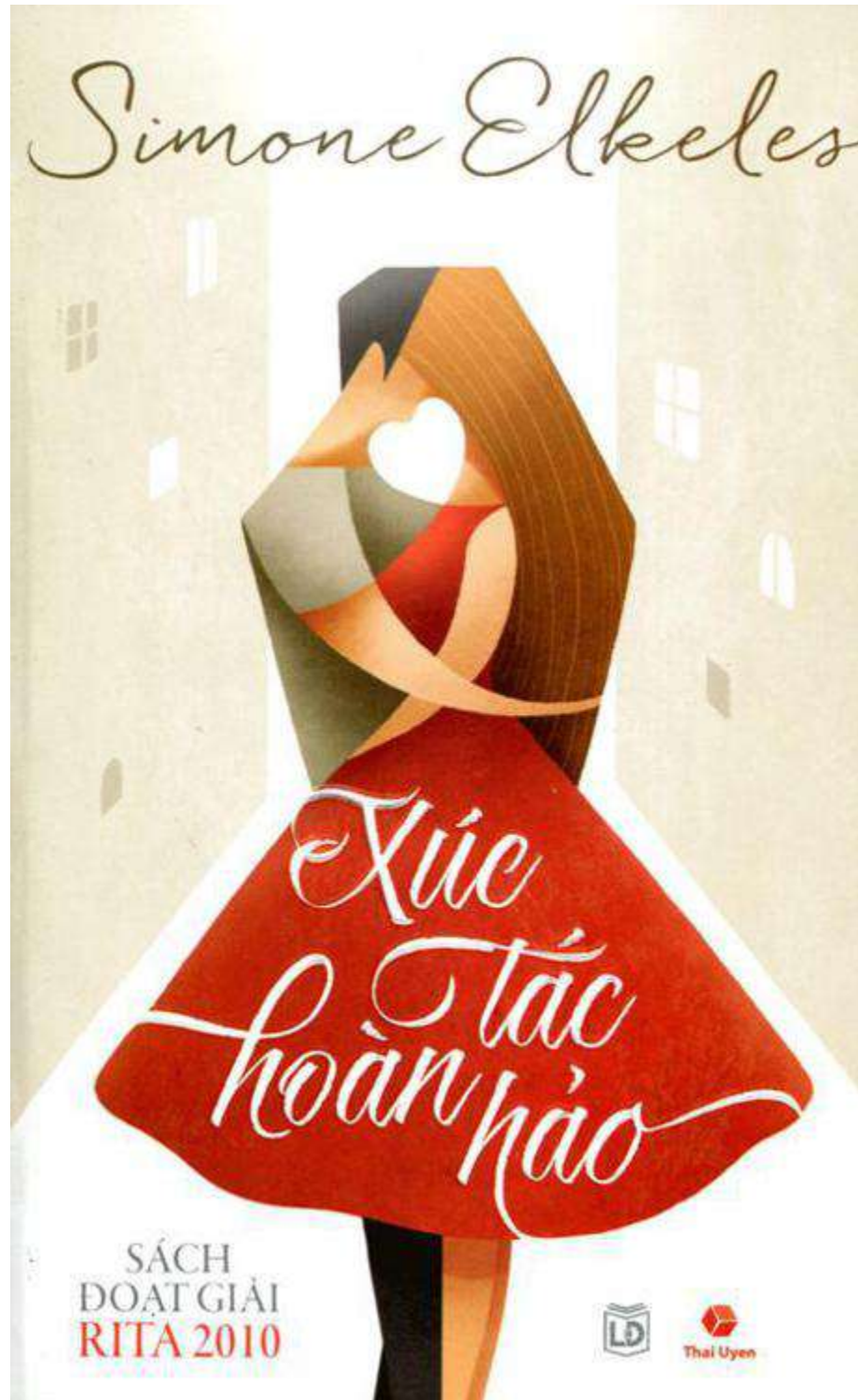
Xúc
Tắc
hoàn hảo

SÁCH
ĐOẠT GIẢI
RITA 2010

Thai Uyen

Xúc tác hoàn hảo

Xúc tác hoàn hảo

Tác giả: Simone Elkeles

Người dịch: Nguyễn Thu Anh

Kích thước: 13 x 20.5 cm

Số trang: 500

Ngày xuất bản: 08/08/2014

Giá bìa: 109.000 đ

Công ty phát hành: Thái Uyên

Nhà xuất bản: NXB Lao Động

Nguồn sách: tititidi

Chụp pic: kararoxbee

Type

Meobongxu87: 1-11

darknessflower98: 12-23

Tình Lạc Dao: 24-34

cielciel: 35-46

Xuân Nhi: 47-52

Minh Tran: 53-hết

Beta: hoahanhanh

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

STENT
Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

“Em đã từng nói em yêu anh.

Giờ còn không?”

“Em chưa bao giờ hết yêu anh.

Ngay cả khi em cố gắng một cách tuyệt vọng để quên anh,

em cũng chẳng thể làm được điều đó.”

Brittanny là đội trưởng đội cổ vũ của trường trung học. Giàu có, xinh đẹp và hoàn hảo, cô nàng được coi là cô gái đáng mơ ước nhất trường. Alex lại đến từ khu nhà nghèo, là thành viên một băng nhóm xã hội đen, một kẻ du côn mà lũ học sinh “tử tế” luôn cố tránh xa nếu không muốn gặp phải rắc rối.

Hai người họ không ngờ “được” cô giáo ghép chung thành một cặp thực hành ở lớp Hóa năm cuối trung học.

Buộc phải song hành cùng nhau, họ dần nhận ra đối phương khác hẳn những gì thể hiện ở vẻ bề ngoài. Đằng sau vẻ hoàn hảo của Brittanny là bao nỗi niềm muốn giấu kín về một gia đình không êm ấm. Đằng sau thái độ ngông nghênh, du côn của Alex là mong ước về một cuộc sống yên bình, không băng đảng, không bạo lực; là giấc mơ được học lên Đại học, được sống cho tử tế và có một người con gái để yêu thương...

Xúc tác hoàn hảo là cuốn sách dành cho teen rất được yêu thích tại Mỹ bởi lối viết gần gũi và nội dung đầy tính nhân văn. Cuốn sách đã đưa nữ tác giả Simone Elkeles lên hàng tác giả có sách bán chạy nhất theo New York Times và USA Today, đồng thời cũng giúp bà chiến thắng tại giải RITA 2010, giải thưởng danh giá nhất dành cho tiểu thuyết lãng mạn.

Tác giả

Simone Elkeles sinh ra và lớn lên tại Chicago, Hoa Kỳ. Bà là tác giả của những đầu sách cho teen bán chạy nhất theo xếp hạng của New York Times và USA Today.

Siome Elkeles cùng các tác phẩm hay nhất của bà, **Xúc tác hoàn hảo**, đã được vinh danh ở rất nhiều giải thưởng sách văn học khác nhau và đáng kể nhất là giải RITA 2010, giải thưởng hàng năm danh giá dành cho tác phẩm văn học lãng mạn xuất sắc nhất nước Mỹ.

Brittany

Ai chả biết tôi hoàn hảo. Cuộc sống tôi hoàn hảo. Quần áo tôi hoàn hảo. Ngay cả gia đình tôi cũng hoàn hảo. Dẫu cho những điều đó chỉ toàn là dối trá, song tôi vẫn phải cố gắng đến bờ hơi tai để giữ vững vỏ bọc hoàn hảo của mình. Nếu sự thật bị lộ ra, nó sẽ phá hủy toàn bộ hình tượng của tôi - một hiện thân không tì vết.

Đứng trước gương phòng tắm trong tiếng nhạc inh ỏi vọng ra từ loa, tôi lau đi đường kẻ xiêu vẹo đã vẽ tới lần thứ ba lên mi dưới. Tay tôi đang run, khi thật. Việc bắt đầu năm cuối trung học và gặp lại bạn trai sau cả một mùa hè lẽ ra không nên căng thẳng thế này, nhưng tôi đã có một khởi đầu thật tai họa. Đầu tiên, máy làm xoăn tóc bỗng nhiên bốc khói rồi đơ luôn. Sau đó là cúc trên chiếc áo tôi ưa thích bị đứt búp. Còn bây giờ, cây bút kẻ mắt lại quyết định dở chứng. Nếu được lựa chọn lúc này, tôi chỉ muốn ở yên trên chiếc giường tiện nghi và nhấm nháp đồng bánh quy sô-cô-la ngọt ngào suốt cả ngày.

“Brit, xuống thôi!” tiếng mẹ tôi loáng thoáng vọng lên từ dưới sảnh.

Bản năng đầu tiên của tôi là lờ đi, nhưng điều đó chẳng bao giờ cho tôi lợi lộc gì ngoài những cuộc cãi vã đầu đầu và thêm nhiều tiếng la hét khác.

“Con xuống ngay đây,” tôi đáp lại, hy vọng vẫn kịp vạch được một đường bút thật thẳng cho xong chuyện.

Cuối cùng thì đầu cũng vào đấy, tôi quăng chiếc bút vào hộp, kiểm tra tới lui hình ảnh chính mình trong gương, tắt loa rồi vội vàng lao xuống sảnh.

Mẹ tôi đang đứng chờ dưới cầu thang, quét mắt soi bộ trang phục của tôi. Tôi ưỡn thẳng người lên. Tôi biết, tôi biết mà. Tôi đã mười tám tuổi và không cần phải quan tâm xem mẹ mình nghĩ gì. Nhưng đây là khi bạn không sống trong nhà Ellis. Mẹ tôi hay lo lắng. Không giống kiểu lo âu có thể dễ dàng kiểm soát chỉ bằng vài viên thuốc nhỏ màu xanh đâu. Khi cơn xì-trét của bà nổi lên, bất cứ ai sống chung với bà đều phải chịu đựng. Chắc hẳn đó là lý do tại sao bố tôi luôn đi làm trước khi bà thức dậy mỗi sáng, có lẽ làm thế thì, ờ, ông sẽ không phải đối phó với bà.

“Mẹ không ưa chiếc quần, nhưng thích sợi thắt lưng,” Mẹ tôi nói, lấy ngón trỏ chỉ vào từng món một. “Và thứ tiếng ồn ào con gọi là nhạc ấy khiến mẹ đau hết cả đầu. Ồn chúa là nó đã ngừng.”

“Mẹ yêu, chúc mẹ buổi sáng tốt lành.” Tôi vừa nói vừa bước xuống cầu thang và đặt lên má bà một nụ hôn. Càng tới gần, tôi càng bị nhức mũi bởi mùi nước hoa nồng nặc của bà. Trông bà như một nữ triệu phú trong bộ váy tennis hiệu Ralph Lauren dòng Blue Label. Không ai có thể chìa ngón tay mà chỉ trích bộ trang phục này, chắc chắn.

“Mẹ đã mua bánh muffin mà con thích cho ngày đầu đến trường đây,” bà nói, lấy ra một gói từ sau lưng.

“Không, cảm ơn mẹ,” tôi nói, nhìn quanh quất tìm chị gái. “Shelley đâu ạ?”

“Trong bếp.”

“Bảo mẫu của chị ấy đã đến chưa ạ?”

“Tên cô ta là Baghda, và chưa, Khoảng một tiếng nữa cô ta mới đến.”

“Mẹ đã nói với cô ta len khiến da chị Shelley bị kích ứng chưa? Và chị ấy hay bứt tóc nữa?” Chị tôi luôn phát ra những tín hiệu không lời mỗi khi khó chịu vì bị len cọ vào da. Còn bứt tóc là một trò mới và nó gây ra một vài thảm họa. Thảm họa trong nhà tôi cũng khá tàn khốc như tai nạn xe cộ vậy, do đó, điều quan trọng là phải tránh xa chúng.

“Rồi. Đã nói. Mẹ vừa cho chị con một bài thuyết giảng sáng nay, Brittany. Nếu nó cứ hành động như hiện giờ, chúng ta sẽ lại phải tìm một người khác trông coi nó.”

Tôi bước vào bếp, không muốn nghe mẹ tôi nhai đi nhai lại mớ lý thuyết của riêng bà về việc tại sao Shelley thường nổi giận. Shelley đang ngồi bên bàn trên chiếc xe lăn, tỉ mỉ ăn thứ hỗn hợp được pha trộn riêng cho mình, vì ngay cả khi đã sang tuổi hai mươi, chị vẫn không có khả năng nhai và nuốt như người thường. Như thường lệ, đồ ăn vương vãi đầy cằm, môi và má chị.

“Chào, Shel-cung,” tôi nói, nghiêng người dùng khăn ăn lau mặt cho chị. “Hôm nay là ngày đầu em đến trường. Chúc em may mắn nào.”

Shelley đưa cánh tay co giật ra và tặng tôi một nụ cười méo mó. Tôi yêu nụ cười ấy.

“Chị muốn ôm em không?” Tôi hỏi lại, biết rằng chị sẽ muốn. Các bác sĩ luôn nói với chúng tôi rằng càng được tương tác nhiều, Shelley sẽ càng dễ phục hồi hơn.

Shelley gật đầu. Tôi cúi người vào vòng tay chị, cẩn thận giữ cho chúng không chạm vào tóc tôi. Khi đứng thẳng người lại, tôi nghe thấy tiếng mẹ hôn hên thở gấp. Thứ âm thanh nghe cứ như tiếng còi của trọng tài, làm

ngắt quãng cuộc sống của tôi. “Brit, con không thể đến trường như thế được.”

“Như thế nào ạ?”

Bà lắc đầu, buông ra tiếng thở dài lộ rõ sự thất vọng. “Nhìn áo sơ mi của con mà xem.”

Liếc xuống, tôi thấy một mảng ẩm ướt lớn trên chiếc áo sơ mi trắng hiệu Calvin Klein của mình. Oái. Nước dãi của Shelley. Nhưng chỉ cần nhìn khuôn mặt chảy dài của chị là tôi hiểu ngay những gì chị không dễ nói thành lời. *Shelley xin lỗi, Shelley không có ý định làm hỏng áo của em.*

“Không có gì to tát đâu,” tôi nói với chị, mặc dù tận sâu trong tâm tôi biết nó làm hoen ố vẻ bề ngoài “hoàn mỹ” của mình.

Mẹ tôi cau mày, thấm ướt một chiếc khăn giấy dưới vòi trong bồn rửa rồi chấm chấm vào chỗ bẩn. Điều này làm tôi thấy mình như trẻ lên hai vậy.

“Lên lầu thay đồ ngay.”

“Mẹ ơi, đó chỉ là chút nước đào thôi,” tôi nói, cẩn thận lỉnh đi để tránh biến điều này thành một trận chiến đầy tiếng la hét. Tôi không muốn chị Shelley cảm thấy buồn.

“Nước đào á. Con không muốn mọi người nghĩ con không quan tâm đến vẻ bề ngoài đấy chứ?”

“Được rồi mà.” Tôi ước gì đây là một ngày yên lành của mẹ, ngày mà bà không làm phiền tôi về những chuyện vợ vẫn.

Tôi hôn nhẹ lên đỉnh đầu Shelley để chắc chắn chị không nghĩ nước miếng của mình làm tôi bực bội. “Em sẽ gặp lại chị sau giờ học,” tôi nói, cố gắng giữ cho buổi sáng vui vẻ. “Để còn chơi nốt giải đấu ca-rô của chúng ta chứ.”

Rồi tôi chạy ngược lên lầu, nhảy hai bước một. Ngay khi tới được phòng ngủ, tôi kiểm tra đồng hồ. Ôi, không. Đã bảy giờ mười phút. Sierra sẽ bấm vào tôi ra mắt nếu tôi tới đón nó trễ. Rút một chiếc khăn màu xanh nhạt ra khỏi tủ quần áo, tôi cầu nguyện thứ này sẽ hiệu quả. Có lẽ sẽ không ai nhận thấy vết nước dãi nếu tôi thất nó đúng cách.

Khi tôi quay xuống, mẹ vẫn đứng sẵn đó, lại quan sát tôi từ đầu tới chân. “Thích cái khăn quàng đấy.”

Phù.

Và khi tôi bước ngang qua, bà dúi chiếc muffin vào tay tôi. “Ăn nó trên đường đi nhé.”

Tôi cầm lấy chiếc bánh, vừa đi bộ ra xe vừa lơ đãng cắn một miếng. Tiếc là nó không phải vị việt quất, loại tôi ưa thích. Nó có vị chuối và hạt óc chó, chuối thì lại nướng quá tay. Nó nhắc tôi nhớ đến bản thân mình, dường như hoàn hảo bên ngoài, nhưng bên trong thì nát bét.

“Dậy, Alex.”

Tôi cau có với thằng út và vùi đầu xuống gối. Kể từ lúc phải chia sẻ căn phòng với hai thằng em mười một và mười lăm tuổi, tôi chẳng còn tí riêng tư nào ngoại trừ chút không gian có được từ cái gối của mình.

“Để tao yên, Luis,” tôi làu bàu dưới gối. “Đừng có chọc, điên đấy.”

“Em không thèm vợ vẫn với anh,” thằng bé cãi. “Mẹ nói gọi anh dậy không thì muộn học mất.”

Năm cuối cấp. Tôi có thể tự hào mình là người đầu tiên trong gia đình Fuentes tốt nghiệp trung học. Nhưng sau khi tốt nghiệp, cuộc sống thực sự sẽ bắt đầu. Trường cao đẳng chỉ là một giấc mơ. Năm cuối này với tôi chẳng khác nào bữa tiệc về hưu dành cho một ông lão sáu mươi lăm tuổi. Bạn biết rõ mình có thể làm được nhiều hơn, nhưng mọi người chỉ mong bạn từ bỏ.

“Em đang mặc toàn đồ mới đấy,” giọng nói đầy tự hào của Luis vọng qua chiếc gối. “Các cô nàng còn lâu mới cưỡng lại được chàng trai Latin này!”

“Mừng cho mày,” tôi làu bàu.

“Mẹ nói em nên đổ bình nước này lên người anh nếu anh không chịu dậy.”

Không lẽ chút riêng tư cũng khó thế sao? Tôi tóm lấy cái gối ném mạnh sang bên kia phòng. Một cú đập trực tiếp. Nước văng tung tóe khắp người thằng nhỏ.

“*Chơi xấu!*” Thằng nhóc hét lên. “Đây là bộ đồ mới duy nhất của em đấy!”

Một tràng cười rộ lên từ bên kia cánh cửa. Carlos, thằng em thứ hai của tôi đang cười sặc sụa. Thế là, Luis nhảy bổ vào nó. Tôi đứng nhìn cuộc chiến diễn vượt ngoài tầm kiểm soát khi bọn chúng bắt đầu đấm đá nhau.

Quả là những chiến binh thực thụ, tôi vừa tự hào nghĩ vừa xem bọn nó choảng nhau. Nhưng là anh cả trong nhà, tôi phải dẹp yên vụ này. Tôi tóm lấy cổ áo Carlos, nhưng lại vấp phải chân Luis và ngã lăn quay ra sàn cùng bọn chúng.

Một làn nước lạnh buốt đổ ụp xuống lưng tôi trước khi tôi kịp lấy lại thăng bằng. Quay phắt lại, tôi bắt gặp mẹ trong bộ đồng phục đi làm cùng cái xô đựng đũa trên tay. Bà làm thu ngân ở một cửa hàng tạp hóa, cách đây hai dãy nhà. Chỗ ấy trả lương không cao, nhưng chúng tôi cũng chẳng cần gì nhiều.

“Dậy mau,” bà ra lệnh, bưng bưng thịnh nộ.

“Khỉ thật, mẹ tới,” Carlos nói, rồi đứng lên.

Mẹ nhúng những ngón tay vào xô nước lạnh buốt, khum lấy chỗ nước còn lại rồi vẩy chúng lên mặt Carlos.

Luis cười phá lên và trước khi thằng nhóc kịp biết chuyện gì xảy ra, nó cũng bị dính nước luôn. Đến khi nào thì bọn nó mới học được bài học này nhỉ?

“Thái độ gì kỳ cục vậy, hả Luis?” Bà hỏi.

“Không, thưa mẹ,” Luis nói, đứng nghiêm chỉnh như một người lính.

“Còn từ nào bậy bạ thốt ra từ *miệng* con nữa không, Carlos?” Bà nhúng tay vào nước như một lời cảnh cáo.

“Không, thưa mẹ,” tiếng đáp đồng dục vang ra từ thằng lính thứ hai.

“Còn con thì sao, Alejandro?” Bà nheo mắt tập trung sự chú ý vào tôi.

“Gì chứ? Con đã cố gắng để giải tán bọn nó,” tôi nói bằng vẻ ngây thơ vô tội, gửi tới mẹ nụ cười không-thể-cưỡng-lại.

Bà vỗ nước vào mặt tôi. “Đây là vì con không giải tán hai đứa nó sớm hơn. Giờ thì thay đồ đi, cả ba đứa, đến ăn sáng trước khi tới trường.”

Rất nhiều thứ có lợi từ nụ cười không-thể-cưỡng-lại đó. “Mẹ biết là mẹ yêu bọn con mà,” tôi nói với theo khi bà quay lưng rời khỏi phòng.

Sau khi tắm vội, tôi quay lại phòng ngủ với chiếc khăn quấn ngang hông. Trông thấy Luis choàng chiếc khăn rằn của tôi, ruột gan tôi xoắn lại. Tôi giật lấy nó. “Đừng bao giờ sờ tới cái này, Luis.”

“Tại sao?” Nó hỏi, đôi mắt nâu sâu thẳm đầy vẻ ngây thơ.

Đối với Luis, đó chỉ là một chiếc khăn. Còn đối với tôi, đó là biểu tượng cho những gì đã và sẽ không bao giờ có. Làm thế quái nào tôi có thể giải thích điều này với một thằng nhóc mười một tuổi? Nó biết tôi làm gì. Ai cũng biết chiếc khăn mang màu của băng Latino Blood. Ân đền oán trả đã thấm sâu đến nỗi giờ tôi không thoát ra được. Nhưng tôi thà chết chứ không để cho một trong hai thằng em mình bị cuốn theo.

Tôi vo chặt chiếc khăn lại thành một nùi trong tay. “Luis, đừng có chạm tay vào cái khỉ gì của tao. Đặc biệt là những thứ của băng Blood.”

“Em thích màu đỏ và đen.”

Đó là điều cuối cùng tôi muốn nghe. “Nếu tao bắt gặp mày dùng nó lần nữa, mặt mày sẽ được điểm thêm vài chấm *đen và xanh* đấy,” tôi nói với nó. “Rõ chưa, nhóc con?”

Thằng nhóc nhún vai. “Rồi, rõ rồi.”

Rồi nó nhún nhảy rời khỏi phòng, tôi tự hỏi liệu nó có thực sự hiểu rõ hay không.

Thôi không suy nghĩ quá nhiều về việc đó nữa, tôi lôi cái áo thun đen từ tủ đồ khoác lên người và mặc vào chiếc quần jean đã bạc màu. Khi đang quán khăn rửa quanh đầu, tôi nghe thấy tiếng mẹ gọi vọng lên từ nhà bếp.

“Alejandro, xuống ăn ngay kẻo thức ăn nguội hết. Nhanh, mau lên!”

“Con xuống ngay đây,” tôi đáp lại. Chẳng hiểu sao thực phẩm lại là một phần quan trọng đến vậy trong cuộc đời bà.

Máy thằng em tôi đang mải ngấu nghiến bữa sáng khi tôi bước vào bếp. Tôi mở tủ lạnh và liếc qua.

“Ngồi xuống.”

“Mẹ, con chỉ lấy...”

“Không có lấy gì hết, Alejandro. Ngồi xuống ngay. Chúng ta là một gia đình và chúng ta sẽ ăn như nhau.”

Tôi thở dài, đóng sập cửa tủ lại và ngồi xuống cạnh Carlos. Đôi khi là thành viên trong một gia đình thân thiết cũng có nhược điểm của nó. Mẹ đặt trước mặt tôi cái đĩa chất đầy trứng và bánh ngô.

“Tại sao mẹ không thể gọi con là Alex?” Tôi hỏi, cúi gằm, nhìn chằm chằm đĩa thức ăn trước mặt.

“Nếu mẹ muốn gọi con là Alex thì việc gì phải đặt tên con là Alejandro? Con không thích tên mình sao?”

Các cơ bắp của tôi căng cứng. Tôi được đặt tên theo người bố đã không còn sống trên đời, người đã để lại cho tôi trách nhiệm là người chủ gia đình. Alejandro, Alejandro Jr., Junior... với tôi đều như nhau cả.

“Gọi thế sẽ có vấn đề sao?” Tôi nói nhỏ lại trong lúc cầm lên một chiếc bánh ngô rồi ngược nhìn, cố gắng đánh giá phản ứng của bà.

Mẹ đang rửa các đĩa bẩn trong chậu rửa, lưng quay về phía tôi. “Không.”

“Alex muốn giả vờ mình là người da trắng.” Carlos xen vào. “Anh có thể thay đổi tên, anh trai, nhưng không ai có thể nhầm lẫn anh với bất kỳ giống người nào khác, anh luôn là người Mỹ gốc Mexico.”

“Carlos, câm mồm lại,” tôi cảnh cáo. Tôi không muốn mình là người da trắng, Tôi chỉ không muốn được liên tưởng với cha.

“Làm ơn đi, hai đứa,” mẹ cầu xin chúng tôi. “Đã đủ các trận cãi vã cho cả một ngày rồi đây.”

“Mua^[1],” Carlos ngậm nha, trêu chọc bằng cách gọi tôi là một thuyền nhân^[2].

[1] Từ trong bản gốc Mojado (tiếng lóng): nghĩa là “mưa, người ướt”, cũng là một bài hát của ca sĩ – nhạc sĩ Ricardo Arjona người Guatemala. Lời bài hát xoay quanh chuyện nhập cư, kể lại câu chuyện của một người đàn ông từ bỏ đất nước của mình để đến một quốc gia khác tìm kiếm cuộc sống tốt hơn.

[2] Thuyền nhân: người vượt biên bất hợp pháp sang nước khác bằng cách đi thuyền.

Tôi chịu đựng hết nổi cái miệng của Carlos rồi, nó đã đi quá xa. Tôi đứng lên, đẩy ghế ra sau. Carlos làm theo, bước tới trước mặt tôi, rút ngắn khoảng cách. Nó biết tôi có thể tấn cho nó một trận vì cái sự ngu ngốc này. Ra về ta đây sẽ khiến nó có ngày gặp rắc rối khi chọc sai người.

“Carlos, ngồi xuống,” mẹ ra lệnh.

“Chơi bản,” Carlos kéo dài giọng ra. “Nữ này, đồ du đãng.”

“Carlos!” mẹ tôi rít lên và lao tới trước, nhưng tôi đã xen vào giữa hai người và túm lấy cổ áo thằng em.

“Đúng, bất cứ ai cũng nghĩ thế về tao,” tôi nói với nó. “Nhưng nếu mày cứ sửa ra những điều rác rưởi như thế, họ cũng sẽ nghĩ y hệt về mày thôi.”

“Anh trai, họ cũng sẽ nghĩ như vậy về em. Dù cho em có muốn hay không.”

Tôi buông nó ra. “Mày sai rồi, Carlos. Mày có thể làm tốt hơn sống tốt hơn.”

“Hơn cả anh?”

“Phải, tốt hơn tao, và mày biết điều đó.” Tôi nói. “Giờ thì xin lỗi mẹ ngay vì mày đã phun ra những lời đó trước mặt mẹ.”

Nhìn vào mắt tôi, Carlos biết tôi không hề đùa. “Xin lỗi mẹ,” nó nói rồi ngồi xuống. Nhưng tôi cũng không bỏ lỡ cái trừng mắt của nó, vì đã khiến cái tôi của nó bị tổn thương.

Mẹ quay đi mở tủ lạnh, cố giấu những giọt nước mắt. Chết tiệt, bà lo cho Carlos. Nó là học sinh năm thứ hai trung học, và hai năm tới đây sẽ quyết định nó thành ra thế nào.

Tôi tóm lấy áo khoác da màu đen, cần phải ra khỏi đây. Tôi hôn nhẹ lên má mẹ thay lời xin lỗi vì đã làm hỏng bữa sáng rồi cuốc bộ ra ngoài, tự hỏi làm thế nào có thể tiếp tục giữ Carlos và Luis không dẫm lên vết xe đổ của mình để đi trên con đường khác sáng sủa hơn. Ôi, mẹ kiếp, thật mịa mai làm sao.

Trên phố, mấy thằng đội khăn rằn giống nhau đang ra dấu hiệu biểu trưng cho băng Latino Blood: đập hai lần bàn tay phải – với ngón áp út gập lại – lên cánh tay trái. Tôi thấy máu trong mình nóng lên khi ra hiệu đáp lại rồi leo lên mô tô. Họ cần một-thằng-chịu-chơi, và họ đã có tôi. Khoác lên mình bộ mặt hoàn toàn khác khi bước ra thế giới bên ngoài, đôi lúc tôi cũng phải ngạc nhiên về chính bản thân mình.

“Alex, đợi đã”, một giọng nữ quen thuộc gọi theo.

Carmen Sanchez, hàng xóm và là bồ cũ của tôi, chạy tới.

“Chào Carmen,” tôi lầm bầm.

“Thế nào, cho em đi nhờ tới trường được không?”

Chiếc váy ngắn màu đen khoe ra cặp chân tuyệt đỉnh, áo sơ mi ôm chặt làm nổi lên bộ ngực nhỏ nhưng đầy kiêu ngạo của cô nàng. Từng có thời gian tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì cho cô nàng này, nhưng đây là trước khi

tôi bắt gặp nàng ta trên giường một thằng khác vào mùa hè năm ngoái. Hay có lẽ là trong xe hơi, cũng thế cả.

“Thôi nào, Alex. Em hứa sẽ không cần... trừ khi anh muốn.”

Carmen là thành viên nữ^[3] cùng trong băng Latino Blood với tôi. Dù không còn là một cặp, chúng tôi vẫn cùng hội cùng thuyền. Đó là luật trong cuộc sống của chúng tôi. “Lên đi,” tôi nói.

[3] Homegirl: Một cô gái mà bạn có thể làm mọi điều với cô ấy như: đưa về nhà, quan hệ tình dục, trò chuyện, trao đổi như những cặp vợ chồng khác mà không phải chịu trách nhiệm gì, nó còn có nghĩa là một thành viên nữ của một băng đảng thanh thiếu niên.

Carmen nhảy phốc lên sau xe và cô tình đặt tay lên đùi tôi, áp sát cơ thể vào lưng tôi. Nó không mấy phát huy tác dụng như cô nàng hy vọng. Carmen nghĩ tôi có thể quên đi quá khứ ư? Không đời nào. Quá khứ chính là thứ đã tạo nên tôi.

Ngay trước mắt, tôi cố gắng tập trung vào năm học cuối cấp sắp bắt đầu tại Fairfield. Khốn thật, quá khó, vì không may là sau khi tốt nghiệp, tương lai của tôi có thể cũng sẽ mờ mịt hết như quá khứ.

3

Brittany

“Tóc tớ cứ rối tung lên khi ở trong cái xe này ấy, Sierra. Mỗi khi lên xuống xe là cả đầu tớ lại trông như vừa trải qua một cơn lốc xoáy,” tôi nói

với con bạn thân trong lúc lái chiếc xe mui trần màu bạc mới coóng trên đường Vine, thẳng hướng trường trung học Fairfield.

“Hình thức bên ngoài nói lên tất cả.” Bố mẹ đã dạy tôi phương châm này, phương châm kiểm soát cuộc đời tôi. Đó là lý do duy nhất khiến tôi không bình luận gì về chiếc BMW khi bố tặng nó cho tôi như món quà sinh nhật xa xỉ cách đây hai tuần.

“Chúng ta sống cách thành phố Windy nửa giờ,” Sierra vừa nói vừa thả tay đón gió. “Thời tiết ở Chicago thực ra đâu có bao giờ tĩnh lặng. Thêm nữa, cậu trông như một nữ thần Hy Lạp với mái tóc vàng đầy hoang dại, Brit ạ. Cậu chỉ lo lắng vì sắp được gặp lại Colin thôi.”

Ánh mắt tôi lướt trên bức hình chụp tôi và Colin được cắt hình trái tim dán trên bảng điều khiển. “Một mùa hè xa cách có thể làm người ta thay đổi.”

“Càng xa càng nhớ đó,” Sierra đáp lại. “Cậu là đội trưởng đội cổ vũ còn anh ấy là đội trưởng đội bóng đá Varsity. Hai người đương nhiên phải cặp với nhau, nếu không thì mặt trời lệch khỏi quỹ đạo mất.”

Cả mùa hè Colin chỉ gọi cho tôi vài lần từ nhà nghỉ của gia đình, anh ở đó chơi với bạn bè. Tôi không biết quan hệ của chúng tôi hiện tại đang thế nào. Anh ấy chỉ vừa mới quay về tôi qua.

“Tớ yêu những cái quần jean như này,” Sierra nói, nhìn cái quần bạc théch kiểu Brazil của tôi. “Tớ sẽ mượn được chúng trước khi cậu biết.”

“Mẹ tớ ghét chúng,” tôi nói với nó, vuốt lại tóc khi dừng đèn đỏ, cố gắng làm gọn mái tóc vàng đang tán loạn của mình. “Bà nói chúng trông như được lượm về từ chỗ bán quần áo cũ vậy.”

“Cậu có nói với bà là phong cách vintage đang rất mốt không?”

“Có chứ, nhưng bà có bao giờ thèm nghe đâu. Bà còn chẳng chú ý khi tớ hỏi về cô bảo mẫu mới.”

Không ai hiểu chuyện gì đang diễn ra trong nhà tôi. May mắn thay, tôi có Sierra. Nó có thể không hiểu, nhưng vẫn biết lắng nghe và giữ kín cuộc sống gia đình tôi trong vòng bí mật. Ngoài Colin, Sierra là người duy nhất đã gặp chị tôi.

Sierra bật mở hộp đĩa CD. “Chuyện gì đã xảy ra với cô bảo mẫu trước?”

“Shelley bứt một nắm tóc của cô ta.”

“Úi trời.”

Tôi lái vào bãi đậu xe của trường trong khi đầu óc vẫn vương vấn những ý nghĩ về chị gái. Bỗng bánh xe rít lên, dừng lại đột ngột, tôi gần như tông vào một cặp đôi trên chiếc mô tô. Tôi cứ tưởng bãi đậu xe trống không.

“Coi chừng chứ, đồ quý,” Carmen Sanchez, đứa con gái đang ngồi sau chiếc mô tô vừa nói vừa giơ ngón tay thối về phía tôi.

Con bé đó rõ ràng đã bỏ lỡ bài giảng về cảm xúc trong lớp học Lái xe.

“Xin lỗi,” tôi nói to hết mức có thể trong tiếng gầm rú của động cơ mô tô. “Tôi tưởng không có ai ở đây.”

Sau đó, tôi nhận ra người điều khiển chiếc xe mà mình suýt đâm vào. Hắn quay lại. Đôi mắt đen đầy giận dữ. Màu đỏ và đen trên chiếc khăn rằn. Tôi lún xuống ghế ngồi.

“Ôi, tiêu rồi. Đó là Alex Fuentes,” tôi nhăn mặt.

“Chúa ơi, Brit,” Sierra nói, hạ thấp giọng. “Tớ muốn sống tới lễ tốt nghiệp. Chuồn khỏi đây trước khi thằng đó quyết định giết cả hai đứa mình.”

Alex vừa nhìn chăm chăm vào tôi với đôi mắt ma quỷ vừa gạt chân chống xe xuống. Hấn định đe dọa tôi?

Tôi tìm cách cài số lui, điên cuồng di chuyển cần gạt tới lui. Ôi, bố đã mua cho tôi chiếc xe số nhưng lại không hề dành thời gian dạy tôi cách làm chủ nó.

Alex tiến một bước về phía xe tôi. Bản năng mách bảo tôi bỏ xe lại và chạy trốn, như thể tôi đã bị mắc kẹt trên đường ray với một đoàn tàu đang lao thẳng về mình. Tôi liếc nhìn Sierra, nó đang sốt sắng lục tìm cái gì đó trong ví. Nó đang đùa chắc?

“Chết tiệt, tớ không thể lùi xe lại. Tớ cần giúp đỡ. Cậu đang tìm cái gì vậy?” Tôi hỏi.

“Ồ... không có gì. Tớ đang cố tránh tiếp xúc bằng mắt với băng Latino Blood. Cậu di chuyển xe đi, được chứ?” Sierra trả lời qua hàm răng nghiến chặt. “Mà, tớ chỉ biết lái xe số tự động thôi.”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Cuối cùng cũng cài được số lùi, bánh xe của tôi rít lên âm ỉ, tôi lái đi và tìm một chỗ đậu khác trong bãi xe.

Sau khi đậu xe vào góc phía tây, cách xa gã thành viên băng đảng có tiếng tăm đủ khiến ngay cả những thằng cầu thủ vô lại nhất Fairfield cũng

phải sợ mất mật, Sierra và tôi đi bộ lên những bậc thềm dẫn vào trường. Thật không may, Alex Fuentes và đồng bọn đang đứng đây trước cổng.

“Đi ngang qua chúng,” Sierra nói khẽ. “Dù cậu làm gì, đừng nhìn vào mắt chúng.”

Nói thì dễ, sao có thể làm thế khi mà Alex Fuentes đã bước tới ngay trước mặt và chắn ngang tôi.

Nếu biết mình sắp chết, bạn sẽ cầu nguyện điều gì?

“Lái xe thật tệ,” chất giọng mang âm hưởng Latin của Alex lộ vẻ khinh khỉnh, tỏ rõ lập trường TÔI-LÀ-KẸ-CÓ-QUYỀN-Ở-ĐÂY.

Kẻ này tuy trông giống một người mẫu của hãng thời trang Abercrombie với cơ thể rắn rỏi và khuôn mặt không tì vết, nhưng bức hình chụp hắn thì nhiều khả năng sẽ được gắn trên lệnh truy nã.

Những đứa đến từ khu bắc không thực sự hợp với những đứa đến từ khu nam. Không phải chúng tôi nghĩ mình tốt hơn họ, chẳng qua chỉ là khác nhau mà thôi. Lớn lên trong cùng một thành phố, nhưng lại ở những môi trường hoàn toàn trái ngược nhau. Chúng tôi sống trong những ngôi nhà lớn bên hồ Michigan, còn họ sống kế bên đường ray xe lửa. Cách chúng tôi nhìn nhận, nói chuyện, hành động và cả ăn mặc cũng khác biệt. Tôi không cho rằng nó tốt hay xấu; nó chỉ là thực tế ở Fairfield. Và trung thực mà nói, hầu hết bọn con gái đến từ khu nam đều đối xử với tôi giống như Carmen Sanchez... chúng nó ghét tôi vì chính con người tôi.

Hay, nói đúng hơn, con người mà chúng *nghĩ* là tôi.

Ánh mắt của Alex từ từ di chuyển từ trên xuống dưới, dạo chơi theo chiều dài cơ thể tôi trước khi quay ngược trở lại. Đây không phải lần đầu

tiên một thằng con trai soi mói tôi, nhưng tôi chưa bao giờ thấy một kẻ như Alex làm điều đó ngang nhiên đến thế... ở khoảng cách gần đến vậy. Tôi cảm thấy mặt mình đang nóng lên.

“Lần sau, đi đâu thì nhớ nhìn kỹ,” hắn nói, giọng lãnh đạm và đầy kiểm soát.

Hắn đang cố gắng bắt nạt tôi. Hắn vốn giỏi trò này lắm mà. Tôi sẽ không để hắn giành chiến thắng trong trò chơi con con này, ngay cả khi dạ dày tôi đang cuộn tung lên. Tôi giữ thẳng vai và cười mỉa, nụ cười tôi vẫn sử dụng để đẩy mọi người dạt ra. “Cảm ơn vì lời khuyên.”

“Nếu cậu cần một người đàn ông thực thụ dạy cách lái xe, tôi có thể chỉ cho cậu vài bài.”

Tiếng huýt sáo và reo hò âm ỉ của đám bạn hắn khiến tôi sôi máu.

“Nếu cậu là người đàn ông thực thụ, cậu sẽ mở cổng cho tôi thay vì đứng cản đường,” tôi nói, tự ngưỡng mộ sự đáp trả của mình ngay cả khi đầu gối đang muốn khuỵu xuống.

Alex lùi lại, kéo cổng mở ra, và làm động tác cung kính như thể quản gia của tôi. Hắn đang giễu cợt tôi, hắn biết điều đó, tôi cũng biết điều đó. Tôi thoáng nhìn Sierra, vẫn đang tuyệt vọng tìm kiếm thứ gì đó không có trong ví.

“Đi mà sống cuộc sống của cậu đi,” tôi nói với hắn.

“Giống cuộc sống của cậu sao? Khốn thật, để tôi nói cho cậu hay,” Alex gay gắt nói, “cuộc sống của cậu không phải hiện thực, nó là giả. Hệt như cậu vậy.”

“Còn hơn là sống như một kẻ hồng bét,” tôi đáp trả, hy vọng những lời nói của mình cũng châm chích ngang ngửa với lời hắn. “Hết như cậu vậy.”

Tôi tóm lấy cánh tay Sierra, kéo con bé về phía cánh cổng mở. Tiếng huýt sáo cùng những lời xì xầm đuổi theo chúng tôi suốt đường vào trường.

Cuối cùng tôi cũng thở hắt ra, quay sang Sierra.

Con bạn thân nhìn tôi chăm chăm, tròn tròn mắt. “Chết tiệt, Brit! Cậu muốn chết hay sao mà làm thế?”

“Alex Fuentes lấy quyền gì mà bắt nạt người ta như vậy?”

“Ừm, có lẽ thằng đó giấu súng trong quần hoặc do bộ trang phục mà nó mặc sặc mùi băng nhóm,” Sierra mĩa mai nhả ra từng từ một.

“Hắn chẳng dại gì mà mang súng đến trường,” tôi suy luận. “Và tớ cũng không muốn mình bị bắt nạt, bởi hắn hay bất cứ ai.” Ít nhất là tại trường. Trường học là nơi tôi có thể duy trì vẻ bề ngoài “hoàn hảo” của mình, đứa nào ở trường cũng muốn có nó bằng được. Đột nhiên sự nhớ ra đây đã là năm cuối cùng tại Fairfield, tôi lắc vai Sierra. “Giờ tụi mình là những học sinh năm cuối rồi đấy,” tôi nói với sự hăng hái như mỗi khi cổ vũ cho đội bóng đá.

“Thì sao?”

“Thì, bắt đầu từ bây giờ mọi thứ sẽ được h-o-à-n-h-ả-o.”

Chuông reo, mà chính xác nó không phải là tiếng chuông, vì hội học sinh năm ngoái đã bình bầu để thay thế tiếng chuông chuyên tiết bằng những bản nhạc. Hiện giờ họ đang chơi bản “*Summer Lovin*” của nhóm *Grease*. Sierra

bắt đầu bước xuống sảnh. “Tớ chắc chắn cậu sẽ có một lễ tang h-o-à-n-h-à-o. Với hoa và tất cả mọi thứ.”

“Ai chết thế?” Một giọng nói cất lên từ phía sau.

Tôi quay lại. Đó là Colin, với mái tóc vàng phai màu do nắng hè cùng nụ cười rộng chiếm gần hết cả khuôn mặt. Ước gì tôi có gương ở đây để xem liệu lớp trang điểm của mình có bị nhòe đi không. Nhưng chắc chắn Colin vẫn sẽ hẹn hò với tôi ngay cả khi nó có vấn đề, phải không? Tôi chạy tới ôm lấy anh.

Anh ôm chặt lấy tôi, hôn nhẹ lên môi tôi rồi lùi lại. “Ai chết thế?” Anh hỏi lại lần nữa.

“Không ai cả,” tôi trả lời. “Quên chuyện đó đi. Quên tất cả mọi thứ đi trừ việc ở bên em.”

“Thật quá dễ, khi em trông quá nóng bỏng thế này.” Colin hôn tôi lần nữa. “Xin lỗi anh đã không gọi điện. Mấy việc tháo dỡ đồ đạc này nọ thật khiến anh phát điên.”

Tôi mỉm cười với anh, sung sướng vì mùa hè xa cách đã không làm thay đổi mối quan hệ của chúng tôi. Toàn bộ hệ mặt trời vẫn an toàn, mặt trời vẫn ở đúng quỹ đạo của nó, ít nhất là cho tới giờ.

Colin khoác tay qua vai tôi đúng lúc cánh cổng trước mở ra. Alex cùng lũ bạn ủa vào ô ạt như thể bọn họ tới đây để bắt cóc cả trường.

“Tại sao bọn chúng vẫn đến trường nhỉ?” Colin lầm bầm hạ giọng xuống nên tôi là người duy nhất nghe thấy. “Chẳng phải kiểu gì thì một nửa trong số chúng cũng sẽ bị đuổi trước khi kết thúc năm học sao?”

Ánh mắt tôi và Alex thoáng giao nhau, một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng tôi.

“Em suýt đụng phải xe của Alex Fuentes sáng nay,” tôi nói với Colin khi Alex đã ở ngoài tầm nghe.

“Em nên đụng luôn đi.”

“Colin,” tôi quở trách.

“Ít nhất thì việc đó cũng sẽ khiến cho người đầu tiên trở nên thú vị. Cái trường này chán như con gián.”

Chán á? Tôi suýt bị tai nạn xe hơi, bị đá khỏi chỗ đậu xe bởi một đứa con gái đến từ khu nam, và bị quấy rối bởi một thành viên băng đảng nguy hiểm ngay từ cổng trường. Nếu đó là dấu hiệu báo trước những chuyện sẽ xảy ra trong suốt năm học cuối, thì ngôi trường này không hề tẻ nhạt tí nào.

4

Alex

Tôi biết thế nào mình cũng sẽ bị gọi vào phòng hiệu trưởng mới vào lúc nào đó trong năm, nhưng không nghĩ chuyện đó lại xảy ra ngay trong ngày học đầu tiên.

Nghe nói Tiên sĩ Aguirre được thuê vì tính cách khá “rắn” tại một trường trung học nào đó ở Milwaukee. Ai đó đã điểm mặt tôi là kẻ cầm đầu, thế

nên tôi mới phải đến ngôi chết dí ở đây thay vì một thằng nào khác trong băng Latino Blood.

Aguirre đã lôi tôi từ phòng tập thể dục, đến cái nơi mà ông ta có thể ưỡn ngực và tuôn ra những lời dông dài về nội quy cùng những biện pháp kỷ luật cứng rắn của nhà trường. Chắc ông ta cảm nhận được tôi đang lơ đãng, và cũng muốn thử xem tôi sẽ phản ứng thế nào, ông ta cất lời hăm dọa, "... và năm nay tôi đã thuê thêm hai nhân viên bảo vệ có trang bị vũ khí làm việc toàn thời gian, Alejandro."

Đôi mắt ông ta xoáy vào tôi, cố gắng dọa dẫm. Ồ, thì dọa. Tôi dám nói ngay rằng mặc dù Aguirre có thể là người gốc Latin, nhưng ông ta không biết tí gì về cái cách mà bọn đường phố chúng tôi cư xử. Tôi biết tiếp theo ông ta sẽ nói là mình cũng lớn lên trong nghèo khổ giống như tôi. Có điều, hầu như chắc chắn là ông ta chưa từng lái xe ngang qua khu chúng tôi. Có lẽ tôi nên dẫn ông ta đi dạo một chuyến.

Ông ta đứng trước mặt tôi. "Tôi đã hứa với ban lãnh đạo cũng như hội đồng nhà trường là cá nhân tôi sẽ chịu trách nhiệm nhỏ tận gốc thứ bạo lực đang lây lan trong ngôi trường này nhiều năm. Tôi sẽ không ngần ngại đình chỉ học bất cứ ai coi thường nội quy của nhà trường."

Tôi chỉ mới vui đùa một chút với nàng diva của đội cổ động mà ngài hiệu trưởng đây đã đả động tới chuyện đuổi học rồi. Có lẽ ông ta đã biết việc tôi bị đuổi học năm ngoái. Một sự cố nhỏ đã khiến tôi bị đuổi học ba ngày. Nó hoàn toàn không phải lỗi của tôi. Thằng Paco có lý luận rất điên rồ là nước lạnh sẽ gây tác động khác nhau đến cái của quý của dân da trắng so với dân Latin. Tôi đang tranh luận với nó trong phòng tắm hơi sau khi nó tắt máy nước nóng thì tụi tôi bị bắt.

Tôi không hề làm gì, nhưng vẫn phải chịu trách nhiệm. Paco cố gắng nói ra sự thật, nhưng hiệu trưởng cố bỏ ngoài tai. Có khi nếu tôi cố cãi thêm

chút nữa thì ông ta cũng sẽ phải nghe thôi. Nhưng chiến đấu vì một vụ vớ vẫn như thế để làm gì?

Rõ ràng là tại Brittany Ellis mà tôi phải có mặt ở đây lúc này. Bạn đã bao giờ thấy thằng bạn trai của con nhỏ đó bị gọi vào văn phòng Aguirre chưa? Không đời nào đâu. Thằng đó là thần tượng bóng đá trong trường. Nó có thể cúp học và khơi mào các trận đánh nhau, ngay cả khi đó thì Aguirre vẫn sẽ bỏ đít nó. Colin Adams luôn áp bức tôi, vì nó biết mình có thể thoát tội. Mỗi khi tôi quay lại trả đũa là thằng khốn ấy lại tìm ra cách để thoát khỏi hoặc chạy vội tới phòng giáo viên... nơi mà đám giáo viên luôn chực chờ để xem tôi gây chuyện.

Một ngày nào đó...

Tôi ngược nhìn Aguirre. “Em không hề khai mào vụ ẩu đả nào.” Dù vậy, tôi có thể là người kết thúc một trong số các vụ đó.

“Vậy thì tốt,” Aguirre nói. “Nhưng tôi nghe nói hôm nay em đã quấy rối một bạn nữ trong bãi đỗ xe.”

Suýt nữa bị tông bởi con xe Beemer mới toanh bóng lưỡng của Brittany Ellia là lỗi của tôi sao? Ba năm qua tôi luôn giữ mình tránh xa đứa con gái nhà giàu lắm chuyện đó. Năm ngoái tôi nghe nói con nhỏ đã phải nhận một điểm C trên bản báo cáo kết quả học tập, nhưng chỉ cần một cuộc gọi của bố mẹ con nhỏ tới trường thì nó sẽ được đổi thành điểm A.

Vì điểm số sẽ ảnh hưởng đến cơ hội con nhỏ được nhận vào một trường tốt.

Vớ vẫn không chịu nổi. Nếu tôi mà bị một điểm C, mẹ sẽ đập cho một trận, bắt tôi trồng cây chuối và la mắng bắt phải học hành chăm chỉ gấp đôi. Tôi đã phải còng lưng ra mà học hòng có được điểm số tốt. Thế mà, tôi lại

thường xuyên bị gọi lên để hỏi làm cách nào tôi có được đáp án. Cứ như thể tôi gian lận vậy. Đây không phải là việc học tiếp lên cao. Tôi muốn chứng tỏ rằng mình *có khả năng* được nhận vào... nếu thế giới của tôi khác đi.

Những đứa đến từ khu nam thường bị coi là đàn độn hơn những đứa đến từ khu bắc, nhưng việc đó hoàn toàn nhầm nhí. Người ta nghĩ thế vì bọn tôi không phải lũ giàu có, bị ám ảnh bởi của cải vật chất hoặc có mục tiêu hướng đến những trường đại học đất đỏ và danh tiếng nhất. Hầu hết thời gian bọn tôi còn phải nai lưng ra làm việc và canh chừng những kẻ quanh mình.

Có lẽ phần khó khăn nhất trong cuộc sống của Brittany Ellis chỉ là quyết định xem phải ăn ở nhà hàng nào vào mỗi tối. Con nhỏ này thường sử dụng sự quyền rũ của cơ thể để thao túng bất cứ ai tiếp xúc với mình.

“Em muốn nói với tôi chuyện đã xảy ra ở bãi xe chứ? Tôi muốn được nghe từ phía em,” Aguirre nói.

Điều đó sẽ không xảy ra. Tôi đã học được từ rất lâu rằng ý kiến từ phía tôi là thứ không quan trọng. “Tất cả chỉ là hiểu lầm,” tôi nói với ông ta. *Brittany Ellis hiểu lầm rằng hai chiếc xe không thể đậu cùng một chỗ.*

Aguirre đứng lên, ngả người qua cái bàn bóng láng không chút tì vết của mình. “Chúng ta hãy cố gắng không làm cho sự hiểu lầm trở thành một thói quen, được không?”

“Alex.”

“Hử?”

“Gọi em là Alex,” tôi nói. Những gì mà ông ta biết về tôi chỉ quanh quẩn trong cuốn học bạ, một tập hồ sơ nhiều lời phê bình tới mức có khi nó dày

tận mười phân.

Aguirre gật đầu. “Được rồi, Alex. Sắp sang tiết sáu rồi. Nhớ rằng tôi luôn có tai mắt trong trường này, và tôi sẽ theo dõi nhất cử nhất động của em. Tôi không muốn thấy em quay lại văn phòng này đâu.” Ngay khi tôi đứng lên, ông ta đặt tay lên vai tôi. “Em cần biết rằng, mục tiêu của tôi là giúp cho từng học sinh trường đều đạt được thành công. *Từng học sinh một*, Alex. Kể cả em, vì vậy hãy quảng tất cả thành kiến đối với tôi trong đầu em đi. Em có hiểu không?”

“Vâng. Em hiểu.” Tôi nói, tự hỏi mình có thể tin ông ta được bao nhiêu. Trong hành lang, cả lũ học sinh đổ ra, xô nhau di chuyển đến lớp học tiếp theo. Tôi không biết giờ mình phải đi đâu, khi vẫn còn mặc quần áo thể dục.

Sau khi tôi thay đồ xong, một bài hát vang lên trên loa cho thấy giờ đã là tiết sáu. Tôi lôi lịch học ra khỏi túi sau. Tiết Hóa của cô Peterson. Tuyệt thật, lại một giáo viên “khó chơi” nữa cần phải đối phó.

5

Brittany

Tôi mở điện thoại gọi về nhà để biết tình hình của chị Shelley trước khi vào tiết học Hóa. Baghda tỏ ra không vui vì chị tôi đã nổi điên lên về mùi vị bữa ăn trưa. Shelley đã ném bát sữa chua của mình xuống sàn để phản đối.

Liệu có quá đáng không khi tôi trông đợi mẹ mình từ bỏ một ngày vui chơi tại câu lạc bộ đồng quê để hướng dẫn mọi việc cho Baghda? Mùa hè

đã kết thúc, tôi thì không thể ở nhà để tiếp tục những công việc mà những người trông trẻ thường bỏ lại.

Tôi nên tập trung vào việc học. Được nhận vào trường Northwestern, trường cũ của bố, là mục tiêu chính của tôi, như thế tôi mới được học gần nhà và ở gần chị hơn. Sau khi cho Baghda một số gợi ý, tôi hít sâu, dán lên mặt một nụ cười rồi bước vào lớp.

“Đến đây, cưng. Anh đã giữ chỗ cho em này.” Colin nhích vào chừa cho tôi chỗ bên cạnh.

Lớp học gồm nhiều dãy bàn cao để từng nhóm hai người làm thí nghiệm. Điều này có nghĩa tôi sẽ ngồi cạnh Colin suốt cả năm, và chúng tôi sẽ cùng nhau làm những bài tập Hóa học đáng sợ. Cảm thấy hơi ngớ ngẩn khi nghĩ về những chuyện chẳng mấy hay ho, tôi trèo lên ghế đầu, lôi cuốn sách Hóa nặng trích ra.

“Này, nhìn kìa, Fuentes học lớp mình!” một thằng gọi với lên từ phía cuối lớp. “Alex, ở đây này!”

Tôi cố gắng không nhìn chăm chăm vào Alex khi bạn bè chào đón hẳn với những cái vỗ lưng và bắt tay quá màu mè và phức tạp. Cả đám đều nói “ese^[1]” với nhau, chả hiểu nghĩa là gì. Sự có mặt của Alex thu hút mọi ánh mắt trong lớp.

[1] Ese: tiếng lóng thường được các thanh niên đường phố, các thành viên trong cùng một băng đảng sử dụng, nó là tiếng gọi thân mật như “đồ khi”, “thằng khốn”, “đồ chó”...

“Anh nghe nói thằng đó bị bắt cuối tuần trước vì tàng trữ ‘đá’”. Colin thì thào với tôi.

“Không thể nào.”

Anh gật đầu và nhướn mày lên. “Thật đó.”

Ồ, dù sao thì thông tin đó cũng chẳng làm tôi ngạc nhiên. Tôi nghe nói hầu như cuối tuần nào Alex cũng dùng ma túy quá liều, ngất lên ngất xuống, hoặc tham gia vào một phi vụ phi pháp nào đó.

Cô Peterson đóng cửa cái “rầm”, mọi ánh mắt đang tập trung xuống cuối lớp, nơi Alex đang ngồi cùng bạn bè, đồng loạt chuyển hướng về phía trước, chỗ cô Peterson đang đứng. Mái tóc nâu sáng của cô được buộc chặt ở phía sau thành kiểu đuôi ngựa. Cô giáo chắc chưa đầy ba mươi tuổi, nhưng cặp kính cùng vẻ mặt lạnh lùng cố hữu khiến cô trông già hơn. Nghe nói cô trở nên khó tính như hiện giờ bởi năm đầu tiên cô dạy, bọn học sinh đã làm cho cô phải khóc. Chúng không chịu tôn trọng một giáo viên trẻ chỉ xấp xỉ chị mình.

“Chào mừng các em đến với lớp Hóa năm cuối này.” Cô tựa vào cạnh bàn, giở một tập hồ sơ ra. “Tôi thấy là các em đã tự thu xếp chỗ ngồi với nhau, nhưng tôi sẽ sắp xếp lại một chút... theo abc.”

Tôi đồng thanh rên rỉ cùng cả lớp, nhưng cô Peterson không để lỡ một nhịp nào. Cô đứng trước bàn đầu và nói, “Colin Adams, em sẽ ngồi ở bàn đầu này và bạn bắt cặp với em là Darlene Boehm.”

Darlene Boehm với tôi là đồng đội trưởng đội cổ vũ của trường. Con bé hấp háy mắt nhìn tôi vẻ có lỗi trong khi leo vào ghế cạnh bạn trai tôi.

Tiếp tục theo danh sách của cô Peterson, bọn học sinh miễn cưỡng di chuyển đến chỗ ngồi bị sắp xếp.

“Brittany Ellis,” cô Peterson gọi, chỉ vào bàn ngay sau Colin. Tôi uể oải ngồi vào chỗ được chỉ định.

“Alejandro Fuentes,” cô tiếp tục, chỉ vào cái ghế ngay cạnh tôi.

Ôi Chúa ơi... Alex là bạn chung nhóm thí nghiệm Hóa với tôi sao? Trong suốt cả năm cuối cấp này! Không thể tin được, không thể nào, CỰC KỲ không ổn. Tôi đưa mắt cầu cứu Colin trong lúc cố gắng thoát khỏi cơn hoảng loạn. Lẽ ra tôi nên ở lại nhà. Ở yên trên giường. Dưới lớp chăn. Quên đi mối đe dọa này.

“Gọi em là Alex.”

Cô Peterson ngược lên từ danh sách lớp và nhìn Alex qua cặp kính. “*Alex Fuentes,*” cô nói trước khi đổi tên hắt trong danh sách. “Cậu Fuentes, cất cái khăn rằn đi. Tôi có chính sách không nhượng bộ trong lớp học của mình. Không một vật nào liên quan đến băng nhóm được phép xuất hiện trong phòng này. Thật không may, Alex, tai tiếng của cậu đã đi trước một bước. Tiến sĩ Aguirre hoàn toàn ủng hộ chính sách cứng rắn này của tôi... tôi đã nói rõ quan điểm của mình rồi chứ?”

Alex nhìn cô trước khi kéo chiếc khăn ra khỏi đầu, để lộ mái tóc đen trùng với màu mắt.

“Cái đó dùng để che đám chí thôi,” Colin thì thào nói với Darlene, nhưng tôi vẫn nghe thấy, Alex cũng vậy.

“*Câm ngay, thằng khốn,*” Alex nói với Colin bằng tiếng Tây Ban Nha, đôi mắt đánh lại và rục rủa. “*Câm mồm.*”

“Sao cũng được, anh bạn,” Colin nói rồi quay lên. “Nó thậm chí còn chẳng nói được tiếng Anh.”

“Đủ rồi, Colin. Alex, ngồi xuống.” Cô Peterson lừ mắt nhìn đám học sinh còn lại. “Được rồi, các em cũng vậy. Tôi không thể quản những việc các em làm ngoài giờ học, nhưng trong giờ của mình, tôi là sếp.” Cô quay sang Alex. “Tôi nói thế đủ rõ rồi chứ?”

“Vâng, thưa cô,” Alex nói, cố tình kéo dài giọng ra.

Cô Peterson tiếp tục với danh sách của mình trong khi tôi làm đủ mọi cách để tránh nhìn thẳng vào mắt kẻ đang ngồi cạnh. Thật tệ là tôi đã để quên ví trong tủ gửi đồ, không thì tôi đã có thể vờ tìm kiếm một thứ không hề có giống như Sierra đã làm sáng nay.

“Thật vớ vẩn,” Alex lầm bầm với chính mình. Giọng hấn trầm, khàn. Hấn nói vậy có ý gì?

Tôi sẽ giải thích với mẹ chuyện phải học chung với Alex Fuentes thế nào đây? Ôi, Chúa ơi. Tôi hy vọng bà không trách mắng tôi là làm sao lại để xảy ra chuyện này.

Tôi liếc nhìn bạn trai mình đang say sưa trò chuyện với Darlene. Thật ganh tị quá. Tại sao họ của tôi không phải là Allis thay vì Ellis kia chứ, nếu thế tôi đã có thể ngồi cạnh anh ấy rồi.

Ước gì Chúa cho tất cả mọi người một NGÀY KHỞI ĐẦU LẠI, để bạn có thể sung sướng hét lên “LÀM LẠI NÀO!” và thế là ngày mới bắt đầu như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Thế có phải tuyệt không!

Lẽ nào cô Peterson thực sự nghĩ rằng việc ghép đội trưởng đội cổ vũ với kẻ nguy hiểm nhất trong trường là hợp lý? Cô bị hoang tưởng rồi.

Cô Hoang Tưởng cuối cùng cũng kết thúc việc sắp xếp chỗ ngồi. “Tôi biết hầu hết các em năm cuối đều nghĩ mình đã rành rẽ mọi điều. Nhưng chỉ

đến khi các em giúp chữa lành các căn bệnh nguy hiểm cho con người hoặc có những đóng góp giúp cải thiện môi trường sống trên trái đất, lúc ấy các em mới có thể tự hào mình là người thành công. Lĩnh vực hóa học đóng vai trò cốt yếu trong nghiên cứu phát triển các loại thuốc, phương pháp xạ trị cho các bệnh nhân ung thư, những ứng dụng của dầu khí, tầng ozone...”

Alex gơ tay.

“Alex,” cô hỏi. “Em có câu hỏi à?”

“Ừm, cô Peterson, có phải cô đang nói Tổng thống Hoa Kỳ không phải là một người thành công?”

“Những gì tôi đang nói là... tiền và vị thế không quyết định mọi thứ. Hãy sử dụng bộ não của cậu để làm cái gì đó có ích cho nhân loại hay hành tinh mà cậu đang sống. Như vậy cậu sẽ nhận được sự kính trọng của tôi, thứ mà không phải ai trên thế giới này cũng vinh hạnh có được đâu.”

“Em có những điều khác để cảm thấy vinh hạnh, cô P,” Alex nói, tỏ ra vui thú.

Cô Peterson gơ một tay lên ngăn lại. “Làm ơn tha cho chúng tôi phải nghe những thứ râu ria, Alex.”

Tôi lắc đầu. Nếu Alex nghĩ đối địch với giáo viên sẽ giúp nhận được điểm tốt, thì hẳn đã mắc sai lầm nghiêm trọng. Rõ ràng rằng cô Peterson không thích những học sinh ra vẻ ta đây quá thông minh, kể cùng nhóm với tôi đã lọt vào “sổ đen” của cô rồi.

“Còn bây giờ,” cô Hoang Tường tiếp tục, “hãy nhìn vào người bạn ngồi cạnh các em.”

Không phải chứ! Nhưng tôi chẳng có sự lựa chọn nào khác. Tôi liếc lên chỗ Colin lần nữa, anh có vẻ rất hài lòng với đối tác được phân công. Nếu như không biết Darlene đã có bạn trai rồi thì thế nào tôi cũng nghi ngờ là tại sao con bé cứ nghiêng người áp sát vào Colin, lại còn liên tục làm điệu bộ hất tóc ra phía sau như thế. Chắc tôi cũng bị bệnh hoang tưởng mất rồi.

“Các em không cần phải thích bạn cùng nhóm với mình,” cô Peterson nói, “nhưng các em sẽ phải dính với nhau trong suốt mười tháng tiếp theo. Các em có năm phút để làm quen, sau đó mỗi người sẽ giới thiệu về những gì bạn mình đã làm trong mùa hè qua, sở thích của bạn ấy là gì, bất cứ thứ gì mà các em thấy thú vị hoặc điều bí mật mà các bạn trong lớp có thể chưa biết. Nào, năm phút bắt đầu.”

Tôi giờ quyền sở ra, lật đến trang đầu rồi đẩy nó về phía Alex. “Tại sao cậu không tự viết cái gì đó về mình trong quyển sổ này của tôi nhỉ? Tôi cũng sẽ làm điều tương tự trong quyển sổ của cậu.” Thế sẽ tốt hơn việc cố gắng trò chuyện với hắn.

Alex đồng ý, mặc dù hình như khóe miệng hắn hơi giật giật khi đưa tôi quyển sổ của mình. Tôi chỉ tưởng tượng ra, hay là nó đã thực sự xảy ra? Hít một hơi thật sâu, tôi xóa sạch ý nghĩ đó ra khỏi đầu và chăm chỉ viết cho đến khi cô Peterson ra hiệu chúng tôi ngưng lại để lắng nghe những lời giới thiệu của nhau.

“Đây là Darlene Boehm,” Colin là người đầu tiên phát biểu.

Nhưng tôi không nghe thấy những lời còn lại của Colin nữa. Thay vào đó, tôi liếc xuống quyển sổ mà Alex vừa gửi lại, há hốc mồm nhìn chăm chăm vào những dòng được ghi trên đó.

Alex

Được rồi, phải thừa nhận là tôi không cần gây rối với con nhỏ ngay trong phần giới thiệu này. Viết ra mấy dòng “*Tối thứ Bảy. Cậu và tôi. Học lái xe và làm chút chuyện yêu đương nóng bỏng...*” trong quyển sổ tay của con nhỏ, có lẽ không phải một nước cờ thông minh. Nhưng tôi nóng lòng muốn làm cho Quý cô Hoàn hảo Bé bỏng sơ sẩy trong phần giới thiệu về tôi. Và Brittany sơ sẩy thật.

“Em Ellis?”

Tôi thích thú quan sát Quý cô Hoàn hảo ngược nhìn cô Peterson. Ồ, con nhỏ làm tốt đấy. Bạn học của tôi rất biết cách che giấu cảm xúc thật của mình, tôi nhận ra điều đó bởi tôi cũng thường làm thế.

“Vâng?” Brittany nói, nghiêng đầu mỉm cười tự tin như một hoa hậu.

Tôi tự hỏi liệu nụ cười ấy có từng giúp con nhỏ thoát khỏi một cái giấy phạt vì lái xe quá tốc độ nào không.

“Đã đến lượt em, hãy giới thiệu về Alex trước lớp.”

Tôi chống khuỷu tay lên bàn thí nghiệm, chờ đợi một lời giới thiệu mà con nhỏ tự tô vẽ thêm từ những điều ít ỏi tào lao con nhỏ biết về tôi. Brittany liếc nhìn tư thế thoải mái của tôi, và từ ánh mắt hoảng loạn ấy, tôi dám chắc mình đã chơi được con nhỏ một ván.

“Đây là *Alejandro Fuentes*,” con nhỏ bắt đầu, giọng có chút ngắc ngứ. Con giận trong tôi bùng lên khi nghe nhắc tới tên mình, nhưng tôi giữ vẻ

mặt lạnh như tiền mặc cho con nhỏ tiếp tục với đoạn giới thiệu tương tượng. “Mùa hè qua, khi không lang thang trên phố quấy rối người dân vô tội, bạn ấy đã làm một vòng du lịch quanh các nhà tù trong thành phố, *nếu các cậu hiểu ý tớ nói gì*. Và bạn ấy có một ước muốn bí mật, chưa ai từng đoán ra.”

Cả lớp đột nhiên im lặng. Thậm chí cả cô Peterson cũng thẳng người lên chú ý. Chết tiệt, tôi cũng muốn nghe xem Brittany sẽ thốt ra những lời dối trá gì từ cặp môi hồng kia.

“Ước muốn bí mật của bạn ấy,” con nhỏ tiếp tục, “là được học lên cao và trở thành giáo viên Hóa, giống như cô, cô Peterson.”

A, phải. Tôi liếc nhìn cô bạn Isa, người đang tỏ ra thích thú vì một con nhỏ da trắng đã không ngại ngần giáng cho tôi một đòn trước mặt cả lớp.

Brittany nhe răng cười với tôi, con nhỏ nghĩ mình đã thắng vòng này. *Đoán lại đi, cô em da trắng*.

Tôi đuổi người ra trên ghế trong khi cả lớp vẫn im lặng.

“Đây là Brittany Ellis,” tôi nói, mọi ánh mắt đổ dồn vào tôi. “Mùa hè này bạn ấy đã đi đến các trung tâm mua sắm để làm phong phú thêm tủ đồ của mình, và tiêu tiền của bố vào việc phẫu thuật thẩm mỹ nhằm coi nói thêm, *e hèm... các tài sản trên người*.”

Đó không hẳn là những gì con nhỏ đã viết, nhưng cũng gần sự thật. Không giống như lời giới thiệu của con nhỏ về tôi.

Đám bạn tôi ngồi cuối lớp cười khùng khục, còn Brittany sững người, như thể những lời tôi nói đã làm tổn thương cái tôi của con nhỏ vậy. Vốn thường được mọi người xun xoe vây quanh, Brittany cần một lời cảnh báo

nho nhỏ. Con nhỏ không biết tôi vẫn chưa kết thúc phần giới thiệu của mình.

“Mong ước bí mật của bạn ấy,” tôi thêm vào, và nhận được ngay phản ứng tương tự như lúc con nhỏ giới thiệu về tôi, “là được hẹn hò với một anh chàng gốc *Mexico* trước khi tốt nghiệp.”

Đúng như dự đoán, những lời bình phẩm cùng những tiếng huýt sáo xôn xao vọng lên từ phía cuối lớp.

“Tôi luôn đi, Fuentes,” thằng bạn Lucky của tôi hét lên.

“Anh sẽ hẹn hò với em, *cô em*,” một thằng khác nói.

Tôi làm cử chỉ đập tay với Marcus – một thằng khác trong băng Latino Blood ngồi ngay sau lưng, và bắt gặp cái lắc đầu của Isa như thể tôi đã làm điều gì đó sai. Gì chứ? Tôi chỉ muốn trêu đùa chút đỉnh với con nhỏ nhà giàu đến từ khu bắc thôi mà.

Ánh mắt của Brittany di chuyển từ Colin sang tôi. Tôi nhìn lại Colin, biểu lộ thách thức *cuộc chơi bắt đầu*. Mặt Colin lập tức đỏ gay như quả ớt. Tôi chắc chắn đã xâm phạm lãnh thổ của nó. Tốt.

“Trật tự nào, cả lớp,” cô Peterson nghiêm khắc nói. “Cảm ơn vì những lời giới thiệu rất sáng tạo và... khai sáng. Cô Ellis và cậu Fuentes, vui lòng gặp tôi sau giờ học.”

“Phần giới thiệu của hai em không chỉ kinh khủng mà còn cho thấy các em thiếu tôn trọng tôi cũng như các bạn cùng lớp,” cô Peterson nói với tôi và Brittany, khi chúng tôi đứng trước bàn làm việc của cô sau giờ học. “Các

em có thể lựa chọn.” Cô lấy ra hai mẫu phiếu cắm túc màu xanh cùng hai tờ giấy xé từ cuốn vở. “Các em có thể chọn bị cắm túc, ở lại trường làm công việc dọn dẹp sau giờ học hôm nay hoặc viết tay một bài luận năm trăm chữ về chủ đề ‘tôn trọng’ và nộp vào ngày mai. Thế nào?”

Tôi đưa tay chọn lấy tờ phiếu cắm túc. Brittany chọn tờ giấy xé từ cuốn vở. Biết ngay mà.

“Có em nào gặp vấn đề với cách tôi chỉ định bạn cùng làm thí nghiệm không?” Cô Peterson hỏi.

Brittany đáp “Có ạ” cùng lúc tôi nói “Không.”

Cô Peterson đặt cặp kính xuống bàn. “Nghe này, tốt hơn hai em hãy chấm dứt tình trạng xung đột này trước khi năm học kết thúc. Brittany, tôi sẽ không chỉ định cho em một bạn học khác. Các em đã là những học sinh năm cuối, các em sẽ phải đối phó với rất nhiều người với những tính cách khác nhau sau khi tốt nghiệp. Nếu các em không muốn phải học lại trong hè vì thi trượt môn tôi, tôi đề nghị các em nên hợp tác thay vì chống đối lẫn nhau. Nào, giờ thì nhanh chân lên, đến lớp học tiếp theo của các em đi.” Nghe thấy thế, tôi và Brittany cùng phóng ngay ra khỏi phòng, lao xuống cầu thang.

“Ngừng đi theo tôi đi,” con nhỏ đột ngột dừng lại, liếc nhìn qua vai để kiểm tra xem có bao nhiêu đứa đang nhìn chúng tôi cùng nhau đi xuống hành lang.

Cứ như thể tôi là hiện thân của *quỷ dữ* vậy.

“Mặc áo tay dài vào tới thứ Bảy này nhé,” tôi nói với Brittany, biết rõ con nhỏ đã chạm đến ranh giới cuối cùng của sự kìm chế. Tôi không hay chọc tức mấy cô nàng da trắng, nhưng trên con nhỏ này lại khá vui. Con

nhỏ này, nổi tiếng nhất và đáng thèm muốn nhất, đáng để bận tâm. “Ngồi sau xe của tôi sẽ lạnh đấy.”

“Nghe này, Alex,” Brittany nói, quay phắt lại và hất mái tóc vàng rục rờ qua vai. Con nhỏ đối mặt tôi bằng ánh mắt lạnh lùng băng giá. “Tôi không hẹn hò với một kẻ trong băng đảng, và tôi cũng không chơi thuốc.”

“Tôi cũng không hẹn hò với thằng nào trong băng,” tôi nói, bước lại gần con nhỏ hơn. “Và tôi cũng không chơi thuốc.”

“Ồ, phải. Tôi ngạc nhiên khi thấy cậu đang ở đây mà không phải trong trại cai nghiện hoặc trại cải tạo đấy.”

“Cậu nghĩ cậu biết tôi?”

“Tôi biết đủ,” con nhỏ khoanh tay trước ngực, nhưng sau khi nhận ra hành động này lại làm nổi bật vòng một của mình thì con nhỏ ngừng lại, buông tay xuống.

Tôi cố gắng hết sức để không dán mắt vào khu vực ấy khi tiến lên một bước. “Cậu đã tố tôi với thầy Aguirre?”

Brittany lúi lúi. “Nếu tôi làm thế thì sao?”

“Cung à, cậu sợ tôi.” Đó không phải một câu hỏi. Tôi chỉ muốn nghe từ môi con nhỏ một lý do.

“Hầu như đứa nào trong trường cũng sợ rằng nếu chúng nhìn cậu sai cách thôi thì cậu cũng sẽ bắn chết chúng.”

“Vậy là tôi nên nổ súng ngay bây giờ, phải không? Tại sao cậu không bỏ chạy luôn đi, thoát khỏi một thằng máu lạnh gốc Mexico, hả?”

“Tôi mà có nửa cơ hội thôi, tôi sẽ làm.”

Tôi đã nhảy nhót quanh con nhỏ này đủ rồi. Đã đến lúc tung ra đòn quyết định để chắc chắn là tôi sẽ kết thúc với ưu thế thuộc về mình. Tôi thu hẹp khoảng cách, thì thâm vào tai con nhỏ, “Hãy đối mặt với sự thật. Cuộc sống của cậu quá hoàn hảo. Cậu có lẽ luôn thao thức hằng đêm, ảo tưởng và thổi phồng về thế giới hoàn mỹ mà cậu đang sống.” Nhưng chết tiệt, tôi chợt ngửi thấy hương thơm từ nước hoa hoặc sữa tắm mà Britany sử dụng. Nó nhắc tôi nhớ đến hương vị bánh quy. Tôi thích bánh quy, nên điều này không tốt chút nào. “Đừng đùa với lửa, cung, nếu không cung sẽ bỏng đấy.”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

“Mày mà chạm vào Brit thì mày sẽ phải hối hận, Fuentes,” giọng Colin vang lên. Thằng này trông giống như một con lừa, với hàm răng to tướng trắng ớn và đôi tai thò ra từ mái tóc ngắn cùn. “Tránh xa cô ấy ra.”

“Colin,” Brittany nói. “Không sao đâu. Em có thể tự xử lý chuyện này.”

Thằng Mặt Lừa mang quân tiếp viện đến: ba thằng trắng trẻo ẻo lả khác, đứng sau làm chân dự bị. Tôi sẫm soi Mặt Lừa cùng bạn nó, đánh giá xem mình có địch nổi bọn chúng không. “Bọn ranh con, khi nào tụi mày đủ mạnh để chơi một trận lớn, thì tao sẽ đánh cho tụi mày vọt cứt ra khỏi miệng,” tôi nói.

Mấy đứa khác vây quanh bọn tôi, chừa chỗ cho một trận đánh chắc chắn xảy ra, rất nhanh, khốc liệt, và cả đổ máu. Chúng không biết Mặt Lừa là một thằng chết nhất. Dù vậy, lúc này nó có mấy đứa tiếp viện, nên chắc nó sẽ ở lại để chiến đấu bằng nắm đấm. Tôi luôn sẵn sàng đánh nhau, số lần mà tôi tham gia không thể đếm hết trên đầu ngón tay, thậm chí cả ngón chân. Tôi có những vết sẹo minh chứng cho điều đó.

“Colin, hẳn không đáng,” Brittany nói.

Cảm ơn, cưng. Chuyện với cưng tính sau.

“Mày đe dọa tao hả, Fuentes?” Colin gào lên, lờ đi bạn gái của mình.

“Không, thằng khốn,” tôi nói, nhìn nó từ trên xuống. “Mấy đứa lóc chóc như mày mới hay đe dọa.”

Brittany đứng chắn trước Colin và đặt tay lên ngực bạn trai. “Đừng nghe hẳn khích,” con nhỏ nói.

“Anh không sợ nó. Bố anh là luật sư,” Colin huênh hoang, sau đó vòng tay ôm Brittany. “Brit là của tao. Đừng bao giờ quên điều đó.”

“VẬY LẤY DÂY XÍCH MÀ XÍCH BẠN GÁI MÀY LẠI ĐI,” tôi khuyên. “Nếu không con nhỏ sẽ bị cảm dỗ tìm một chủ nhân mới đấy.”

Paco bạn tôi bước đến bên cạnh.

“Ồn chứ, Alex?”

“Ừ, Paco,” tôi nói với thằng bạn, rồi thấy hai giáo viên đang đi xuống hành lang cùng hai gã trong trang phục bảo vệ. Đây hẳn là những gì Colin muốn, một kế hoạch hoàn hảo nhằm quét cái mông tôi ra khỏi trường. Tôi không thể để mình rơi vào bẫy của nó rồi bị lọt vào danh sách tổng cổ của Aguirre. “Ừ, mọi thứ đều ổn.” Tôi quay sang Brittany. “Gặp lại cậu sau, cưng. Tôi mong chờ những buổi *thực hành môn Hóa* của chúng ta lắm đấy.”

Brittany héch chiếc mũ cao lên trời như thể tôi là cận bã của trái đất trước khi tôi bỏ đi và thoát khỏi việc bị đuổi học thay vì chỉ bị một buổi cấm túc.

7

Brittany

Sau giờ học, bọn Morgan, Madison và Megan đến gặp tôi ở khu tủ đồ. Sierra gọi bọn nó là nhóm M trường Fairfield.

Morgan ôm tôi. “Chúa ơi, cậu không sao chứ?” Con bé hỏi, rồi buông tôi ra để sẫm soi kiểm tra.

“Tớ nghe nói Colin đã bảo vệ cậu. Anh ấy tuyệt thật. Cậu may mắn đấy, Brit,” Madison lên tiếng, những lọn tóc trứ danh của nó lắc lư theo từng lời thốt ra.

“Chuyện nhỏ thôi mà,” tôi nói, tự hỏi sao những tin đồn lại hoàn toàn trái ngược với thực tế diễn ra như vậy.

“Chính xác thì Alex đã nói gì với cậu?” Megan hỏi. “Caitlin chụp được một bức ảnh bằng điện thoại lúc Alex và Colin ở trong hành lang, nhưng tớ không thể nào đoán được chuyện gì đang diễn ra.”

“Các cậu đừng có đến trễ giờ tập đấy nhé,” Darlene hét lên từ cuối hành lang, rồi biến mất nhanh chóng hệt như lúc xuất hiện.

Megan mở tủ đồ của mình, ngay cạnh bên tủ của tôi, và kéo chùm bông cổ động ra. “Tớ ghét cái cách Darlene nịnh bợ cô Small,” con bé lầm bầm trong miệng.

Tôi đóng tủ đồ lại rồi cùng cả bọn đi về phía khu tập luyện. “Chắc Darlene đang cố gắng tập trung vào những bài nhảy để quên đi chuyện Tylor quay về trường đại học.”

Morgan đảo tròn mắt. “Chả quan tâm. Tớ thậm chí còn chẳng có bạn trai nên nó chẳng nhận được tí cảm thông nào từ tớ đâu.”

“Tớ cũng chả thông cảm được với nó. Nghiêm túc nhé, có khi nào con nhỏ này *không* hẹn hò với ai đó không?” Madison hỏi.

Khi chúng tôi đến khu tập luyện, toàn bộ đội hình đang đợi cô Small. Phù, bọn tôi không đến trễ.

“Tớ vẫn không thể tin được là cậu bị mắc kẹt với Alex Fuentes,” Darlene nói khẽ với tôi khi tôi tìm đến chỗ trống cạnh nó.

“Muốn đổi không?” Tôi hỏi, dù biết rằng cô Peterson sẽ không bao giờ cho phép. Cô ấy đã nói rõ điểm này.

Darlene lè lưỡi và thì thầm, “Không đời nào. Tớ không bao giờ dây dưa đến bọn khu nam. Giao thiệp với bọn họ toàn mang lại rắc rối. Nhớ năm ngoái không, khi Alyssa McDaniel hẹn hò với một thằng... tên thằng đó là gì ấy nhỉ?”

“Jason Avila?” Tôi hạ giọng hỏi lại.

Darlene khẽ rùng mình. “Chỉ trong một tuần, Alyssa đã từ một cô nàng tuyệt vời đã trở thành kẻ bị ruồng bỏ. Bọn con gái đến từ khu nam ghét cậu

ấy vì đã giành mất một trong những thằng con trai của chúng, và cậu ấy thì ngừng qua lại với chúng ta. Cặp đôi bé nhỏ ấy hoang mang trong ốc đảo của chính mình. Tạ ơn Chúa là Alyssa đã chia tay thằng đó.”

Cô Small đi về phía chúng tôi với cái đầu đĩa CD, than phiền về người nào đó đã lấy nó ra khỏi vị trí quen thuộc nên khiến cô đến trễ.

Khi cô bảo chúng tôi kéo giãn cơ, Sierra huých Darlene ra để nó có thể nói chuyện với tôi.

“Cậu gặp rắc rối lớn rồi, Brit,” Sierra nói.

“Tại sao hả?”

Sierra có tai mắt thuộc loại “siêu hạng”, nó biết bất cứ chuyện gì đang xảy ra tại Fairfield.

Con bạn thân nhất của tôi nói, “Có tin đồn là Carmen Sanchez đang truy lùng cậu.”

Ôi, không. Carmen là bồ của Alex. Tôi cố gắng không phát hoảng, không nghĩ đến những điều tệ hại nhất, nhưng Carmen rất khó chơi, từ bộ móng tay sơn đỏ chót đến đôi bốt đen gót nhọn hoắc của nó. Nó ghen tuông vì tôi là bạn cùng nhóm Hóa với Alex, hay nó nghĩ rằng tôi đã tố bạn trai nó với thầy hiệu trưởng hôm nay?

Sự thật là tôi không hề tố Alex. Tôi bị gọi vào văn phòng thầy Aguirre bởi có đứa nào đó chứng kiến vụ ở bãi đỗ xe cùng cuộc chạm trán của chúng tôi trên bậc thềm sáng nay, nên đã báo cáo lại. Thật là vớ vẩn, vì đã có chuyện gì xảy ra đâu.

Thầy Aguirre không tin tôi. Thầy cho rằng tôi quá sợ hãi nên không nói ra sự thật. Lúc đó tôi có sợ gì đâu chứ.

Nhưng bây giờ thì tôi sợ.

Carmen Sanchez có thể cho tôi một trận vào bất cứ lúc nào. Con nhỏ có thể dùng tới vũ khí, và vũ khí tự vệ duy nhất tôi biết sử dụng, chắc, chỉ là các chùm bông tua dùng để cố vũ của mình. Tôi nghi ngờ chuyện các cục bông ấy có thể xua đuổi được một đứa như Carmen.

Có lẽ trong một trận đấu võ mồm tôi có thể chiếm được ưu thế, nhưng trong một vụ ẩu đả thì chắc chắn không. Đàn ông đánh nhau vì đó là một dạng bản năng, gen bẩm sinh đã tạo ra họ như vậy.

Có lẽ Carmen muốn chứng minh điều gì đó với tôi, nhưng nghiêm túc mà nói thì điều này không cần thiết. Tôi không phải mối đe dọa, nhưng tôi cho nó biết điều đó bằng cách nào? Tôi đến trước mặt nó và nói, “Này, Carmen, tôi sẽ không động chạm gì tới bạn trai cậu, tôi cũng không tố cậu ta với tiến sĩ Aguirre” ư? Hay có lẽ tôi nên...

Hầu hết mọi người đều nghĩ rằng chẳng gì có thể khiến tôi lo, nên tôi sẽ không để họ biết được có thứ làm tôi lo lắng. Mất một thời gian dài cực khổ tôi mới tạo dựng được vẻ bề ngoài này, tôi không muốn đánh mất những điều đó chỉ bởi một kẻ du đãng cùng bạn gái hẳn muốn thử kiểm tra tôi.

“Tớ không lo về điều đó,” tôi nói với Sierra.

Con bạn thân lắc đầu. “Tớ hiểu cậu, Brit. Cậu đang căng thẳng,” nó nói thào.

Giờ thì tuyên bố đó còn khiến tôi lo lắng hơn cái ý tưởng Carmen truy tìm mình. Tôi vốn luôn cố giữ khoảng cách với tất cả mọi người... để họ

không biết gì về con người thực của tôi hoặc những gì thực sự diễn ra trong gia đình tôi. Nhưng tôi đã để Sierra biết về mình nhiều hơn những người khác. Tôi có nên nghỉ chơi với con bé một thời gian để chắc chắn giữ được khoảng cách hay không?

Chắc tôi hoang tưởng mất rồi. Sierra là một người bạn thật sự; nó đã ở đó khi tôi khóc vì cơn suy nhược thần kinh của mẹ nhưng không bao giờ tiết lộ lý do. Nó cứ để yên cho tôi khóc, ngay cả khi tôi từ chối nói rõ tại sao.

Tôi không muốn sau này bị giống như mẹ. Đây là nỗi sợ hãi lớn nhất trong đời tôi.

Cô Small sắp xếp chúng tôi vào đội hình, sau đó mở bài nhạc dựng riêng cho nhóm trong khi tôi điểm danh. Đó là bài nhạc pha lẫn giữa hip-hop và rap, một pha trộn đặc biệt cho tiết mục của chúng tôi. Cơ thể tôi ngâm nga theo điệu nhạc. Đó là điều tôi yêu thích khi là một phần của đội cổ vũ. Chính âm nhạc đã cuốn tôi đi, khiến tôi quên hết những chuyện ở nhà. Âm nhạc như một liều ma túy khiến tôi tê liệt.

“Cô Small, chúng ta có thể bắt đầu lại bằng tư thế tay gập trước ngực thay cho tư thế tay dang ngang như bọn em làm trước đây không ạ?” Tôi nói. “Sau đó cả đội hạ tay xuống rồi giơ tay lên cao với Morgan, Isabel và Caitlin đi chuyển về phía trước. Em nghĩ như thế trông sẽ gọn hơn.”

Cô Small cười, hài lòng với đề nghị của tôi. “Ý tưởng tốt, Brittany. Hãy thử nó. Chúng ta sẽ bắt đầu từ tư thế gập khuỷu tay trước ngực. Trong quá trình chuyển vị trí tôi muốn Morgan, Isabel và Caitlin ở hàng đầu. Nhớ hạ vai các em xuống. Sierra, thả lỏng cổ tay và dang rộng cánh tay ra.”

“Vâng, thưa quý bà,” Sierra nói ngay cạnh tôi.

Cô Small cho chạy lại bản nhạc. Nhịp điệu, lời bài hát, nhạc cụ... tất cả hòa quyện thấm vào huyết quản, vực dậy tinh thần của tôi, bất chấp tôi cảm thấy tệ hại cỡ nào. Khi nhảy cùng mấy đứa bạn, tôi quên đi Carmen và Alex, quên cả mẹ tôi lẫn mọi thứ khác trên đời.

Bài hát kết thúc quá nhanh. Khi cô Small tắt đầu đĩa, tôi vẫn còn muốn được di chuyển theo điệu nhạc. Lần thứ hai đã tốt hơn, nhưng đội chúng tôi vẫn cần luyện tập thêm và một số bạn mới còn gặp khó khăn với các bước nhảy.

“Brittany, em dạy những bước nhảy cơ bản cho các bạn mới nhé, sau đó nhóm này sẽ thử lại lần nữa. Darlene, em hướng dẫn các bạn còn lại điếm lại từng bước,” cô Small hướng dẫn khi đưa đầu CD cho tôi.

Isabel nằm trong nhóm của tôi. Bạn ấy quỳ xuống uống chút nước trong chai. “Đừng lo lắng về Carmen,” bạn ấy nói. “Hầu như nó chỉ làm dữ lên chứ chẳng gây hại gì đâu.”

“Cám ơn,” tôi nói. Isabel trông có vẻ cũng rất khó chơi với chiếc khăn màu đỏ của băng Latino Blood, ba chiếc khuyên xỏ nơi chân mày, tay luôn khoanh trước ngực khi không nhảy. Nhưng bạn ấy có đôi mắt ân cần tử tế. Và mỉm cười rất nhiều. Nụ cười ấy làm mềm đi những nét hơi dữ trên khuôn mặt, dù nếu bạn ấy cài một chiếc nơ hồng trên tóc thay cho cái khăn rằn thì hẳn trông sẽ nữ tính hơn. “Cậu học cùng lớp Hóa với tớ đúng không?” tôi hỏi.

Isabel gật đầu.

“Và cậu biết Alex Fuentes?”

Bạn ấy lại gật đầu.

“Những tin đồn về cậu ta là sự thật?” Tôi cẩn thận hỏi, không biết Isabel sẽ phản ứng thế nào về những tò mò của tôi. Nếu không cẩn thận, tôi sẽ kéo dài thêm danh sách những đứa muốn loại bỏ mình.

Isabel lúc lắc mái tóc dài màu nâu trong khi nói, “Còn phụ thuộc vào việc cậu nói đến tin đồn nào.”

Ngay khi tôi sẵn sàng liệt kê ra danh sách các tin đồn về những lần sử dụng ma túy hay bị bắt bớ của Alex, Isabel đứng lên. “Nghe này, Brittany,” bạn ấy nói. “Cậu và tớ, chúng ta sẽ không bao giờ là bạn được. Nhưng tớ muốn nói với cậu điều này, dù hôm nay Alex xử tụi tớ với cậu thế nào, cậu ấy cũng không tệ như những lời đồn. Cậu ấy thậm chí cũng không tệ như những gì *bản thân* cậu ấy tự đánh giá.”

Trước khi tôi có thể đặt câu hỏi khác, Isabel đã quay lại đội hình.

Một tiếng rưỡi sau, khi chúng tôi đã mệt rũ và thậm chí tôi cũng thấy đã quá đủ, chúng tôi được cho nghỉ. Tôi chủ động đi bộ về phía Isabel đang đắm mồ hôi và khen bạn ấy về việc đã tập rất tốt hôm nay.

“Thật sao?” Bạn ấy hỏi lại, trông có vẻ ngạc nhiên.

“Cậu học rất nhanh,” tôi nói. Đó là sự thật. Đối với một cô gái chưa từng thử chơi cổ vũ trong suốt ba năm ở trường, Isabel đã thực sự nắm bắt được điệu nhảy khá nhanh. “Thế nên bọn tớ mới đưa cậu lên hàng đầu.”

Trong khi Isabel vẫn há hốc miệng vì sốc, tôi tự hỏi bạn ấy có tin vào những lời đồn nghe được về tôi không. Đúng, chúng tôi sẽ không bao giờ là bạn. Nhưng có lẽ chúng tôi cũng sẽ không bao giờ là kẻ thù.

Sau buổi tập, tôi ra xe cùng với Sierra, nó đang mãi nhắn tin cho cậu bạn trai Doug qua điện thoại.

Một mẫu giấy được gắn dưới cần gạt nước xe hơi. Tôi kéo nó ra. Tờ phiếu cầm túc màu xanh của Alex. Tôi vò nó lại, nhét vào túi xách.

“Cái gì vậy?” Sierra hỏi.

“Không có gì,” tôi nói, hy vọng con bạn hiểu rằng tôi không muốn nói về nó.

“Các cậu chờ đã!” Darlene hét lên, chạy về phía chúng tôi. “Tớ nhìn thấy Colin trong sân bóng. Anh ấy bảo chờ anh ấy.”

Tôi nhìn đồng hồ. Đã gần sáu giờ, tôi muốn về nhà giúp Baghda làm bữa tối cho chị mình. “Tớ không thể.”

“Doug vừa nhắn lại cho tớ,” Sierra nói. “Anh ấy đã đặt bánh pizza cho bọn mình ở nhà anh ấy rồi.”

“Tớ có thể đến,” Darlene nói. “Giờ tớ đang buồn thối ruột đây. Tyler đã trở lại Purdue, phải mấy tuần nữa tớ mới được gặp anh ấy mất.”

Sierra vẫn đang nhắn tin điên cuồng. “Tớ tưởng cuối tuần tới cậu sẽ đến thăm anh ấy chứ?”

Darlene đứng chống nạnh. “À, nhưng rồi anh ấy lại bảo cả đám huynh đệ phải ngủ lại nhà chung, vì mấy trò kết nạp điên rồ gì đó đầu năm học. Miễn là cái của quý của Tyler vẫn còn nguyên vẹn sau tất cả những chuyện đó, thì tớ vẫn vui.”

Nghe đề cập đến “của quý”, tôi bèn lục tìm chìa khóa trong túi xách. Nếu Darlene mở miệng nói về của quý và tình dục, hãy tránh xa, vì nó sẽ không bao giờ ngừng nổi. Và vì tôi không phải kiểu người hay chia sẻ kinh

nghiệm tình dục của mình (hoặc việc thiếu kinh nghiệm về nó), nên tôi sẽ lượn khỏi đây. Một thời điểm hoàn hảo để thoát ra.

Khi tôi lúc lắc chìa khóa trên tay, Sierra nói nó sẽ đi cùng Doug, vì thế tôi có thể lái xe về một mình. Tôi thích ở một mình. Không có ai để phải vờ vịt. Tôi thậm chí có thể mở nhạc lớn hết cỡ nếu muốn.

Dù vậy, niềm vui tận hưởng âm nhạc của tôi chẳng kéo dài được bao lâu, điện thoại của tôi rung lên. Tôi lôi nó ra khỏi túi. Có hai tin nhắn thoại và một tin nhắn văn bản. Tất cả đều từ Colin.

Tôi gọi lại cho anh. “Brit, em đang ở đâu?” Colin hỏi.

“Trên đường về nhà.”

“Đến chỗ Doug đi.”

“Chị gái em có người chăm sóc mới,” tôi giải thích. “Em phải giúp cô ấy.”

“Em vẫn còn giận vì anh đe dọa thẳng bạn du côn học cùng nhóm Hóa với em sao?”

“Em không tức giận. Chỉ khó chịu thôi. Em đã nói em có thể xử lý chuyện đó mà anh lại lờ đi. Anh còn gây chuyện ở hành lang nữa. Em đâu có chọn hẳn làm bạn cùng nhóm!”

“Anh biết, Brit. Chỉ là anh ghét thẳng đó. Đừng giận.”

“Em không giận,” tôi nói. “Em chỉ không thích anh làm ầm lên chẳng vì cái gì cả.”

“Còn anh thì ghét cảnh thằng đó thì thâm vào tai em.”

Tôi thấy đau đầu dữ dội. Tôi không cần Colin phải gây chuyện âm ỉ bất cứ khi nào có một tên con trai nói chuyện với tôi. Anh chưa bao giờ làm điều đó trước kia, nó khiến tôi bắt đầu phải suy xét và đồn đoán, điều tôi không bao giờ muốn. “Hãy quên những chuyện đó đi.”

“Được thôi. Gọi anh tôi nay nhé,” anh nói. “Nhưng nếu em có thể chuồn ra ngoài sớm thì đến chỗ Doug, anh sẽ ở đó.”

Khi tôi về nhà, Baghda đang trong phòng Shelley ở tầng một. Cô ta đang cố gắng thay quần lót cho chị tôi, nhưng lại đặt chị sai tư thế. Đầu chị nằm ở chỗ thường là nơi để chân, trong khi một chân lại đang buông thõng khỏi giường... Đó là một thảm họa, Baghda đang thờ hỏn hển như thể đó là nhiệm vụ khó khăn nhất cô ta từng thử làm.

Mẹ tôi có xem thư giới thiệu của cô ta không vậy?

“Tôi sẽ làm,” tôi nói với Baghda, đẩy cô ta ra và làm tiếp. Tôi đã thay đồ lót cho chị mình từ khi chúng tôi còn bé tí. Chẳng vui vẻ gì khi phải thay đồ cho người nặng hơn mình, nhưng nếu bạn làm đúng thì nó sẽ không tốn nhiều thời gian và cũng khá dễ dàng thôi.

Shelley cười toe toét khi thấy tôi. “Bwiee!”

Chị ấy không thể nói rõ từ. “Bwiee” có nghĩa là “Brittany”, và tôi cười đáp lại, chỉnh lại chỗ nằm cho chị. “Chào, chị yêu bé nhỏ. Đến giờ ăn tối rồi, chị đói chưa?” tôi hỏi trong khi rút khăn từ trong hộp và cố không nghĩ về việc mình đang làm.

Khi tôi trông quần lót mới và quần sạch thấm mồ hôi vào chân chị, Baghda ngồi nhìn. Tôi cố gắng giải thích trong lúc làm, nhưng chỉ cần nhìn

lướt qua tôi cũng biết cô ta không chú tâm nghe.

“Mẹ cô nói tôi có thể về khi cô đã ở nhà,” Baghda nói.

“Được rồi,” tôi nói trong khi rửa tay, và trước khi tôi kịp biết chuyện gì thì Baghda đã biến mất như ảo thuật gia Houdini vậy.

Tôi đẩy Shelley vào bếp. Căn bếp vốn khá đơn giản giờ không khác gì một bãi chiến trường. Baghda vẫn chưa rửa chén đĩa, chúng bị chất đống trong bồn rửa. Cô ta cũng không thềm lau sàn sau khi Shelley gây ra vụ lộn xộn trước đó.

Tôi chuẩn bị bữa tối cho Shelley và lau dọn mớ hỗn độn.

Shelley ngậm nga từ “trường học”, âm thanh phát ra nghe như từ “trường học”, nhưng tôi biết ý chị muốn nói gì.

“À, vâng, hôm nay là ngày đầu tiên em quay lại trường,” tôi nói khi trộn đồ ăn cho chị và đặt chúng lên bàn. Đút cho chị một muỗng thức ăn lỏng, tôi tiếp tục kể. “Và giáo viên Hóa mới của em, cô Peterson, cô ấy nghiêm như trong trại lính vậy. Em phải đọc qua bài học một lượt. Tuần nào cô ấy cũng lên kế hoạch cho một bài kiểm tra hay vấn đáp. Năm nay sẽ không dễ chị ạ.”

Shelley nhìn tôi, cố giải mã những gì tôi nói. Vẻ tập trung của chị thể hiện chị hiểu và ủng hộ tôi mà không nói được ra. Mỗi từ nói ra miệng chị là cả một sự cố gắng. Đôi khi tôi muốn nói thay chị, bởi tôi cảm thấy nỗi thất vọng của chị như nỗi thất vọng của chính mình vậy.

“Chị không thích Baghda?” Tôi lặng lẽ hỏi.

Chị tôi lắc đầu và mím chặt miệng. Chị không muốn nói về điều đó.

“Hãy kiên nhẫn với cô ấy,” tôi nói với chị. “Đến làm ở một ngôi nhà mới mà không biết phải làm thế nào cũng không dễ dàng gì.”

Khi Shelley ăn xong, tôi mang mấy quyển tạp chí tới cho chị xem. Chị tôi thích tạp chí. Trong khi chị bận rộn lật các trang báo, tôi kẹp ít pho mai vào giữa hai lát bánh mì rồi ngồi vào bàn, vừa ăn tối vừa bắt đầu làm bài tập về nhà.

Ngay lúc tôi vừa lôi giấy ra để viết về chủ đề “tôn trọng” theo yêu cầu từ cô Peterson thì có tiếng mở cửa ga-ra.

“Brit, con ở đâu?” Mẹ tôi gọi từ ngoài sảnh.

“Trong bếp ạ,” tôi nói vọng ra.

Mẹ tôi đứng đình bước vào với một túi đồ Neiman Marcus trong tay. “Đây, cho con cái này.”

Tôi lôi ra từ trong túi một cái áo màu xanh sáng hiệu Geren Ford. “Cảm ơn mẹ,” tôi nói, không tỏ ra mặn mà về nó trước mặt Shelley, chị không nhận được bất cứ thứ gì từ mẹ. Chị tôi cũng chẳng bận tâm về việc đó. Chị đang mãi mê xem những bức ảnh trang phục đẹp nhất – xấu nhất của mấy người nổi tiếng cùng những bộ trang phục lấp lánh của họ.

“Nó sẽ hợp với cái quần jean sậm màu mẹ mua cho con tuần trước,” bà vừa nói vừa lấy thịt bò bít tết trong tủ lạnh ra và rã đông chúng bằng lò vi sóng. “Thế... có chuyện gì xảy ra với Baghda khi con về nhà không?”

“Không ổn lắm,” tôi nói với bà. “Mẹ thực sự cần phải đào tạo lại cô ta.” Tôi không ngạc nhiên khi bà không trả lời.

Một phút sau, bố tôi bước vào nhà, phàn nàn về công việc. Ông sở hữu một công ty chuyên sản xuất chip máy tính và đã cảnh báo chúng tôi năm nay sẽ là một năm ảm đạm. Thế nhưng mẹ vẫn ra ngoài mua sắm và bố vẫn cho tôi một chiếc BMW trong ngày sinh nhật.

“Có món gì cho bữa tối vậy?” Bố hỏi trong khi nới lỏng cà vạt. Ông trông mệt mỏi rã rời như thường lệ.

Mẹ tôi liếc mắt nhìn lò vi sóng. “Bít tết.”

“Tôi không có tâm trạng để ăn những món quá nhiều đạm như vậy,” ông nói. “Chỉ chút gì đó nhẹ nhàng thôi.”

Mẹ tắt lò vi sóng, vẻ tức giận. “Trứng? Hay là spaghetti?” bà nói, đưa ra danh sách, nhưng chẳng ai thèm nghe.

Bố tôi ra khỏi nhà bếp. Ngay cả khi ông ở đây, tâm trí ông vẫn đặt vào công việc. “Bất cứ thứ gì. Chỉ cần nhẹ nhàng thôi,” ông nhắc lại.

Những lúc thế này tôi cảm thấy tiếc cho mẹ mình. Bà không nhận được nhiều sự chú ý từ bố tôi. Ông luôn luôn làm việc, đi công tác, hoặc tránh chuyện trò với cả nhà. “Con sẽ làm món salad,” tôi nói với mẹ khi lấy rau diếp ra khỏi tủ lạnh.

Bà có vẻ biết ơn vì sự giúp đỡ này, nếu thực sự nụ cười của bà có hàm ý đó. Chúng tôi làm bữa cạnh nhau trong im lặng. Tôi dọn bàn khi mẹ mang salad, trứng bác và bánh mì nướng ra. Bà lảm bảm phàn nàn về việc không được coi trọng, nhưng tôi đoán bà chỉ muốn tôi lắng nghe mà không bàn luận bất cứ điều gì. Shelley vẫn mãi mê xem các quyển tạp chí, không hay biết gì về sự căng thẳng giữa bố mẹ tôi.

“Thứ Sáu này tôi sẽ đi Trung Quốc, trong hai tuần,” bố tôi thông báo khi ông quay lại bếp trong quần thể thao và áo thun. Ông thả phịch người xuống chỗ của mình ở đầu bàn, múc trứng vào đĩa. “Nhà cung cấp đã giao những nguyên liệu bị lỗi, tôi phải tìm cho ra nguyên nhân.”

“Còn đám cưới của DeMaio vào cuối tuần thì thế nào? Chúng ta đã trả lời sẽ đến dự đấy?”

Bố tôi buông đĩa, nhìn mẹ. “À, vậy là đám cưới nhà DeMaio có vẻ quan trọng hơn việc vực dậy công việc làm ăn của tôi đúng không?”

“Bill, tôi không ám chỉ công việc làm ăn của ông kém quan trọng,” mẹ tôi nói, buông đĩa xuống đĩa. Thật thần kỳ là đĩa ở nhà tôi không bị sút mẻ cái nào. “Chỉ là hủy bỏ lời hẹn vào phút chót thì rất thô lỗ.”

“Bà có thể tự mình đi.”

“Và để người ta đồn đoán chuyện ông không đi cùng tôi? Không, cảm ơn.”

Đây là cuộc trò chuyện điển hình trong bữa tối nhà Ellis. Bố tôi nói về công việc làm ăn khó khăn, mẹ tôi thì cố gắng duy trì bộ mặt gia đình hạnh phúc viên mãn, còn tôi và Shelley yên lặng ở ngoài cuộc.

“Ở trường thế nào?” mẹ tôi cuối cùng cũng hỏi.

“Ồn ả,” tôi đáp, bỏ qua thực tế là tôi bị mắc kẹt với Alex trong nhóm Hóa. “Nhưng cô giáo Hóa của con khó tính lắm.”

“Con lẽ ra không nên học môn Hóa,” bố tôi xen vào. “Nếu con không nhận được điểm A môn này, điểm trung bình của con sẽ tuột xuống. Trường

Northwestern thực sự khó vào, và họ sẽ không dành cho con một chỗ chỉ bởi đó là trường cũ của bố đâu.”

“Con hiểu mà bố,” tôi nói, hoàn toàn chán nản. Nếu Alex không nghiêm túc về các bài tập nhóm, thì sao tôi có thể giành được một điểm A đây?

“Hôm nay Shelley có bảo mẫu mới,” mẹ thông báo với bố. “Nhớ chứ?”

Ông nhún vai vì lần cuối một người bảo mẫu bỏ đi, ông đã nhấn mạnh Shelley nên sống trong một trung tâm thay vì ở nhà. Tôi chưa bao giờ la hét thất thanh nhiều như lần đó, bởi vì tôi không đòi nào cho phép họ gửi Shelley đến một nơi mà người ta có thể bỏ mặc chị và không hiểu chị ấy. Tôi cần phải để mắt đến chị. Thế nên việc vào trường Northwestern rất quan trọng với tôi. Nếu tôi học gần nhà, tôi có thể sống ở đây và bảo đảm bố mẹ không tống chị ấy đi.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Lúc chín giờ, Megan gọi điện than phiền về Darlene. Megan nghĩ Darlene đã thay đổi sau mùa hè và bây giờ con bé quá ngạo mạn vì đang hẹn hò với một chàng trai học đại học. Chín giờ ba mươi, Darlene gọi đến nói rằng Megan lúc nào cũng ghen tị việc nó đang hẹn hò với một chàng trai ở trường đại học. Chín giờ bốn mươi lăm, Sierra gọi đến bảo rằng nó đã nói chuyện với cả hai, Megan và Darlene, nó không muốn bị đặt vào giữa những thứ đó. Tôi đồng ý, mặc dù tôi nghĩ chúng tôi đã ở giữa đống lộn xộn đó rồi.

Đến mười giờ bốn mươi lăm, tôi cuối cùng cũng làm xong bài tập về “tôn trọng” và giúp mẹ đưa Shelley vào giường. Tôi mệt mỏi kinh khủng, đầu có cảm giác như sắp rụng ra.

Chui vào giường sau khi thay bộ pijama, tôi quay số gọi Colin.

“Chào cung,” anh nói. “Em có chuyện gì à?”

“Không có gì. Em đang trên giường. Ở chỗ Doug vui không?”

“Vui làm sao được khi em không có ở đây!”

“Khi nào thì anh về?”

“Khoảng một tiếng nữa. Anh rất vui vì em đã gọi.”

Tôi kéo cái chăn màu hồng lên tận cằm và vùi đầu vào gối. “Ồ, thật sao?” tôi nói, câu kéo cho được một lời khen và nói với giọng tán tỉnh của mình. “Tại sao?”

Colin đã không nói yêu tôi trong một thời gian dài. Tôi biết anh ấy không phải là người tình cảm nhất thế giới. Bố tôi cũng vậy. Nhưng tôi cần được nghe điều đó từ anh. Tôi muốn nghe anh nói yêu tôi. Tôi muốn nghe anh nói nhớ tôi. Tôi muốn nghe anh nói tôi là cô gái trong mơ của mình.

Colin hắng giọng. “Chúng ta chưa bao giờ quan hệ tình dục qua điện thoại nhỉ?”

Được rồi, đây không phải những lời tôi đang mong đợi. Tôi không nên tỏ ra thất vọng hay ngạc nhiên. Bọn con trai lúc nào cũng chăm chăm nghĩ đến tình dục cùng chuyên vui chơi. Chiều nay tôi đã phải đẩy đi cảm giác khó chịu dâng lên trong dạ dày khi đọc những lời Alex viết trên giấy của tôi về tình dục nóng bỏng. Hắn không hề biết tôi vẫn còn trinh.

Colin và tôi chưa từng quan hệ, chấm hết. Tình dục qua điện thoại lần tình dục thực sự. Chúng tôi đã ở riêng cùng nhau hồi tháng Tư năm ngoái

tại bãi tắm ngay sau nhà Sierra, nhưng tôi đã hèn nhát bỏ chạy. Tôi chưa sẵn sàng.

“Tình dục qua điện thoại?”

“Ừ. Em chạm vào mình, Brit. Và nói cho anh biết những gì em làm. Nó sẽ hoàn toàn khuấy động anh.”

“Trong khi em chạm vào mình, anh sẽ làm gì?” Tôi hỏi.

“Tự sướng phân anh. Chứ em nghĩ anh sẽ làm gì, làm bài tập về nhà à?”

Tôi cười, chủ yếu cười vì lo lắng. Chúng tôi không gặp nhau đã vài tháng, cũng chẳng trò chuyện gì nhiều, vậy mà giờ anh muốn tôi đi từ chỗ “Chào, vui vì gặp lại em sau mùa hè xa cách” đến “tự chạm vào em trong khi anh tự sướng” chỉ trong một ngày. Tôi cảm thấy mình như nhân vật trong một bài hát ngẫu hứng của Pat McCurdy^[1] vậy.

[1] Pat McCurdy: một ca sĩ – nhạc sĩ nổi tiếng với những bản nhạc mang phong cách ngẫu hứng.

“Thôi nào, Brit,” Colin nói. “Hãy xem nó như là sự thực hành trước khi chúng ta làm điều đó thực sự. Cởi áo em ra và chạm vào mình đi.”

“Colin...” Tôi nói.

“Sao?”

“Xin lỗi, nhưng em không làm được. Ít nhất, không phải lúc này.”

“Em chắc chứ?”

“Chắc. Anh giận à?”

“Không,” anh nói. “Anh chỉ nghĩ thêm chút gia vị vào mối quan hệ của chúng ta thì sẽ vui hơn.”

“Chúng ta đang trở nên nhàm chán ư?”

“Trường học... những trận đấu bóng... đi chơi. Có lẽ sau một mùa hè xa nhà, anh đã phát ốm với những việc nhàm chán cũ kỹ lặp lại mỗi ngày. Suốt hè anh đã chơi trượt nước, lướt ván và lái xe địa hình. Những trò đó khiến máu anh chảy rần rật và tim anh đập mạnh, em hiểu chứ? Kích thích lắm.”

“Có vẻ tuyệt thật.”

“Đúng đấy. Brit này?”

“Vâng.”

“Anh đã sẵn sàng để được kích thích... cùng với em.”

8

Alex

Tôi đẩy thẳng đó vào chiếc Camaro đen bóng, thứ có giá hẵn còn cao hơn số tiền mẹ tôi kiếm được trong một năm. “Nghe đây, Blake,” tôi nói. “Hãy trả tiền ngay lập tức, nếu không tao sẽ đập vỡ cái gì đó của mày. Không phải một món đồ hay cái xe chết tiệt của mày đâu... sẽ là phần nào đó trên người, thứ vĩnh viễn gắn với mày. Hiểu chứ?”

Blake, gầy còn hơn cả một cây cột điện thoại và nhợt nhạt như hồn ma, nhìn tôi như thể tôi vừa đưa cho nó án tử hình. Nó nên nghĩ về điều đó trước khi lấy Big 8^[1] rồi chuồn thẳng mà không trả tiền.

[1] Big 8: 1/8 ký crack (hoặc crack cocaine): một loại thuốc phiện chế từ cocaine – loại ma túy bán tổng hợp.

Làm như Hector sẽ bỏ qua chuyện đó.

Làm như tôi sẽ bỏ qua chuyện đó.

Khi Hector cử tôi đến để lấy lại tiền, tôi làm việc phải làm. Tôi có thể không thích, nhưng tôi vẫn làm. Ông ta biết tôi không mua bán ma túy hoặc đột nhập vào nhà dân hay các công ty để cuồn thứ gì đó. Nhưng tôi lại... đòi nợ rất tốt. Đôi khi là bắt người, nhưng đó là những vụ rắc rối, nhất là vì tôi biết chuyện gì sẽ xảy đến với bọn nó một khi tôi lôi bọn nó đến gặp Chuy ở nhà kho. Không ai muốn đối mặt với Chuy. Nó còn tệ hơn phải đối mặt với tôi. Blake nên cảm thấy may mắn vì người được giao đến gặp nó là tôi.

Bảo rằng tôi không sống cuộc sống sạch sẽ thì cũng không đúng. Tôi cố gắng không lún quá sâu vào công việc bản thủ đang làm cho băng Blood. Và tôi giỏi điều này. Việc của tôi là dọa nạt mọi người để họ phải trả cho chúng tôi số tiền vốn thuộc về chúng tôi. Về căn bản, tay tôi hoàn toàn chẳng dính gì đến thuốc. Đầu tiên mua bán thuốc đến tay tôi khá thường xuyên, nhưng tôi lại chuyển chúng đến Hector. Tôi không dùng chúng, tôi chỉ đòi chúng về.

Việc này biến tôi thành một con tốt, tôi biết. Tôi không quan tâm, chừng nào gia đình tôi còn được an toàn. Bên cạnh đó, tôi cũng giỏi đánh nhau. Bạn không thể tưởng tượng được bao nhiêu người đã trở nên hoảng loạn khi

bị đe dọa đập vỡ sọ đầu. Blake cũng không khác mấy – nó đang cố giữ bình tĩnh, nhưng hai cánh tay khăng khiu thì run lẩy bẩy.

“Tao không có tiền,” Blake buột miệng.

“Thằng kia, câu trả lời này không xong đâu.” Paco từ bên ngoài nói xen vào. Nó thích đi cùng tôi. Nó nghĩ mình đang chơi trò thăng xoa – thăng đập, nhưng thực ra chúng tôi đang chơi trò cả hai thăng cùng đập còn mạnh hơn.

“Mày muốn tao bẻ cái tay nào trước?” tôi hỏi. “Tao sẽ tử tế và cho mày chọn.”

“Chỉ cần bắn một phát vào mông nó thôi Alex, cho xong chuyện,” Paco uể oải.

“Không!” Blake la lên. “Tao sẽ có tiền. Ngày mai. Tao hứa.”

Tôi đẩy nó vào xe, cánh tay tôi ấn vào họng nó vừa đủ để dọa. “Làm như tao tin mày ấy. Mày nghĩ bọn tao là lũ ngu hả? Tao cần vật thế chấp.”

Blake không trả lời.

Tôi nhìn xe của nó.

“Đừng lấy chiếc xe, Alex. *Làm ơn.*”

Tôi rút súng ra. Tôi sẽ không bao giờ bắn nó. Dù hiện tại là ai, tương lai trở thành người thế nào, tôi cũng sẽ không bao giờ giết bất cứ ai. Hoặc bắn bất cứ ai. Nhưng, Blake không cần phải biết điều này.

Liếc nhìn khẩu Glock của tôi, Blake đưa ngay chìa khóa ra. “Ôi, Chúa ơi. Làm ơn, đừng.”

Tôi giật lấy cái chìa từ tay nó. “Ngày mai, Blake. Bảy giờ, sau mấy con hẻm cũ trên đường Forth and Vine. Giờ thì biến đi,” tôi nói, quơ quơ khẩu súng trong không khí khi thẳng kia bỏ chạy.

“Tao luôn muốn sở hữu một chiếc Camaro,” Paco nói sau khi Blake biến khỏi tầm nhìn.

Tôi thả chìa khóa cho nó. “Nó là của mày – cho đến mai.”

“Mày thực sự nghĩ nó sẽ kiếm ra bốn củ^[2] chỉ trong một ngày?”

[2] Nguyên văn: “four G’s” tức “four Grand” (4000 USD).

“Phải,” tôi nói với nó, hoàn toàn tự tin. “Vì giá trị của chiếc xe hơn thế gấp nhiều lần.”

Quay lại nhà kho, bọn tôi báo tình hình cho Hector. Ông ta tỏ ra không vui vì chưa đòi được tiền, nhưng ông ta biết rồi mọi chuyện sẽ được giải quyết. Tôi luôn hoàn thành nhiệm vụ.

Buổi tối ở trong phòng, tôi không thể ngủ được vì thằng Luis ngáy âm ỉ. Nó ngủ rất ngon lành, như thể chẳng quan tâm thế giới ra sao. Mặc dù tôi không ngại việc đe dọa những kẻ buôn bán ma túy kém cỏi như Blake, song tôi chỉ ước gì mình được đánh nhau vì những thứ đáng để giành giật hơn.

Một tuần sau, tôi ngồi trên bãi cỏ trong sân trường ăn bữa trưa dưới gốc cây. Hầu hết học sinh trường Fairfield ăn trưa ngoài trời cho đến tận cuối tháng Mười, khi mùa đông vùng Illinois buộc chúng tôi phải ngồi trong nhà ăn tự phục vụ. Thời gian này, chúng tôi đang tận hưởng từng phút ánh nắng và không khí trong lành khi thời tiết vẫn còn tươi mát.

Thằng bạn Lucky, với cái áo sơ mi quá khổ màu đỏ và quần jean đen, đập vào lưng tôi khi hạ môn xuống bên cạnh, khay đồ ăn cầm trên tay. “Sẵn sàng cho tiết sau chưa, Alex? Brittany ghét cay ghét đắng mày như thể mày là một bệnh dịch vậy, thề luôn. Thật buồn cười khi nhìn con nhỏ dịch cái ghế của nó cách mày càng xa càng tốt.”

“Lucky,” tôi nói. “Con nhỏ đó có thể là một *kiêu nữ*, nhưng làm sao sánh được với *thằng đàn ông* này.” Tôi chỉ vào mình.

“Nói với mẹ mày,” Lucky nói, cười âm lên, “Hoặc Colin Adams ấy.”

Tôi tựa vào cây, khoanh tay trước ngực. “Tao đã học chung với Adams môn Thể dục năm ngoái. Tin tao đi, thằng đó *chẳng có gì để* mà khoe khoang cả.”

“Mày vẫn còn tức vì nó phá tủ đồ của mày hồi năm nhất, sau khi mày đánh bại nó trong cuộc chạy đua tiếp sức trước toàn trường à?”

Khi thật, đúng, tôi vẫn còn điên tiết. Vụ đó đã khiến tôi phải tốn cả đồng tiền để mua lại sách mới. “Tin cũ rồi,” tôi nói với Lucky, giữ vẻ mặt lạnh băng như thường lệ.

“‘Tin cũ’ đó đang ngồi bên cô bạn gái nóng bỏng của nó ngay đằng kia kia.” Liếc mắt nhìn Quý cô Hoàn hảo Bé bỏng, các tuyến phòng thủ của tôi tự động dựng lên. Brittany nghĩ tôi là một con nghiện. Ngày nào tôi cũng khiếp hãi chuyện phải đối phó với con nhỏ trong lớp Hóa. “Con nhỏ đó đầu óc kinh lắm,” tôi nói.

“Thấy bảo con nhỏ đó si nhục mày với lũ bạn bè,” một thằng tên Pedro nói lúc đó và mấy thằng khác bung khay đồ ăn đến, ngồi xuống nhập hội.

Tôi lắc đầu, tự hỏi Brittany đã nói những gì và tôi sẽ phải làm thế nào để kiểm soát thiệt hại. “Có lẽ cô nàng muốn tao và không biết cách nào khiến tao chú ý.”

Lucky phá ra cười sặc sụa, tới mức tất cả bọn học sinh trong vòng mấy mét đều nhìn chúng tôi chăm chăm. “Không đời nào Brittany Ellis tự nguyện đến gần mày trong phạm vi hai bước chân đâu, *đồ ngốc*, chứ đừng nói tới chuyện hẹn hò,” nó nói. “Brittany rất giàu có, chiếc khăn con nhỏ ấy quần quanh cổ tuần trước đất gập nhiều lần bất cứ cái nào ở *quê mình* đấy.”

Cái khăn đó. Như thể quần jean và áo hàng hiệu còn chưa đủ hợp thời, con nhỏ đó quàng thêm cái khăn để phô bày sự giàu có cao sang thì phải.

Hắn con nhỏ đã nhuộm nó để nó tiệp màu chính xác với màu mắt xanh biếc của mình.

“Này, tao cá với mày cả chiếc RX-7 là mày không thể nào mò được tới quần lót của con nhỏ trước lễ Tạ ơn.” Lucky thách, cắt ngang dòng suy nghĩ bất thường trong đầu tôi.

“Thằng nào mà muốn mò tới quần lót của con nhỏ đó chứ?” tôi đáp. Chúng hắn cũng là hàng hiệu, với tên viết tắt của con nhỏ thêu ở mặt trước.

“Bất kỳ thằng độc thân nào trong trường này.”

Tôi có cần phải nói rõ không đây? “Con nhỏ đó trắng bóc.” Tôi không dây vào con gái da trắng, hoặc những đứa hư hỏng, hoặc mấy cô nàng xem việc đổi màu sơn móng tay mỗi ngày cho phù hợp với bộ đồ hàng hiệu của mình như thứ lao động nặng nề nhất.

Tôi lôi một điều thuốc từ túi ra, châm lửa hút, lờ đi nội quy cấm hút thuốc của trường Fairfield. Gần đây tôi hút rất nhiều. Paco đã nói về việc này tôi qua khi đi cùng tôi.

“Gì thế, da trắng thì sao? Thôi nào, Alex. Đừng có ngốc thế. *Nhìn con bé xem.*”

Tôi liếc nhìn. Công nhận là Brittany trông cũng được. Mái tóc dài sáng bóng, mũi dọc dừa, cánh tay hơi rám nắng với chút cơ bắp khiến bạn tự hỏi liệu nó có phải do vận động không, đôi môi căng mọng khi mỉm cười khiến bạn nghĩ thế giới vĩnh viễn hòa bình nếu tất cả mọi người đều có được nụ cười của con nhỏ.

Tôi xua đi những ý nghĩ trong tâm trí. Con nhỏ đó nóng bỏng thì sao chứ? Đó là đứa lẳng lơ nhất hạng. “Quá gầy,” tôi thốt lên.

“Mày muốn Brittany,” Lucky nói, ngả lưng trên bãi cỏ. “Chỉ là mày biết, giống như phần lớn những thằng *Mỹ gốc Mexico* đến từ khu nam tụi mình, mày không thể có được con nhỏ.”

Một cái gì đó trong tôi nhảy lên. Như là cơ chế tự vệ. Như là lòng tự phụ. Trước khi kịp xua tan nó, tôi đã nói, “Trong hai tháng là tao có được con ngốc đó. Nếu mày muốn cá con RX-7, tao tham gia.”

“Mày điên rồi.” Khi tôi không đáp, Lucky cau mày. “Mày nghiêm túc chứ, Alex?”

Thằng này muốn rút lui, nó yêu chiếc xe còn hơn cả mẹ nó. “Chắc chắn.”

“Nếu mày thua, tao sẽ lấy chiếc Julio,” Lucky nói, miệng mỉm cười nham hiểm.

Julio là tài sản đáng giá nhất của tôi, một chiếc Honda Nighthawk₇₅₀ cũ. Tôi cứu nó ra từ một bãi rác thải và biến nó thành một con xe ngẫu. Hồi sinh cho nó mất rất nhiều thời gian. Đó là điều duy nhất tôi làm tốt thay vì phá hủy thứ gì đó.

Lucky không rút lui. Giờ thì đến lượt tôi, thối lui hoặc tới luôn. Vấn đề là tôi không bao giờ chùn bước... chưa từng trong đời.

Đứa con gái da trắng nổi tiếng nhất trường chắc như bấp là sẽ học được rất nhiều khi hẹn hò với tôi. Quý cô Hoàn hảo Bé bỏng đó đã nói sẽ không bao giờ hẹn hò với một thành viên băng đảng, nhưng tôi cực không đưa nào trong băng Latino Blood từng cố gắng mò vào trong chiếc quần hàng hiệu của cô nàng.

Dễ dàng như một trận đánh nhau giữa Folks và People – hai băng nhóm cừu thù vào một tối thứ Bảy.

Tôi cá là cô nàng Brittany chỉ cần được tán tỉnh một chút. Bạn biết đó, trò đối đáp qua lại làm bạn hiểu rõ hơn về người khác giới. Tôi có thể một công đôi việc: đập lại thằng Mặt Lừa bằng cách cướp đi bạn gái nó và trả thù Brittany Ellis vì đã khiến tôi bị mời vào phòng hiệu trưởng rồi xúc phạm tôi trước mặt bạn bè.

Thậm chí tôi có thể được vui vẻ nữa.

Rồi cả trường sẽ được chứng kiến cảnh đứa con gái da trắng ngây thơ chảy nước dãi vì thằng *Mỹ gốc Mexico* mà cô nàng từng tuyên bố ghét cay ghét đắng. Tôi tự hỏi Brittany sẽ sụp đổ thế nào sau khi tôi xong việc với cô nàng.

Tôi chìa tay ra. “Giao kèo.”

“Mày phải có bằng chứng đây.”

Tôi rít một hơi thuốc. “Lucky, mày muốn tao làm gì? Nhỏ một cọng lông trên vùng kín quý quái của con nhỏ à?”

“Làm sao tao biết đó là của con nhỏ?” Lucky đáp trả. “Có thể con nhỏ bẩm sinh không phải tóc vàng thì sao? Bên cạnh đó, con nhỏ có thể tẩy lông kiểu Brazil. Mày biết đó, khi mà mọi thứ...”

“Chụp hình lại,” Perdo gợi ý. “Hoặc quay phim. Tao cá là chúng ta sẽ kiếm được *bộn tiền* cho vụ này. Chúng ta có thể đặt tựa là *Brittany đến Bờ Nam*.”

Chính những cuộc chuyện trò rác rưởi thế này khiến chúng tôi mang tiếng xấu. Bọn nhà giàu cũng nói về những thứ rác rưởi như thế, nhưng khi lũ bạn của tôi nói, thì mọi thứ là không-giới-hạn. Thật ra, tôi nghĩ chúng chỉ đùa cợt về người khác cho vui thôi. Nhưng khi bọn nó chuyển sang nói về tôi, tôi không thấy nửa điểm hài hước.

“Bọn mày đang nói về cái gì vậy?” Paco hỏi, tham gia cùng bọn tôi với một đĩa thức ăn từ nhà ăn tự chọn.

“Tao cá cược với Alex, cái xe hơi của tao đổi lấy cái xe gắn máy của nó, rằng nó không thể mò được vào quần con nhỏ Brittany Ellis trước lễ Tạ ơn.”

“Mày điên à, Alex?” Paco nói. “Đặt cược như thế là tự sát.”

“Tránh ra đi, Paco,” tôi cảnh cáo. Nó không phải là tự sát. Ngu ngốc thì có thể, nhưng không phải tự sát. Nếu tôi có thể xử lý Carmen Sanchez nóng bỏng, tôi có thể xử lý Brittany Ellis ngọt ngào.

“Brittany không thuộc giới của mày, *thằng bạn*. Mày có thể là một thằng điên trai, nhưng mày trăm phần trăm là người *Mỹ gốc Mexico*, còn cô nàng thì trắng như bánh mì sữa.”

Một cô nàng ít tuổi hơn tên Leticia Gonzalez đi về phía chúng tôi. “Chào anh, Alex,” cô nàng nói, gửi cho tôi một nụ cười trước khi ngồi xuống với bạn mình. Trong khi mấy thằng khác nhỏ dãi quanh Leticia và tán chuyện với bạn cô nàng, Paco và tôi còn lại một mình bên gốc cây.

Paco huých tôi, “*Đấy mới là một cô gái Mỹ gốc Mexico xinh đẹp*, và chắc chắn sẽ nằm trong giới của mày.”

Nhưng tôi không để mắt đến Leticia, mà là đến Brittany. Giờ, khi trò chơi đã bắt đầu, tôi tập trung vào chiến lợi phẩm của mình. Đã đến lúc bắt đầu tán tỉnh, nhưng những cách nhảm nhí thông thường sẽ không hiệu quả với con nhỏ này. Có lẽ Brittany đã quá quen với mấy lời đó từ bạn trai mình cùng những thằng khốn khác.

Tôi quyết định một chiến thuật khác, thứ mà con nhỏ sẽ không ngờ. Tôi sẽ chọc tức con nhỏ cho đến khi tôi là tất cả những gì con nhỏ nghĩ đến. Và tôi sẽ bắt đầu ngay trong tiết tới khi con nhỏ buộc phải ngồi cạnh tôi. Màn dạo đầu nho nhỏ trong lớp Hóa để khuấy động mọi thứ lên – đó sẽ là sự khác biệt.

Mẹ kiếp!” Paco nói, vút toẹt bữa trưa xuống. “Họ nghĩ họ có thể mua một lớp vỏ hình chữ U, chắt mọi thứ vào đó và gọi nó là taco^[3] sao? Thứ này ăn dở như phân ấy, Alex.”

[3] Taco: Món ăn truyền thống của người Mexico, gồm một lớp bánh mì hay bánh ngô bao bên ngoài, bên trong là nhiều loại nhân khác nhau: thịt bò, gà, hải sản, rau, phô mát...

“Thằng khỉ, mày khiến tao buồn nôn quá,” tôi nói với nó.

Tôi nhìn chăm chăm khó chịu vào hộp thức ăn mang đi từ nhà. Nhờ Paco mà mọi thứ giờ đều trông như rác rưởi. Ghê tởm, tôi vứt những gì còn lại của bữa trưa vào túi giấy màu nâu.

“Muốn ăn một chút không?” Paco nói với nụ cười nham nhở trong lúc đưa miếng taco về phía tôi.

“Mang chúng lại gần tao một phen thôi là mày sẽ phải xin lỗi đấy,” tôi đe dọa.

“Tao sợ vãi ra đây.”

Paco lắc lắc cái taco nát bét trên tức tôi. Nó nên biết nghiêm túc thì tốt hơn.

“Nếu một mẫu bánh đó mà văng vào người tao...”

“Mày sẽ làm gì, đá đít tao à?” Paco ngậm nga mĩa mai, vẫn lắc cái taco. Có lẽ tôi nên đâm vào mặt nó, hạ gục nó nếu không muốn phiền phức lúc này.

Vừa nghĩ thế, tôi đã cảm thấy cái gì đó bắn vào quần mình. Tôi nhìn xuống. Đúng, một đốm ướt lớn, nhầy nhụa nhân taco đập ngay vào đũng quần jean bạc màu của tôi.

“Khôn thật,” Paco nói, khuôn mặt nó chuyển từ vui vẻ trên đùa sang sốc. “Mày muốn tao lau sạch nó chứ?”

“Nếu ngón tay nào của mày đến gần của quý của tao, tao sẽ đích thân bắn vào *bi* mày đấy,” tôi gầm gừ rít qua kẽ răng.

Tôi búng miếng thịt ra khỏi đũng quần. Một mảng dầu lớn vẫn còn lưu lại. Tôi quay sang Paco. “Mày có mười phút để kiếm cho tao một cái quần mới.”

“Làm thế quái nào tao làm kịp điều đó?”

“Sáng tạo đi.”

“Lấy của tao đi.” Paco đứng lên và đưa tay đến lưng quần, cởi cúc ngay giữa sân trường.

“Có lẽ tao nói chưa đủ rõ,” tôi nói với nó, tự hỏi sao tôi có thể đi vào lớp Hóa như một anh chàng ngon lành trong khi trông như vừa tè ra quần thế này. “Ý tao là, lấy cho tao một cái quần mới, vừa với tao, *thăng ngu*. Mà quá lùn, tới mức có thể thử xin đóng vai một trong những trợ thủ tí hon của ông già Noel đây.”

“Vì tình anh em, tao sẽ bỏ qua việc mà xúc phạm tao.”

“Chín phút ba mươi giây.”

Nghe tới đó, Paco vội co cẳng chạy về phía bãi đậu xe.

Tôi thực sự không quan tâm chuyện làm thế nào mình có được cái quần; chỉ cần tôi có nó trước khi vào tiết tiếp theo. Còn với đũng quần thế này, sao tôi gây ấn tượng được với Brittany rằng tôi là một anh chàng trẻ trai, mạnh mẽ chứ!

Tôi dựa cây chờ đợi trong khi mấy đứa khác ăn hết bữa trưa rồi quay vào lớp. Trước khi tôi kịp chú ý, nhạc đã vang lên trên loa và Paco thì vẫn chưa thấy đâu. Tuyệt thật. Giờ thì tôi có năm phút để đến lớp Hóa của cô Peterson. Nghiến răng, tôi đi vào lớp với cuốn sách che trước đũng quần, vẫn còn hai phút. Tôi trượt vào ghế và ngồi sát lại bàn thí nghiệm để che giấu vết bẩn.

Brittany bước vào phòng, mái tóc rục rỡ buông trước ngực, những lọn tóc nhỏ hoàn hảo bay nhẹ theo mỗi bước đi. Tôi chẳng bị kích thích trước sự hoàn hảo ấy, mà chỉ muốn làm chúng rối tung lên.

Tôi nháy mắt với Brittany khi con nhỏ nhìn tôi. Con nhỏ thở hậm hực, kéo ghế ra càng xa tôi càng tốt.

Ghi nhớ quy tắc không-khoan-nhượng của cô Peterson, tôi bỏ khăn rằn ra khỏi đầu, đặt xuống lòng ngay chỗ vết bầm. Sau đó, tôi nhích lại gần cô nàng cổ vũ. “Có lúc cậu sẽ phải nói chuyện với tôi thôi.”

“Và để cho bạn gái của cậu có cơ đánh tôi? Không, cảm ơn, Alex. Tôi muốn giữ cho mặt mình được như hiện tại.”

“Tôi không có bạn gái. Cậu có muốn ứng tuyển vào vị trí này không?” Tôi soi con nhỏ từ trên xuống dưới, chú ý vào những phần khiến con nhỏ tự mãn.

Brittany cong đôi môi màu hồng phớt lên và trừng mắt với tôi. “Đừng có mơ.”

“*Cưng à, cậu sẽ không biết phải làm gì với mớ học môn sinh dục đàn ông này nếu nó trỗi dậy đâu.*”

Nó đó, Alex. Trêu chọc để khiến con nhỏ muốn mày đi. Kiểu gì con nhỏ cũng mắc bẫy.

Brittany quay đi. “Cậu thật đáng tởm.”

“Nếu tôi nói chúng ta sẽ là một cặp tuyệt vời thì sao?”

“Tôi sẽ nói cậu là một kẻ đàn độn.”

Ngay sau khi tôi gọi Alex là kẻ đần độn, cô Peterson kêu cả lớp chú ý. “Mỗi nhóm sẽ bốc thăm một đề tài từ chiếc mũ này,” cô tuyên bố. “Tất cả chúng đều khó như nhau và đòi hỏi các em phải trao đổi với bạn mình cả ở ngoài giờ học.”

“Thế còn bóng đá ạ?” Colin xen vào. “Em không thể nào bỏ các buổi tập được.”

“Hay cô vũ nữa,” Darlene kêu lên trước khi tôi có thể nói ra điều tương tự.

“Việc học đặt lên hàng đầu. Các em cứ thoải mái tìm khoảng thời gian chung cho cả hai,” cô Peterson nói khi đứng trước bàn chúng tôi, giơ chiếc mũ ra.

“Ôi, cô P... đây có phải là một cách để chữa chứng đa xơ cứng không ạ?” Alex hỏi với vẻ tự mãn khiến thân kinh tôi căng lên đầy cảnh giác. “Bởi vì chắc em chả có đủ thời gian trong năm học này để hoàn thành đề tài đó đâu.”

Tôi có thể thấy một điểm D lớn chình ình trong bảng điểm của mình ngay lúc này. Người tư vấn tuyển sinh của trường Northwestern đời nào quan tâm đến việc kẻ cùng nhóm môn Hóa với tôi muốn biến đề tài của chúng tôi thành trò hề. Alex còn chẳng quan tâm gì đến cuộc sống của chính mình, tại sao hẳn phải quan tâm đến môn Hóa đây? Nghĩ về chuyện Alex kiểm soát điểm số môn này khiến tôi choáng váng. Với bố mẹ tôi, điểm số là thứ phản ánh giá trị của bạn. Không cần phải nói, điểm C hay D nghĩa là bạn chẳng có giá trị gì.

Tôi thò tay vào trong mũ và lấy ra một mảnh giấy nhỏ. Tôi vừa mở nó ra từ từ, vừa cẩn môi chờ đợi. Mẫu giấy trong tay tôi chứa dòng chữ in đậm: Ủ

TAY.

“Ủ tay ạ?” Tôi hỏi lại.

Alex nghiêng qua đọc tờ giấy với vẻ bối rối thấy rõ. “Ủ tay là cái chết mẹ gì vậy?”

Cô Peterson bắn ngay cho Alex một cái nhìn cảnh cáo. “Nếu em muốn ở lại sau giờ học, tôi có một phiếu cắm tọc nữa trên bàn với tên em ghi sẵn trên đó đấy. Bây giờ, hoặc là em hỏi lại, không sử dụng thứ ngôn ngữ thô tục kia, hoặc là gặp tôi sau giờ học.”

“Ồ cạnh cô cũng vui mà, cô P, nhưng em muốn dành thời gian học với bạn cùng nhóm của mình hơn,” Alex đáp trả, sau đó lại còn cả gan nháy mắt với Colin. “Em sẽ hỏi lại vậy. Chính xác thì ủ tay là cái gì ạ?”

“Nhiệt hóa học, cậu Fuentes. Chúng ta sử dụng chúng để làm ấm đôi tay của mình.”

Alex quay sang tôi, toét miệng cười đầy tự mãn. “Tôi chắc rằng chúng ta còn nhiều thứ khác để làm ấm lắm đấy.”

“Tôi ghét cậu,” tôi nói đủ lớn cho Colin và cả lớp nghe. Nếu tôi cứ ngồi đây và để hắn ta lấn lướt, tôi sẽ bị mẹ nhồi nhét đầy đầu về việc danh tiếng là thứ cực kỳ, cực kỳ quan trọng.

Tôi biết cả lớp đang theo dõi chuyện giữa chúng tôi, kể cả Isabel, người nghĩ rằng Alex không phải kẻ xấu như mọi người vẫn nghĩ. Bạn ấy không thấy con người thật của hắn, hay bạn ấy bị mờ mắt bởi khuôn mặt điển trai cùng sự nổi danh của hắn trong giới bạn bè họ?

Alex nói thầm, “Ranh giới giữa yêu và ghét rất mỏng manh. Có thể cậu đang bồi rối với những cảm xúc của mình đây.”

Tôi né ra. “Tôi sẽ không đặt cược vào việc đó đâu.”

“Tôi thì ngược lại đây.”

Ánh mắt của Alex nhìn ra phía cửa lớp. Qua cửa sổ, bạn hấn đang ngoắc tay gọi. Hai kẻ đó đang chuẩn bị trốn tiết.

Alex lấy sách và đứng lên.

Cô Peterson quay lại. “Alex, ngồi xuống.”

“Em phải đi tè.”

Cô giáo cau mày, hai tay chống lên hông. “Xem lại cách ăn nói của em đi. Và theo như tôi biết, em không cần phải mang theo sách vào nhà vệ sinh. Đặt chúng lại trên bàn thí nghiệm.”

Alex mím môi, nhưng hấn cũng đặt sách lại trên bàn.

“Tôi đã nói cậu không được mang món đồ nào liên quan đến băng đảng vào giờ của tôi cơ mà?” Cô Peterson hỏi, nhìn chăm chăm vào cái khăn rằn Alex đang cầm chắn trước người. Cô chìa tay ra. “Đưa đây.”

Hấn liếc về phía cửa, sau đó quay lại đối mặt với cô giáo. “Nếu em từ chối?”

“Alex, đừng thách tôi. Tôi không khoan nhượng đâu. Em muốn bị đình chỉ à?” Cô ngoắc tay, ra dấu đưa khăn ngay lập tức.

Cau co, hấn từ từ đưa chiếc khăn vào tay cô.

Cô Peterson hít sâu khi giặt lấy cái khăn từ tay hấn.

Tôi kêu lên “Ôi Chúa ơi!” khi thấy một vết bản lớn dính trên đũng quần hấn ta.

Đám học sinh, từng đũa một, bắt đầu cười ồ lên.

Colin cười lớn nhất. “Đừng lo, Fuentes. Bà ngoại vĩ đại của tao cũng gặp vấn đề tương tự. Đóng bím vào là xong thôi mà.”

Tôi chột cau mày. Nghe nhắc đến vấn đề bím tã người lớn, tôi ngay lập tức nghĩ đến chị mình. Lấy người lớn làm trò đùa khi họ không thể tự làm mọi việc không hài hước chút nào, vì Shelley cũng là một người như vậy.

Alex cười nhăn nhó và vênh vác với Colin. “Bạn gái mày không thể giữ tay tránh xa quần tao. Con bé đã cho tao thấy một định nghĩa hoàn toàn mới về ủ tay đấy, *bạn hiền ạ.*”

Lần này hấn đã đi quá xa. Tôi đứng bật lên, chiếc ghế rít trên sàn.

“Cậu mơ à!” tôi nói.

Alex định quay sang nói gì đó với tôi thì cô Peterson hét lên, “Alex!” Cô háng giọng. “Tới phòng y tế và... chỉnh trang lại mình đi. Cầm theo sách của em, bởi vì sau đó em sẽ gặp Tiến sĩ Aguirre. Tôi sẽ gặp em trong văn phòng của thầy cùng với các bạn của em, Colin và Brittany.”

Alex gom hết sách vở trên bàn và ra khỏi lớp còn tôi thả mình xuống ghế. Trong khi cô Peterson cố gắng ổn định lại lớp thì tôi nghĩ về thành công ngắn ngủi của mình trong việc né tránh Carmen Sanchez.

Nếu con bé ấy nghĩ tôi là mối đe dọa đến quan hệ giữa nó và Alex, thì những tin đồn chắc chắn lan ra trong hôm nay sẽ là bằng chứng chí mạng.

10

Alex

Ồ, thật là hay ho. Trong văn phòng thầy Aguirre, cô Peterson và thầy một bên, Quý cô Hoàn hảo Bé bỏng và thằng bạn trai ngu ngốc ở bên kia... còn tôi đứng một mình. Không ai đứng về phía tôi cả, chắc chắn rồi.

Thầy Aguirre hăng giọng. “Alex, đây là lần thứ hai trong vòng hai tuần, em xuất hiện trong văn phòng tôi.”

Vâng, đúng là thế rồi. Thầy quả là thiên tài.

“Thưa thầy,” tôi nói, bắt đầu trò chơi, bởi tôi phát ốm lên với việc Quý cô Hoàn hảo Bé bỏng và thằng bạn trai kia kiểm soát toàn bộ cái trường chết tiệt này rồi. “Có một tai nạn nhỏ trong bữa trưa liên quan đến dầu mỡ và quần của em. Thay vì bỏ tiết học, em đã nhờ một bạn mang cho em quần khác để thay.” Tôi chỉ vào quần jean đang mặc mà Paco đã xoay xở chộp được từ nhà tôi. “Cô Peterson,” tôi nói, quay sang giáo viên Hóa của mình, “em sẽ không vì chút vết bẩn nhỏ mà bỏ lỡ những bài giảng *kiệt xuất* của cô.”

“Đừng dỗ ngọt tôi, Alex,” cô Peterson khịt mũi. “Tôi đã lãnh đủ những trò hề của em rồi,” cô nói, tay khua trên đầu rồi trừng mắt nhìn Brittany và

Colin, “Và đừng có nghĩ hai em thì tốt lành gì hơn.”

Brittany có vẻ sững sốt vì cũng bị mắng. Ồ, nhưng cô nàng đã hoàn toàn miễn nguyện khi xem cô P trách mắng tôi còn gì.

“Em không thể ở cùng nhóm với bạn ấy.” Quý cô Hoàn hảo Bé bông buột miệng.

Colin bước tới trước, “Bạn ấy có thể chung nhóm với em và Darlene.”

Tôi gằn như mỉm cười khi lông mày cô P nhướng lên cao vút, như thể chúng sắp sửa chạy thẳng lên trán cô. “Điều gì khiến hai em nghĩ mình đặc biệt đến mức được phép thay đổi cấu trúc lớp tôi?”

Tới luôn cô Peterson!

“Nadine, tôi sẽ giải quyết từ đây,” thầy Aguirre nói với cô P, sau đó chỉ vào một bức ảnh chụp trường chúng tôi được đóng khung trên tường. “Phương châm của chúng tôi tại trường trung học Fairfield là *Sự đa dạng tạo ra Tri thức*, các em ạ. Nếu các em có lỡ quên, nó được khắc trên cột đá trước lối vào, nên lần sau các em đi ngang qua, hãy dành một phút để nghĩ về ý nghĩa của những chữ đó. Là hiệu trưởng mới ở đây, tôi đảm bảo sẽ lấp đầy bất kỳ khoảng cách văn hóa nào trong trường phủ nhận phương châm đó.”

Được rồi, Sự đa dạng tạo ra Tri thức. Nhưng tôi cũng thấy nó sinh ra hận thù và ngu muội. Tôi không muốn làm hỏng viễn cảnh màu hồng của thầy Aguirre bằng phương châm của chúng tôi, bởi tôi bắt đầu thấy thầy thực sự tin tưởng vào những chuyện tào lao mà thầy đang làm nhằm.

“Tiến sĩ Aguirre và tôi có chung quan điểm. Dựa trên...” cô Peterson bắn cho tôi cái nhìn dữ dội – cái nhìn rất có sức thuyết phục, có lẽ cô đã luyện

tập nó nhiều lần trước gương. “Alex, ngừng trêu tức Brittany đi.” Cô cũng nhìn hai đứa đang đứng ở góc phòng như thế. “Brittany, ngừng việc hành động như thể mình là nữ danh ca đi. Và Colin... thậm chí tôi cũng không biết em có liên quan gì tới chuyện này?”

“Em là bạn trai của bạn ấy.”

“Tôi sẽ đánh giá cao nếu em giữ cho mối quan hệ của mình nằm ngoài giờ học của tôi.”

“Nhưng...” Colin mở miệng.

Cô Peterson khoác tay cắt ngang. “Đủ rồi. Chúng ta kết thúc ở đây.”

Colin nắm tay nữ danh ca và hai đứa nối đuôi nhau ra khỏi phòng.

[©STENT](#)

Sau khi tôi rời khỏi phòng thầy Aguirre, cô Peterson đặt tay lên khuỷu tay tôi. “Alex?”

Tôi dừng lại nhìn cô. Đôi mắt cô tràn đầy thông cảm. Nó khiến lòng tôi bấn loạn. “Dạ?”

“Tôi nhìn thấu em, em biết mà.”

Tôi cần phải xóa đi vẻ mặt thông cảm của cô. Lần cuối một giáo viên nhìn tôi như vậy là năm lớp một, ngay sau khi cha tôi bị bắn. “Đây mới là tuần thứ hai, *Nadine*^[1]. Một hai tháng nữa cô hãy đưa ra tuyên bố như thế.”

[1] Nadine: tiếng lóng, ám chỉ người phụ nữ xinh đẹp, thông minh, luôn muốn mang lại hy vọng, điều tốt cho người khác.

Cô cười khúc khích và nói, “Tôi dạy chưa lâu, nhưng đã thấy những Alex Fuentes trong lớp mình còn nhiều hơn rất nhiều giáo viên khác thấy trong suốt cuộc đời họ.”

“Em cứ nghĩ mình là duy nhất cơ đấy.” Tôi đặt tay lên tim. “Cô làm em tổn thương, Nadine.”

“Em muốn làm cho bản thân trở thành độc nhất ư, Alex? Học cho xong và tốt nghiệp, đừng bỏ học.”

“Kế hoạch của em là thế,” tôi nói với cô, mặc dù tôi chưa bao giờ thừa nhận điều đó với bất cứ ai. Tôi biết mẹ muốn tôi tốt nghiệp, nhưng chúng tôi chưa bao giờ thảo luận về chuyện đó. Thành thật mà nói, tôi không biết bà có thực sự trông chờ điều đó không.

“Lúc đầu ai cũng nói với tôi như thế.” Cô mở túi và lôi ra chiếc khăn rằn của tôi. “Đừng để cuộc sống bên ngoài trường chi phối tương lai của em,” cô nói, bỗng nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc.

Tôi nhét chiếc khăn vào túi quần sau. Cô chẳng biết cuộc sống ngoài trường xen vào cuộc sống trong trường của tôi nhiều đến cỡ nào. Một ngôi trường gạch đỏ không thể bảo vệ tôi khỏi thế giới bên ngoài. Tôi không thể trốn tránh ở trong này, ngay cả khi tôi muốn. “Em biết cô sẽ nói tiếp điều gì... *nếu em cần một người bạn, Alex, tôi ở đây.*”

“Sai rồi. Tôi không phải bạn em. Nếu tôi là bạn em, em sẽ không phải một thành viên băng đảng. Nhưng tôi đã thấy điểm kiểm tra của em. Em là một cậu bé thông minh, em có thể thành công nếu nghiêm túc học hành.”

Thành công. Thành công. Tất cả chúng hiện giờ chỉ là tương đối, phải không? “Em có thể về lớp chưa ạ?” Tôi hỏi, bởi không biết đáp lại cô thế

nào. Tôi vốn đã chấp nhận cô và thầy hiệu trưởng có thể không đứng về phía tôi... nhưng giờ tôi cũng không chắc họ có ở phe đối nghịch không. Những chuyện kiểu này khiến tôi phải nghĩ lại về quan điểm của mình.

“Ừ, về lớp đi, Alex.”

Tôi vẫn đang suy nghĩ về những gì cô vừa nói thì chợt nghe cô gọi giật, “Và nếu còn gọi tôi là Nadine một lần nữa, em sẽ có vinh hạnh nhận một tờ cấm túc khác *và viết* một bài luận về sự tôn trọng đấy. Hãy nhớ rằng, tôi không phải bạn em.”

Khi bước ra hành lang, tôi mỉm cười một mình. Người phụ nữ đó chắc chắn thường dùng đồng phiếu cấm túc và những lời hăm dọa viết bài luận như một thứ vũ khí.

11

Brittany

Chỉ còn nửa tiếng cho tiết Thể dục. Vừa thay đồ, tôi vừa nghĩ về những gì mới xảy ra trong phòng thầy Aguirre. Cô Peterson kết tội tôi chẳng kém gì kết tội Alex.

Alex Fuentes đã làm hỏng năm cuối cấp của tôi, mà năm học thậm chí chỉ mới bắt đầu.

Lúc tôi kéo chiếc quần thể dục lên, tiếng giày lộp cộp vang trên sàn xi măng cứng cho thấy không chỉ có mình tôi trong phòng thay đồ. Tôi giữ

chiếc áo tập nơi ngực, vừa lúc Carmen Sanchez hiện ra.

Ôi, không.

“Đây hẳn là ngày may mắn của tao,” nó nói, nhìn chăm chăm vào tôi từ trên xuống dưới, trông hết như một con báo đang trong tư thế sẵn sàng tấn công. Mặc dù loài báo không có mái tóc nâu, dài thẳng... nhưng chúng chắc chắn có móng vuốt. Và móng vuốt của Carmen được sơn màu đỏ tươi.

Nó bước lại gần.

Tôi muốn lùi lại. Thực tế thì tôi muốn bỏ chạy. Nhưng tôi không làm vậy, chủ yếu vì Carmen chắc chắn sẽ đuổi theo.

“Mày biết đó,” Nó nói, miệng cười hiểm ác. “Tao luôn tự hỏi Brittany Ellis mặc áo ngực màu gì. Hồng à? Hạp ghê cơ. Nó cũng đặt ngang ngựa tiền nhuộm tóc nhĩ?”

“Bạn không muốn nói về áo ngực hay việc nhuộm tóc, Carmen.” Tôi nói trong khi tròng chiếc áo qua đầu, rồi khó nhọc nuốt nước miếng trước khi tiếp tục, “Bạn muốn gây chuyện thôi.”

“Khi một *con* nhắm nhe động tới người đàn ông của tao, tao phải đánh dấu lãnh thổ chứ.”

“Tôi không muốn người đàn ông của bạn, Carmen. Tôi có anh chàng của tôi rồi.”

“Ồ, làm ơn đi. Những đứa như mày muốn tất cả bọn con trai phải thích mình, chỉ để mày có thể có họ bất cứ lúc nào mày muốn.” Càng nói, Carmen càng nổi điên. Tôi gập rắc rồi rồi. “Tao đã nghe mày nói những thứ rác rưởi về tao. Mày nghĩ mày là ai? Nữ hoàng giá lâm chắc? Để xem mày

sẽ ra sao với cặp môi rách và một con mắt sưng bầm? Chừng đó mày có trùm túi rác lên đầu để đi học không? Hay mày sẽ trốn trong cái nhà to đùng của mình và không bao giờ lộ mặt ra?”

Tôi nhìn Carmen khi nó đi về phía tôi. Nhìn thẳng vào nó. Trong thâm tâm nó biết tổng tôi muốn giữ gìn hình tượng mình dựng lên ra sao, trong khi nó chẳng quan tâm việc bị đình chỉ... hay thậm chí bị đuổi học.

“Trả lời tao!” Nó hét lên rồi đẩy mạnh vai tôi. Vai tôi đập ngay vào tủ đồ phía sau.

Tôi không biết phải trả lời điều gì. Hậu quả của việc về nhà với khuôn mặt bầm tím vì đánh nhau sẽ rất kinh khủng. Mẹ sẽ giận điên lên và đổ tất cả lỗi cho tôi vì để chuyện đó xảy ra. Cầu trời bà đừng nói đến việc gửi Shelley đi lần nữa. Mỗi khi căng thẳng vì những chuyện vớ vẩn xảy ra, bố mẹ tôi lại nói về việc gửi Shelley đi. Cứ như thể tất cả những vấn đề của nhà Ellis đều sẽ được giải quyết một cách thần kỳ khi Shelley biến mất.

“Bạn không nghĩ huấn luyện viên Bautisa sẽ đến đây tìm tôi sao? Bạn muốn bị đình chỉ hả?” Tôi biết, câu hỏi thật ngớ ngẩn. Nhưng tôi đang cố trì hoãn thời gian.

Carmen cười khùng khục. “Mày nghĩ tao đếm xia đến việc bị đình chỉ sao?”

Thực sự thì không, nhưng cũng phải hỏi thử xem chứ.

Thay vì rúm lại bên tủ đồ của mình, tôi đứng thẳng lên. Carmen cố đẩy vai tôi lần nữa, nhưng lần này tôi gạt được tay nó ra.

Tôi sắp bước vào trận đánh nhau đầu tiên của đời mình. Một trận đánh nhau mà tôi chắc chắn sẽ thua. Tim tôi như muốn bật ra khỏi lồng ngực. Từ

trước tới giờ tôi luôn tránh những tình huống thế này, giữ cho mình bình yên vô sự, nhưng lần này tôi không có sự lựa chọn nào khác. Sẽ thế nào nếu tôi làm như trong phim, kéo chuông báo cháy để chuồn lẹ nhỉ? Nhưng hiển nhiên, chẳng có cái hộp nhỏ màu đỏ nào ở quanh đây cả.

“Carmen, để bạn ấy yên.”

Cả hai chúng tôi cùng quay về phía giọng nói. Đó là Isabel. Một người không hẳn là bạn, nhưng có thể cứu cho khuôn mặt tôi không bị đập.

“Isa, đừng nhúng mũi vào việc của tao,” Carmen gầm gừ.

Isabel đi về phía chúng tôi, mái tóc nâu sẫm được cột thành đuôi ngựa lúc lắc theo mỗi bước đi. “*Không được làm bậy với Brittany, Carmen.*”

“*Tại sao không?*” Carmen hỏi lại. “Mày nghĩ mày là bạn thân thiết với con tóc vàng này vì chúng mày đều chơi cái trò vầy vầy mấy cục bông ngu ngốc kia à?”

Isa chống hai tay lên hông. “Mày phát điên vì Alex, Carmen. Nên mày hành động như *một con hư hỏng.*”

Nghe nhắc đến Alex, Carmen cứng người. “Im đi, Isa. Mày chả biết gì cả.”

Rồi Carmen trút cơn giận lên Isabel, hét lên bằng tiếng Tây Ban Nha. Isabel không hề chùn bước, bạn ấy đứng vững vàng và ném trả tiếng Tây Ban Nha vào mặt Carmen. Isabel vốn nhỏ con, có lẽ còn nhẹ hơn tôi, vì vậy tôi bị sốc khi bạn ấy đối mặt với con nhỏ kia. Nhưng bạn ấy không hề nao núng. Những lời của bạn ấy khiến Carmen lùi bước.

Bỗng huấn luyện viên Bautista xuất hiện phía sau Carmen. “Ba người các em có tiệc mà không mời bạn nào trong lớp sao?”

“Chúng em chỉ trò chuyện chút thôi,” Carmen thản nhiên đáp lại, như thể chúng tôi chỉ là mấy người bạn đang tụ tập.

“À, thế thì, tôi đề nghị các em trò chuyện sau giờ học thay vì trong lớp. Cô Ellis và cô Avila, tham gia cùng các bạn nào. Còn cô Sanchez, đi về nơi mà em lẽ ra nên có mặt đi.”

Carmen chĩa ngón tay sơn đỏ về phía tôi. “Đợi đấy,” nó nói rồi rời khỏi phòng thay đồ, trước đây còn khiến Isabel phải nhường đường cho nó.

“Cảm ơn,” tôi nói khẽ với Isabel.

Cô bạn gật đầu đáp lại.

12

Alex

“Em sửa sắp xong chiếc Honda chưa? Đến giờ đóng cửa rồi,” anh họ Enrique hỏi tôi. Tôi làm việc tại cửa hàng sửa chữa xe của anh ấy mỗi ngày sau giờ học để giúp kiếm thêm cho gia đình, để thoát khỏi băng Latino Blood một vài giờ, và bởi vì tôi sửa xe hơi bị giỏi.

Mình dính đầy dầu nhờn vì sửa chiếc Civic, tôi chui ra từ dưới gầm xe. “Một giây nữa thôi ạ.”

“Tốt. Thằng cha đó cứ thúc giục anh sửa nó suốt ba ngày nay rồi.”

Tôi siết chiếc đinh ốc cuối cùng và bước về phía Enrique trong lúc anh ấy lau đôi tay bẩn vào chiếc khăn của cửa hàng. “Em có thể hỏi anh điều này không?”

“Nói đi.”

“Tuần sau em nghỉ một ngày được không? Em có một đề tài môn Hóa ở trường,” tôi giải thích, nghĩ về đề tài nhóm tôi được giao hôm nay, “và chúng em cần phải gặp...”

“Lớp của cô Peterson. Ồ, anh nhớ những ngày đó. Cô ấy là một giáo viên thực sự rắn.” Anh họ tôi rùng mình.

“Anh đã học lớp cô ấy à?” Tôi hỏi, cảm thấy thích thú. Không biết cha mẹ cô ấy có phải là nhân viên quản chế không nhỉ? Người phụ nữ này rất thích những luật lệ.

“Sao anh quên được chứ? *Chỉ khi tìm ra được phương thức điều trị mới cho một căn bệnh hoặc cứu được trái đất, các em mới được coi là một người thành công,*” Enrique nói, đóng giả khá tốt vẻ nghiêm túc của cô P. “Em sẽ không quên được cơn ác mộng mang tên Peterson đâu. Nhưng anh chắc khi có Brittany Ellis là bạn cùng nhóm...”

“Sao anh biết?”

“Mọi người đều biết, nhóc ạ. Thậm chí những thằng tuổi anh cũng nói về Brittany với cặp chân dài và bộ *ngực* đó...” Enrique khum lòng bàn tay trong không khí, giả vờ đang cảm nhận bộ ngực của Brittany. “Ừm hừ, em biết mà.”

Vâng, tôi biết.

Tôi dồn trọng lượng từ chân này sang chân kia. “Thế em nghỉ ngày thứ Năm, nhé?”

“*Không vấn đề gì.*” Enrique hắng giọng. “À, Hector đã kiếm em ngày hôm qua đấy.”

Hector. Hector Martinez, nhân vật bí ẩn đứng sau băng Latino Blood. “Đôi khi em ghét... anh biết đấy.”

“Em bị mắc kẹt trong băng Blood,” Enrique nói. “Giống như tất cả bọn anh. Đừng bao giờ để Hector nghe thấy em hoài nghi về cam kết của mình đối với băng Blood. Nếu ông ta nghi ngờ em phản bội, em sẽ trở thành kẻ thù nhanh tới chóng mặt. Em là đứa thông minh, Alex. Cẩn thận đấy.”

Enrique là một OG - một tay xã hội đen chính gốc - bởi anh ấy đã chứng tỏ vị trí của mình trong băng Latino Blood suốt một thời gian dài. Đã trả hết nợ, giờ anh có thể yên ổn mà sống trong khi các thành viên Latino Blood mới trẻ hơn phải xông pha lên tuyến đầu. Theo anh, tôi mới chỉ là một kẻ chân ướt chân ráo và còn lâu nữa tôi và đám bạn bè mới đạt tới đẳng cấp OG.

“Thông minh ư? Em đã đặt cược chiếc xe của mình rằng sẽ đưa được Brittany Ellis lên giường đấy,” tôi nói với anh.

“Thế thì cho anh rút lại lời.” Enrique chỉ vào tôi với nụ cười tự mãn trên mặt. “Em đúng là ngốc. Và chẳng mấy chốc em sẽ trở thành một thằng ngốc không có xe. Bọn con gái như thế không thèm ngó tới lũ chúng ta đâu.”

Tôi bắt đầu nghĩ anh ấy đúng. Làm thế quái nào mà tôi lại nghĩ mình có thể quyến rũ Brittany Ellis - cô nàng xinh đẹp rạng ngời, giàu sụ và trắng

như tuyết - bước vào cuộc sống nghèo rớt, đậm chất Mexico và vô cùng đen tối của tôi nhỉ?

Diego Vasquez, một thằng trong trường được sinh ra ở phía bắc Fairfield. Đám bạn tôi xem nó là thanh niên da trắng cho dù da của nó còn đen hơn tôi. Mike Burns, một thằng da trắng sống ở khu nam, thì được coi là một người Mexico cho dù nó không có chút máu Mexico hay máu Latin nào trong cơ thể. Ở Fairfield, nơi bạn sinh ra xác định bạn là ai.

Có tiếng bấm còi âm ỉ vang lên trước ga-ra.

Enrique nhấn nút để nâng cửa lớn của ga-ra lên.

Chiếc xe của Javier Moreno rít lên, lao vào trong. “Đóng cửa lại, anh Enrique!” Javier thở hổn hển. “*Bọn cóm* đang kiếm tụi em.”

Anh họ tôi giáng nắm đấm vào cái nút lần nữa rồi tắt hết đèn trong cửa hàng. “Tụi bay đã làm cái quái gì vậy?”

Carmen ngồi ở ghế sau, mắt vẫn lên những tia máu vì phê thuốc hay phê rượu chẳng biết. Và cô nàng rõ ràng đã vui vẻ với ai đó, vì tôi biết rất rõ Carmen trông ra sao khi nó vui vẻ.

“Raul đã cố ‘hun khói’ một đĩa trong băng Satin Hood,” Carmen ào khào, thò đầu ra ngoài cửa xe. “Nhưng thằng này ngấm dở tệ.”

Raul quay xuống và hét lên với Carmen từ ghế trước, “*Đồ chó*, mày thử bắn một mục tiêu đang di chuyển trong khi Javier lái xe xem?”

Tôi đảo mắt khi Javier bước ra khỏi xe. “Mày lãng mạ tài lái xe của tao hả, Raul?” Nó nói. “Thế thì tao có nắm đấm ở đây và sẵn sàng nện vào mặt mày đấy.”

Raul bước ra khỏi xe. “Mày muốn làm gì tao, *thằng khốn?*”

Tôi bước lên trước Raul và giữ nó lại.

“Khốn thật, tụi bay. *Bọn cóm* đang ở ngay bên ngoài kia.” Lúc này Sam, thằng hăn là người đã ở với Carmen tối nay, mới lên tiếng.

Cả lũ trong ga-ra hụp xuống trốn khi cảnh sát chiếu đèn pin qua cửa sổ. Tôi cúi mình ẩn sau một hộp lớn đựng đồ nghề, nín thở. Tôi không cần có thêm tội danh giết người vào trong lý lịch của mình. Tôi đã tránh được việc bị bắt một cách kỳ diệu, nhưng chả ai may mắn được mãi.

Một thành viên băng đảng hiểm khi né được cảnh sát. Hoặc nhà tù.

Mặt Enrique cho thấy anh đang nghĩ gì. Anh mãi mới tần tiện đủ để mở cửa hàng này, vậy mà giờ bốn đứa học sinh trung học vô dụng có thể phá hỏng giấc mơ của anh nếu bất kỳ đứa nào gây ra tiếng động. Cóm sẽ bắt anh họ tôi, với hình xăm LB^[1] ngày trước năm sau cổ, cùng một chỗ với đám bọn tôi.

[1] *Latino Blood.*

Và chỉ sau một tuần, việc làm ăn của anh sẽ tiêu tùng.

Cánh cửa của cửa hàng bị lắc nhẹ. Tôi rụt lại và cầu nguyện rằng nó đã khóa.

Từ bỏ cái cửa, mấy tay cóm quét đèn pin vào trong ga-ra lần nữa. Tôi tự hỏi ai đã báo cho họ biết - không ai ở khu này đứng ra tố cả. Luật ngầm về sự im lặng và đoàn kết sẽ giữ cho các gia đình được an toàn.

Sau khoảng thời gian tưởng như kéo dài mãi mãi, mấy tay cóm ròi cũng lái xe bỏ đi.

“Chết tiệt, suýt nữa bị chộp,” Javier nói.

“Suýt chết,” Enrique đồng ý. “Chờ mười phút nữa rồi hãy ra khỏi đây.”

Carmen lao đảo bước ra khỏi xe. “Chào Alex, tối nay em nhớ anh.”

Ánh mắt tôi hướng lên Sam. “Ồ, tôi thấy em nhớ tôi bao nhiêu rồi.”

“Sam á?Ồ, em không hẳn thích anh ấy đâu,” Carmen ngọt ngào tiến lại gần. Tôi có thể ngửi thấy mùi cần sa tỏa ra từ cô nàng. “Em đang chờ anh quay lại với em.”

“Không bao giờ có chuyện đó đâu.”

“Đó là vì con nhỏ chung nhóm Hóa ngu ngốc của anh phải không?” Carmen túm lấy cằm tôi, buộc tôi phải nhìn thẳng. Những móng tay dài đâm vào da tôi.

Tôi nắm lấy hai cổ tay cô nàng và gạt chúng sang một bên, luôn tự hỏi làm thế nào mà cô bồ cũ rắn-như-đan của mình lại biến thành một ả đàng điếm thế này. “Brittany chẳng liên quan gì đến em và tôi. Tôi đã nghe kể em nói những lời lăng mạ nó.”

“Isa nói với anh?” Carmen hỏi, mắt nheo lại.

“Đẹp đi,” tôi nói, lờ đi câu hỏi đó, “nếu không em sẽ có nhiều thứ khác phải đối phó thay vì chỉ một thằng bạn trai cũ đau khổ đấy.”

“Anh có đau khổ không, Alex? Bởi vì anh không hành động như thể anh đau khổ. Anh hành động như thể anh không thèm đếm xỉa gì.”

Carmen đứng. Sau khi bắt gặp cô nàng lang chạ, phải mất một thời gian tôi mới vượt qua được chuyện đó. Tôi tự hỏi những thằng khác mang đến cho Carmen thứ gì mà tôi không thể.

“Tôi đã từng để ý,” tôi nói. “Giờ thì không.”

Carmen tát tôi. “Anh là đồ tôi, Alex.”

“Cuộc cãi vã của những người yêu nhau hả?” Javier dài giọng từ mui xe.

“*Câm miệng,*” Carmen và tôi đồng thanh.

Carmen quay ngoắt lại, nghênh ngang quay về xe và lách vào ngòi ở ghế sau. Tôi nhìn khi nó kéo đầu Sam về phía mình. Âm thanh của nụ hôn kịch liệt và những tiếng rên rỉ vang vọng khắp cửa hàng.

Javier gọi ầm lên. “Enrique, mở cửa. Bọn này phải rời khỏi đây.”

Raul, thằng vừa đi tiểu trong nhà tắm, hỏi tôi, “Alex, mày đi chứ? Bọn tao cần mày, bạn hiền. Paco và thằng trong băng Satin Hood này sắp đánh nhau tại công viên Gilson tối nay. Bọn Hood chả bao giờ chơi đúng luật, mày biết đó.”

Paco đã không cho tôi biết về cuộc chiến, có lẽ vì nó biết tôi sẽ cố gắng khuyên nó từ bỏ chuyện này. Đôi khi thằng bạn thân nhất của tôi rơi vào những tình huống mà nó không thể thoát ra được.

Và đôi lúc nó đặt tôi vào những tình huống tôi không thể không lao vào.

“Tao đi,” tôi nói và nhảy vào ghế trước, để Raul mắc kẹt ở phía sau với hai kẻ si tình.

Khi còn cách công viên một dãy nhà, chúng tôi đi chậm lại. Sự căng thẳng dày đặc trong không khí, tôi có thể cảm thấy nó từ trong xương. Paco ở đâu? Phải chăng nó đã bị đánh cho như tử sau một con hẻm nào đó?

Trời tối đen như mực. Những cái bóng chuyển động làm tôi dựng tóc gáy. Ngay cả những ngọn cây lay động trong gió trông cũng như đang hăm dọa. Vào ban ngày, công viên Gilson trông chẳng khác gì những công viên khác ở ngoại ô... trừ các hình vẽ của nhóm LB trên những tòa nhà bao quanh khuôn viên. Đây là địa bàn của bọn tôi. Bọn tôi đã đánh dấu nó.

Đó là một cuộc chiến đường phố, những băng nhóm ở các vùng ngoại ô khác đụng độ với bọn tôi để giành địa bàn. Ba dãy toàn biệt thự và những căn nhà trị giá cả triệu đô-la. Những người trong các ngôi nhà đó thậm chí không nhận ra một trận đánh nhau đang sắp bắt đầu, chỉ cách sân sau của họ chưa tới nửa dặm.

“Kia kia,” tôi nói, chỉ vào hai cái bóng đứng cách mấy chiếc xích đu trong công viên vài bước. Đèn trong công viên đã tắt, nhưng tôi có thể nói ngay thằng nào là Paco vì thân hình lùn tịt và thế đứng đặc trưng của nó, giống như đô vật sắp bắt đầu trận đấu.

Một cái bóng đẩy cái bóng kia, tôi bèn nhảy khỏi xe dù xe vẫn đang chạy. Bởi vì còn có năm thằng Hood nữa đang tiến tới trên con phố. Sẵn sàng đánh nhau bên thằng bạn thân, tôi đẩy lui ý nghĩ cuộc đối đầu này có thể khiến tất cả chúng tôi chôn thân trong nhà xác. Nếu tôi bước vào trận đánh với sự liều lĩnh hết mình, bỏ qua những ý nghĩ về hậu quả, tôi sẽ thắng. Còn nếu nghĩ nhiều quá về nó, tôi sẽ tiêu đời.

Tôi lao về phía Paco và thẳng trong băng Stin Hood trước khi bạn bè thẳng đó tới. Paco đang đánh khá tốt, nhưng thẳng kia giống như giun, luôn quẩy ra được khỏi tay của Paco. Tôi tóm luôn cổ áo thẳng đó nhấc lên, rồi dùng nắm đấm giải quyết phần còn lại.

Trước khi nó có thể đứng lên đối mặt với tôi, tôi lườm Paco.

“Tao có thể xử lý nó, Alex,” Paco nói trong lúc lấy tay chùi máu trên môi.

“Ồ, nhưng còn bọn kia thì sao?” tôi nói, tập trung vào năm thẳng Hood ngay sau nó.

Giờ thì tôi có thể nhìn kỹ hơn. Tất cả bọn nó đều là những thành viên mới, non choẹt, không có gì đáng kể. Tôi có thể đối phó. Nhưng những đứa mới mà lại hăng máu, thì rất nguy hiểm.

Javier, Carmen, Sam và Raul đứng kể tôi. Tôi phải thừa nhận bọn tôi là một lũ đáng sợ, thậm chí cả Carmen. Cô nàng có thể tự lo cho mình trong một trận đánh nhau, và có móng tay rất lợi hại.

Thằng bị tôi tóm cổ lúc nãy đứng lên, chỉ vào tôi. “Mày tiêu rồi.”

“*Nghe này, thằng lùn,*” tôi nói. Những thằng nhỏ con rất ghét khi bạn chọc tới chiều cao của chúng, và tôi không cưỡng nổi niềm vui sướng khi làm thế. “Quay về địa bàn của bọn mày đi, để yên chỗ này cho bọn tao.”

Thằng lùn chỉ vào Paco. “Thằng này ăn cắp vô lăng xe của tao.”

Tôi nhìn qua Paco, biết nó thích chọc vào băng Satin Hood bằng cách ăn cắp thứ ngu ngốc gì đó. Khi tôi liếc nhìn lại *Thằng lùn*, nó đang cầm một con dao bấm trong tay. Và đang nhắm thẳng vào tôi.

Ôi, không, sau khi giải quyết xong bọn Hood này, tôi sẽ giết thẳng bạn thân nhất của mình mất.

13

Brittany

Kể từ khi chúng tôi nhận đề tài môn Hóa, tôi chẳng thấy gã bạn cùng nhóm đâu. Một tuần sau, cuối cùng hắn cũng thông dong bước vào lớp. Việc đó làm tôi khó chịu, bởi cho dù cuộc sống gia đình tôi tệ đến thế nào, tôi vẫn đến trường.

“Cậu xuất hiện thật tốt nhỉ,” tôi nói.

“Cậu để ý cũng tốt nhỉ,” hắn nói trong lúc kéo cái khăn rằn ra.

Cô Peterson bước vào lớp. Thấy Alex, hình như cô có vẻ nhẹ nhõm. Giữ thẳng vai, cô nói, “Tôi định hôm nay cho các em làm một bài kiểm tra đột xuất. Nhưng thay vào đó, tôi sẽ để các em làm việc nhóm với nhau trong thư viện. Bản phác thảo của đề tài phải được hoàn tất trong hai tuần.”

Colin và tôi tay trong tay cùng đến thư viện. Alex thì ở đâu đó ngay phía sau, đang nói chuyện với bạn mình bằng tiếng Tây Ban Nha.

Colin xiết tay tôi. “Muốn gặp nhau sau buổi tập không?”

“Em không thể. Tập cổ vũ xong em phải về nhà rồi.”

Baghda đã nghỉ việc hôm thứ Bảy và mẹ tôi cứ rối tinh cả lên. Cho đến khi bà kiếm được ai khác thì tôi phải tận tay chăm chị nhiều hơn.

Anh dừng lại, rút tay ra khỏi tôi. “Chết tiệt, Brit. Em sẽ dành thời gian cho anh, hay cho cái gì?”

“Anh có thể đến nhà em mà,” tôi đề nghị.

“Để ngồi nhìn em chăm chị mình à? Không, cảm ơn. Anh không định làm khó em, nhưng anh muốn có thời gian ở riêng... chỉ có em và anh.”

“Em biết, em cũng thế mà.”

“Thứ Sáu thì sao?”

Tôi nên ở với Shelley, nhưng mối quan hệ của tôi với Colin đang rất khó khăn, và tôi không thể để anh nghĩ tôi không muốn ở bên anh. “Thứ Sáu được đấy.”

Trước khi hai đứa tôi đóng dấu kế hoạch của mình bằng một nụ hôn, Alex hăng giọng trước mặt tôi. “Không thể hiện tình cảm nơi công cộng. Quy định của trường. Hơn nữa, Brittany là bạn học cùng nhóm với tao, đầu đất ạ. Không phải của mày.”

“Im ngay, Fuentes,” Colin làu bàu, sau đó bước về phía Darlene.

Tôi chống hai tay lên hông và nhìn trừng trừng Alex. “Cậu quan tâm đến quy định của trường từ khi nào vậy?”

“Từ lúc cậu trở thành bạn cùng nhóm với tôi. Ngoài giờ Hóa, cậu là của thằng đó. Trong giờ Hóa, cậu thuộc về tôi.”

“Cậu định tìm cây chùy rồi nắm tóc tôi lôi vào thư viện à?”

“Tôi không phải giống người mọi rợ. Bạn trai cậu mới giống khi, không phải tôi.”

“Vậy đừng hành động như thể mình là kẻ mọi rợ.” Tất cả các bàn trong thư viện đều đã kín, chúng tôi buộc phải tìm một góc trong khu vực sách phi tiểu thuyết và ngồi lên thảm. Đặt những cuốn sách xuống, tôi chợt nhận ra Alex đang nhìn mình chăm chăm, như thể nếu nhìn đủ lâu, hắn có thể nhận ra con người thật của tôi. Không có cơ hội đâu, tôi đã giấu kỹ con người đó trước bất cứ ai rồi.

Tôi nhìn chăm chăm lại, vì cả hai có thể cùng chơi trò này mà. Mặt hắn kín bung, ngoại trừ một vết sẹo trên trán bên trái nói lên sự thật... thì hắn cũng giống người thường. Áo sơ mi của hắn ôm sát các cơ bắp, thứ cơ bắp chỉ có được từ việc lao động chân tay hoặc tập luyện thường xuyên.

[©STE.NT](#)

Khi chúng tôi ngồi đây, nhìn nhau không chớp mắt, thời gian như dừng lại. Đôi mắt hắn xuyên thấu mắt tôi, và tôi có thể thề tại thời điểm đó hắn đã nhìn thấu con người thật của tôi. Một con người không còn mang những dáng bộ hay vẻ bề ngoài. Chỉ là Brittany.

“Phải làm sao để cậu đi chơi với tôi nhỉ?” hắn hỏi.

“Cậu đùa à.”

“Tôi trông như đang đùa hả?”

Cô Peterson bước lại gần, cứu tôi khỏi việc phải trả lời. “Tôi đang trông chừng hai em đấy nhé. Alex, tuần trước em không đến lớp. Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Đại khái em đã ngã vào một con dao.”

Cô lắc đầu không tin rồi bỏ đi hỏi han những nhóm khác.

Tôi nhìn Alex, mắt mở to. “Một con dao? Cậu đùa hả?”

“Không. Tôi đang thái một quả cà chua thì chả hiểu sao con dao văng lên rồi cắt vào vai tôi. Bác sĩ đã băng nó lại rồi. Muốn xem không?” Hấn vừa hỏi vừa bắt đầu xắn tay áo lên.

Tôi lấy một tay che mắt. “Alex, đừng khiến tôi ghê tởm. Tôi không tin một chút nào chuyện con dao tuột khỏi tay cậu đâu. Cậu đã dùng dao đánh nhau.”

“Cậu chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Hấn nói, không thừa nhận hay phủ nhận giả thuyết của tôi về vết thương kia. “Phải làm sao để cậu đi chơi với tôi?”

“Chả làm sao cả. Tôi không muốn đi chơi với cậu.”

“Tôi cá là nếu chúng ta âu yếm một tí thì cậu sẽ thay đổi suy nghĩ đấy.”

“Nói cứ như thật vậy.”

“Cậu sẽ thiệt thôi.” Alex duỗi dài chân ra trước mặt, cuốn sách Hóa đặt trên đầu gối. Hấn nhìn tôi bằng cặp mắt màu sô-cô-la, ánh nhìn dữ dội tới

mức tôi thề chúng có thể thôi miên ai đó. “Sẵn sàng chưa?” Hấn hỏi.

Trong một phần tỷ giây, khi nhìn sâu vào đôi mắt sẫm ấy, tôi tự hỏi sẽ thế nào nếu hôn Alex. Ánh mắt tôi chuyển xuống đôi môi hấn. Và chưa đầy một phần tỷ giây, tôi gần như có thể cảm thấy nó đang tiến lại gần. Môi hấn sẽ thô ráp hay mềm mại trên môi tôi nhỉ? Hấn là người thích hôn từ tốn, hay khát thèm vồn vã như bản tính?

“Cho cái gì?” Tôi nói khẽ trong lúc nghiêng người lại gần.

“Bài tập nhóm,” hấn nói. “Ủ tay. Lớp cô Peterson. Môn Hóa ấy.”

Tôi lắc mạnh đầu, giữ sạch những suy nghĩ lố bịch từ tâm lý tuổi mới lớn đang hoạt động quá tích cực của mình. Hấn là tôi đã thiếu ngủ. “Phải, ừ tay.” Tôi mở sách Hóa của mình ra.

“Brittany?”

“Gì?” tôi nói, nhìn đăm đăm một cách vô thức vào những con chữ trên trang sách. Tôi không biết mình đang đọc cái gì, vì tôi quá bối rối để tập trung.

“Cậu vừa nhìn tôi như thể cậu muốn hôn tôi vậy.”

Tôi buột một tiếng cười. “À, phải,” tôi nói về mĩa mai.

“Nếu cậu muốn, thì hiện tại chẳng ai nhìn đâu, cậu có thể thử. Nói không phải khoe chứ, tôi cũng khá sành sỏi đấy.”

Hấn cười với tôi, nụ cười biếng nhác, kiểu cười làm tan chảy trái tim các cô gái trên toàn thế giới.

“Alex, cậu không phải mẫu người tôi thích.” Tôi cần phải nói điều gì đó để ngăn hẳn nhìn tôi như thể hẳn định làm cái việc mà tôi mới chỉ nghe nói về.

“Cậu chỉ thích mấy thằng da trắng à?”

“Dừng ở đây,” tôi rít qua kẽ răng.

“Gì cơ?” hẳn nói, bỗng nhiên trở nên nghiêm túc. “Đó là sự thật, đúng không?”

Cô Peterson xuất hiện trước mặt chúng tôi. “Đề cương thế nào rồi?” cô hỏi.

Tôi nở nụ cười giả tạo. “Ồn cả ạ.” Sau đó, tôi lôi ra phần mình đã chuẩn bị trước ở nhà và bắt tay vào việc dưới ánh nhìn của cô. “Em đã làm vài nghiên cứu về ủ tay tối qua. Chúng em cần hòa tan 60g Natri axetat với 100ml nước nóng 70 độ.”

“Sai,” Alex nói.

Tôi nhìn lên và nhận ra cô Peterson đã biến mất. “Gì cơ?”

Alex khoanh tay trước ngực. “Cậu sai rồi.”

“Tôi không nghĩ vậy.”

“Cậu nghĩ từ trước tới giờ cậu chưa từng sai sao?”

Hẳn nói như thể tôi là một con nhỏ tóc vàng hoe ngớ ngẩn vậy. Tôi sôi máu lên. “Tất nhiên tôi từng sai,” tôi nói bằng giọng cao vút, hỗn hển, như

một con bé miền Nam mới lớn. “Chẳng hạn, mới cuối tuần trước tôi mua cây son hiệu Bobbi Brown màu hồng be, khi mà màu đỏ san hô mới hợp với nước da tôi. Không cần phải nói, đó là một thảm họa toàn tập,” tôi dài giọng. Hắn chờ nghe những thứ như thế tuôn ra từ miệng tôi mà. Liệu hắn có tin không nhỉ, hoặc từ giọng nói của tôi mà nhận ra sự mỉa mai không nhỉ?

“Nghe hay đấy,” Alex nói.

“Thế cậu chưa bao giờ sai lầm sao?” Tôi hỏi hắn.

“Có chứ,” hắn nói. “Cuối tuần trước, khi cướp ngân hàng cạnh công ty Walgreens, tôi đã bảo nhân viên tại quầy giao ra tất cả những tờ mệnh giá năm mươi đô la mà gã có trong hộc. Lẽ ra tôi nên đòi những tờ mệnh giá hai mươi, thế mới được nhiều tờ hơn.”

Được rồi, hắn đã nhận ra tôi đang diễn trò và chơi lại tôi một vố với cái kịch bản lộ bịch của chính hắn. Thực đáng lo vì điều đó cũng có nghĩa chúng tôi giống nhau ở một vài điểm. Tôi đặt tay lên ngực và vờ há hốc, tham gia cuộc chơi. “Thật là một thảm họa.”

“Vậy cả hai chúng ta đều có thể sai nhỉ?”

Tôi hát cầm lên và bướng bỉnh quả quyết, “Ồ, môn Hóa thì tôi không sai. Tôi học nghiêm túc môn này, không giống cậu đâu.”

“Chúng ta cược đi. Nếu tôi đúng, cậu sẽ hôn tôi nhé,” hắn nói.

“Còn nếu tôi đúng?”

“Gì cũng được.”

Nó giống như cướp kẹo của trẻ con vậy. Quý ngài Nam nhi đại trượng phu với cái tôi to tướng sẽ bị hạ bệ, và tôi rất vui sướng khi được làm điều đó. “Nếu tôi thắng, cậu sẽ làm các bài tập nhóm một cách nghiêm túc,” tôi nói với hắn. “Không trêu chọc tôi, không đưa ra những bình luận vớ vẩn.”

“Chơi luôn. Nói cho cậu biết trước là tôi nhớ rất dai đấy nhé.”

“Alex, nói cho cậu biết là tôi đã chép thẳng các thông tin từ sách ra đây nhé.” Tôi nhìn vào phần nghiên cứu mình đã hoàn tất và lật ra trang sách có thông tin tương ứng. “Không được nhìn sách, nó phải được làm lạnh ở nhiệt độ bao nhiêu?” tôi hỏi.

Alex là một kẻ thích thách thức. Nhưng lần này kẻ khó chơi sắp bại trận rồi. Hắn gấp quyển sách lại và nhìn tôi chăm chăm, hàm bạnh ra. “20 độ. Và nó cần được hòa tan ở điểm 100 độ, không phải 70,” hắn trả lời tự tin.

Tôi lướt qua trang sách, xem sang các ghi chú của mình. Rồi xem lại sách lần nữa. Tôi không thể làm. Trang mà tôi... “Ôi, ừm. 100 độ.” Tôi ngược nhìn hắn, hoàn toàn bị sốc. “Cậu nói đúng.”

“Cậu sẽ hôn tôi bây giờ, hay để sau?”

“Ngay bây giờ,” tôi nói, điều đó hắn đã làm hắn giật mình vì tay hắn đơ luôn. Ở nhà, đời tôi bị chi phối bởi bố mẹ, nhưng ở trường thì khác. Tôi cần làm chủ nó, vì nếu không kiểm soát được mọi khía cạnh trong cuộc sống của mình, tôi có lẽ cũng chỉ là một con ma-nơ-canh.

“Thật sao?” Hắn hỏi.

“Ừm.” Tôi cầm một tay Alex. Tôi sẽ không bao giờ bạo dạn thế này nếu có ai đó đang chứng kiến, và lấy làm biết ơn vì sự riêng tư từ các kẻ sách xung quanh. Hơi thở Alex chậm lại khi tôi ngồi nhóm dậy, quỳ gối và

ngiên về phía hắn. Tôi lờ đi thực tế những ngón tay của hắn dài và thô ráp, tôi chưa bao giờ thực sự chạm vào hắn trước đây. Tôi căng thẳng. Không, tôi không nên thế. Lần này tôi là người kiểm soát cơ mà.

Tôi có thể cảm thấy người Alex căng lên. Hắn đang để cho tôi chủ động, đó là điều tốt. Tôi sợ điều gã trai này sẽ làm nếu hắn thả lỏng và làm theo ý mình.

Tôi đặt tay hắn lên má tôi, để nó khum lấy mặt tôi. Alex rên lên. Tôi muốn mỉm cười, vì phản ứng của hắn chứng tỏ tôi đang nắm quyền lực.

Hắn bắt động khi mắt chúng tôi gặp nhau.

Thời gian ngừng lại.

Rồi tôi cúi xuống và hôn vào lòng bàn tay hắn.

“Rồi đó, tôi đã hôn cậu nhé,” tôi nói, trả bàn tay lại cho hắn và chấm dứt trò chơi.

Quý ngài người Mỹ Latin với cái tôi to đùng đã bị đánh bại bởi một con nhỏ tóc vàng hoe ngớ ngẩn.

14

Alex

“Cậu gọi đó là một nụ hôn?”

“Ừ đây.”

Thôi được rồi, tôi đang bị sốc bởi Brittany vừa đặt tay tôi lên đôi má mịn màng của con nhỏ. Chết tiệt, đúng là tôi đã lâng lâng ngây ngất.

Một phút trước, con nhỏ đã khiến tôi hoàn toàn bị khống chế bởi bùa mê thuốc lú. Mụ phù thủy xinh đẹp ấy đã thay đổi hoàn toàn trò chơi của tôi, trở thành người chiếm thế thượng phong. Con nhỏ làm tôi bị bất ngờ. Tôi cười to, cố tình để người ta chú ý đến chúng tôi, vì tôi biết đó chính xác là điều con nhỏ không muốn.

“Suýt,” Brittany nói, đập vào vai tôi bắt tôi im miệng. Khi tôi cười lớn, con nhỏ cầm quyển sách Hóa nặng trịch đánh mạnh vào vai tôi.

Cánh tay xấu số của tôi.

Tôi nhăn nhó. “Ui!” Vết thương trên cánh tay khiến tôi có cảm giác như đang bị cả triệu con ong đốt mạnh vào. *Khốn thật, cánh tay tôi!*

Brittany cẩn môi dưới chặt đến nỗi làm trôi cả lớp son hiệu Bobbi Brown màu hồng be, mà theo chủ quan của tôi trông nó rất ỏn trên môi con nhỏ. Dù tôi cũng không ngại chuyện được nhìn con nhỏ tô son màu đỏ san hô.

“Tôi làm cậu đau à?” con nhỏ hỏi.

“Phải,” tôi rít qua kẽ răng trong lúc tập trung vào màu son ấy thay vì vết thương.

“Tốt.”

Tôi vén tay áo lên để kiểm tra vết thương, mà hiện giờ, nhờ ơn bạn học môn Hóa của tôi, máu lại chảy ra từ một trong những chỗ được bác sĩ kẹp lại^[1] tại phòng mạch miễn phí, sau trận đánh nhau tại công viên với băng Satin Hood. Cú giáng tuyệt đẹp của Brittany đáng lẽ phải thuộc về một người nặng hơn 90kg mới phải!

[1] Với những vết thương không sâu và rộng lắm, bác sĩ có thể dùng một dụng cụ móc hai đầu những miếng kim loại nhỏ (giống ghim giấy) vào hai bờ vết thương rồi siết chặt lại, giúp hai bờ vết thương khít lại với nhau.

Con nhỏ hít sâu một hơi và lù ra. “Ôi Chúa ơi! Tôi không cố ý làm đau cậu, Alex. Thật đấy. Khi cậu dọa cho tôi xem vết sẹo, cậu đã vén ống tay áo bên trái lên mà.”

“Tôi không định để lộ cho cậu thấy,” tôi nói. “Tôi đùa cậu thôi. Mà thôi, sẽ ổn mà.” Chúa ơi, con nhỏ này chưa bao giờ thấy máu. Cô nàng đang sợ xanh mặt.

“Không, nó không ổn,” con nhỏ khẳng định khi lắc đầu. “Vết khâu đang chảy máu kìa.”

“Chúng chỉ được kẹp lại thôi,” tôi sửa lại, cố làm không khí nhẹ nhõm hơn. Con nhỏ này thậm chí còn trắng nhách hơn mọi khi, lại còn đang thờ nặng nề, gần như hôn hên. Nếu Brittany bất tỉnh, tôi thề tôi sẽ thua vụ đánh cuộc với Lucky ngay tức khắc. Nếu Brittany không thể chịu nổi chút xíu máu của tôi, thì sao con nhỏ bình tĩnh được khi quan hệ với tôi? Trừ phi chúng tôi không khỏa thân, vì như thế con nhỏ sẽ không thấy vô số vết sẹo khác của tôi. Hoặc trừ phi trời tối, vì con nhỏ có thể giả vờ tôi là một gã da trắng giàu có nào đó. Mẹ kiếp, tôi muốn bật đèn... Tôi muốn cảm nhận tất cả phản ứng của Brittany đối với mình, muốn con nhỏ biết đó là tôi chứ không phải *thằng khốn* nào khác.

“Alex, cậu ổn chứ?” Brittany hỏi, trông lo lắng cực độ.

Tôi có nên nói rằng tôi đang lơ đãng vì mãi nghĩ tới chuyện mây mưa giữa chúng tôi không?

Cô P bước vào lối đi với ánh nhìn nghiêm khắc. “Hai bạn, đây là một thư viện. Xin giữ trật tự giùm.” Nhưng rồi cô nhận ra dòng máu nhỏ đang chảy xuống và thấm vào tay áo tôi. “Brittany, giúp cậu ta đến phòng y tế. Alex, băng bó vết thương của em lại rồi hãy quay lại trường.”

“Em không có được chút thông cảm nào sao, cô P? Em đang chảy máu tới chết đây này.”

“Hãy làm điều gì đó giúp ích cho nhân loại hay cho hành tinh này, Alex, khi đó cậu sẽ nhận được sự thông cảm của tôi. Người lao vào những trận đánh nhau bằng dao chỉ khiến tôi ghê tởm. Giờ thì đi rửa sạch nó đi.”

Brittany nhắc mấy cuốn sách khỏi người tôi và run rẩy nói, “Đi thôi.”

“Tôi có thể tự cầm chúng,” tôi nói khi vừa bước theo con nhỏ rời khỏi thư viện, vừa giữ chặt tay áo quanh vết thương, hy vọng nó ngừng chảy máu.

Brittany đi phía trước tôi. Nếu tôi nói tôi cần ai đó đỡ mình đi vì cảm thấy choáng, liệu con nhỏ có tin và đến giúp tôi không? Có lẽ tôi nên loạng choạng chẳng... dù biết rõ con nhỏ sẽ chẳng quan tâm chút nào.

Ngay trước khi tới phòng y tế, Brittany quay lại, tay run rẩy. “Tôi rất xin lỗi, Alex. Tôi đã... tôi không... cố tình...”

Con nhỏ trông rất hoảng hốt. Nếu con nhỏ khóc, tôi sẽ không biết phải làm gì. Tôi không thể đối phó với một cô nàng đang khóc. Carmen chẳng khóc lần nào trong suốt thời gian chúng tôi qua lại với nhau. Tôi còn không

chắc Carmen có tuyến nước mắt nữa. Việc đó khiến tôi cảm thấy kích thích, bởi vì nước mắt con gái khiến tôi sợ hãi.

“Ừm... cậu ổn đấy chứ?” tôi hỏi.

“Nếu việc này lan ra, tôi sẽ không thể chịu nổi. Ôi, Chúa ơi, nếu cô Peterson gọi cho bố mẹ tôi, tôi chết mất. Hoặc ít nhất tôi sẽ ước gì mình đã chết.” Con nhỏ cứ nói và run rẩy như thể mình là một chiếc xe với bộ nhún tê hại và không phanh.

“*Brittany?*”

“... và mẹ sẽ đổ mọi lỗi lầm cho tôi. Đó là lỗi của tôi, tôi biết. Nhưng bà sẽ lái nhải mãi cho đến khi tôi giải thích và hy vọng bà...”

Trước khi con nhỏ tiếp tục tuôn ra những điều khác, tôi hét lên, “*Brittany!*” Brittany ngược nhìn tôi, bối rối đến nỗi tôi không biết mình nên thấy cảm thương cho con nhỏ hay là choáng váng vì con nhỏ cứ lái nhải mãi không dừng lại. “Cậu đang phát hoảng lên đấy,” tôi chỉ ra sự thật.

Đôi mắt Brittany thường rạng rỡ và trong sáng; nhưng giờ chúng dại đi và trống rỗng cứ như thể con nhỏ đang lạc đến nơi nào.

Con nhỏ nhìn xuống, ánh mắt băng quơ khắp nơi, không hề nhìn thẳng vào tôi. “Không, tôi không sao. Tôi ổn mà.”

“Ổn cái con khi. Nhìn tôi xem nào.”

Brittany ngậm ngừng. “Tôi ổn mà,” con nhỏ nói, giờ thì tập trung chú ý vào một tủ đựng đồ trên hàng lang. “Quên hết mọi thứ tôi vừa nói đi.”

“Nếu cậu không nhìn tôi, tôi sắp chảy máu ra đầy sàn và sẽ cần truyền dịch đó. Quý thật, nhìn tôi này.”

Hơi thở con nhỏ vẫn nặng nhọc khi tập trung chú ý vào tôi. “Gì? Cậu định nói cuộc sống của tôi đang vượt ra khỏi tầm kiểm soát hả? Tôi nhận thức được nó rồi.”

“Tôi biết cậu không cố ý làm đau tôi,” tôi nói với Brittany. “Ngay cả nếu cậu cố ý, thì tôi cũng xứng đáng bị thế mà.” Tôi hy vọng vực dậy tâm trạng của con nhỏ, để con nhỏ không sụp xuống ngay trong hành lang này. “Cậu biết đó, phạm một sai lầm đâu phải là tội ác. Danh tiếng có ích lợi gì nếu thỉnh thoảng cậu không thể phá hỏng nó?”

“Đừng cố gắng an ủi tôi, Alex. Tôi ghét cậu.”

“Tôi cũng ghét cậu. Nào, giờ thì tránh đường để bác bảo vệ không phải mất cả ngày để lau chùi những vết máu của tôi. Bác ấy là họ hàng của tôi, cậu biết đấy.”

Brittany lắc đầu, không tin tí nào việc trưởng ban bảo vệ trường Fairfield lại là một người thân của tôi. Được rồi, ông ấy không hẳn là người thân. Nhưng ông ấy có gia đình ở Atencingo, một thị trấn nhỏ thuộc Mexico, cùng nơi anh em họ của mẹ tôi đang sống.

Thay vì tránh ra, bạn cùng nhóm Hóa mở cửa phòng y tế cho tôi bằng đôi tay vẫn còn run rẩy.

“Bạn ấy bị chảy máu ả,” con nhỏ gọi cô Koto, y tá của trường.

Cô Koto để tôi ngồi xuống một trong những bàn kiểm tra. “Chuyện gì đã xảy ra với em thế?”

Tôi quay qua nhìn Brittany. Vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt, như thể con nhỏ sợ tôi có thể chết ngay tại đây. Tôi hy vọng Thiên thần Báo tử cũng nhìn tôi như thế trước khi tôi ngoẻo. Tôi rất sẵn lòng xuống địa ngục nếu có một gương mặt như của Brittany chào đón tôi.

“Chỗ kẹp vết thương của em bị bung,” tôi nói. “Không trầm trọng lắm đâu ạ.”

“Sao nó bung được?” Cô Koto vừa hỏi vừa thắm ướm một miếng gạc trắng và chấm nhẹ lên tay tôi. Tôi nín thở, chờ đợi cơn đau nhói. Tôi không muốn mách lẻo bạn cùng nhóm Hóa của mình, đặc biệt là khi tôi đang cố quyền rũ con nhỏ.

“Em đánh bạn ấy,” Brittany bất ngờ nói.

Cô Koto quay lại, choáng váng. “*Em đánh cậu ta?*”

“Tai nạn thôi,” tôi xen vào, không rõ tại sao mình lại muốn bảo vệ con nhỏ này, người ghét cay đắng tôi và có lẽ sẽ chấp nhận thà rớt môn Hóa của cô P còn hơn là làm bạn học chung với tôi.

Kế hoạch của tôi với Brittany sẽ không thành. Đối với tôi con nhỏ chỉ có lòng căm ghét. Nhưng cứ nghĩ đến cảnh thằng Lucky ngồi chễm chệ trên chiếc mô tô yêu dấu là tôi còn đau hơn cái của nợ sát trùng cô Koto đang chà trên vết thương của tôi.

Tôi phải có được Brittany, nếu muốn giữ lại thể diện và chiếc Honda. Việc con nhỏ đột nhiên bối rối hoảng loạn có phải là con nhỏ không hẳn ghét tôi không nhỉ? Tôi chưa bao giờ thấy Brittany làm điều gì mà không theo kịch bản sẵn có hoặc cả trăm phần trăm định trước. Con nhỏ là một con rô-bốt. Hoặc tôi nghĩ thế. Con nhỏ luôn có bộ dạng và cách cư xử hết

nghư một cô công chúa trên truyền hình bất cứ lúc nào tôi thấy. Nào ai biết được cánh tay máu me của tôi đã phá vỡ vỏ bọc của cô nàng.

Tôi nhìn qua Brittany. Con nhỏ đang nhìn chăm chăm vào cánh tay tôi và sự chăm sóc của cô Koto. Ước gì chúng tôi quay lại thư viện nhỉ. Tôi có thể thề con nhỏ đã nghĩ về việc gần gũi tôi.

Tôi đang cứng lên ngay tại đây, trước mặt cô Koto, khi chỉ mới nghĩ về việc đó. Tạ ơn Chúa cô ấy đã bước đến chỗ tủ thuốc. Quyển sách Hóa to đùng nằm ở đâu khi tôi cần nó vậy trời?

“Gặp nhau sau giờ học hôm thứ Năm đi. Để cùng làm đề cương, cậu biết đấy,” tôi nói với Brittany bởi hai lý do. Đầu tiên, tôi cần dùng ngay những ý nghĩ về việc trần truồng cùng Brittany ở trước mặt cô Koto lại. Thứ hai, tôi muốn được ở riêng với con nhỏ.

“Thứ Năm tôi bận,” con nhỏ đáp.

Có lẽ hẹn với thằng Mặt Lừa. Rõ ràng con nhỏ thà ở cạnh một *thằng* *ngốc* còn hơn là ở với tôi.

“Thì thứ Sáu vậy,” tôi nói, thử kiểm tra dù có lẽ tôi không nên làm vậy. Thử một cô nàng như Brittany giống như tạt một gáo nước lạnh lên cái tôi của mình, mặc dù tôi đã tóm được thời điểm con nhỏ dễ bị tổn thương nhất và vẫn còn đang run rẩy. Phải thừa nhận tôi là một thằng khôn quỉ quyết.

Brittany cắn môi dưới. “Thứ Sáu cũng vậy, bận rồi.” Hứng thú của tôi xẹp xuống như trái bóng xì hơi. “Hay sáng thứ Bảy nhé?” con nhỏ nói. “Chúng ta có thể gặp nhau tại thư viện trường.”

“Cậu có chắc là cậu có thể nhét tôi vào cái lịch bận rộn của mình không?”

“Im miệng đi. Tôi sẽ gặp cậu lúc 10 giờ.”

“Đó là một cuộc hẹn hò nhé,” tôi nói trong khi cô Koto vừa băng bó cánh tay tôi vừa đồng tai nghe trộm.

Brittany gom những cuốn sách của mình. “Còn lâu mới là hẹn hò, Alex,” con nhỏ nói rồi bỏ đi.

Tôi chộp lấy cuốn sách và vội vàng lao theo ra hành lang. Con nhỏ đang đi bộ một mình. Loa chưa phát nhạc, các lớp vẫn đang học.

“Đó dĩ nhiên không phải cuộc hẹn hò, nhưng cậu vẫn còn nợ tôi một nụ hôn. Tôi luôn đòi nợ đấy.” Ánh mắt con nhỏ cùng nhóm Hóa của tôi đang thần thờ bỗng lóe lên điên cuồng và giận dữ. Chà chà, nguy hiểm đây. Tôi nháy mắt với con nhỏ. “Và đừng bận tâm về việc chọn màu sơn vào thứ Bảy nhé. Cậu chỉ cần dậm lại sau khi chúng ta âu yếm xong thôi.”

15

Brittany

Tôi sẽ không đời nào âu yếm Alex Fuentes.

Rất may là cô Peterson đã cho chúng tôi bận rộn làm thí nghiệm cả tuần, chúng tôi không có thời gian nào để mở miệng trừ việc ai sẽ đốt đèn

Bunsen^[1]. Dù vậy, mỗi khi quay qua nhìn cánh tay băng bó của Alex, tôi lại nhớ lúc mình đập mạnh vào tay hắn.

[1] Đèn Bunsen: là một loại đèn được sử dụng trong các phòng thí nghiệm với công dụng đốt, khử trùng.

Tôi cố gắng không nghĩ về hắn khi tô son cho cuộc hẹn với Colin. Đó là tối thứ Sáu, chúng tôi sẽ đi ăn và xem phim.

Sau khi nhìn lại mình hai ba lần trong gương và đeo vào chiếc vòng tay hiệu Tiffany anh ấy tặng tôi năm ngoái nhân ngày kỷ niệm của hai đứa, tôi ghé qua sân sau, nơi chị tôi đang tập vật lý trị liệu trong hồ bơi của gia đình. Mẹ tôi đang khoác chiếc áo nhung màu hồng, ngồi trên ghế đọc vài tạp chí về trang trí nhà cửa.

Thật yên tĩnh, ngoại trừ giọng nói của bác sĩ vật lý trị liệu đang hướng dẫn Shelley.

Mẹ đặt cuốn tạp chí xuống, mặt nghiêm nghị. “Brit, đừng đi quá mười rưỡi nhé.”

“Mẹ, chúng con xem phim suốt tám giờ. Bọn con sẽ về nhà ngay sau đó mà.”

“Con nghe rồi đó. Phải về trước mười rưỡi. Nếu con có thể rời khỏi rạp phim sớm để về nhà đúng giờ, thì nên làm như thế. Bố mẹ của Colin sẽ không coi trọng một cô gái không tuân thủ luật giới nghiêm.”

Chuông cửa vang lên. “Có lẽ là anh ấy,” tôi nói.

“Con nên ra mở cửa nhanh lên. Một thằng bé như nó chẳng bao giờ chờ đợi mãi đâu.”

Tôi chạy vội ra cửa trước khi mẹ lên tiếng dạy dỗ và biến cả hai thành trò hề. Colin đang đứng dưới mái hiên với một bó hồng trong tay.

“Cho em,” anh nói, khiến tôi ngạc nhiên.

Ồ! Tôi thật ngốc nghếch khi đã nghĩ nhiều đến Alex suốt tuần qua. Tôi ôm Colin và tặng cho anh một nụ hôn, một nụ hôn thật sự lên môi.

“Để em cắm hoa đã,” tôi nói rồi quay vào trong.

Tôi ngân nga hạnh phúc lúc đi vào bếp, hít hà hương thơm ngọt ngào của bó hồng. Đổ nước vào bình, tôi tự hỏi Alex đã bao giờ mang hoa cho bạn gái chưa. Có lẽ hẳn sẽ đưa cho bạn gái con dao để làm quà, phòng khi ả ta cần đến trong lúc hẹn hò với hắn. Đi với Colin thật là...

Chán ngắt?

Không. Chúng tôi không hề chán. Chúng tôi an toàn. Thoải mái. Dễ thương.

Sau khi cắt gốc hoa hồng và cắm vào lọ, tôi tìm thấy Colin đang trò chuyện với mẹ tôi trong sân, điều mà tôi thực sự không muốn anh ấy làm.

“Đi chứ?” tôi hỏi.

Colin nở nụ cười triệu-đô siêu trắng của mình. “Đi.”

“Đưa con bé về trước mười rưỡi nhé,” mẹ tôi gọi vọng ra. Như thể tư cách của một cô gái được nâng lên bằng lệnh giới nghiêm vậy. Thật lố bịch, nhưng tôi nhìn Shelley và đành nuốt xuống ý định cãi lại.

“Chắc chắn rồi, bác Ellis,” Colin đáp.

Khi chúng tôi vào trong chiếc Mercedes của anh ấy, tôi hỏi, “Chúng ta đi xem phim gì vậy?”

“Thay đổi kế hoạch nhé. Công ty bố anh có vé xem trận bóng chày. Ở chỗ đẹp, ngay đằng sau vị trí đích đến để ghi bàn. Cung, chúng ta sẽ đi xem đấu bóng chày nhé.”

“Tuyệt thật. Chúng ta sẽ về lúc mười rưỡi chứ?” Bởi tôi biết, trăm phần trăm mẹ sẽ đợi tôi tại cửa.

“Nếu họ không chơi thêm hiệp phụ. Liệu mẹ có nghĩ em sẽ biến thành một quả bí ngô hay cái gì đó đại loại vậy không?”

Tôi nắm lấy tay anh. “Không. Chỉ là, ờ, em không muốn làm mẹ phiền.”

“Không có ý làm méch lòng em đâu, nhưng mẹ em có vẻ kỳ quặc. Bà là một phụ nữ nóng bỏng, đến anh còn phải thèm, nhưng lại hoàn toàn khác thường.”

Tôi rút tay lại. “Nàyyy! Colin, anh vừa gọi mẹ em là một phụ nữ nóng bỏng mà đến anh cũng phải thèm đấy! Tởm quá!”

“Làm ơn đi, Brit.” Anh nhìn tôi. “Mẹ em trông như chị em sinh đôi với em ấy. Bà thật nóng bỏng.”

Mẹ tập luyện rất nhiều, tôi thừa nhận thân hình bà trông như mới ba mươi thay vì bốn lăm tuổi. Nhưng nghĩ rằng bạn trai bị kích thích bởi mẹ mình thì rõ là kinh.

Ở sân chơi, Colin đưa tôi đến dãy dành cho công ty của bố mình ở Wrigley Field. Khu này toàn những người đến từ các công ty luật của trung tâm thành phố. Bố mẹ Colin chào đón chúng tôi. Mẹ anh ôm tôi và gửi cho tôi một nụ hôn gió trước khi lại lần vào đám đông.

Tôi nhìn Colin nói chuyện với những người trong dãy. Anh tự nhiên như thể đây là nhà; như cá gặp nước vậy. Anh bắt tay, mỉm cười hết cỡ và cười vang trước lời nói đùa của mọi người, cho dù chúng có hài hước hay không.

“Chúng ta sẽ ngồi xem trận đấu ở đằng kia nhé?” anh nói, dẫn tôi đến dãy ghế thượng hạng sau khi hai đứa mua xúc xích và nước uống từ quầy bán đồ ăn.

“Anh hy vọng sẽ được nhận một suất tập huấn ở chỗ Harris, Lundstrom và Wallace hè tới,” Colin nói khẽ, “vì vậy anh cần gặp được mấy người này.”

Khi ông Lundstrom xuất hiện kế bên chúng tôi, Colin bắt tay ngay vào thực hiện kế hoạch nói trên. Tôi ngưỡng mộ nhìn khi anh ấy nói chuyện với ông Lundstrom như thể họ là những người bạn cũ. Bạn trai tôi hẳn là có sở trường của một “ông tám”.

“Ta nghe nói cậu muốn tiếp bước cha mình?” ông Lundstrom hỏi.

“Vâng, thưa ông,” Colin đáp. Rồi họ bắt đầu nói về bóng đá, cổ phiếu và nhiều thứ khác, bất cứ chủ đề gì Colin đưa ra để khiến ông Lundstrom tiếp tục chuyện trò.

Megan gọi điện cho tôi, tôi kể cho con bé những nét chính của trận đấu và tán gẫu với nó trong lúc chờ đợi Colin. Megan nói rằng mình đang rất

vui tại câu lạc bộ khiêu vũ có tên là Nơi Huyền Bí, họ cho phép thanh thiếu niên dưới hai mươi tuổi lui tới. Nó khẳng định Sierra và tôi sẽ thích chỗ này.

Ở hiệp thứ bảy, Colin và tôi đứng lên hát bài “*Take Me Out to the Ball Game.*” Chúng tôi hát sai nhạc hết cả, nhưng không quan trọng bởi có vẻ như hàng ngàn người hâm mộ Cubs đều hát sai như chúng tôi. Thật dễ chịu khi được ở cạnh Colin và vui vẻ thế này. Hẳn là tôi đã nghiêm trọng hóa mối quan hệ của hai đứa.

Chín giờ bốn mươi lăm, tôi quay sang Colin nói rằng chúng tôi cần phải về nhà dù trận đấu chưa kết thúc.

Anh ấy nắm tay tôi. Tôi nghĩ anh sẽ cáo lỗi vì không thể tiếp tục cuộc trò chuyện với ông Lundstrom, nhưng ông Lundstrom lại gọi với qua cho ông Wallace.

Từng phút trôi qua, tôi ngày càng lo lắng. Đã có đủ căng thẳng trong nhà rồi, tôi không muốn gây thêm nữa. “Colin...” Tôi gọi, siết tay anh.

Anh ấy vòng một tay quanh người tôi thay lời đáp.

Sang đầu hiệp thứ chín, khi đó đã quá mười giờ, tôi nói, “Xin cáo lỗi cùng hai ông, Colin phải lái xe đưa tôi về nhà bây giờ.”

Ông Wallace và ông Lundstrom bắt tay Colin, rồi tôi kéo anh ra cửa.

“Brit, em có biết khó khăn thế nào mới có được một suất tập huấn tại HL & W không?”

“Tới lúc này, em không quan tâm. Colin, em cần có mặt tại nhà lúc mười rưỡi.”

“VẬY em sẽ về nhà lúc mười một giờ. Nói với mẹ là chúng ta bị kẹt xe đi.” Colin không hề biết chuyện gì sẽ xảy ra khi mẹ tôi nổi cáu. Rất may tôi luôn tránh đưa anh đến nhà thường xuyên và nếu có đến cũng chỉ là ghé qua chừng vài phút.

Xe đi vào đường lái xe nhà tôi không phải lúc mười một giờ mà gần mười một rưỡi. Colin vẫn còn lái nhải về khả năng tập huấn tại HL & W khi lắng nghe phần tóm tắt lại trận đấu trên đài WGN.

“Em phải đi,” tôi nói với anh, nghiêng người cho một nụ hôn nhanh.

“Ở lại thêm vài phút nữa,” anh nói bên môi tôi. “Đã lâu rồi chúng mình không vui vẻ với nhau, cứ như hàng thế kỷ ấy. Anh nhớ lắm.”

“Em cũng vậy. Nhưng đã muộn rồi.” Tôi nhìn anh tỏ ý xin lỗi. “Chúng ta còn nhiều tối khác đi cùng nhau mà.”

“Hy vọng là càng sớm càng tốt.”

Tôi đi bộ vào nhà, chuẩn bị để nghe la mắng. Chắc chắn rồi, mẹ đang đứng khoanh tay chờ sẵn ngoài sảnh. “Con về muộn.”

“Con biết. Con xin lỗi.”

“Con nghĩ gì vậy, rằng mẹ đưa ra luật cho có thôi sao?”

“Không ạ.”

Bà thở dài.

“Mẹ, con thực sự xin lỗi. Chúng con đã đến xem một trận bóng của đội Cubs thay vì đi xem phim, và gặp kẹt xe.”

“Trận bóng của đội Cubs? Sang tận bên kia thành phố sao? Con đã có thể bị cướp!”

“Chúng con đã ổn mà, mẹ.”

“Con nghĩ mình biết hết mọi thứ, Brit, nhưng con chả biết gì. Con có thể nằm chết ở một xó xỉnh nào đó trong thành phố mà mẹ thì vẫn định ninh là con đang xem phim. Kiểm tra lại ví của con đi, xem liệu tiền hay giấy tờ có bị thiếu cái nào không.”

Tôi mở ví và kiểm tra lại tất cả đồ trong đó, chỉ để xoa dịu bà. Tôi cầm chứng minh thư của mình và tiền lên. “Đây ạ.”

“Xem như lần này con gặp may.”

“Con luôn cẩn thận khi đi vào thành phố. Với lại, Colin đã ở cùng với con suốt mà.”

“Mẹ không cần lời bào chữa, Brit. Sao con không gọi báo cho mẹ biết về thay đổi trong kế hoạch và việc con về trễ?”

Đề rồi bà sẽ la mắng tôi qua điện thoại, và lại ca cẩm thêm lần nữa khi tôi về đến nhà à? Không đời nào. Nhưng tôi không thể nói ra như thế. “Con đã không nghĩ đến chuyện đó,” đấy là tất cả những gì tôi nói.

“Con đã bao giờ nghĩ đến gia đình này chưa? Không phải tất cả đều xoay quanh con, Brittany.”

“Con hiểu điều đó, mẹ. Con hứa lần sau sẽ gọi báo. Con mệt rồi. Con có thể đi ngủ bây giờ chưa?”

Mẹ phẩy tay đuổi tôi đi.

* * *

Sáng thứ Bảy, tôi bừng tỉnh bởi tiếng thét thất thanh của mẹ. Vứt vội cái chăn qua một bên, tôi vội vã nhảy ra khỏi giường và chạy xuống cầu thang để xem có chấn động gì.

Shelley đang ngồi trong xe lăn cạnh bàn bếp. Đồ ăn đầy trên miệng và rơi vãi khắp áo quần chị. Chị trông như đứa trẻ thay vì cô gái hai mươi tuổi.

“Shelley, nếu con còn làm thế lần nữa thì con sẽ được đưa về phòng đấy!” Mẹ hét lên, rồi đặt một bát thức ăn nghiền lên bàn trước mặt chị.

Shelley hát văng nó xuống sàn. Mẹ thở hắt hắt, mắt nheo lại nhìn chị.

“Đề đó cho con,” tôi nói, chạy ngay đến bên Shelley.

Mẹ chưa từng đánh chị tôi. Nhưng cơn giận dữ của bà đang sôi sục, một điều gây đau đớn không thua kém.

“Đừng để ý đến trò trẻ con của nó, Brittany,” mẹ nói. “Nếu nó không muốn ăn, nó sẽ phải ăn bằng ống. Con muốn thế chứ, Shelley?”

Tôi ghét khi mẹ làm thế này. Bà sẽ nói về kịch bản tồi tệ nhất mà không hề tìm cách làm mọi thứ đỡ hơn. Khi Shelley nhìn tôi, tôi thấy sự thất vọng tương tự trong mắt chị.

Mẹ chỉ tay vào Shelley rồi chỉ xuống đồng thức ăn vung vãi dưới sàn. “Thế nên hàng bao nhiêu tháng nay mẹ chẳng bao giờ đưa con đến nhà hàng,” bà nói.

“Mẹ, thôi đi,” tôi nói. “Mẹ không cần phải làm mọi việc trở nên căng thẳng. Chị ấy đã rất buồn rồi. Tại sao lại khiến chuyện trở nên tồi tệ hơn?”

“Vậy còn mẹ thì sao?”

Căng thẳng bắt đầu dâng lên, khởi đầu từ trong mạch máu của tôi và lan rộng đến từng đầu ngón tay, ngón chân. Nó sôi sục và đột nhiên bùng nổ bằng một sức mạnh khiến tôi không thể kìm giữ lâu hơn nữa. “Đây không phải là về mẹ! Tại sao mọi chuyện luôn luôn quay về việc chúng ảnh hưởng đến mẹ như thế nào?” Tôi hét lên. “Mẹ, mẹ không thấy chị ấy bị tổn thương sao... thay vì la mắng chị ấy, sao mẹ không dành thời gian để nghĩ mình đã làm sai điều gì?”

Không cần suy nghĩ, tôi nhặt lấy cái khăn và quỳ xuống cạnh Shelley, bắt đầu lau sạch những vết bẩn trên quần chị.

“Brittany, dừng!” Mẹ la lên.

Tôi không thềm nghe. Lẽ ra tôi nên nghe, vì trước khi tôi có thể di chuyển ra xa, Shelley đã luồn tay vào tóc tôi và bắt đầu kéo mạnh. Sau chấn động vừa rồi, tôi quên mất sở thích mới của chị tôi là kéo tóc.

“Ồi!” Tôi nói. “Shelley, dừng lại đi mà!” Tôi thử vòng tay qua và gỡ từng khớp ngón tay chị như bác sĩ hướng dẫn, nhưng vô ích. Tôi đã ở sai vị trí, người cúi gập dưới chân Shelley. Mẹ không ngừng chửi rửa, đồ ăn bay tung tóe, và da đầu tôi thì rất buốt.

Shelley không nói lỏng nắm tay, cho dù mẹ đang cố rút tay chị ra khỏi tóc tôi.

“Gỡ khớp ngón tay, mẹ!” Tôi la lên, nhắc bà làm theo cách mà bác sỹ Meir gợi ý. Quý thật, chị ấy đã bứt mất bao nhiêu cọng tóc rồi? Tôi có cảm giác như toàn bộ da đầu mình đã trọc lóc.

Sau lời nhắc nhở của tôi, mẹ chắc đã gỡ được các khớp ngón tay của Shelley vì tóc tôi đã được buông ra. Hoặc có lẽ, Shelley đã buông tóc tôi ra để chộp lấy bất cứ thứ gì chị có thể chộp được.

Ngã xuống sàn nhà, tôi lập tức đưa tay ra sau đầu.

Shelley đang mỉm cười

Mẹ tôi thì cau có.

Và nước mắt dâng đầy mắt tôi.

“Mẹ sẽ đưa nó tới chỗ bác sĩ Meir, ngay bây giờ,” mẹ nói, lắc đầu nhìn tôi, vì vậy tôi biết bà đang đổ lỗi cho tôi về tình huống vượt khỏi tầm kiểm soát này. “Điều này là quá đủ rồi. Brittany, lái xe của bố con và đi tới O’Hare đón ông ấy. Chuyến bay của ông ấy sẽ hạ cánh lúc mười một giờ. Đó là điều tối thiểu con có thể làm đây.”

16

Alex

Tôi đã chờ trong thư viện cả tiếng đồng hồ. Được rồi, là một tiếng rưỡi. Trước mười giờ, tôi ngồi ngoài ghế đá. Sau mười giờ, tôi bước vào trong và dừng lại trước kệ trung bày, vờ như quan tâm tới những sự kiện sắp tới trong thư viện. Tôi không muốn tỏ ra quá háo hức được gặp Brittany. Lúc mười giờ bốn mươi lăm, tôi ngồi trên ghế bành trong khu vực dành cho giới trẻ, đọc quyển sách Hóa của mình. Dù mắt cứ lướt đều đều qua từng trang, nhưng chẳng có từ nào chui vào đầu cả.

Giờ là mười một giờ. Con nhỏ ở đâu?

Lẽ ra tôi có thể đi chơi với lũ bạn. Quỷ quái, tôi nên đi chơi với bọn nó. Nhưng tôi muốn biết, một cách ngu ngốc, là tại sao Brittany không thềm đếm xia gì tới tôi. Tôi tự nhủ đó là vấn đề cái tôi thôi, nhưng tận sâu trong tâm khảm tôi đang lo lắng cho con nhỏ.

Brittany đã để lộ trong lúc bán loạn trước phòng y tế là mẹ mình không phải một ứng cử viên cho giải thưởng Bà Mẹ Của Năm. Lẽ nào con nhỏ

không nhận ra mình giờ đã mười tám tuổi và có thể bỏ nhà đi nếu muốn? Nếu nó quả thật tệ như vậy, tại sao còn ở lại?

Bởi vì bố mẹ con nhỏ là những người giàu có.

Nếu tôi bỏ đi, cuộc sống mới của tôi sẽ chẳng có mấy khác biệt so với trước. Song với một cô gái khu Bắc, cuộc sống thiếu đi những cái khăn hàng hiệu và người giúp việc theo sau có lẽ còn tồi tệ hơn cả cái chết.

Tôi đã đứng đây chờ Brittany đủ lâu rồi. Tôi sẽ đến nhà và đối mặt với con nhỏ, yêu cầu giải thích cho ra lẽ vì sao cho tôi leo cây. Khi ý nghĩ đó vụt qua, tôi nhận ra mình đã ngồi trên mô tô và thẳng tiến đến khu Bắc. Tôi biết con nhỏ sống ở đâu... trong một ngôi nhà đồ sộ màu trắng với những cột trụ phía trước.

Tôi đỗ xe vào đường xe chạy và bấm chuông, háng giọng vì không muốn ngắc ngư khi nói. *Khi thật*, tôi sẽ phải nói gì với con nhỏ đây? Và tại sao tôi lại có cảm giác bất an, như thể tôi cần gây ấn tượng với Brittany vì con nhỏ sẽ đánh giá tôi thế này?

Không có ai trả lời, tôi nhấn chuông lần nữa.

Người hầu hay quản gia chuyên mở cửa ở cái xó nào khi bạn cần vậy? Đúng lúc tôi định từ bỏ và tát cho mình một cái thật mạnh vì việc vớ vẩn này thì cánh cửa mở ra. Đứng trước tôi là một phiên bản già hơn của Brittany. Rõ ràng là mẹ con nhỏ. Khi nhìn thấy tôi, bà ta để lộ ra ánh mắt thất vọng rõ ràng.

“Tôi có thể giúp gì cho cậu?” Bà ta hỏi một cách không thoải mái. Chắc bà ta nghĩ tôi là một trong hai loại: thành viên của đội chăm sóc vườn hoặc kẻ chuyên đi gõ cửa từng nhà quấy rối. “Chúng tôi có chính sách ‘không xin đều’ quanh khu vực này.”

“Cháu, ừm, không đến đây để xin điều gì. Tên cháu là Alex. Cháu chỉ muốn biết liệu Brittany có, ừm, ở nhà không?” Ồ, tuyệt thật. Giờ thì tôi đang làm bầm ngắc ngư liên tục.

“Không.” Câu trả lời đanh thép xứng với cái nhìn trừng trừng lạnh lùng của bà ta.

“Bác biết bạn ấy đi đâu không?”

Bà Ellis khép hờ cửa, có lẽ đang hy vọng tôi không nhìn thấy vật gì giá trị bên trong và nổi lòng tham ăn cắp chúng. “Tôi không có nghĩa vụ phải báo cho cậu biết con mình đang ở đâu, giờ thì thứ lỗi nhé,” bà ta nói rồi đóng sập cửa trước mặt tôi.

Tôi bị bỏ lại ngoài cửa như một kẻ hoàn toàn *ngu ngốc*. Trăm phần trăm Brittany đã đứng sau cửa bảo mẹ đuổi tôi đi. Tôi sẽ không để con nhỏ chơi trò đó với mình.

Tôi ghét những trò chơi mà mình không thể chiến thắng.

Quay lại bên chiếc mô tô như con chó cụp đuôi, tôi tự hỏi bản thân nên cảm thấy mình là con chó bị đá hay con chó giận dữ.

“Alex là ai?”

Đấy là câu đầu tiên mẹ hỏi tôi ngay khi tôi từ sân bay về nhà cùng bố.

“Cậu ấy là bạn cùng nhóm môn Hóa của con,” tôi chậm rãi trả lời. Chờ chút. “Sao mẹ biết Alex?”

“Nó đến đây sau khi con ra sân bay. Mẹ đuổi nó đi rồi.”

Não của tôi đang cố kết nối, và thực tế ào tới.

Ôi, không!

Tôi quên mất đã hẹn gặp Alex sáng nay.

Cảm giác tội lỗi kéo đến khi tôi nghĩ hẳn đã chờ mình ở thư viện. Chính tôi là người không tin hẳn sẽ đến, vậy mà tôi lại là người thất hứa. Hẳn hẳn phải tức giận lắm. Ôi, tôi muốn phát ốm rồi đây.

“Mẹ không muốn nó lảng vảng gần nhà,” mẹ nói. “Hàng xóm sẽ nói ra nói vào về con.” *Cũng giống như họ nói về chị con vậy*, tôi biết mẹ đang nghĩ gì.

Một ngày nào đó, tôi mong sẽ được sống ở một nơi mà mình không phải bận tâm về những kẻ hàng xóm rồi hoi. “Được rồi.” Tôi nói với bà.

“Con không thể đòi bạn cùng nhóm sao?”

“Không ạ.”

“Con đã thử chưa?”

“Rồi ạ. Con thử rồi. Cô Peterson không cho đổi người.”

“Có lẽ con chưa quyết liệt. Thứ Hai mẹ sẽ gọi điện đến trường và bảo họ...”

Tôi chuyển hướng chú ý sang mẹ, lò đi con đau nhức nhối sau đầu, chỗ bị chị giật mất một lọn tóc. “Mẹ, con sẽ giải quyết. Con không cần mẹ gọi điện tới trường và làm như thể con là đứa trẻ lên hai.”

“Có phải thằng Alex đó dạy con cách nói chuyện với mẹ thiếu tôn trọng như vậy không? Bỗng nhiên con lại dám mở miệng ra với mẹ chỉ vì con là bạn cùng nhóm với *thằng* đó?”

“Mẹ...”

Tôi ước gì bố ở đây để can thiệp, nhưng ông đã đi ngay vào phòng làm việc để duyệt email sau khi về tới nhà. Ước gì ông hành động như một trọng tài thay vì chỉ ngồi trên ghế dự bị.

“Bởi vì nếu con bắt đầu giao du với thứ rác rưởi như thế, mọi người sẽ coi *con* như rác. Đó không phải cách bố mẹ giáo dục con.”

Ôi, không. Một tràng rao giảng đến nữa rồi. Tôi thà ăn cá sống, ăn luôn cả vảy, còn hơn phải nghe những điều này vào lúc này. Tôi biết ẩn ý sau lời nói của bà. Shelley đã không hoàn hảo, vậy tôi phải là người thay thế.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh. “Mẹ, con hiểu rồi. Con xin lỗi.”

“Mẹ chỉ cố gắng bảo vệ con,” bà nói, “mà con lại ném trả những lời đó vào mặt mẹ.”

“Con biết. Con xin lỗi. Bác sĩ Meir đã nói gì về Shelley?”

“Ông ấy muốn con bé được đưa đến đó để kiểm tra hai lần một tuần. Mẹ sẽ cần con giúp đưa nó đi.”

Tôi không nói với mẹ về chính sách của cô Small nếu bỏ lỡ các bài tập cổ vũ, vì điều đó chẳng tác dụng gì trong việc giải quyết căng thẳng giữa chúng tôi. Hơn nữa, tôi cũng muốn biết tại sao Shelley lại cáu giận đến cỡ đó.

May thay, chuông điện thoại reo và mẹ quay sang nghe. Tôi vội vào phòng Shelley trước khi mẹ có thể gọi tôi quay lại để tiếp tục bàn cãi. Shelley đang ngồi cạnh chiếc máy tính được cài đặt cho riêng chị trong phòng, và đang gõ bàn phím.

“Chào chị,” tôi nói.

Shelley ngược lên. Chị không cười.

Tôi muốn chị biết tôi không khó chịu với chị, bởi tôi biết chị không cố ý làm tổn thương tôi. Shelley thậm chí còn không hiểu động cơ khiến chị làm điều đó. “Muốn chơi cờ ca-rô không?”

Chị lắc đầu.

“Xem ti vi nhé?”

Lại lắc.

“Em muốn chị biết em không giận chị.” Tôi lại gần, cẩn thận không để tóc mình trong tầm với, và xoa lưng chị. “Em yêu chị, chị biết mà.”

Không trả lời, không gật đầu, không biểu lộ nào khác. Không gì cả.

Tôi ngồi xuống mép giường, xem chị chơi với cái máy tính của mình. Thỉnh thoảng tôi đưa ra những lời nhận xét, để chị biết tôi ở đây. Chị có thể không cần đến tôi vào lúc này, nhưng tôi ước chị sẽ cần. Biết đâu sẽ đến lúc chị cần tôi mà tôi lại không thể có mặt. Điều đó khiến tôi sợ hãi.

Một lát sau, tôi chào chị để quay về phòng. Giở cuốn danh bạ học sinh trường Fairfield, tôi tìm số điện thoại của Alex.

Tôi mở di động, bấm số của hắn.

“Chào?” Tiếng một thằng bé trả lời.

Tôi hít một hơi thật sâu. “Xin chào,” tôi nói. “Alex có đây không?”

“Anh ấy đi rồi.”

“*Ai thế con?*” Tôi nghe vọng lại tiếng mẹ Alex hỏi.

“Chị là ai?” Thằng nhóc hỏi tôi.

Tôi nhận ra mình đang gặm móng tay trong khi nói. “Brittany Ellis. Chị, ừm, là bạn của Alex tại trường.”

“Là Brittany Ellis, bạn của Alex ở trường ạ,” thằng nhóc nói lại với mẹ mình.

“*Bảo chị ấy để lại lời nhắn,*” tôi nghe tiếng bác ấy nói.

“Chị là bạn gái mới của anh ấy à?” Thằng bé hỏi.

Tôi nghe như có tiếng thụi, một tiếng “Ồi!” rồi thằng bé nói, “Chị có nhẩn gì không ạ?”

“Nói với cậu ấy, Brittany đã gọi. Đây là số của chị...”

18

Alex

Tôi đang đứng trong nhà kho, nơi băng Latino Blood vẫn tụ tập hàng đêm, vừa hút hết điều thuốc thứ hai hay thứ ba gì đó - tôi chẳng đếm nữa.

“Làm chút bia rồi bỏ cái bộ mặt thảm hại này đi,” Paco ném cho tôi một lon Corona. Tôi đã kể với nó việc Brittany không thèm đếm xỉa tới mình sáng nay. Nó chỉ lắc đầu nhìn tôi như thể tôi lẽ ra phải đủ khôn để không đi lên khu bắc.

Tôi bắt lấy lon bia bằng một tay, rồi lập tức ném trả. “Không, cảm ơn.”

“*Chuyện gì thế, thằng khi? Cái này không đủ đô cho mày hả?*” Là Javier, thằng đàn nhất băng Latino Blood. *Thằng ngu này* hiếm khi kiểm soát được lượng rượu nó uống hay lượng ma túy nó dùng.

Tôi quắc mắt lên thách thức nó.

“Chỉ đùa thôi mà mày,” Javier lè nè đáp.

Chẳng ai muốn gây chuyện với tôi. Ngay năm đầu tiên mới gia nhập Latino Blood, trong một trận đụng độ với một băng đối thủ, tôi đã chứng minh được giá trị của mình.

Khi còn bé, tôi từng nghĩ mình có thể cứu cả thế giới... hoặc ít nhất là cứu gia đình mình. *Mình sẽ không bao giờ gia nhập băng đảng*, tôi tự nhủ khi đã đủ lớn để gia nhập một băng nào đó. *Mình sẽ bảo vệ gia đình mình với hai bàn tay này*. Ở khu nam Fairfield, hoặc bạn gia nhập băng đảng, hoặc bạn phải chống lại chúng. Tôi đã có nhiều giấc mơ về tương lai sau này; những giấc mơ tự lừa dối rằng tôi có thể tránh xa khỏi băng đảng mà vẫn bảo vệ được gia đình. Nhưng những giấc mơ đó đã chết cùng với tương lai của tôi trong cái đêm bố tôi bị bắn, ngay trước mặt một thằng nhóc sáu tuổi là tôi đây, chỉ cách chỗ tôi đứng có hai mươi bước chân.

Khi đứng nhìn xuống cơ thể của ông, tôi chỉ trông thấy một màu đỏ loang rộng ra trên ngực áo sơ mi của ông. Điều này khiến tôi nhớ đến cái hồng tâm, nhưng cái hồng tâm này cứ ngày càng loang rộng. Chuyện tiếp theo mà tôi biết, là ông thở hắt ra một hơi, rồi ra đi.

Bố tôi đã chết.

Tôi không ôm ông hay chạm vào ông một lần nào. Tôi quá sợ hãi. Những ngày sau đó, tôi không thể nói dù chỉ một từ. Kể cả khi cảnh sát hỏi, tôi cũng không thể trả lời. Họ nói tôi bị sốc, và bộ não tôi không biết phải làm thế nào để xử lý chuyện đã xảy ra. Họ đã đúng. Tôi thậm chí không nhớ nổi thằng bắn ông trông thế nào. Tôi không bao giờ trả thù được cho cái chết của bố mình, dù rằng hằng đêm những hình ảnh đó như cuộn phim quay chậm vẫn lướt qua trong đầu, và tôi cố lắp ghép chúng lại với nhau. Nếu tôi có thể nhớ dù chỉ một chút, bọn khốn nạn đó sẽ phải trả giá.

Vậy mà ký ức về hôm nay lại rất rõ ràng. Bị Brittany cho leo cây, mẹ con nhỏ quắc mắt nhìn tôi... những thứ tôi muốn quên thì bây giờ lại dính chặt

vào tâm trí.

Paco nốc nốt nửa lon bia còn lại chỉ bằng một hơi, bia trào ra hai bên mép, chảy xuống cả áo nó. Trong khi Javier nói chuyện với mấy thằng khác, Paco nói với tôi, “Carmen khiến mày hồng hết rồi, thấy chưa.”

“Sao lại thế?”

“Giờ mày chả tin đám con gái nữa. Chẳng hạn như Brittany Ellis...”

Tôi rửa thậm. “Paco, mày quăng lon Corona qua đây.” Sau khi chụp được lon bia, tôi nốc cạn và bóp nát cái vỏ rỗng, rồi quăng nó vào tường.

“Mày có thể không muốn nghe, Alex, nhưng mày phải nghe tao nói, cho dù mày có say xỉn hay không cũng vậy. Cô bạn gái cũ Carmen mồm miệng bạt mạng, yêu đương bạo liệt đã đâm sau lưng mày. Thế là mày định quay ngoắt 180 độ để đi đâm sau lưng Brittany.”

Tôi vừa miễn cưỡng nghe Paco nói vừa chộp một lon bia khác. “Mày nghĩ thế sao?”

“Phải, nhưng nó sắp phản tác dụng trầm trọng rồi, bạn hiền ạ, vì mày thực sự thích con nhỏ đó. Thừa nhận đi.”

Tôi không muốn thừa nhận. “Tao chỉ muốn con nhỏ vì vụ cá cược thôi.”

Paco cười sặc sụa tới mức loạng choạng và ngồi bệt xuống sàn nhà kho. Nó chỉ vào tôi với lon bia vẫn cầm trong tay. “Mày, bạn tao, mày giỏi tự lừa dối bản thân tới mức bắt đầu tin vào những chuyện nhảm nhí phát ra từ chính miệng mình rồi đấy. Hai đứa đó hoàn toàn trái ngược nhau, bạn ạ.”

Tôi vồ lấy một lon bia khác. Vừa mở nắp, tôi vừa nghĩ về sự khác biệt giữa Carmen và Brittany. Carmen có đôi mắt gợi cảm, đen tối và bí ẩn. Đôi mắt của Brittany dường như lại ngây thơ, màu xanh nhạt mong manh đến mức có thể nhìn xuyên qua. Chúng sẽ vẫn như thế khi tôi làm tình với con nhỏ chứ?

Chết tiệt. Làm tình? Cái quái gì đã ám ảnh khiến tôi nghĩ về Brittany và chuyện yêu đương chỉ trong cùng một câu thế này? Tôi thực sự mất kiểm soát rồi.

Nửa tiếng tiếp theo tôi nốc bia ừng ực. Tôi không muốn phải suy nghĩ... về bất cứ điều gì.

Một giọng nữ quen thuộc cắt ngang trạng thái tê liệt của tôi. “Muốn tiệc tùng ở bãi Danwood không?” Cô nàng hỏi.

Tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu sô-cô-la. Mặc dù tâm trí đang mờ mịt và quay cuồng, tôi vẫn đủ tỉnh táo để biết rằng sô-cô-la đối chọi với xanh dương. Tôi không muốn màu xanh dương. Xanh dương khiến tôi xáo trộn và bối rối quá nhiều. Sô-cô-la thì đơn giản và dễ đối phó hơn.

Có gì đó không đúng ở đây, nhưng tôi không thể xác định được. Và khi đôi môi của Sô-cô-la chạm vào tôi, tôi không còn quan tâm đến bất cứ điều gì ngoại trừ việc xóa sạch Xanh dương khỏi tâm trí mình. Ngay cả khi tôi nhớ rõ rằng Sô-cô-la có vị đắng.

“Ừm,” tôi nói khi môi mình rời khỏi cô nàng. “Tiệc tùng thôi. *Tận hưởng nào!*”

Một tiếng sau, tôi đã đứng trong nước ngập đến thắt lưng. Như một tên cướp biển cô đơn giữa đại dương. Dĩ nhiên trong tâm trí mơ hồ tôi biết mình đang nhìn hồ Michigan chứ chẳng phải một đại dương nào, nhưng

hiện giờ đầu óc tôi đang mụ mị, và cướp biển có vẻ là một lựa chọn tốt chán. Không gia đình, không lo âu, không có con nhỏ tóc vàng mắt xanh nào nhìn tôi trừng trừng.

Một đôi tay quấn quanh bụng tôi. “Anh đang nghĩ về cái gì vậy, *anh yêu?*”

“Trở thành một tên cướp biển.” Tôi thì thầm với con bạch tuộc vừa mới gọi tôi là anh yêu.

Một giác mút của con bạch tuộc đang hôn lưng tôi và di chuyển dần về phía mặt. Thay vì sợ hãi, tôi thấy hay hay. Tôi biết con bạch tuộc này, biết những xúc tu này.

“Anh là cướp biển, thì em sẽ là tiên cá. Anh có thể giải cứu em.”

Thế nhưng tôi nghĩ mình mới là người cần được cứu nguy, vì hình như cô nàng đang dìu chết tôi bằng những nụ hôn. “Carmen,” tôi nói với con bạch tuộc mắt nâu đang biến thành nàng tiên cá hấp dẫn, đột ngột nhận ra mình đang say, trần tròng, và đứng trong hồ Michigan với nước ngập tới thắt lưng.

“Suyt, tận hưởng cùng em nào.”

Carmen hiểu tôi đủ rõ để khiến tôi quên mất đời thực và giúp tôi tập trung vào cõi mê. Bàn tay cùng cơ thể cô nàng quấn quanh tôi. Ả dường như vô trọng lượng dưới làn nước. Bàn tay tôi lần tới những nơi đã từng đến trước kia, cơ thể tôi tìm lại vùng lãnh địa quen thuộc, nhưng khoái cảm không đến. Và khi tôi ngoái nhìn vào bờ, những âm thanh ồn ào của đám bạn nhắc tôi nhớ rằng chúng tôi đang có khán giả. Nàng bạch tuộc hay nàng tiên cá của tôi yêu thích việc có khán giả.

Tôi thì không.

Chộp lấy tay nàng tiên cá, tôi lộn vào bờ.

Phớt lờ những lời la ó từ đám bạn, tôi bảo nàng tiên cá của mình mặc quần áo rồi cũng tròng quần jean vào người. Xong xuôi, tôi nắm lấy tay cô nàng chen qua đám đông cho đến khi tìm thấy một chỗ trống để ngồi xuống.

Tôi dựa vào một tảng đá lớn, duỗi chân ra. Cô bò cũ nằm trong lòng tôi, như thể chúng tôi chưa từng chia tay và cô nàng chưa bao giờ lừa dối tôi. Tôi cảm thấy như đang bị mắc kẹt, ghìm giữ.

Carmen lấy ra thứ gì đó mạnh hơn một điều thuốc lá và chuyển nó cho tôi. Tôi nhìn cái mẫu nhỏ, được se tròn ấy.

“Không phải là ‘hàng’ đấy chứ?” Tôi hỏi. Tôi đang rất kiệt quệ, nhưng tôi chưa cần đến thứ ma túy tổng hợp tác động tới hệ thần kinh trung ương của mình, được trộn lẫn với cần sa và bia. Tôi muốn trở nên tê liệt, chứ không phải là chết.

Carmen đặt nó lên môi tôi. “Đây chỉ là Acapulco vàng^[1] thôi, *anh yêu,*”

[1] Một loại cây thân cỏ, thành phần chính chế tạo nên cần sa, có nguồn gốc từ các khu vực xung quanh Acapulco, Mexico, Acapulco vàng có tác dụng làm giảm các triệu chứng căng thẳng, lo âu, trầm cảm, mất ngủ và đau mãn tính.

Có lẽ nó sẽ giúp tôi xóa sạch ký ức của mình, làm tôi quên đi vụ nổ súng, vụ cô bò cũ và cả vụ cá cược về cuộc mây mưa nóng bỏng với một con nhỏ nghĩ tôi là hạng người xấu xa cận bã.

Tôi lấy thứ đó, và hít một hơi.

Nàng tiên cá lần tay trên ngực tôi. “Em có thể làm anh hạnh phúc, Alex,” cô nàng thì thầm, lại gần đến mức tôi có thể ngửi thấy mùi rượu và *cần sa* trong hơi thở. Hoặc đó là mùi từ tôi, tôi không chắc. “Hãy cho em thêm một cơ hội.”

Cơn say và phê thuốc khiến tôi bối rối. Rồi khi hình ảnh Brittany và Colin tay trong tay tại trường hiện lên trong đầu, tôi kéo cơ thể Carmen lại gần.

Tôi không cần một con nhỏ như Brittany.

Tôi cần Carmen nóng bỏng và nồng nàn này, nàng tiên cá bé bỏng đôi trá của tôi.

19

Brittany

Tôi đã thuyết phục Sierra, Doug, Colin, Shane và Darlene cùng đến câu lạc bộ Nơi Huyền Bí tối nay, câu lạc bộ mà Megan đã kể. Nó nằm tại Highland Grove, bên bờ hồ. Colin không thích nhảy, vì thế rốt cuộc tôi nhảy với lũ bạn trong nhóm, cả một cậu tên Troy - một vũ công tuyệt vời. Tôi đã học được thêm một số động tác để giới thiệu với đội cổ vũ.

Giờ chúng tôi đang ở nhà Sierra, sau nhà nó có một bãi tắm riêng. Mẹ tôi biết tối nay tôi ngủ tại nhà đây, nên tôi chẳng cần lo lắng việc bị kiểm tra. Trong khi Sierra và tôi trải tấm chăn lên cát, Darlene lùi lại phía sau với bọn con trai, những người đang dỡ mớ bia rượu từ sau xe của Colin.

“Doug và tớ đã quan hệ cuối tuần trước,” Sierra buột miệng.

“Thật à?”

“Ừ, tớ biết là tớ muốn chờ đợi cho đến khi cả hai cùng vào cao đẳng, nhưng việc đó cứ thế xảy ra. Cha mẹ cậu ấy rời khỏi thị trấn, tớ ghé sang chơi, mọi chuyện cứ thế tiếp diễn, và cuối cùng bọn tớ tới luôn.”

“Ồ. Vậy chuyện đó thế nào?”

“Tớ không biết. Thực lòng thì nó khá kỳ cục. Nhưng sau đó Doug rất ngọt ngào, hỏi hết lần này tới lần khác rằng tớ có ổn không. Đến tối cậu ấy ghé nhà và mua cho tớ ba tá hồng nhung. Tớ phải nói dối bố mẹ là hôm đó kỷ niệm tròn một năm bọn tớ quen nhau. Tớ đâu thể mở miệng nói những bông hoa đó là để kỷ niệm việc cậu ấy lấy đi cái ngàn vàng của tớ. Cậu và Colin thì sao?”

“Colin cũng *muốn* quan hệ,” tôi nói với con bé.

“Thằng con trai nào qua tuổi mười bốn cũng *muốn* quan hệ cả.” Nó nói.
“Chuyện tất nhiên mà.”

“Tớ chỉ... không muốn. Ít nhất không phải lúc này.”

“Vậy cậu chỉ cần nói không,” Sierra nói, như thể điều ấy dễ dàng lắm. Con bé không còn trong trắng nữa, nó đã nói đồng ý. Tại sao với tôi việc nói đồng ý lại khó đến vậy?

“Làm sao tớ biết là đến lúc thích hợp?”

“Cậu chắc chắn sẽ không phải hỏi tớ về việc đó. Khi đã hoàn toàn sẵn sàng, cậu sẽ muốn làm chuyện đó mà không cần thu xếp trước hoặc đặt câu

hỏi. Bọn con trai muốn tình dục. Có để nó xảy ra hay không là tùy vào cậu. Nghe này, lần đầu tiên không hề vui vẻ hay dễ dàng. Nó rất vụng về, và hầu hết thời gian đó tớ cảm thấy mình thật ngớ ngẩn. Sự lúng túng và yếu đuối của cậu là điều khiến lần đầu trở nên đẹp và đặc biệt với người mà cậu yêu.”

Phải chăng đây là lý do tôi không muốn làm điều đó với Colin? Có lẽ trong thâm tâm tôi không yêu anh nhiều như tôi tưởng. Mà tôi có khả năng yêu thương một ai đó đến mức trở nên mong manh yếu đuối không nhỉ? Tôi thực không biết.

“Tyler vừa chia tay Darlene hôm nay đấy,” Sierra thì thầm với tôi. “Anh ta bắt đầu hẹn hò với một cô gái chung ký túc xá.”

Giờ tôi chợt cảm thấy tội nghiệp cho Darlene. Nhất là khi nó luôn thích lôi cuốn sự chú ý từ bọn con trai. Điều đó kích thích lòng tự tôn của nó. Thảo nào nó cứ quẩn lầy Shane cả tối.

Mấy đứa con trai và Darlene đang trải tấm chăn xuống bãi cát. Darlene vồ lấy cái áo sơ mi của Shane và kéo cậu ta sang bên. “Àu yếm một chút nào,” nó nói với cậu ta. Shane, cậu chàng với mái tóc nâu xoăn, quá sẵn sàng đáp ứng yêu cầu của nó.

Kéo Darlene ra khỏi cậu ta, tôi ghé sát và nói nhỏ vừa đủ cho nó nghe thấy, “Đừng lãng phí thời gian với Shane.”

“Sao không?”

“Bởi vì cậu không thích cậu ta như cậu tưởng. Đừng lợi dụng cậu ta. Hoặc để cậu ta lợi dụng cậu.”

Darlene đẩy tôi ra. “Cậu thực sự có cái nhìn điên rồ trong vấn đề này đấy, Brit. Hay cậu muốn chỉ ra khuyết điểm của người khác để cậu giữ nguyên được cương vị Nữ hoàng Hoàn hảo hả?”

Thật không công bằng. Tôi không muốn vạch ra sai sót của Darlene, nhưng chẳng lẽ thấy nó đi theo con đường tự hủy hoại bản thân mà tôi, với vai trò một người bạn, lại chẳng hành động gì để ngăn nó lại?

Có lẽ không. Chúng tôi là bạn bè, nhưng chẳng phải bạn thân. Chỉ có một đứa duy nhất mà tôi thấy gần gũi là Sierra. Sao tôi dám đưa cho Darlene lời khuyên chứ?

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Sierra, Doug, Colin và tôi cùng ngồi trên tấm chăn, nói về trận bóng gôn đây nhất trước đồng lửa nhóm bằng củi và những mảnh gỗ bỏ.

Chúng tôi cười, nhớ lại những pha bóng bị bỏ lỡ và bắt chước hành động của huấn luyện viên khi mắng các cầu thủ từ ngoài đường biên. Mặt thầy đỏ gay, nước miếng thì văng ra tán loạn khi thầy bực bội và la hét ồm ồm. Doug còn bắt chước lại điệu bộ giễu cợt của thầy.

Thật vui khi được ngồi đây với bạn bè mình và Colin. Trong một lúc, tôi quên khuấy kể cùng nhóm Hóa với mình, người gần đây đã chiếm chỗ trong suy nghĩ của tôi.

Một lát sau, Sierra và Doug đứng lên đi dạo, còn tôi đang tựa vào Colin trước đồng lửa, ánh sáng từ đó tỏa vào vùng cát xung quanh rực rỡ. Darlene và Shane đã cùng qua đêm bất chấp lời khuyên của tôi. Họ vẫn chưa quay lại.

Tôi giật lấy chai rượu Chardonnay mà đám con trai mang tới. Họ uống bia trong khi lũ con gái thì uống rượu, vì Sierra ghét mùi bia. Tôi đưa chai lên miệng uống hết. Hơi nôn nao, nhưng có lẽ tôi cần phải một mình uống cả chai mới cảm thấy “phiêu” hoàn toàn.

“Hồi hè anh có nhớ em không?” Tôi hỏi, dựa vào Colin lúc anh vuốt tóc tôi. Nó hẳn đã rời bời. Giá mà tôi đủ say để không chú ý đến nó.

Colin cầm tay tôi đưa xuống đáy quần mình, miệng rên rỉ trong hơi thở.

“Có,” anh nói lúc vùi đầu bên cổ tôi. “Rất nhiều.”

Khi tôi rút tay về, tay anh luôn tới ngực tôi. Anh vẫn vò như thể chúng là những quả bóng mềm. Tôi chưa bao giờ thấy phiền với những đụng chạm của Colin trước đây, nhưng giờ thì tôi bực mình và sợ hãi muốn thoát ra khỏi đôi tay ấy. Tôi gạt bỏ cái ôm xiết của anh.

“Có gì sai sao, Brit?”

“Em không biết.” Tôi thực sự không biết. Chuyện với Colin dường như trở nên căng thẳng từ lúc năm học bắt đầu. Và những ý nghĩ về Alex vẫn lớn vồn trong đầu tôi, gây phiền nhiễu hơn bất cứ điều gì khác. Tôi vờn người với lấy một lon bia. “Cảm giác ép buộc quá,” tôi nói với anh trong khi khui lon bia và uống một ngụm. “Chúng ta không thể ngồi đây mà không làm những việc kiểu đó sao?”

Colin nhích ra, thở một hơi thật dài. “Brit, anh muốn làm chuyện đó.”

Tôi cố gắng nốc hết toàn bộ cỡ bia trong lon chỉ với một ngụm, nhưng cuối cùng lại phun ra một ít. “Ý anh là *bây giờ*?” Nơi mà đám bạn chúng tôi có thể bắt gặp nếu quay lại?

“Sao không? Chúng ta chờ đợi thế là đủ rồi.”

“Em không biết, Colin,” tôi nói, thực sự sợ hãi cuộc trò chuyện này, dù đã biết nó sẽ đến. “Em đoán... em nghĩ mình muốn nó xảy đến tự nhiên.”

“Còn gì có thể tự nhiên hơn khi làm điều đó ở ngoài trời, trên bờ cát?”

“Bao cao su thì sao?”

“Anh sẽ rút ra.”

Nghe chẳng có *tí gì* lãng mạn cả. Tôi sẽ phát hoảng từ đầu tới cuối và lo lắng về chuyện có thể mang thai. Tôi muốn lần đầu tiên của mình khác cơ. “Làm tình có ý nghĩa rất nhiều với em.”

“Với anh cũng thế. Vậy hãy làm luôn đi.”

“Em cảm thấy mùa hè vừa rồi đã làm anh thay đổi.”

“Có lẽ thế,” Colin chống chế. “Có lẽ anh đã nhận ra quan hệ của chúng mình cần phải tiến xa hơn. Hừm, Brit. Không có thằng học năm cuối nào mà còn gin cả phải không? Ai cũng nghĩ chúng ta đã làm chuyện đó rồi, vậy tại sao chúng ta không làm? Khi thật, em thậm chí còn để cho thằng Fuentes nghĩ rằng nó có thể mò được vào quần em.”

Trái tim tôi bị bóp nghẹn trong lồng ngực. “Anh nghĩ em muốn ngủ với Alex hơn với anh?” Tôi hỏi, mắt ngấn nước. Tôi không biết do rượu tác động lên cảm xúc của mình, hay do lời nói của Colin đã nhắm trúng đích. Tôi đang nghĩ đến Alex. Tôi ghét bản thân mình đã có những ý nghĩ đó, và ghét Colin đã vạch trần nó ngay lúc này.

“Vậy Darlene thì sao?” Tôi phản bác lại rồi nhìn quanh, đảm bảo Darlene không có trong tầm nghe. “Hai người trông giống một cặp đôi nồng ấm trong lớp Hóa vậy.”

“Thôi đi, Brit. Ừ, có một cô gái chú ý đến anh trong giờ Hóa đấy. Hiển nhiên là không phải em, vì em đang mải mê tranh cãi với Fuentes mà. Ai cũng biết đó chỉ là màn dạo đầu.”

“Điều đó không công bằng, Colin.”

“Chuyện gì thế?” Sierra hỏi, cùng Doug bước lại từ sau một tảng đá lớn.

“Không có gì,” tôi nói với nó rồi đứng lên, xỏ xăng đan vào chân. “Tớ về nhà đây.”

Sierra tóm lấy ví của nó. “Tớ sẽ đi với cậu.”

“Không.” Cuối cùng, tôi cũng cảm thấy đầu óc bay bay. Nó giống như hồn tôi đang lìa khỏi xác và tôi muốn trải nghiệm điều đó một mình. “Tớ không muốn hoặc cần ai cả. Tớ sẽ đi bộ.”

“Brit say rồi,” Doug nói, nhận thấy những chai rượu và vỏ bia rỗng cạnh tôi.

“Tớ không say.” Tôi nói với họ, giật lấy một lon bia khác và khui nó trong lúc đi bộ xuôi bãi cát. Đơn độc. Một mình. Lẽ ra nên thế này.

Sierra gọi theo, “Tớ không muốn cậu đi một mình.”

“Tớ chỉ muốn được yên thân lúc này. Tớ cần phải nghĩ kỹ vài thứ.”

“Brit, quay lại đây,” Colin nói, nhưng không hề đứng dậy.

Tôi mặc kệ anh.

“Đừng đi qua bên tàu thứ tư,” Sierra cảnh báo. “Không an toàn đâu.”

An toàn làm cái quái gì. Có chuyện gì xảy ra với tôi thì sao nào? Colin chẳng quan tâm. Bố mẹ tôi cũng thế.

Khép mắt lại, tôi chôn chân trong cát, hít vào hương thơm trong lành, mát lạnh từ hồ Michigan, làn gió nhẹ vờn qua khuôn mặt. Tôi uống thêm chút bia. Quên đi tất cả, tôi tiếp tục bước đi, thi thoảng dừng lại chỉ để nhìn quanh làn nước tối đen như mực cùng ánh trăng loang loáng như thể chia dòng nước làm hai.

Tôi đã vượt qua hai cầu tàu. Có lẽ là ba cũng nên. Dù sao, chưa đầy một dặm nữa là về đến nhà. Khi đến lối vào bãi cát kế tiếp, tôi sẽ đi bộ lên phố và đi thẳng về nhà. Đâu phải tôi chưa từng làm thế.

Nhưng cát mang lại cảm giác thật tuyệt dưới chân tôi, như một cái gối chứa những hạt đậu mềm ướt mà bạn đắm chìm vào. Lại còn có tiếng nhạc ở phía trước. Tôi yêu âm nhạc. Nhắm mắt lại, cơ thể tôi hướng về phía bài hát xa lạ.

Tôi không nhận ra mình đã đi - và nhảy nhót - xa đến mức nào cho đến khi những tiếng cười và giọng nói Tây Ban Nha làm tôi khựng lại. Những kẻ cột khăn rằn màu đỏ đen hiện ra trước mặt tôi cho biết tôi đã đi qua bên tàu thứ tư.

“Nhìn kìa mọi người, nó là Brittany Ellis, con bé gợi cảm nhất đội cổ vũ trường Fairfield đây,” một thằng lên tiếng. “Đến đây nào, *cô em*. Nhảy với anh.”

Tôi quét mắt qua đám đông một cách tuyệt vọng, tìm kiếm ai đó quen thuộc hoặc một gương mặt thân thiện. Alex. Hấn ở đây. Ngồi trong lòng, quay mặt về phía hấn là Carmen Sanchez.

Cảnh đó khiến tôi bùng tỉnh.

Thằng yêu cầu tôi nhảy tiến về phía tôi. “Cô em không biết là bãi này chỉ dành cho người gốc Mexico thôi à?” Thằng đó nói, di chuyển lại gần. “Hay cô em đến để đánh hơi tìm kiếm chút thịt đen nhỉ? Cô em biết người ta nói gì rồi đấy - thịt đen là ngon ngọt nhất.”

“Hãy để tôi yên.” Giọng tôi líu lại.

“Mày nghĩ mày ngon lắm hả?” Thằng đó tiến về phía tôi, ánh mắt đầy tức giận. Tiếng nhạc dừng lại.

Tôi lao đảo bước lùi. Tôi không say đến mức không biết mình gặp nguy hiểm.

“Javier, dừng lại ngay.” Giọng Alex trầm xuống - đó là một mệnh lệnh.

Alex đang vượt ve vai Carmen, môi hấn chỉ cách bờ vai đó chừng chục phân. Tôi lao đảo. Đây là một cơn ác mộng, tôi cần phải rời khỏi đây, càng nhanh càng tốt.

Tôi bắt đầu chạy, tiếng cười của những kẻ du côn văng vẳng bên tai. Tôi chạy nhanh hết mức có thể và cảm thấy mình như đang trong một cơn mơ, chân thì guồng chạy nhưng cơ thể lại không hề di chuyển.

“Brittany, chờ đã!” Một giọng nói gọi với theo sau.

Tôi quay lại, đối mặt với người con trai đã ám ảnh những giấc mơ của mình... những giấc mơ cả ngày lẫn đêm.

Alex.

Người mà tôi ghét.

Người mà tôi không thể gạt bỏ ra khỏi tâm trí mình, ngay cả khi đang say.

“Mặc kệ Javier đi,” Alex nói. “Đôi khi nó cư xử như một thằng đêú ấy.” Tôi choáng váng khi hấn lại gần và lau đi những giọt nước mắt trên má tôi. “Đừng khóc. Tôi không để nó làm tổn thương cậu đâu.”

Tôi có nên nói với hấn rằng tôi không sợ bị tổn thương không? Tôi chỉ sợ mọi chuyện vượt tầm kiểm soát.

Mặc dù tôi chưa chạy được xa, nhưng vẫn đủ xa để thoát khỏi đám bạn của Alex. Họ không thể thấy hay nghe gì từ tôi nữa.

“Tại sao cậu thích Carmen?” Tôi hỏi trong lúc thế giới như chao nghiêng và tôi thì lảo đảo trên cát. “Nó thật xấu tính.”

Alex đưa tay ra giúp tôi, nhưng tôi tránh đi, nên hấn lại nhét tay vào túi. “Cậu quan tâm làm quái gì? Cậu đã thất hẹn với tôi.”

“Tôi có chuyện đột xuất phải làm.”

“Như sửa sang lại tóc hoặc đi làm móng à?”

Hoặc tóc tôi bị rút ra bởi chị mình và mẹ thì luôn mồm la mắng. Tôi chọc ngón tay vào ngực hẳn. “Cậu là một tên khốn.”

“Còn cậu là một đứa con gái không ra gì,” hẳn nói. “Một đứa không ra gì với đôi mắt và nụ cười tuyệt đẹp khiến thằng con trai nào cũng mê như điều đó.” Hẳn nhăn mặt, như thể những từ ngữ đã tự thoát ra, và giờ hẳn muốn thu hồi lại chúng.

Tôi đã chờ hẳn nói nhiều thứ, nhưng không phải những lời này. Đặc biệt không phải thế này. Tôi nhận ra mắt hẳn đang đỏ ngầu. “Cậu đang phê, Alex.”

“Phải, trông cậu cũng không tỉnh táo gì đâu. Có lẽ giờ là lúc thích hợp để tôi đòi lại nụ hôn mà cậu còn nợ nhỉ.”

“Không đời nào.”

“*Tại sao không? Cậu e mình sẽ thích nó đến mức quên luôn thằng bạn trai sao?*”

Hôn Alex? Không bao giờ. Vậy mà tôi đã luôn nghĩ đến nó. Rất nhiều. Nhiều hơn tôi tưởng. Đôi môi hẳn đầy đặn và hấp dẫn. Ôi, Chúa ơi, hẳn đúng. Tôi say rồi. Tôi không còn cảm thấy đúng đắn nữa. Tôi như chìm vào cơn mê sảng, bởi đang nghĩ về những điều không lường trước. Như là môi hẳn sẽ mang lại cảm giác thế nào trên môi tôi.

“Được. Hôn tôi đi, Alex,” tôi nói, bước tới kề sát hẳn. “Và chúng ta sẽ hòa nhau.”

Tay hẳn đan vào tay tôi. Đến rồi đây. Tôi sẽ hôn Alex và khám phá ra cảm giác là như thế nào. Hẳn nguy hiểm, hay giễu cợt tôi. Nhưng hẳn cũng gợi cảm, bí ẩn và tuyệt đẹp. Cảm giác gần gũi với hẳn khiến cơ thể tôi run

rẫy phấn khích, đầu óc quay cuồng. Tôi vòng tay ôm lấy thắt lưng hắn để giữ mình đứng vững. Chúng tôi như đang đứng trên một chiếc đu quay trong lễ hội carnival.

“Cậu trông như muốn nôn ấy,” Alex nói với tôi.

“Không. Tôi... đang rất thích chuyến đi này.”

“Chúng ta có đang đi xe đâu.”

“Ồ,” tôi nói, hoàn toàn bối rối. Tôi buông Alex ra và tập trung vào đôi chân mình. Chúng giống như đang bay lên khỏi mặt đất, trôi nổi trên cát. “Tôi hơi chóng mặt, chỉ thế thôi. Tôi ổn.”

“Ổn cái con khi.”

“Nếu cậu ngừng di chuyển, tôi sẽ cảm thấy tốt hơn rất nhiều.”

“Tôi không di chuyển. Và tôi ghét phải thông báo tin xấu này, nhưng cậu trông như sắp nôn ra ấy.”

Hắn nói đúng. Dạ dày tôi không ngừng nhộn nhạo. Hắn giữ lấy tôi bằng một tay, tay kia vén tóc tôi, giữ cho chúng không xõa xuống mặt khi tôi cúi gập xuống.

Dạ dày tôi liên tục cuộn lên. Tôi thở mạnh một hơi, rồi nôn thốc nôn tháo. Tiếng nôn ọe và ọc ra từ miệng tôi thật gớm ghiếc, nhưng tôi đã quá say nên chẳng thiết gì nữa.

“Nhìn kia,” tôi nói giữa những cơn ói mửa. “Toàn bộ bữa tối của tôi đã nằm cả trên giày cậu rồi.”

Alex

Tôi nhìn xuống đồng hồ độn trên giày mình. “Tôi từng lãnh những thứ còn tệ hơn thế này nữa.”

Brittany đứng thẳng dậy, tôi buông tóc con nhỏ ra. Tôi chẳng thể giúp gì ngoài việc giữ cho tóc không phủ xuống mặt con nhỏ trong lúc nôn, và cố không nghĩ đến cảm giác những lọn tóc len qua ngón tay mình, óng mượt như tơ lụa.

Ý nghĩ biến thành một tên cướp biển và cuỗm con nhỏ mang lên tàu vụt hiện trong đầu tôi. Dù vậy, tôi không phải cướp biển, và con nhỏ cũng chẳng phải nàng công chúa bị tôi bắt được. Chúng tôi chỉ là hai đứa học sinh chả ưa gì nhau. Được rồi, tôi thừa nhận mình cũng không ghét con nhỏ lắm.

Tôi lấy mảnh khăn rằn ra khỏi đầu và đưa cho Brittany. “Đây, lau mặt đi.”

Con nhỏ nhận lấy nó và thấm nhẹ khóe miệng mình như thể đó là cái khăn ăn từ một nhà hàng cao cấp, trong lúc tôi rửa sạch đôi giày trong làn nước hồ Michigan lạnh lẽo.

Tôi không biết phải nói hay làm gì. Nơi đây chỉ có tôi... với Brittany Ellis đang say khướt. Tôi không quen ở một mình với một con nhỏ da trắng say rũ rượi, nhất là con nhỏ có khả năng kích thích tôi. Tôi có thể lợi dụng

tình cảnh này và chiến thắng vụ cá cược, đó sẽ là một chiến thắng dễ dàng, hoặc là...

“Đề tôi gọi ai đó lái xe đưa cậu về,” tôi nói trước khi bộ óc đê tiện của mình nghĩ ra cả triệu cách để giày vò cô nàng đêm nay. Tôi đã uống khá nhiều rượu, lại đang phê thuốc nữa. Khi mây mưa với con nhỏ này, tôi muốn mình ở trạng thái tốt nhất.

Brittany mím môi, hờn dỗi như một đứa trẻ. “Không, tôi không muốn về nhà. Đi đâu cũng được, nhưng không về nhà.”

Trời đất ơi.

Tôi gặp rắc rối rồi. *Rắc rối to ơi là to.*

Brittany ngược nhìn tôi. Mắt con nhỏ dưới ánh trăng sáng lóng lánh như một viên đá quý đắt tiền. “Colin nghĩ tôi muốn cậu, cậu biết không. Anh ấy nói chuyện chúng ta cãi nhau chỉ là màn dạo đầu.”

“Vậy có đúng không?” Tôi hỏi lại, nín thở chờ nghe lời đáp từ con nhỏ. Làm ơn, làm ơn cho tôi còn nhớ được câu trả lời vào buổi sáng.

Con nhỏ đặt một ngón tay lên môi và nói, “Hãy giữ lại những ý nghĩ đó.”

Sau đó Brittany lại quý xuống đất và nôn. Nôn xong, con nhỏ yếu đến nỗi không thể bước đi, giống như một con búp bê vải tại buổi bán đồ cũ. Tôi bế con nhỏ đến chỗ đám bạn mình, chúng nó đã dựng lên một đồng lửa lớn, và không biết phải làm gì nữa.

Khi Brittany vòng tay quanh cổ tôi, tôi cảm nhận được con nhỏ cần ai đó làm chỗ dựa trong cuộc sống. Colin chắc chắn không phải là người đó. Tôi có lẽ cũng không phải, cả hai đều không. Tôi nghe nói hồi năm nhất, trước

Colin, Brittany đã từng hẹn hò với một thằng sinh viên. Con nhỏ hẳn phải khá dạn dày kinh nghiệm.

Làm thế nào mà lúc này con nhỏ lại trông ngây thơ đến vậy? Quyển rũ như quỳ, mà vẫn rất ngây thơ?

Mọi con mắt của đám bạn đều đổ dồn vào tôi khi tôi đến gần. Chúng thấy một con nhỏ nhà giàu da trắng đang lả đi trong tay tôi, và lập tức nghĩ đến điều tệ hại nhất. Tôi quên không nói rằng trên đường đi, cô bạn học môn Hóa đã quyết định ngủ luôn trong vòng tay tôi.

“Mày đã làm gì con nhỏ?” Paco hỏi.

Lucky đứng dậy, hoàn toàn tức tối. “Khỉ thật, Alex. Chẳng lẽ tao đã mất chiếc

RX-7 của mình rồi?”

“Không, đồ ngu. Tao không chơi những cô nàng bất tỉnh.”

Từ khước mắt, tôi thấy Carmen đang giận sôi. Khôn thật. Tôi đã ngu ngốc xoắn lấy cô nàng cả đêm, tôi xứng đáng với con thịnh nộ ấy.

Tôi ra hiệu nói chuyện với Isabel. “Isa, tớ cần cậu.”

Isa liếc nhìn Brittany. “Cậu muốn tớ làm gì với bạn ấy?”

“Giúp mình đưa Brittany ra khỏi đây. Mình phê rồi, không lái xe được.”

Isa lắc đầu. “Cậu phải biết là bạn ấy có bạn trai rồi. Và bạn ấy giàu có. Da trắng. Mặc những bộ đồ hàng hiệu mà cậu sẽ chẳng bao giờ có đủ khả

năng chu cấp.”

Vâng, tôi biết điều đó. Và tôi cũng rất mệt mỗi mỗi khi bị nhắc nhở điều đó rồi. “Tớ cần cậu giúp, Isa. Không cần một bài thuyết giáo. Paco đã thuyết giáo xong cho tớ rồi.”

Isa giơ tay lên. “Tớ chỉ nói ra sự thật thôi. Cậu là một anh chàng thông minh, Alex. Tự nghĩ lấy đi. Cậu muốn có Brittany đến cỡ nào cũng vậy, bạn ấy không thuộc về cậu. Một hình tam giác không thể nào khít vào với một hình vuông. Giờ tớ sẽ im lặng ngay đây.”

“*Cảm ơn.*” Tôi không chỉ ra rằng nếu hình vuông đó đủ lớn, thì hình tam giác nhỏ kia có thể lồng vào trong một cách hoàn hảo. Bạn chỉ cần điều chỉnh vài chỗ trong phép tính. Tôi đang quá say và phê thuốc để giải thích điều đó vào lúc này.

“Mình đang đỗ xe bên kia đường,” Isa nói. Bạn ấy thở dài một tiếng đầy giận dữ. “Đi theo mình.”

Tôi theo Isabel ra xe, hy vọng chúng tôi có thể bước đi trong im lặng. Không may mắn đến thế.

“Tớ cũng học chung với Brittany năm ngoái,” Isa nói.

“À há.”

Isa nhún vai. “Một cô gái tử tế. Trang điểm quá đậm.”

“Hầu hết bọn con gái đều ghét Brittany.”

“Hầu hết bọn nó đều muốn trông như bạn ấy. Chúng cũng muốn cả tiền lẫn bạn trai của bạn ấy.”

Tôi dừng lại và nhìn Isa về ghế tởm. “Thằng Mặt Lừa á?”

“Ôi, làm ơn đi, Alex. Colin Adam thực dễ thương, cậu ấy là đội trưởng đội bóng và là người hùng của Fairfield. Cậu thì như thể Danny Zuko^[1] trong *Grease* ấy. Cậu hút thuốc, là một kẻ du đãng, và cậu hẹn hò với mọi cô nàng nóng bỏng xấu xa xung quanh. Brittany thì như Sandy^[2]... một Sandy không bao giờ đến trường trong bộ áo khoác da màu đen cùng điều thuốc phì phèo trên môi cả. Tỉnh mộng đi.”

[1] Nhân vật nam chính trong bộ phim ca nhạc nổi tiếng thế giới Grease sản xuất năm 1978, viết về một câu chuyện tình yêu lãng mạn trong trường trung học Mỹ những năm 1950.

[2] Nhân vật nữ chính trong bộ phim Grease.

Tôi đặt giắc mộng của mình vào băng ghế sau xe Isa và ngồi bên cạnh. Brittany nhích lại gần, gói đầu lên tôi, những lọn tóc xoăn vàng buông xõa xuống. Tôi nhắm mắt lại trong giây lát, cố loại bỏ hình ảnh đó ra khỏi đầu. Và tôi không biết phải làm gì với đôi tay mình. Tay phải tôi đặt trên nắm cửa. Tay trái thì đang dao động phía trên Brittany.

Tôi do dự. Mình đâu phải trai tân? Tôi là một gã trai mười tám tuổi, có thể đối phó với việc có một cô nàng nóng bỏng ở cạnh bên. Tại sao tôi lại sợ đặt tay vào nơi thoải mái, ngay trên người con nhỏ ấy?

Tôi nín thở khi đặt tay lên Brittany. Con nhỏ nhích lại gần hơn. Tôi cảm thấy kỳ lạ và choáng váng. Mái tóc dài quấn quanh đầu tôi. Không nghĩ ngợi gì, tôi luồn tay vào mái tóc ấy và nhìn những lọn tóc lưa là từ từ trượt qua kẽ tay mình. Tôi đột ngột dừng lại. Có một mảng tóc lớn xấu xí ở phía sau đầu con nhỏ. Như thể con nhỏ đã phải làm xét nghiệm gì đó mà người ta phải giật ra một mảng tóc để lấy mẫu.

Khi Isa lùi xe, Paco chặn Isa lại và nhảy vào ghế trước. Tôi nhanh chóng che chỗ cao trục của Brittany, không muốn ai thấy khiếm khuyết của con nhỏ. Tôi không muốn phân tích động cơ của mình khi làm việc đó, vì thế sẽ phải suy nghĩ quá nhiều. Suy nghĩ nhiều trong hoàn cảnh của tôi hiện tại sẽ cực kỳ khổ sở.

“Chào các cậu. Tớ đi cùng chắc không sao nhỉ,” Paco nói.

Nó quay lại thì thấy cánh tay tôi trên người Brittany, bèn tặc lưỡi và lắc đầu.

“Im ngay,” tôi nói với nó.

“Tao có nói gì đâu.”

Có tiếng chuông điện thoại reo. Tôi cảm thấy nó rung lên trong túi quần Brittany.

“Điện thoại của Brittany,” tôi nói.

“Trả lời đi,” Isa bảo.

Tôi cảm thấy như thể mình vừa bắt cóc con nhỏ này. Bây giờ tôi phải trả lời điện thoại cho con nhỏ thế nào đây? Khỉ thật. Hơi lẩn Brittany ra một chút, tôi cảm thấy có chỗ phòng lên nơi túi quần sau.

“*Trả lời đi,*” Isa thì thào lớn hơn, lần này bằng tiếng Tây Ban Nha.

“Tớ đang tìm,” tôi rít lên, những ngón tay vụng về mò mẫm cái điện thoại.

“Tao lấy cho,” Paco nói, trèo qua ghế và chồm về phía mông Brittany.

Tôi đập mạnh tay nó ra. “Đừng có động vào Brittany.”

“Chúa ơi, tao chỉ muốn giúp thôi mà.”

Tôi liếc mắt giận dữ đáp lại, rồi trượt những ngón tay vào túi quần sau của Brittany, cố không nghĩ về cảm giác sẽ có khi không còn cái quần jean ngăn cách. Tôi kéo chiếc điện thoại ra từng chút một trong khi nó vẫn rung. Khi đã lấy hẳn nó ra, tôi nhìn vào số gọi tới.

“Đó là Sierra, bạn con nhỏ.”

“Trả lời đi,” Paco giục.

“Mày điên rồi sao? Tao không nói chuyện với *bọn họ*.”

“Đã thế sao mày còn lấy nó ra khỏi túi con bé?”

Đó là một câu hỏi hay. Một câu mà tôi không biết phải trả lời thế nào.

Isa lắc đầu. “Đây là thứ cậu nhận được khi kết hợp với một hình vuông đầy.”

“Chúng ta nên đưa con bé về nhà,” Paco nói. “Mày không thể giữ con bé.”

Tôi biết điều đó. Nhưng tôi chưa sẵn sàng để buông Brittany ra dù chỉ một chút. “Isa, đưa Brittany tới nhà cậu.”

Brittany

Tôi đang mơ thấy cơn ác mộng rằng có cả ngàn người Oompa Loompa^[1] tí hon đang ở trong đầu và lấy búa bổ vào sọ tôi. Mở mắt ra dưới ánh sáng rực rỡ, tôi nhú mày. Những người Oompa Loompa vẫn còn ở đó.

*[1] Oompa Loompa: Chúng người tí hon trong truyện **Charlie and the Chocolate Factory** của tác giả Roald Dahl.*

“Cậu bị nhức đầu sau khi say rượu,” một cô gái nói với tôi.

Nheo mắt lại, tôi thấy đó là Isabel đang đứng cạnh mình. Chúng tôi đang ở một nơi giống như một phòng ngủ nhỏ, với những bức tường sơn màu vàng nhạt, hợp với rèm cửa sổ màu vàng đang bay bay trong gió. Đây không thể là nhà tôi, chúng tôi chẳng bao giờ mở cửa sổ. Chúng tôi luôn bật điều hòa hoặc lò sưởi.

Tôi nheo mắt nhìn bạn ấy. “Tớ đang ở đâu?”

“Nhà tớ. Nếu là cậu, tớ sẽ nằm yên. Cậu có thể sẽ nôn nữa, và bố mẹ tớ sẽ phát hoảng nếu cậu làm bẩn thảm của họ,” Isabel nói. “May mắn cho chúng ta là họ đang ra khỏi thành phố, đến tối mới về.”

“Sao tớ lại đến đây?” Điều cuối cùng tôi nhớ là mình đang đi bộ về nhà...

“Cậu ngất xỉu tại bờ hồ. Alex và tớ đưa cậu về đây.”

Nghe nhắc đến Alex, mắt tôi mở lớn hết cỡ. Tôi mơ hồ nhớ mình đang uống bia, rồi đi bộ trên cát và thấy Alex đang ở bên Carmen. Rồi Alex và tôi...

Tôi đã hôn hắn ư? Tôi biết mình đã ghé lại gần, nhưng...

Tôi đã nôn. Tôi nhớ rõ ràng là mình đã nôn. Hình ảnh chả hoàn hảo tí nào. Tôi từ từ ngồi dậy, hy vọng đầu mình sẽ sớm ngừng quay mòng mòng. “Tớ có làm điều gì ngu ngốc không?” Tôi hỏi.

Isa nhún vai. “Tớ không chắc. Alex đã không để cho bất cứ ai được phép lại gần cậu. Cậu đã ngất đi trong vòng tay cậu ấy mà.”

Tôi gục đầu vào tay mình. “Ôi, không, Isabel, làm ơn đừng nói với ai trong đội nhé.”

Bạn ấy mỉm cười. “Đừng lo. Tớ sẽ không nói với ai rằng Brittany Ellis trong thực tế cũng là một con người đâu.”

“Tại sao cậu lại tốt với tớ? Ý tớ là, khi Carmen muốn đập vào mặt tớ, cậu đã che chở cho tớ. Cậu lại còn cho tớ ngủ nhờ ở đây suốt đêm. Cậu đã nói rõ chúng ta không phải bạn bè mà?”

“Chúng ta không phải là bạn bè. Carmen và tớ ganh nhau từ lâu rồi. Tớ sẽ làm bất cứ chuyện gì có thể để chọc tức nó. Nó không chịu được việc Alex không còn là bạn trai của nó nữa.”

“Tại sao bọn họ chia tay?”

“Cậu tự đi mà hỏi Alex. Cậu chàng đang ngủ trên đi văng ngoài phòng khách ấy. Thiếp đi ngay sau khi mang cậu vào đây.” Ôi, không. Alex ở đây

á? Trong nhà của Isabel? “Cậu ấy thích cậu, cậu biết mà,” Isabel nói, ngắm nghía móng tay mình thay vì nhìn vào tôi.

Một cảm giác nhộn nhạo dâng lên trong bụng tôi. “Cậu ta không thích đâu,” tôi đáp, dù rất muốn hỏi để biết thêm chi tiết.

Isabel tròn xoe mắt, “Ồ, làm ơn đi. Cậu biết điều đó ngay cả khi cậu không muốn thừa nhận nó.”

“Với một người đã nói sẽ không bao giờ làm bạn với tớ, cậu đã chia sẻ khá nhiều điều sáng nay đây.”

“Phải thừa nhận tớ ước gì cậu là đồ đê tiện như một số đứa con gái đã gọi,” bạn ấy nói.

“Tại sao?”

“Người ta dễ ghét bỏ một người có tất cả mọi thứ lắm.”

Một tiếng cười ngấn đầy hoài nghi thoát ra khỏi miệng tôi. Tôi không muốn nói với Isabel sự thật - rằng cuộc đời tôi đang vụn vỡ dưới chân như những hạt cát lún chìm qua. “Tớ phải về nhà đây. Điện thoại của tớ đâu rồi?” Tôi hỏi, vỗ nhẹ túi quần sau. “Cả ví nữa?”

“Alex giữ chúng, tớ nghĩ thế.”

Do vậy, lén bỏ đi mà không nói chuyện với hắn là điều không thể. Tôi cố giữ những người Oompa Loompa ở yên trong đầu lúc lão đảo bước ra khỏi phòng ngủ tìm Alex.

Không khó để tìm thấy hắn, ngôi nhà còn nhỏ hơn hồ bơi của nhà Sierra. Alex đang nằm trên chiếc ghế sofa cũ, mặc độc cái quần jean. Mắt hắn đang mở, nhưng chúng đỏ ngầu và đờ đẫn vì còn ngái ngủ.

“Chào,” hắn nói một cách thân thiện trong lúc vươn vai.

Ôi, Chúa ơi. Tôi gặp phải rắc rối lớn rồi, vì tôi đang tròn mắt lên mà nhìn. Mắt tôi cứ dán chặt vào những múi cơ săn chắc trên mình hắn. Cảm giác nhộn nhạo tăng lên gấp mười lần khi ánh mắt lang thang của tôi gặp phải ánh mắt hắn đang nhìn chăm chăm.

“Chào,” tôi nuốt xuống, nói một cách khó khăn. “Tôi, ừm, tôi đoán là mình nên cảm ơn vì cậu đã đưa tôi đến đây thay vì bỏ mặc tôi bất tỉnh trên bãi cát.”

Cái nhìn của hắn không hề yếu đi. “Đêm qua, tôi đã nhận ra điều gì đó. Cậu và tôi, chúng ta không quá khác biệt. Cậu sống cùng một cách giống như tôi. Cậu sử dụng vẻ bề ngoài, cơ thể và trí óc mình để đảm bảo cậu luôn trong tầm kiểm soát.”

“Tôi đau đầu lắm, Alex. Tôi thậm chí không thể suy nghĩ sáng suốt và cậu thì lại giỏi trò triết lý.”

“Thấy chưa, giờ cậu lại đang diễn kịch kìa. Hãy thành thực với chính mình. Tôi thách cậu làm được đây.”

Hắn đùa à? Thành thực ư? Tôi không thể. Bởi nếu thế thì tôi sẽ bắt đầu khóc và có lẽ hoảng loạn đến nỗi buột miệng nói ra sự thật - rằng tôi đã cố tạo ra một hình ảnh hoàn hảo để có thể giấu mình đằng sau nó. “Tôi nên về nhà thì hơn.”

“Trước khi về, có lẽ cậu nên vào phòng tắm,” hắn nói.

Chưa kịp hỏi lại tại sao, tôi chợt thoáng thấy hình ảnh mình trong tấm gương treo trên tường. “Ôi, khỉ thật!” tôi hét lên. Mascara đen vón thành cục dưới mắt và chảy thành những vệt dài trên má tôi.

Tôi trông như một xác chết. Vội vã vượt qua Alex, tôi tìm thấy lối vào phòng tắm và nhìn chăm chăm vào mình trong gương. Tóc tôi rối mù như một tổ chim. Nếu phần mascara nhòe trên má vẫn chưa đủ tệ hại, thì đây, mặt mũi tôi trông nhợt nhạt hết như bà dì Dolores của tôi khi không trang điểm.

Tóm lại, không được dễ coi cho lắm. Trong tiêu chuẩn của bất cứ ai.

Tôi lấy giấy ướt chà dưới mắt và trên má cho đến khi xóa hết những vệt bẩn. Được rồi, tôi sẽ phải cần đến dung dịch tẩy trang cho mắt mới có thể rửa hẳn nó đi. Và mẹ từng cảnh báo tôi rằng nếu chà xát dưới mắt nhiều quá sẽ làm căng vùng da này và tôi sẽ sớm có những nếp nhăn. Nhưng túng thế thì đành phải thế này thôi. Sau cùng, những vệt mascara cũng mờ dần, tôi vỗ nhẹ chút nước lạnh lên bọng mắt.

Tiếp theo, tôi lấy ngón tay làm lược, không hiệu quả lắm, rồi cột túm tóc lên theo kiểu phòng trẻ, hy vọng kiểu tóc này sẽ khá hơn mái đầu rối như tổ quạ.

Tôi súc miệng đánh răng, hy vọng tẩy hết được hậu quả tệ hại từ trận ới mưa, giấc ngủ và cơn say đêm qua khi về tới nhà.

Giá mà tôi có thể điểm chút son bóng lên...

Nhưng, than ôi, tôi không có. Vươn vai và giữ đầu ngẩng cao, tôi mở cửa quay lại phòng khách, để thấy Isabel đang đi về phòng còn Alex vẫn đang đứng đó.

“Điện thoại của tôi đâu?” Tôi hỏi. “Và làm ơn mặc áo vào.”

Hắn cúi xuống chộp lấy điện thoại của tôi trên sàn. “Tại sao?”

“Tôi cần điện thoại của mình,” tôi nói khi nhận lấy nó từ tay hắn, “là để gọi một chiếc taxi, còn lý do tôi muốn cậu mặc áo vào là, ờ thì, vì, ừm...”

“Cậu chưa bao giờ thấy thằng con trai nào cởi trần à?”

“Ha. Hài hước đấy. Tin tôi đi, cậu không có bất cứ thứ gì mà tôi chưa từng thấy đâu.”

“Dám cá không?” Hắn nói, rồi chạm tay đến chỗ cúc quần jean và mở bung nó ra.

Isabel bước tới đúng lúc. “Thôi đi, Alex. Làm ơn giữ yên cái quần cậu nào.”

Khi cô bạn quay qua, tôi giơ tay lên thanh minh. “Đừng nhìn tớ. Tớ chỉ đang định gọi một chiếc taxi thì cậu ta...”

Isabel lắc đầu trong lúc Alex cài cúc quần lại. Cô bạn cầm lấy ví và nhặt chùm chìa khóa lên. “Quên xe taxi đi. Tớ sẽ đưa cậu về nhà.”

“Tớ sẽ đưa Brittany về,” Alex cắt ngang.

Isabel có vẻ kiệt sức khi phải đối phó với chúng tôi, y như vẻ mặt cô Peterson trong lớp Hóa. “Cậu muốn mình đưa về hay Alex?” Bạn ấy hỏi.

Tôi có một người bạn trai. Thôi được rồi, tôi thừa nhận mỗi khi bắt gặp Alex nhìn mình, cơ thể tôi lại bùng lên âm áp. Nhưng đó là bình thường. Chúng tôi là hai đứa tuổi teen, với sức hút giới tính hiển nhiên. Miễn là tôi không bao giờ xuôi theo nó, tất cả mọi thứ sẽ ổn. Nhưng nếu tôi xuôi theo nó, hậu quả sẽ là thảm họa. Tôi sẽ mất Colin. Tôi sẽ mất bạn bè, mất những gì còn lại trong tình yêu mẹ dành cho tôi. Tôi sẽ mất sự kiểm soát mà mình có trong cuộc sống.

“Isabel, đưa tớ về đi,” tôi nói, sau đó nhìn Alex.

Hắn khẽ lắc đầu, chộp lấy áo sơ mi và chìa khóa của mình rồi ùng ùng bỏ đi ra cửa không nói một lời. Tôi nghe tiếng rít của chiếc mô tô khi hắn lái xe đi.

Tôi âm thầm bước theo Isabel lại chỗ xe bạn ấy.

“Cậu thích Alex nhiều hơn một người bạn, phải không?” Tôi hỏi.

“Giống như anh trai ấy. Chúng tớ đã biết nhau từ khi còn là những đứa trẻ.”

Tôi chỉ đường cho Isabel tới nhà mình. Điều bạn ấy nói với tôi có phải là sự thật? “Cậu không nghĩ cậu ta nóng bỏng sao?”

“Tớ biết Alex từ khi cậu ấy còn khóc nhè khi đánh rơi kem trên phố, lúc đó bọn tớ mới bốn tuổi. Tớ đã ở đó khi, ờ... nói chung là bọn tớ đã trải qua nhiều việc cùng nhau.”

“Nhiều việc ư? Nói rõ hơn đi?”

“Không phải với cậu.”

Tôi dường như có thể nhìn thấy bức tường vô hình đang dựng lên giữa chúng tôi. “Vây tình bạn của chúng ta kết thúc ở đây à?”

Isabel quay sang nhìn tôi. “Tình bạn của chúng ta chỉ mới bắt đầu, Brittany. Đừng vội vã.”

Sắp về tới nhà tôi rồi. “Căn thứ ba, mé bên phải nhé,” tôi nói.

“Tớ biết.” Isabel dừng xe ngay trước nhà tôi, không buồn lái vào đường đỗ xe. Tôi nhìn bạn ấy. Bạn ấy nhìn tôi. Bạn ấy chờ tôi mời vào nhà sao? Tôi thậm chí chưa từng đưa những người bạn tốt vào trong nhà mình.

“Ừm, cảm ơn cậu đã cho đi nhờ,” tôi nói. “Và cả việc cho tớ tá túc đêm qua nữa.”

Isabel cười gượng với tôi. “Không có gì.”

Tôi bám vào tay nắm cửa. “Tớ sẽ không để cho bất cứ chuyện gì xảy ra giữa tớ và Alex. Được chứ?” Ngay cả khi có điều gì đó đang ngầm ngầm diễn ra.

“Tốt. Bởi nếu có bất cứ chuyện gì, nó sẽ chỉ gây hại cho cậu thôi.”

Những người Oompa Loompa lại bắt đầu đục gỗ, vậy nên tôi chẳng thể nghĩ kỹ hơn về điều Isabel cảnh báo.

Trong nhà, bố mẹ tôi đang ngồi ở bàn bếp. Nó thật yên tĩnh. Quá yên tĩnh. Vài tờ giấy ở trước mặt họ. Những tờ quảng cáo hoặc gì đó. Họ nhanh chóng ngồi thẳng dậy, như những đứa trẻ bị bắt quả tang khi làm điều gì đó sai.

“Mẹ... mẹ tưởng con vẫn đang... ở chỗ Sierra,” mẹ tôi nói. Các giác quan của tôi nhận ra. Mẹ chưa bao giờ nói lắp. Bà cũng không soi mói tôi về diện mạo như mọi khi. Đây không phải là điều tốt.

“Con đã ở đó, nhưng con nhức đầu muốn chết,” tôi nói, bước tới và tập trung vào những tờ quảng cáo khả nghi mà bố mẹ tôi đang rất quan tâm.

Nhà Sunny Acres^[2] cho Những người Đặc biệt

[2] Sunny Acres Home: Một trung tâm điều dưỡng và phục hồi chức năng, chuyên chăm sóc những người có hoàn cảnh đặc biệt.

“Đây là những gì bố mẹ đang làm?”

“Thảo luận về những chọn lựa của chúng ta,” bố nói.

“Những chọn lựa? Chẳng phải chúng ta đều nhất trí rằng cho chị Shelley đi là ý kiến rất tệ sao?”

Mẹ quay qua tôi. “Không. Chỉ có *con* quyết định rằng việc gửi con bé đi là một ý kiến tệ. Bố mẹ thì vẫn đang bàn về điều đó.”

“Sang năm con sẽ vào học ở Northwestern, con có thể sống ở nhà và giúp đỡ.”

“Brittany, nghe này, năm tới con sẽ phải tập trung vào việc học, không phải vào chị con,” bố tôi nói rồi đứng dậy. “Bố mẹ phải xem xét lựa chọn này. Sau chuyện con bé đã làm với con hôm qua...”

“Con không muốn nghe điều đó,” tôi nói, ngắt ngang lời ông. “Đây tuyệt đối không phải là giải pháp, con không bao giờ đồng ý để bố mẹ gửi chị ấy đi.” Tôi giật tờ quảng cáo ra khỏi bàn. Shelley cần sống cùng gia đình mình,

không phải trong một nơi toàn người xa lạ. Tôi xé tờ quảng cáo làm hai, thả chúng vào sọt rác, sau đó lao về phòng.

“Mở cửa ra, Brit,” một phút sau mẹ lắc nhẹ tay nắm cửa phòng tôi.

Tôi ngồi nơi mép giường mình, tâm trí quay cuồng hình ảnh Shelley bị gửi đi. Không, chuyện đó không thể xảy ra. Suy nghĩ đó khiến tôi phát bệnh. “Mẹ thậm chí chẳng buồn chỉ dẫn cho Baghda. Ngay từ đầu mẹ đã muốn gửi Shelley đi rồi.”

“Đừng ngó ngàng thế,” giọng mẹ tôi vọng qua cánh cửa. “Đấy là một trung tâm điều trị mới được xây dựng ở Colorado. Nếu con mở cửa ra, chúng ta có thể bình tĩnh thảo luận về nó.”

Tôi sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra. Tôi sẽ làm mọi chuyện trong khả năng để giữ chị mình ở nhà.

“Con không muốn một cuộc thảo luận bình tĩnh nào về nó cả. Bố mẹ muốn gửi chị đến một *trung tâm* mà không cho con biết. Đầu con như muốn vỡ tung ra đây. Để con yên, được chứ?”

Cái gì đó đang thò ra khỏi túi của tôi. Khăn rằn của Alex. Isabel chưa phải một người bạn, nhưng bạn ấy đã giúp tôi. Và Alex, một gã trai quan tâm đến tôi đêm qua còn hơn cả bạn trai tôi, đã hành động như thể một người hùng và còn khuyên tôi phải thành thực. Phải thành thực thế nào đây?

Tôi nắm chặt chiếc khăn rằn trước ngực.

Và cho phép mình được khóc.

Alex

Brittany đã gọi cho tôi. Nếu không phải thằng nhóc Luis đã nguệch ngoạc ghi lại đầy đủ cả tên và số điện thoại, thì tôi chẳng bao giờ tin con nhỏ thực sự đã gọi đến. Có đem nường Luis lên cũng chẳng ích gì, nó có trí nhớ cực kém, thậm chí chẳng nhớ nổi việc đã nghe máy. Thông tin duy nhất tôi nhận được là con nhỏ muốn tôi gọi lại.

Đây là trưa hôm qua, trước khi con nhỏ nôn thốc nôn tháo lên giày tôi và ngất đi trong vòng tay tôi.

Khi bảo Brittany phải thành thực, tôi có thể thấy nỗi sợ hãi trong đôi mắt xanh ấy. Tôi tự hỏi điều gì khiến con nhỏ phải sợ hãi. Gỡ bỏ tấm nguy trang “hoàn hảo” của con nhỏ là mục tiêu của tôi. Tôi biết Brittany không chỉ có những lọn tóc vàng và thân hình bốc lửa chết người. Phải có những bí mật con nhỏ muốn mang theo xuống mồ, và những bí mật con nhỏ khao khát chia sẻ. Chúa ơi. Brittany giống như một bí ẩn, và tôi phải làm sáng tỏ các manh mối ấy.

Khi nói hai đứa tôi giống nhau, tôi không hề nói nhảm. Mỗi liên kết này giữa chúng tôi không phải thoáng qua, nó ngày càng mạnh mẽ hơn. Càng ở bên Brittany, tôi lại càng muốn được gần gũi thêm.

Tôi rất muốn gọi cho Brittany chỉ để nghe giọng của con nhỏ, ngay cả khi nó đầy châm chọc. Mở điện thoại và ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, tôi nhấn dòng số, lưu vào bộ nhớ.

“Gọi ai thế?” Paco hỏi, xông vào nhà mà chẳng buồn nhấn chuông hay gõ cửa. Isa vào theo ngay sau.

Tôi tắt điện thoại. “*Chẳng ai hết.*”

“Vậy thì nhắc mông khởi ghé và đi chơi bóng thôi.”

Chơi bóng tốt hơn nhiều việc ngồi đây nghĩ về Brittany cùng những bí mật của con nhỏ, dù tôi vẫn thấy hơi lâng lâng vì vụ tiệc tùng tối qua. Chúng tôi đi về phía công viên, nơi một nhóm con trai đang khởi động.

Mario, một thằng trong lớp tôi, có anh trai đã chết trong một cuộc đua xe năm ngoái, vỗ lưng tôi. “Muốn chơi vị trí thủ môn không, Alex?”

“Không.” Tôi có những tố chất của một kẻ tân công. Trong bóng đá, lăn trong cuộc sống.

“Paco, mày thì thế nào?”

Paco đồng ý và vào vị trí của mình, ngồi chồm hồm ngay trước vạch khung thành. Như thường lệ, thằng bạn lười biếng của tôi cứ ngồi thế cho đến khi trái bóng lăn về phía nó.

Hầu hết những thằng cùng chơi là hàng xóm của tôi. Chúng tôi lớn lên bên nhau... cùng chơi trên sân này ngay từ khi còn bé tí, thậm chí còn gia nhập băng Latino Blood gần như cùng một lúc. Trước khi tham gia vào đó, tôi nhớ Lucky từng kể, một băng đảng cũng giống như gia đình thứ hai... họ sẽ ở đó vì bạn trong khi chính gia đình bạn thì không thể. Họ sẽ bảo vệ bạn và cho bạn sự an toàn. Nó nghe có vẻ hoàn hảo với một thằng nhóc đã mất cha.

Theo năm tháng, tôi học được cách tàng lờ những thứ tệ hại. Những trận đánh đập, những giao dịch ma túy bản thủ, những cuộc đọ súng. Tôi biết

một số thằng thử thoát ra, rồi chỉ còn thấy xác hoặc bị đánh đập tàn tệ bởi chính bọn cùng băng, tới mức hẳn chúng ước gì mình đã chết.

Thành thật mà nói, tôi tăng lờ vì tôi sợ chết khiếp. Lẽ ra tôi phải kiên cường để không quan tâm nữa, nhưng không, tôi có quan tâm.

Chúng tôi vào vị trí của mình trên sân. Tôi tưởng tượng quả bóng chứa bên trong một giải độc đặc. Nếu tôi giữ nó không rơi vào tay kẻ khác và sút được vào khung thành, tôi sẽ biến thành một anh chàng giàu có, quyền lực, đủ để mang gia đình mình (cùng Paco) rời xa khu phố địa ngục này.

Hai đội đều có nhiều cầu thủ giỏi. Đội bên kia có lợi thế hơn vì Paco - thủ môn của chúng tôi - đang gãi ngứa ở phía cuối sân.

“Này, Paco. Thôi nghịch cái của quý của mày đi!” Mario la lên.

Paco trả lời bằng cách túm đũng quần và nẩy “bi” của nó trong tay. Thằng Chris liền sút ngay bóng qua mặt nó, thế là ghi bàn.

Mario nhặt bóng trong khung thành, ném vào Paco. “Nếu mày chú tâm vào trận đấu ngang với mấy *hòn bi* của mày, bọn nó đã không thể ghi bàn.”

“Nó cứ ngứa thế này thì tao làm gì được đây. Tối qua bạn gái mày hẳn đã lây rận cho tao rồi.”

Mario cười, không tin tí ti nào việc bạn gái sẽ lừa dối nó. Paco tung bóng cho Mario, Mario đá qua cho Lucky. Lucky dẫn bóng vào khu vực tấn công rồi đá qua cho tôi, vậy là tôi có cơ hội. Tôi lừa bóng xuống khu vực để ngỏ, dừng lại một chút để đánh giá khoảng cách cần di chuyển trước khi sút vào khung thành.

Lừa bóng sang trái, tôi chuyển cho Mario. Nó chuyển lại. Bằng một cú đá nhanh, bóng bay vọt sang phải. Chúng tôi ghi bàn.

“Vàooooo!” Cả đội gào lên, Mario đập tay với tôi.

Dù vậy, cuộc vui của chúng tôi chỉ diễn ra ngắn ngủi. Một chiếc Escalade màu xanh khả nghi đang lượn trên phố.

“Nhận ra không?” Mario hỏi, tỏ ra căng thẳng.

Trò chơi dừng lại khi cả bọn nhận thấy có điều gì đó không ổn lắm. “Chắc là tìm người trả thù,” tôi nói.

Mắt tôi không rời khỏi cửa sổ chiếc xe. Khi nó dừng lại, tất cả chúng tôi chờ đợi trông thấy một ai đó hoặc một điều gì đó. Có chuyện gì xảy ra là chúng tôi đều đã sẵn sàng.

Nhưng tôi không ngờ. Bước ra từ chiếc xe lại là thằng Carlos nhà tôi cùng một thằng tên Wil. Mẹ của Wil vốn ở trong băng Blood, người phụ trách tuyển chọn những thành viên mới. Thằng em tôi tốt hơn hết không phải một trong số các tân binh. Tôi đã phải nai lưng ra làm để đảm bảo nó biết tôi ở trong băng Blood rồi, nó không cần phải làm gì nữa cả. Nếu có một người trong gia đình ở trong băng, những thành viên còn lại sẽ được bảo vệ. Tôi đã gia nhập. Carlos và Luis thì không, và tôi sẽ làm bất cứ điều gì để chắc chắn bọn nó ở yên như hiện giờ.

Trung ra bộ mặt lạnh tanh, tôi bước về phía Wil, hoàn toàn bỏ quên trận bóng. “Xe mới hả?” Tôi hỏi nó, quan sát bánh xe.

“Của mẹ em đấy.”

“Tuyệt.” Tôi quay qua thằng em. “Mày đi đâu mà theo bọn nó vậy?”

Carlos dựa lưng vào chiếc xe, như thể việc nó đi theo Wil chẳng phải to tát gì. Wil mới tham gia gần đây, giờ nó nghĩ nó xịn lắm. “Ở trung tâm thương mại mới có một cửa hàng bán đàn ghi-ta trông khá ngon. Ông Hector đã gặp bọn em ở đó và...”

Tôi có nghe đúng không vậy? “Hector?” Tôi không đời nào muốn thằng em mình lén phéng quanh Hector.

Wil, trong chiếc sơ mi rộng thùng thình phủ bên ngoài quần, thụi mạnh vào vai Carlos để bảo nó ngậm miệng lại. Thằng em tôi lập tức im ngay, như thể có con ruồi sắp bay vào miệng nó. Tôi thề sẽ đá vào mông nó, cho nó bay thẳng về Mexico nếu nó có bất cứ ý nghĩ nào về việc gia nhập băng Blood.

“Fuentes, mày có chơi nữa không?” Đứa nào đó hét lên từ trong sân.

Kìm lại cơn giận, tôi quay qua thằng em cùng thằng bạn đang muốn lôi kéo nó vào vũng lầy. “Muốn chơi không?”

“Không. Bọn em sẽ về nhà em chơi,” Wil nói.

Tôi nhún vai vờ tỏ ra thờ ơ.

Tôi trở lại sân, dù đang rất muốn tóm lấy tai Carlos và kéo lê nó về nhà. Nhưng tôi không thể làm thế, vì việc đó có thể được báo lại với Hector, lão sẽ bắt đầu nghi ngờ về lòng trung thành của tôi.

Đôi khi tôi cảm thấy cuộc sống của mình là một sự dối trá lớn.

Carlos đi cùng với Wil. Điều này, cùng với thực tế không thể đẩy được Brittany ra khỏi tâm trí, khiến đầu tôi rối như tơ vò. Trong sân, khi trận đấu

tiếp tục, tôi vẫn rất bất an. Đột nhiên, những thằng ở đội bên kia dường như không còn là những thằng tôi biết, mà là những kẻ thù chắn trước thứ tôi muốn. Tôi lao tới bóng.

“Lỗi!” Em họ của một thằng bạn la lên, khi tôi đâm sầm vào nó.

Tôi đưa tay lên. “Đó *không phải* là phạm lỗi.”

“Anh đã đẩy em.”

“Đừng có mà như *thằng chết nhát* thế,” tôi nói, biết mình đang thổi phồng mọi chuyện lên.

Tôi đang muốn đánh nhau. Tôi đang khiêu khích. Thằng kia biết điều đó. Nó cao và nặng ngang tôi. Máu nóng đang chảy rần rần trong người tôi.

“Anh muốn xin tí huyết của tôi đấy à, *đồ ngốc?*” Thằng nhãi nói, dang tay ra như con chim đang bay.

Đe dọa chả có tác dụng gì với tôi cả. “Ngon thì tới đây.”

Paco chạy tới chen vào giữa chúng tôi. “Alex, hạ nhiệt nào, thằng bạn.”

“Đánh thì đánh đi, còn không thì chơi tiếp!” Thằng nào đó hét lên.

“Nó bảo tao phạm lỗi,” tôi nói với Paco, mạch máu căng lên.

Paco nhún vai. “Thì đúng mà.”

Thôi được rồi, giờ thì thằng bạn thân nhất cũng không về phe tôi. Tôi biết mình đã mất bình tĩnh. Liếc một vòng, tôi thấy cả lũ đều đang chò xem

tôi sẽ làm gì. Máu nóng trong người tôi vẫn chảy rần rật. Tôi có muốn đánh nhau không? Có, nếu đó là cách để tôi giải phóng những năng lượng dư thừa trong người. Và để quên, dù chỉ một phút, rằng số điện thoại của con nhỏ cùng nhóm Hóa đang nằm gọn trong điện thoại. Hay cả chuyện thằng em tôi đang trong tầm ngắm tuyển chọn của băng Blood.

Paco xô tôi tránh xa thằng nhóc đang đối đầu và đẩy tôi khỏi sân. Nó gọi vọng lại bảo ai đó vào chơi thay cho chúng tôi.

“Mày làm cái trò gì vậy hả?” Tôi hỏi.

“Giúp mày kìm chế, thằng bạn. Alex, mày mất bình tĩnh rồi. Hoàn toàn.”

“Tao có thể xử lý thằng này.”

Paco nhìn thẳng vào tôi và nói, “Mày đang hành động như thể một *thằng ngốc*.”

Tôi gạt tay nó ra khỏi áo mình rồi bỏ đi. Trong vài tuần qua, tôi chợt nhận ra cuộc đời mình đã thất bại thê thảm. Tôi cần phải sửa chữa nó lại. Tối nay tôi sẽ nói chuyện với Carlos khi nó về tới nhà. Nó sẽ phải lãnh một trận quở trách từ tôi. Còn Brittany...

Con nhỏ không muốn tôi đưa về từ nhà Isa vì không muốn bị bắt gặp đi cùng với tôi. Quỷ tha ma bắt. Carlos đâu phải là đứa duy nhất đáng nhận con thịnh nộ của tôi.

Tôi mở máy và bấm số của Brittany.

“Xin chào?”

“Alex đây,” tôi nói, mặc dù hẳn con nhỏ đã biết quá rõ là tôi. “Gặp tôi tại thư viện. Ngay bây giờ.”

“Tôi không thể.”

Đây không phải là buổi trình diễn của ngôi sao Brittany Ellis. Nó là của Fuentes Alex này. “Nghe đây, *cô gái*,” tôi nói trong lúc về tới nhà và ngồi lên chiếc mô tô của mình. “Cậu sẽ có mặt ở thư viện trong vòng mười lăm phút nữa, hoặc tôi sẽ mang năm thằng bạn đến và cắm trại trên bãi cỏ trước nhà cậu đêm nay đây.”

“Sao cậu dám...,” con nhỏ bắt đầu nói, nhưng tôi cúp máy trước khi con nhỏ kịp nói hết câu.

Khi tiếng rú của động cơ ngăn lại những suy nghĩ về đêm qua lúc Brittany rúc vào lòng tôi, tôi chợt nhận ra mình chả có kế hoạch nào cho trò chơi này cả.

Tôi tự hỏi màn diễn của Alex Fuentes rốt cuộc sẽ là hài kịch hay bi kịch. Dù thế nào đi nữa, nó sẽ là một màn diễn thực tế không nên bỏ lỡ.

23

Brittany

Tôi giận điên lên trong lúc lái xe vào bãi đỗ của thư viện và đỗ ở cuối bãi, bên phía rừng cây. Đầu tôi hiện giờ chẳng có chỗ nào cho bài tập nhóm môn Hóa.

Alex đang dựa vào chiếc mô tô chờ tôi. Sau khi rút chìa khóa ra khỏi ổ, tôi lao như con lóc đến bên hắn. “Sao cậu dám ra lệnh cho tôi hả!” Tôi hét lên. Cả cuộc đời tôi đã có quá nhiều người cố gắng kiểm soát rồi. Mẹ tôi... Colin. Giờ là Alex. Đủ lắm rồi. “Nếu cậu nghĩ cậu có thể đe dọa tôi...”

Không nói một lời, Alex giật chiếc chìa khóa của tôi và ngồi vào ghế lái trong chiếc Beemer.

“Alex, cậu nghĩ cậu đang làm gì đấy?”

“Vào đi.”

Động cơ rú lên. Hắn sắp sửa lái chiếc xe đi, bỏ mặc tôi không biết phải làm gì trong bãi gửi xe của thư viện.

Siết chặt nắm tay lại, tôi hằm hằm bước vào ghế cạnh bên. Khi tôi vào rồi, Alex nổ máy.

“Bức ảnh Colin của tôi đâu?” Tôi hỏi, nhìn vào bảng điều khiển. Bức ảnh vẫn còn ở đó vài phút trước.

“Đừng lo lắng, cậu sẽ được trả lại nó. Tôi không có bụng dạ nào nhìn nó trong lúc lái xe.”

“Cậu thậm chí có biết sử dụng cần gạt không hả?” Tôi giận dữ.

Chẳng buồn chớp mắt hay nhìn xuống, hắn gạt cần, vào số một, chiếc xe lao ra khỏi bãi. Chiếc Beemer của tôi thuần phục sự điều khiển của Alex như thể cả hai đã hòa làm một.

“Đây là cướp xe đấy.” Im lặng. “Và bắt cóc,” tôi thêm vào.

Chúng tôi ngừng lại ở một chốt đèn. Tôi nhìn vào mấy chiếc xe xung quanh, thậm chí vui mừng vì không ai có thể thấy chúng tôi.

“*Thưa người đẹp, người đẹp tự nguyện bước vào xe mà,*” hắn nói.

“*Đây là xe của tôi. Lỡ có ai đó thấy chúng ta thì sao?*”

Lời nói của tôi thực sự khiến Alex giận, vì lớp xe rít lên đầy phần nộ ngay khi đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh. Hắn đang cố tình phá hoại xe của tôi.

“*Dừng lại!*” Tôi ra lệnh. “*Đưa tôi quay lại thư viện.*”

Nhưng hắn không làm. Hắn im lặng lái như bay qua các vùng xa lạ, những con đường vắng vẻ, như người ta vẫn thường thấy trên phim khi nhân vật lái xe đến gặp những kẻ buôn ma túy nguy hiểm.

Tuyệt thật. Tôi sẽ đi buôn thuốc phiện lần đầu tiên trong đời. Nếu tôi bị bắt, liệu bố mẹ có nộp tiền bảo lãnh cho tôi không? Mẹ sẽ giải thích chuyện đó thế nào với bạn bè của bà nhỉ? Có thể họ sẽ gửi tôi tới một trại cải huấn dành cho kẻ nghiện. Tôi cá là họ sẽ thích thế... đưa Shelley đến một trung tâm, còn tôi thì đến một trại cai nghiện.

Cuộc đời tôi sẽ còn tệ hại hơn nữa.

[©STENT](#)

Tôi sẽ không tham gia bất cứ việc gì phi pháp. Tôi là người nắm giữ vận mệnh của mình, không phải Alex. Tôi tóm lấy tay nắm cửa. “Để tôi rời khỏi đây, không thì tôi thề sẽ nhảy ra đây.”

“Cậu đang thắt dây an toàn mà.” Hấn đảo mắt. “Thư giãn đi. Hai phút nữa là tới nơi rồi.” Rồi hấn về số, giảm tốc độ trong lúc đưa chúng tôi vào một sân bay cũ kỹ, vắng tanh. “Chúng ta đến nơi rồi,” hấn nói khi kéo phanh dừng xe.

“Được rồi. Nhưng *đây* là đâu? Tôi ghét phải nói với cậu nhưng nơi có người ở gần nhất hình như phải cách đây tới ba dặm. Tôi không ra khỏi xe đâu, Alex. Cậu cứ tự giao dịch ma túy đi.”

“Trước đây tôi từng hoài nghi việc cậu có thực sự là một cô nàng tóc vàng hoe ngọc ngà hay không, bây giờ thì cậu giúp tôi chắc chắn rồi đấy,” hấn nói. “Làm như tôi sẽ biến cậu thành con nghiện vậy. Ra khỏi xe.”

“Sao tôi phải làm thế?”

“Bởi vì nếu cậu không ra thì tôi sẽ lôi cậu ra. Tin tôi đi, *bà* cô.”

Alex rút chìa khóa xe tôi ra cho vào túi sau rồi bước ra ngoài. Thấy không còn lựa chọn nào khác, tôi đành bước theo. “Nghe này, nếu cậu muốn thảo luận về bài tập ử tay, chúng ta có thể nói qua điện thoại.”

Hắn gặp tôi ở chỗ sau xe. Chúng tôi đứng đó, đối đầu nhau, giữa một nơi xa xôi hẻo lánh.

Có một điều cứ ám ảnh khiến tôi khó chịu suốt cả ngày. Vì sẵn đang đứng đây với hắn, tôi bèn hỏi. “Tối qua chúng ta có hôn nhau không?”

“Có.”

“Chà, tôi không nhớ, tôi chẳng có chút ấn tượng nào về nó hết.”

Alex cười lớn. “Tôi đùa thôi. Chúng ta chưa hôn nhau.” Hắn cúi xuống. “Khi chúng ta hôn nhau, cậu sẽ nhớ. Mãi mãi.”

Ôi, Chúa ơi. Ước gì những lời nói của hắn không khiến chân tôi run rẩy. Tôi biết mình nên sợ hãi, khi ở một mình cùng một tên du đãng ở nơi vắng vẻ, nói về chuyện hôn hít này. Nhưng tôi không hề có cảm giác đó. Sâu trong tâm khảm, tôi biết Alex sẽ không cố ý làm tôi đau hay ép buộc tôi làm bất cứ điều gì.

“Tại sao cậu lại bắt cóc tôi?” Tôi hỏi.

Hắn nắm tay tôi, dắt về chỗ ghé lái. “Vào đi.”

“Tại sao?”

“Tôi sẽ dạy cậu lái chiếc xe này cho đúng cách, trước khi động cơ văng ra vì bị cậu ngược đãi, hành hạ.”

“Tôi tưởng cậu giận tôi. Sao cậu lại giúp tôi?”

“Bởi vì tôi muốn.”

Ồ. Tôi đã không mong chờ câu trả lời này. Trái tim tôi bắt đầu rung rinh, bởi vì lâu lắm rồi mới có người quan tâm tới tôi đủ để làm điều gì đó giúp tôi. Dù vậy... “Đây không phải là vì cậu muốn tôi trả ơn đấy chứ?”

Hắn lắc đầu.

“Thật sao?”

“Thật.”

“Và cậu không giận tôi về mọi điều tôi đã nói hay làm?”

“Tôi chỉ thất vọng thôi, Brittany. Về cậu. Về em trai mình. Về nhiều thứ khác.”

“Tại sao lại đưa tôi đến đây?”

“Đừng hỏi những câu mà cậu chưa sẵn sàng nghe câu trả lời. Được chứ?”

“Được.” Tôi trượt vào ghế lái, đợi Alex ngồi vào ghế bên.

“Sẵn sàng chưa?” hắn hỏi khi đã vào chỗ và cài dây an toàn.

“Rồi.”

Hắn nghiêng qua tra chìa vào ổ. Khi tôi thả phanh và khởi động xe, động cơ chết dí.

“Cậu đã không vào số không. Nếu cậu không đạp chân trên côn, nó sẽ chết máy lúc cậu vào số.”

“Tôi biết mà,” tôi nói, cảm thấy mình hoàn toàn ngu ngốc. “Cậu làm tôi căng thẳng.”

Alex gạt cần gạt vào vị trí số không cho tôi. “Đặt chân trái của cậu lên côn, chân phải lên phanh, và vào số một,” hắn chỉ dẫn.

Tôi nhấn chân ga và nhả côn, chiếc xe lao về phía trước.

Hắn vói tay lên chỗ bảng điều khiển. “Dừng lại.”

Tôi dừng xe, trả về số không.

“Cậu cần phải tìm thấy điểm nhạy cảm của nó.”

Tôi nhìn hắn. “Điểm nhạy cảm á?”

“Phải. Cậu biết mà, khi nhả côn ấy.” Hắn sử dụng tay để minh họa khi nói, vờ như đôi tay mình là bàn đạp. “Cậu nhả côn quá nhanh. Cần phải cân bằng một chút, rồi giữ yên... hãy cảm nhận nó. Thử lại đi.”

Tôi cho xe vào số 1 lần nữa và nhả côn dần trong lúc nhấn chân ga.

“Giữ đó...,” Alex nói, “cảm nhận điểm nhạy cảm. Nán lại một chút.”

Tôi nhả côn, giữ bàn đạp ga nhưng không ấn xuống hết mức. “Tôi nghĩ tôi hiểu rồi.”

“Giờ thì nhả hết côn đi, nhưng đừng nhấn chân ga.”

Tôi thử làm, nhưng chiếc xe giật mạnh, rồi chết máy.

“Cậu làm côn bị giật. Đừng nhả ra quá nhanh. Thử lại,” Alex nói, hoàn toàn không hề bối rối. Hắn không bực bội, thất vọng, hay sốt ruột muốn từ bỏ. “Cậu cần phải nhấn ga sâu hơn chút. Đừng mạnh quá, chỉ cần giữ cho nó đủ kích thích để bắt đầu chuyển động.”

Tôi làm theo từng bước, lần này chiếc xe đi về phía trước, không còn bị giật nữa. Chúng tôi chạy trên đường, di chuyển chỉ mười dặm một giờ.

“Đạp côn,” hắn chỉ dẫn, sau đó phủ tay lên tay tôi trên cần gạt, giúp tôi vào số 2. Tôi cố lờ đi cái chạm nhẹ nhàng cùng cảm giác ấm áp mà bàn tay đó mang lại, rất mâu thuẫn với nhân cách của hắn, và cố gắng tập trung vào nhiệm vụ.

Alex rất kiên nhẫn hướng dẫn tôi cách vào số cho đến khi chúng tôi dừng lại ở cuối con đường. Những ngón tay hắn vẫn phủ trên tay tôi.

“Bài học xong rồi nhỉ?” Tôi hỏi.

Alex hắng giọng. “Ừm, phải.” Hắn rút tay ra, lùa vào những lọn tóc xoắn đen nhánh, gạt đi mấy sợi tóc lòa xòa trước trán.

“Cám ơn,” tôi nói.

“À, ờ, tai tôi ong ong hết cả lên mỗi lần nghe thấy động cơ xe cậu rú ầm ỉ ở trường. Tôi không làm chuyện này để được coi như một thằng tử tế đâu.”

Tôi nghiêng đầu sang một bên, cố làm cho hấn phải nhìn mình. Hấn không nhìn. “Ừm, tại sao cậu cứ thích được xem như một kẻ xấu xa đến vậy? Nói tôi nghe đi.”

24

Alex

Lần đầu tiên chúng tôi có một cuộc nói chuyện bình tĩnh. Giờ tôi phải nghĩ ra cái gì đó để phá vỡ bức tường phòng thủ của Brittany.

Ôi, khổ thật. Tôi cần phải tiết lộ điều gì đó khiến tôi có vẻ dễ tổn thương. Nếu con nhỏ xem tôi như một kẻ dễ bị tổn thương thay vì một thằng khốn, có lẽ tôi sẽ tiến được vài bước trong mối quan hệ này. Nhưng không hiểu sao tôi thấy con nhỏ sẽ phân biệt được liệu tôi có đang nói nhằm nhí hay không.

Tôi không chắc mình làm thế này vì vụ cá cược, vì bài tập nhóm môn Hóa, hay vì chính mình.

“Bố tôi bị giết ngay trước mắt tôi, lúc tôi sáu tuổi,” tôi nói với Brittany.

Mắt con nhỏ mở lớn. “Thật sao?”

Tôi gật đầu. Tôi không thích nói về nó, cũng không chắc nói ra được ngay cả khi tôi không muốn.

Con nhỏ đưa bàn tay được tía tót cẩn thận lên che miệng. “Tôi không hề biết điều này. Ôi, Chúa ơi, tôi rất tiếc. Chuyện đó hẳn phải khủng khiếp lắm.”

“Ừ.” Tôi cảm thấy dễ chịu khi kể nó ra thành tiếng. Nụ cười lo lắng của bố tôi đã biến thành cơn sốc ngay trước khi ông bị bắn.

Ồ, tôi không thể tin được là mình nhớ cả biểu hiện trên gương mặt ông. Tại sao nụ cười của ông lại chuyển thành cơn sốc? Chi tiết đó đã hoàn toàn bị lãng quên cho đến tận bây giờ. Tôi vẫn còn bối rối khi quay sang Brittany. “Nếu tôi quan tâm quá nhiều về đồng lõa xộn đó, nó sẽ cuốn lấy tôi, tôi sẽ không quên được những cảm xúc vào ngày bố chết. Tôi không muốn thế, vậy nên thay vào đó, tôi bắt bản thân không được quan tâm đến thứ gì cả.”

Mặt con nhỏ đầy vẻ tiếc nuối, thương tiếc và cảm thông. Tôi biết đó không phải giả tạo.

Cặp chân mày xinh đẹp vẫn nhíu lại khi nói, “Cảm ơn vì đã kể cho tôi nghe. Nhưng tôi không thể tưởng tượng việc cậu thực sự có thể khiến bản thân thờ ơ với mọi thứ. Cậu không thể lập trình bản thân như thế.”

“Muốn cá không?” Bỗng nhiên, tôi rất muốn thay đổi chủ đề. “Giờ đến lượt cậu chia sẻ.”

Brittany nhìn đi chỗ khác. Tôi không thúc giục con nhỏ nói ra bất cứ thứ gì, sợ con nhỏ sẽ bưng bình lại và muốn bỏ đi.

Lẽ nào việc chia sẻ chút xíu về thế giới của mình lại khó khăn với Brittany hơn cả với tôi? Cuộc đời tôi đã nát bét, tới mức thật khó tin là cuộc đời con nhỏ lại có thể tệ hơn. Một giọt nước mắt chảy xuống, Brittany nhanh chóng lau nó đi.

“Chị tôi...” con nhỏ mở lời. “Chị ấy bị bại não. Thiếu năng trí tuệ. Chậm phát triển là từ mà mọi người thường dùng. Chị ấy không thể bước đi, chỉ phát ra những tín hiệu và âm thanh ú ớ...” Tới đó, một giọt nước mắt khác lại ứa ra. Lần này Brittany để mặc nó rơi xuống. Tôi muốn vươn tay ra lau cho con nhỏ, nhưng lại cảm thấy con nhỏ cần chúng ở nguyên tại đó. Con nhỏ hít một hơi thật sâu. “Gần đây chị ấy giận dữ về điều gì đó, tôi không biết là điều gì. Chị ấy bắt đầu nắm và giật tóc. Ngày hôm qua, chị ấy đã giật tung một mảng tóc của tôi. Đầu tôi chảy máu, và tôi còn hứng trọn con hoảng loạn của mẹ.”

Vậy đó là nguyên nhân phần tóc bị mất. Không phải do Brittany phải đi làm xét nghiệm trong bệnh viện.

Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy thương cho Brittany. Tôi đã hình dung cuộc sống của con nhỏ là câu chuyện cổ tích; rằng điều tệ hại nhất có thể xảy ra chỉ là một hạt đậu nằm dưới nệm khiến con nhỏ mất ngủ cả đêm.

Dường như không đúng.

Có điều gì đó đang xảy ra. Tôi cảm nhận được một thoáng thay đổi... một sự thấu hiểu về nhau. Tôi chưa từng thấy thế này lần nào trong đời. Hắng giọng, tôi nói, “Mẹ cậu thường nổi điên với cậu bởi bà biết cậu có thể chịu đựng được, đúng không?”

“Phải. Cậu nói đúng. Tôi tất nhiên là đối tượng lãnh đạm tốt hơn chị mình rồi.”

“Nghe này, tôi không muốn bào chữa gì đâu,” tôi đang rất thực lòng, hy vọng con nhỏ cũng vậy, “nhưng tôi không muốn bị coi là một thằng khốn trong mắt cậu.” Thế này là quá nhiều cho Màn trình diễn của Alex Fuentes.

“Tôi biết. Đó là hình ảnh của cậu, là tất cả những gì người ta biết về Alex Fuentes. Nó là ‘thương hiệu’ của cậu, ‘biểu tượng’ của cậu... một anh chàng gốc Mexico nguy hiểm, chết chóc, nóng bỏng và gợi tình. Tôi biết tổng cái việc tạo dựng hình tượng đó mà. Nhưng mà tôi không thực sự hướng tới hình ảnh cô nàng tóc vàng nâu rỗng. Thiên về dạng hoàn hảo, không thể xâm phạm hơn.”

Ôi trời. Tựa lại nào. Brittany vừa nói tôi nóng bỏng và gợi tình. Tôi không thể mong đợi điều đó. Có lẽ tôi có cơ hội thắng vụ cá cược ngu ngốc kia rồi. “Cậu vừa gọi tôi là nóng bỏng nhỉ?”

“Làm như cậu không biết ấy.”

Tôi không hề biết *Brittany Ellis* lại thấy tôi nóng bỏng. “Tôi vẫn biết cậu bất khả xâm phạm rồi. Nhưng giờ tôi mới biết cậu nghĩ tôi là một vị thánh Mexico nóng bỏng, gợi tình...”

“Tôi có nói đến thánh chúa gì đâu nhỉ?”

Tôi đặt một ngón tay lên môi. “Suyt, làm ơn, để tôi tận hưởng ảo vọng này, chỉ một phút thôi.” Tôi nhắm mắt lại. Brittany bật cười, những âm thanh ngọt ngào dội vào tai tôi.

“Theo một cách điên rồ nào đó, Alex, tôi nghĩ mình hiểu cậu. Dù tôi thật sự chỉ muốn nổi điên lên lúc cậu hành xử như một kẻ mọi rợ.” Khi mở mắt ra, tôi thấy Brittany đang nhìn mình. “Đừng nói với ai về chị tôi nhé,” con nhỏ nói. “Tôi không thích mọi người biết bất cứ thứ gì về mình.”

“Chúng ta là những diễn viên trong cuộc đời mình, nhỉ?”

“Vậy nên cậu hãy hiểu tại sao tôi lại hoảng loạn nếu bố mẹ tôi phát hiện ra chúng ta... là bạn bè.”

“Cậu sẽ gặp rắc rối à? Quái quỷ, cậu đã mười tám tuổi rồi. Cậu không nghĩ rằng bây giờ cậu có thể quyết định làm bạn với ai mà cậu muốn sao? Dây rôn đã cắt - mối liên hệ không còn, cậu biết đấy.”

“Cậu không hiểu gì rồi.”

“Khai sáng cho tôi đi.”

“Tại sao cậu lại muốn biết nhiều như vậy?”

“Chẳng phải bạn học môn Hóa nên hiểu rõ về nhau sao?”

Brittany cười khan. “Tôi hy vọng không phải thế.”

Sự thật là, con nhỏ này không giống những gì tôi đã nghĩ. Kể từ lúc tôi kể chuyện bố mình, tôi cảm thấy toàn thân con nhỏ nhẹ nhõm hẳn đi. Như thể nỗi đau của người khác có thể xoa dịu Brittany, khiến con nhỏ cảm thấy mình không cô độc. Tôi vẫn không thể hiểu tại sao con nhỏ cứ phải cố sức thể hiện với thế giới bên ngoài rằng mình là một người hoàn hảo.

Lửng lơ trong đầu tôi là vụ đặt cược. Tôi phải đón ngã Brittany. Và trong khi cơ thể tôi lên tiếng *Tới luôn đi*, phần còn lại của tôi lại nghĩ *Mày là thằng khốn chính hiệu vì con nhỏ dễ bị tổn thương đến nhường nào*.

“Tôi muốn những thứ cậu có trong cuộc đời của cậu,” tôi thừa nhận. “Tôi chỉ theo đuổi chúng theo một cách khác. Cậu thích nghi môi trường của cậu, tôi thích nghi trong chỗ của mình.” Tôi lại đặt tay lên tay của Brittany. “Để tôi cho cậu thấy tôi khác như thế nào. *Phải rồi*, cậu có bao giờ dám hẹn hò với một anh chàng chẳng thể đưa cậu đến những nhà hàng đắt đỏ, chẳng thể mua cho cậu vàng hay kim cương không?”

“Tất nhiên dám chứ.” Brittany rút tay khỏi tay tôi. “Nhưng tôi có bạn trai rồi.”

“Nếu cậu chưa yêu ai, liệu cậu có cho anh chàng *người gốc Mexico* này một cơ hội không?”

Mặt con nhỏ chuyển thành màu hồng sậm. Có bao giờ Colin khiến con nhỏ phải đỏ mặt như thế không nhỉ? “Tôi không trả lời câu hỏi này,” con nhỏ nói.

“Tại sao không? Nó chỉ là một câu hỏi đơn giản thôi mà.”

“Ôi, làm ơn đi. Không có gì liên quan đến cậu là đơn giản cả, Alex. Đừng nên đề cập đến nó nữa.” Brittany trả xe về số một. “Giờ chúng ta có thể đi chứ?”

“Được thôi, nếu cậu muốn thế. Chúng ta vẫn ổn chứ?”

“Tôi nghĩ vậy.”

Tôi chìa tay ra cho Brittany. Mắt con nhỏ dừng lại trên những hình xăm trên các ngón tay tôi, rồi đưa tay ra nắm lấy nó, khá là nồng nhiệt. “Vì ừ tay,” con nhỏ nói với nụ cười trên môi.

“Vì ừ tay,” tôi đồng ý. Và *tình dục*, tôi lẳng lặng thêm vào.

“Cậu lái về nhé? Tôi không biết đường.”

Tôi lái xe đưa Brittany về trong sự yên lặng thoải mái dưới ánh chiều tà. Thỏa thuận ngừng bắn đã đưa tôi lại gần hơn với mục tiêu của mình: lễ tốt nghiệp, vụ cá cược... và thứ gì đó khác nữa mà tôi chưa sẵn sàng thừa nhận.

Khi đưa xe vào bãi đỗ tối tăm trong thư viện, tôi nói, “Cám ơn vì - cậu biết đó - đã để cho tôi bắt cóc cậu. Hẳn chúng mình sẽ còn gặp lại.” Lấy chìa khóa mô tô ra khỏi túi, tôi tự hỏi liệu mình có bao giờ đủ khả năng sở hữu một chiếc xe không rỉ sét, chưa qua sử dụng, chưa cũ kỹ hay không. Sau khi bước ra khỏi xe Brittany, tôi rút tấm hình Colin từ túi quần sau và quăng vào chỗ ghé lái.

“Chờ đã!” Brittany gọi với theo lúc tôi rời đi.

Tôi quay lại, con nhỏ đã ở ngay trước mắt. “Gì thế?”

Brittany cười quyn rũ như thể muốn nhiều hơn một thỏa thuận ngừng bắn. Nhiều hơn rất nhiều. Chết tiệt, con nhỏ muốn hôn tôi à? Tôi mất phòng bị, điều không thường xảy ra. Con nhỏ cắn môi dưới, như thể đang cân nhắc nên làm gì tiếp theo. Tôi đã hoàn toàn sẵn lòng cho trò chơi âu yếm.

Các kịch bản chạy nhoáng nhoàng trong đầu tôi trong lúc con nhỏ bước lại gần.

Và giật lấy chìa khóa khỏi tay tôi.

“Cậu đang làm gì vậy?” Tôi hỏi.

“Trả đũa cậu vì đã bắt cóc tôi.” Con nhỏ lùi lại và dùng hết sức ném chùm chìa khóa của tôi vào rừng.

“Cậu đùa đấy chứ nhỉ?”

Brittany lùi dần về phía xe mình, và nhìn thẳng vào mặt tôi trong lúc đi. “Đừng tức giận. Trả thù là chuyện thật tẻ, phải không, Alex?” Con nhỏ nói, mặt tỉnh bơ.

Tôi sững sờ nhìn cô bạn cùng nhóm Hóa của mình chui vào chiếc Beemer. Chiếc xe được lái đi mà không bị một cú xóc nảy, trục trặc hay giật mạnh nào. Một pha khởi động hoàn hảo.

Tôi tức điên lên khi sẽ phải loanh quanh mò mẫm trong khu rừng tối, ráng tìm cho ra chùm chìa khóa của mình, hoặc phải gọi Enrique đến đón.

Nhưng tôi cũng cảm thấy vô cùng thích thú. Brittany đã đánh bại tôi ngay tại trò chơi của tôi.

“Phải,” tôi nói với theo dù con nhỏ có thể đã ở cách xa cả dặm. “Trả thù là chuyện tẻ lắm đấy.” *Đi chết đi!*

25

Brittany

Tiếng thở nặng nề của Shelley ngay bên cạnh là âm thanh đầu tiên tôi nghe thấy khi những tia nắng ban mai tràn vào phòng chị. Tôi đã vào đây, nằm kế chị hàng giờ, trông chừng cho chị ngủ yên trước khi chính mình cũng ngủ thiếp đi.

Lúc nhỏ, tôi thường vội vã lao vào phòng chị mỗi lần có cơn mưa giông ào tới. Không phải để an ủi Shelley, mà để chị ấy an ủi mình. Tôi luôn nắm lấy tay Shelley, và bằng cách nào đó nỗi sợ hãi trong tôi tan biến.

Ngắm nhìn chị say giấc, tôi không thể tin bố mẹ muốn gửi chị đi. Shelley là một phần lớn trong đời tôi; ý nghĩ về cuộc sống không có chị dường như... không thể chịu đựng nổi. Đôi lúc tôi cảm thấy Shelley và mình được kết nối với nhau theo cách rất ít người có thể hiểu được. Ngay cả khi bố mẹ không thể đoán được những gì Shelley cố nói, hoặc tại sao chị ấy tỏ ra quá bực dọc, thì tôi luôn nhận biết được.

Thế nên tôi mới rất đau lòng khi bị chị kéo tóc. Tôi không bao giờ tin chị sẽ làm chuyện đó với mình.

Nhưng chị đã làm.

“Em sẽ không để họ đưa chị đi đâu,” tôi thì thầm khi chị đang say ngủ. “Em sẽ bảo vệ chị tới cùng.”

Tôi nhẹ nhàng ra khỏi giường. Nếu tôi ở cạnh Shelley lâu hơn, chị sẽ nghi ngờ tôi đang buồn. Vì vậy tôi thay đồ, ra khỏi nhà trước khi chị thức dậy.

Tôi đã giải bày tâm sự với Alex ngày hôm qua và trời vẫn không hề sập. Tôi thực sự cảm thấy tốt hơn sau khi kể với hắn về Shelley. Nếu có thể làm điều đó với Alex, chắc chắn tôi có thể thử với Sierra và Darlene.

Ngồi trong xe trước cửa nhà Sierra, tôi nghĩ về cuộc đời mình.

Năm cuối cấp lẽ ra phải là một cuộc vui lớn - dễ dàng và thú vị, nhưng cho đến nay không có bất cứ điều gì như tôi hình dung cả. Colin gây áp lực với tôi, một kẻ trong băng đảng thì xem tôi hơn cả bạn học cùng nhóm môn Hóa, và bố mẹ đang định gửi chị tôi đến một nơi cách xa Chicago. Liệu còn điều kinh khủng nào có thể xảy đến nữa không?

Bỗng có gì đó chuyển động từ cửa sổ tầng hai nhà Sierra. Đầu tiên là đôi chân, rồi đến cái mông. Ôi, Chúa ơi, đó là Doug Thompson đang cố nhảy xuống hàng rào mắt cáo.

Doug hẳn phải thấy tôi, vì Sierra đã thò đầu ra ngoài cửa sổ và vẫy tay, ra dấu hiệu cho tôi chờ.

Chân Doug vẫn chưa chạm tới hàng rào bảo vệ - Sierra vẫn nắm lấy tay cậu ta. Cuối cùng cậu ta cũng với tới hàng rào, nhưng những bông hoa đã khiến cậu ta bị phân tâm và rơi bịch xuống, tay chân quơ quào tứ phía. Dù vậy cậu ta vẫn ổn, vì sau khi đứng lên cậu ta còn giơ ngón cái về phía Sierra báo hiệu mình không sao trước khi chạy biến đi.

Liệu có khi nào Colin trèo qua hàng rào bảo vệ vì tôi không nhỉ?

Ba phút sau cửa trước nhà Sierra mở ra, con bé đứng đó trong bộ đồ lót cùng cái áo ba lỗ. “Brit, cậu làm gì ở đây vào giờ này vậy? Mới bảy giờ sáng thôi mà? Hôm nay các thầy cô tập huấn ở trường, bọn mình đâu có phải lên lớp?”

“Tớ biết, nhưng tớ sắp phát điên lên rồi.”

“Vào đi, chúng ta sẽ nói chuyện,” nó mở cửa xe tôi. “Tớ đang lạnh cóng cả mông đây này. Ôi, tại sao mùa hè ở Chicago lại không kéo dài hơn cơ chứ?”

Vào trong, tôi cởi giày vì không muốn đánh thức bố mẹ Sierra.

“Đừng lo, bọn họ đã đến câu lạc bộ sức khỏe từ cả tiếng trước rồi.”

“Thế tại sao Doug lại phải trèo ra qua cửa sổ?”

Nó nháy mắt. “Cậu biết mà, để cho mối quan hệ thêm phần thú vị. Bọn con trai thích cảm giác mạo hiểm.”

Tôi đi theo Sierra vào phòng ngủ rộng rãi của nó. Căn phòng được trang trí màu táo xanh và đồ tía rực rỡ, màu sắc mà nhà thiết kế của mẹ nó đã chọn. Tôi thả phịch người xuống giường trong lúc Sierra gọi cho Darlene. “Dar, ghé qua đi. Brit đang trong thời kỳ khủng hoảng.”

Darlene, trong bộ đồ ngủ và đôi dép lê đi trong nhà, xuất hiện sau vài phút, nó sống cách đây chỉ hai căn.

“Được rồi, trút ra đi nào.” Sierra yêu cầu khi tất cả chúng tôi đã ngồi lại cùng nhau

Đột nhiên, ngồi giữa sự chú mục của hai con bạn, tôi không chắc chắn chia sẻ những chuyện này là một ý tưởng hay. “Cũng không hẳn... có chuyện gì cả.”

Darlene thẳng người dậy. “Nghe này, Brit. Cậu đã dựng tờ khỏi giường lúc bảy giờ sáng đấy. Có gì thì nói đi.”

“Đúng,” Sierra nói. “Chúng ta là bạn. Nếu cậu không thể chia sẻ với bạn, thì còn chia sẻ được với ai đây?”

Alex Fuentes. Nhưng tôi sẽ không bao giờ nói với chúng nó điều này.

“Sao chúng ta không xem phim cổ điển nhỉ,” Sierra đề nghị. “Audrey Hepburn^[1] kiểu gì cũng vực dậy được tinh thần cho cậu.”

[1] Audrey Hepburn (1929 - 1993): nữ diễn viên điện ảnh huyền thoại thập niên 1950 - 60, được xem là một trong những người phụ nữ đẹp nhất thế kỉ 20.

Darlene rên rỉ. “Tớ không thể tin các cậu dựng tớ dậy vì một vấn đề chả có gì là khủng hoảng và xem phim cổ điển. Các cậu cần phải sống cho ra tằm ra món đi. Ít nhất là cho tớ tí gì đó để buôn chuyện chứ. Có ai có gì hay không?”

Sierra dẫn chúng tôi ra phòng khách, cả bọn ngồi lún mình trong những tấm đệm sô pha. “Tớ nghe nói Samantha Jacoby đã bị bắt gặp hôn ai đó trong kho chứa đồ hôm thứ Ba đấy.”

“Á-há,” Darlene nói, hoàn toàn chẳng ấn tượng chút nào.

“Tớ đã nói đó là Chuck, một trong những tay bảo vệ chưa nhi?”

“Giờ thì *tin này* quả là hay ho để buôn đây, Sierra.”

Phải chăng đó là cách sẽ diễn ra nếu tôi chia sẻ với chúng nó bất cứ điều gì, biến nỗi đau của mình thành trò tán dóc buôn chuyện để mọi người cười cợt?

[©STE.NT](#)

Sau khi ở nhà Sierra bốn tiếng, xem hai bộ phim và chén một hộp kem Ben & Jerry, tôi cảm thấy khá hơn. Có lẽ cũng là nhờ Audrey Hepburn trong vai Sabrina, nhưng theo cách nào đó tôi nghĩ mọi thứ đều có thể xảy ra. Nó làm tôi nghĩ về...

“Cậu cậu nghĩ thế nào về Alex Fuentes?” Tôi hỏi.

Sierra thả một mẩu bắp rang vào miệng. “Cậu hỏi thế là có ý gì?”

“Tớ không biết,” tôi nói, không thể dừng những ý nghĩ về sức hút mãnh liệt rành rành giữa chúng tôi. “Cậu ta là bạn cùng nhóm môn Hóa của tớ.”

“Và...” Sierra thúc giục, phẩy tay như thể muốn hỏi, “Vậy cậu nghĩ sao?”

Tôi với lấy cái điều khiển, bấm dừng bộ phim. “Cậu ta nóng bỏng. Thừa nhận đi.”

“Oe..., Brit,” Darlene nói, làm điệu bộ đưa ngón tay xuống họng và muốn nôn.

Sierra phát biểu, “Được rồi, tớ đồng ý là cậu ta rất bảnh trai. Nhưng đó không bao giờ là người tớ muốn hẹn hò. Cậu ta, cậu biết rõ, là *một tên du đãng*.”

“Phân nửa thời gian ở trường cậu ta luôn trong tình trạng phê thuốc,” Darlene thêm vào.

“Tớ ngồi cạnh cậu ta. Darlene, và tớ chưa bao giờ thấy cậu ta phê thuốc.”

“Cậu đùa à, Brit? Alex dùng thuốc trước khi tới trường, và trong phòng tắm nam khi cậu ta cúp tiết tự học. Và tớ không chỉ nói về cần sa. Cậu ta chơi thứ nặng ấy.” Darlene nói như thể đó là sự thật hiển nhiên.

“Cậu đã thấy cậu ta dùng thuốc rồi à?” Tôi hỏi vặn.

“Nghe này, Brit. Tớ không cần phải ở cùng một chỗ với cậu ta mới biết cậu ta hít hay chích thuốc. Alex là một kẻ nguy hiểm. Bên cạnh đó, các cô gái như chúng ta không chơi với bọn băng Latino Blood.”

Tôi ngả người dựa vào tấm đệm. “Rồi, tớ biết rồi.”

“Colin yêu cậu,” Sierra nói, chuyển đề tài.

Yêu á? Tôi có cảm giác tình yêu khác xa những gì Colin đã thể hiện với tôi tại bờ hồ, nhưng tôi không muốn nói tới nó.

Mẹ cố gọi cho tôi ba lần. Lần đầu vào điện thoại của tôi, hai lần sau là tới nhà Sierra.

“Mẹ cậu sẽ tới nếu cậu không nói chuyện với bà,” Sierra thông báo, điện thoại xoay xoay trên tay.

“Nếu mẹ tới đây, mình sẽ đi.”

Sierra đưa điện thoại cho tôi. “Tớ và Daelene sẽ đi ra ngoài để cậu có chút riêng tư. Tớ không biết có chuyện gì, nhưng hãy nói chuyện với mẹ.”

Tôi đưa điện thoại lên tai. “Chào mẹ.”

“Nghe này, Brittany, mẹ biết con không vui. Bố mẹ đã quyết định xong chuyện của Shelley tới qua. Mẹ biết sẽ khó với con, nhưng thời gian gần đây chị con ngày càng trở nên bực dọc.”

“Mẹ, chị ấy đã hai mươi tuổi, chị ấy không vui khi mọi người không thể hiểu mình. Mẹ không nghĩ điều đó là bình thường sao?”

“Năm tới con sẽ vào đại học. Giữ con bé ở nhà là không công bằng nữa. Đừng tỏ ra ích kỷ đi con.”

Nếu Shelley bị gửi đi vì tôi vào đại học, thì đó là lỗi của tôi. “Mẹ vẫn sẽ làm chuyện này bất chấp con cảm thấy thế nào, đúng không?” Tôi hỏi lại.

“Phải. Mọi thứ đã được quyết định rồi.”

26

Alex

Khi Brittany bước vào lớp cô P hôm thứ Sáu, tôi vẫn đang mải nghĩ cách trả đũa con nhỏ vụ vứt chum chìa khóa của tôi vào rùng cuối tuần trước. Tôi đã mất bốn mươi lăm phút lùng sục tìm kiếm, suốt thời gian đó không ngừng nguyên rửa Brittany. Thôi được rồi, tôi có lỗi vì gây chuyện khó dễ cho con nhỏ trước. Tôi cũng nên cảm ơn con nhỏ vì đã giúp mình giải tỏa về cái đêm bố tôi chết. Vì điều đó, tôi đã gọi điện đến những thành viên kỳ cựu trong băng Blood, hỏi xem liệu họ có biết ai hận thù với bố tôi hay không.

Brittany tỏ ra thận trọng suốt tuần này. Chắc con nhỏ đợi tôi trả đũa vụ ném chìa khóa. Sau giờ học, lúc tôi đang ở bên tủ đựng đồ để lấy sách mang về, con nhỏ lao tới trong bộ đồng phục cổ động quyền rũ.

“Gặp tôi ở phòng tập đấu vật.” Con nhỏ yêu cầu.

Tôi bèn lấy sách và vào phòng tập thể dục nhỏ. Brittany đang đứng đó, chìa ra móc chìa khóa trống trơn.

“Mấy cái chìa khóa của tôi đã biến đi đâu rồi hả?” Con nhỏ hỏi. “Nếu cậu không nói cho tôi biết, tôi sẽ đến trận bóng muện, và cô Small sẽ loại tôi khỏi đội.”

“Tôi đã ném chúng ở đâu đó rồi. Cậu thực sự cần tới một cái ví có khóa kéo đây. Cậu không bao giờ biết được lúc nào sẽ có ai thò tay vào lấy thứ gì đó đi đâu.”

“Rất vui khi biết cậu là một tên ăn cắp vặt. Có muốn cho tôi tí manh mối về nơi cậu đã giấu chúng không?”

Tôi dựa vào bức tường phòng tập, hình dung về những gì mọi người sẽ nghĩ tới nếu họ bắt gặp chúng tôi ở đây cùng nhau. “Đó là một nơi rất ưót át. Thực sự, thực sự ưót át,” tôi nói, đưa cho con nhỏ một manh mối.

“Bê bơi?”

Tôi gật đầu. “Rất sáng tạo, phải không?”

Brittany đẩy tôi vào sát tường. “Ồ, tôi muốn giết cậu quá. Tốt hơn cậu nên đi lấy chúng đi.”

Nếu mà không biết Brittany rõ như thế, tôi sẽ tưởng con nhỏ đang tán tỉnh mình. Tôi nghĩ con nhỏ thích trò chơi mà chúng tôi đang cùng chơi này. “*Tiểu thư*, cậu nên hiểu rõ tôi hơn. Cậu phải tự tìm thôi, giống tôi phải tự tìm lúc bị cậu bỏ lại trong bãi xe của thư viện ấy.”

Brittany ngênh đầu, nhìn tôi với ánh mắt buồn rười rượi và bĩu môi. Tôi không nên tập trung chú ý vào cặp môi đầy đặn ấy, nó rất nguy hiểm. Nhưng tôi không thể ngưng được.

“Cho tôi biết chúng ở đâu đi. Alex. *Làm ơn đi mà.*”

Tôi để cho con nhỏ bồn chồn vài phút trước khi đầu hàng. Giờ này trường học hầu như đã vắng tanh. Một nửa lũ còn lại đang trên đường đến sân bóng. Nửa kia thì vui sướng vì không phải tham gia vào trận đấu.

Chúng tôi đi về phía bể bơi. Đèn đã tắt nhưng ánh nắng vẫn còn chiếu hắt qua cửa sổ. Chùm chìa khóa của Brittany đang nằm sâu dưới bể - nơi mà tôi đã ném chúng xuống. Tôi chỉ vào cái vật sáng lóng lánh dưới nước. “Chúng đó.”

Hai tay chống hông, Brittany nghĩ cách lấy chúng. Con nhỏ vênh vác với lấy cây gậy treo tường, vật chuyên dùng để kéo những người chết đuối ra khỏi nước. “Dễ như ăn kẹo,” con nhỏ nói với tôi.

Nhưng khi sục cây gậy vào trong nước, con nhỏ nhận ra nó không hề dễ như vậy. Tôi cố nén tiếng cười khi đứng trên thành bể nhìn con nhỏ chật vật thực hiện nhiệm vụ bất khả thi.

“Cậu có thể lột hết đồ ra và nhảy xuống bể. Tôi sẽ trông chừng cho.”

Brittany tiến lại gần tôi, cây gậy nắm chặt giữa những ngón tay. “Cậu thích như thế, đúng không?”

“Ồ, phải,” tôi nói, sự thật là thế mà. “Dù vậy, tôi phải cảnh báo cậu. Nếu cậu mà mặc đồ lót kiểu của mấy bà già, thì trí tưởng tượng của tôi sẽ thất vọng lắm đấy.”

“Cho cậu tí thông tin nhé, chúng bằng lụa, màu hồng. Săn tiện đang chia sẻ thông tin riêng tư, cậu mặc quần lót loại boxers hay briefs hả?”

“Chẳng cái nào cả. ‘Thằng bé’ của tôi rất tự do, nếu cậu hiểu những gì tôi muốn nói.” Được rồi, tôi không hề thả rộng ‘thằng bé’ của mình. Con nhỏ sẽ chỉ biết được điều đó nếu tự mình tìm hiểu.

“Ghê quá, Alex.”

“Không thử sao biết,” tôi bảo Brittany, rồi đi về phía cửa.

“Cậu bỏ đi đấy à?”

“Ừa... phải.”

“Cậu không giúp tôi lấy chùm chìa khóa sao?”

“Ồ... không.” Nếu ở lại, tôi sẽ yêu cầu con nhỏ từ bỏ buổi cô vũ trận bóng để đi chơi với mình mất. Tôi chưa sẵn sàng nghe câu trả lời cho đề nghị này. Đùa giỡn một tí thì được, nhưng bộc lộ chân tướng như tôi mới làm hôm trước thì sơ hở quá. Tôi không muốn làm vậy lần nữa. Đẩy mở cửa ra, tôi liếc nhìn lần cuối về phía Brittany, tự hỏi liệu việc rời bỏ con nhỏ vào lúc này có biến tôi thành một thằng đàn, một tên ngốc, một kẻ hèn nhát, hay sẽ là tất cả.

Ở nhà, khi đã cách xa Brittany cùng chùm chìa khóa của con nhỏ, tôi tìm thằng em mình. Tôi đã tự nhủ sẽ nói chuyện với Carlos tuần này, tôi đã trì hoãn đủ lâu rồi. Trước khi tôi kịp biết, nó sẽ tình nguyện bị đập một trận như một nghi thức gia nhập Latino Blood giống tôi mất.

Tôi tìm thấy Carlos trong phòng ngủ, đang lôi lôi kéo kéo thứ gì đó dưới giường mình.

“Làm trò gì đấy?” tôi hỏi.

Nó ngồi lên giường, khoanh tay lại. “*Có gì đâu.*”

“Đừng có nói vớ vẩn với tao là *không có gì*, Carlos.” Tôi đẩy nó ra và nhìn xuống gầm giường. Đúng như dự đoán, một khẩu Beretta 25 ly sáng bóng đang chĩa về phía tôi. Chế nhạo tôi. Tôi lôi nó ra, giơ lên. “Mày lấy cái này ở đâu?”

“Không phải việc của anh.”

Lần đầu tiên trong đời, tôi nghiêm túc muốn dọa cho Carlos sợ hãi. Tôi dí mũi súng vào ngay giữa hai mắt nó, cho nó thấy cảm giác của một thằng du côn bị đe dọa và không biết ngày nào sẽ là kết thúc của cuộc đời. “Tao là anh trai mày, Carlos. *Bố đã rời bỏ chúng ta*, để lại cho tao trách nhiệm phải dạy dỗ mày.” Tôi nhìn vào khẩu súng. Từ sức nặng, tôi biết nó đã được nạp đạn. Hừm, nếu nó vô tình bị cướp cò, Carlos có thể bị giết. Nếu Luis tìm thấy nó... chết tiệt, điều này thật khủng khiếp. Carlos cố đứng dậy, nhưng tôi nhấn nó xuống giường.

“Anh có thể đi loanh quanh gây chuyện,” nó kêu lên, “Tại sao em không thể?”

“Mày biết tại sao. Tao là một đứa trong băng. Mày thì không. Mày sẽ đi học, vào đại học, và sống đàng hoàng.”

“Anh nghĩ mình có kế hoạch cho cả đời bọn em à?” Carlos phun ra. “Này, em cũng có một kế hoạch đấy.”

“Tốt nhất nó không bao gồm việc mày tham gia vào băng đảng.”

Carlos im lặng.

Nghĩ mình đã mất nó, cả người tôi gồng lên, căng thẳng. Tôi có thể ngăn cản việc Carlos tham gia, nhưng chỉ khi nó bằng lòng để tôi can thiệp. Tôi nhìn bức ảnh của Destiny trên giường nó.

Hè vừa rồi nó đã gặp con bé ở Chicago khi chúng tôi đi xem bắn pháo hoa từ Bến Tàu Hải quân ngày 4 tháng 7. Gia đình con bé sống ở Gurnee. Kể từ khi chúng gặp nhau, thằng nhóc đã mê tít nó. Chúng gọi điện cho

nhau hằng đêm. Con bé rất thông minh, là một cô nàng gốc Mexico, và khi thấy tôi với chi chít hình xăm lúc Carlos thử giới thiệu chúng tôi với nhau, con bé đã sợ hãi tới mức đưa mắt liếc nhìn xung quanh như thể mình có nguy cơ bị bắn chỉ vì ở gần tôi trong vòng năm bước.

“Mày nghĩ Destiny sẽ muốn hẹn hò với mày nếu mày là một thằng du côn chính hiệu sao?” Tôi hỏi.

Không trả lời, điều này có vẻ tốt. Nó đang suy nghĩ.

“Con bé sẽ đá đít mày sớm nhất có thể ngay khi mày nói đến khẩu 25.”

Carlos nhìn chăm chăm vào tấm hình con bé treo trên bức tường bên giường nó.

“Carlos, hãy hỏi con bé định vào đại học nào. Tao cá là con bé cũng có một kế hoạch. Nếu mày muốn có kế hoạch tương tự, mày có thể làm được.”

Thằng em nhìn tôi. Nó đang đấu tranh với chính mình, phân vân giữa những gì nó biết sẽ dễ dàng đến với mình - cuộc đời của một thằng du côn - và những điều khó khăn hơn, như Destiny.

“Ngừng quán lấy đuôi Wil đi. Tìm vài người bạn mới, và tham gia vào đội bóng của trường hay cái gì đó. Hãy sống như một đứa bình thường và để tao lo những chuyện còn lại.”

Tôi nhét khẩu Beretta vào cặp quần jean của mình và ra khỏi nhà, hướng về phía căn nhà kho.

Brittany

Tôi đã trễ buổi cổ vũ cho trận bóng. Sau khi Alex bỏ đi, tôi cởi trang phục ngoài, chỉ còn đồ lót và nhảy xuống bể bơi để mò tìm chùm chìa khóa. Sau đó, tôi mất nửa giờ để lau khô tóc và trang điểm sơ lại trong phòng thay đồ. Vì Alex mà tôi đã bị cách chức. Darlene, từ đồng đội trưởng đội cổ vũ, giờ chính thức trở thành đội trưởng. Cô Small tức giận vì tôi đến muộn. Cô nói tôi nên cảm thấy may mắn vì chỉ bị giáng chức thay vì bị đá ra khỏi đội.

Về đến nhà, tôi nằm trên sô pha trong phòng khách với chị mình. Tóc vẫn còn mùi clo, nhưng tôi quá mệt để quan tâm. Trong lúc xem chương trình truyền hình thực tế sau bữa tối, mắt tôi từ từ díp lại.

“Brit, dậy đi, Colin đến kìa.” Mẹ nói, lay tôi dậy.

Tôi nhìn lên. Colin đang đứng cạnh tôi, chìa tay ra. “Em xong chưa?”

Ôi trời ơi. Tôi đã quên mất bữa tiệc của Shane, nó đã được lên kế hoạch từ vài tháng trước. Tôi chẳng muốn đi chút nào. “Thôi đừng đi nữa, ở nhà đi.”

“Em đùa à? Mọi người đang chờ chúng ta đến đó. Chúng ta không thể nào bỏ lỡ cơ hội ‘đập phá’ lớn nhất trong năm được.” Anh nhìn cái quần thể thao cùng áo thun của tôi. “Anh sẽ chờ em trong lúc em thay đồ. Nhanh lên. Tại sao em không mặc cái váy ngắn màu đen mà anh rất thích kia nhỉ?”

Tôi lê mình đến tủ quần áo để thay đồ. Ở trong góc, nằm kế bên chiếc áo dây hiệu DKNY của tôi là cái khăn rằn của Alex. Tôi đã giặt nó tối qua, nhưng vẫn nhắm mắt lại, đưa nó lên mũi để xem liệu mùi hương của hắn

còn lưu lại trên vải hay không. Chỉ còn mùi bột giặt, thật thất vọng. Tôi không sẵn sàng phân tích tình cảm của mình ngay lúc này, nhất là khi Colin đang ở dưới nhà chờ tôi.

Tròng vào cái váy ngắn màu đen, chỉnh lại tóc và trang điểm sơ qua cũng mất một lúc. Tôi hi vọng Colin không giận vì mình lè mè. Tôi phải trông chỉnh chu. Mẹ chắc chắn sẽ đưa ra vài lời nhận xét về vẻ bề ngoài của tôi trước mặt anh.

Đi xuống lầu, tôi thấy Colin đang ngồi nơi mép ghế, vờ như không biết Shelley. Tôi nghĩ anh ấy căng thẳng khi ở gần chị.

Mẹ tôi đi “thanh tra” một vòng quanh tôi, sờ tóc tôi. “Con không dùng dầu xả sao?”

Ý bà là trước hay sau khi tôi bơi trong bể để tìm kiếm chùm chìa khóa? Tôi gạt tay bà ra. “Mẹ, làm ơn đi.”

“Em trông tuyệt thật,” Colin nói, lĩnh đến bên tôi.

Rất may mẹ đã lùi lại, rõ ràng là hài lòng và được an ủi bởi lời xác nhận của Colin, ngay cả khi tóc tôi không được hoàn hảo.

Trên đường đến nhà Shane, tôi chăm chú nhìn người bạn trai hai năm của mình. Lần đầu chúng tôi hôn nhau là trong trò chơi quay chai^[1] tại nhà Shane, năm thứ hai trung học. Chúng tôi đã làm chuyện đó trước mặt mọi người. Colin ôm tôi trong vòng tay và hôn tôi trọn năm phút. Vâng, lũ bạn xem xung quanh đã canh giờ. Chúng tôi thành một cặp kể từ đó.

[1] spin-the-bottle game: trò chơi quay chai, đây là trò mà mọi người ngồi/ đứng/ quỳ thành một vòng tròn. Một cái chai được đặt ở tâm vòng tròn. Một người chơi sẽ quay chai và phải hôn người ở ngay điểm mà miệng chai chĩa vào khi nó ngừng quay.

“Sao em lại nhìn anh như thế?” anh ấy hỏi, liếc nhìn tôi.

“Em đang nhớ lại lần đầu chúng ta hôn nhau.”

“Ồ chỗ Shane. Phải, chúng ta đã trình diễn rất ấn tượng trước mọi người, đúng không? Ngay cả những bậc đàn anh đàn chị cũng phải trầm trồ.”

“Giờ thì chúng ta đã học năm cuối rồi.”

“Và vẫn là cặp đôi vàng, cung,” anh nói, đưa xe vào chỗ đỗ nhà Shane. “Khai tiệc thôi, cặp đôi vàng đã đến!” Colin hét vang khi chúng tôi bước vào trong nhà.

Colin gia nhập cùng bọn con trai trong lúc tôi tìm Sierra. Tôi thấy con bé trong phòng khách. Sierra ôm tôi, ra hiệu cho tôi ngồi xuống ghế sofa cạnh mình. Cả đám con gái trong đội cô vũ đều ở đây, có cả Darlene. “Brit đã tới,” Sierra nói, “chúng ta có thể bắt đầu trò chơi rồi.”

“Ai là người cậu muốn hôn?” Madison hỏi.

Sierra ngả lưng dựa vào sofa. “Hãy bắt đầu đi thôi. Pug hay Poodle?”

Tôi cười. “Ý cậu là giống chó nào hả?”

“Phải.”

“Được rồi,” tôi nói. Cún Poodle xinh xắn và thích được vuốt ve, nhưng chó Pug thì nam tính hơn, lại còn có dáng vẻ đùng-giỡn-mặt-với-tôi. Mặc dù tôi thích dễ thương và nũng nịu, song một con cún Poodle là không đủ. “Pug.”

Morgan nhăn mặt. “Eo ơi! Tớ chắc chắn chọn Poodle. Pug có cái mũi chun chun và những tiếng khụt khịt ồn ào. Không thích hợp để ôm hôn tí nào.”

“Bọn mình đâu có định làm thật, đồ ngốc,” Sierra nói.

“Tớ cũng có một câu,” tôi nói. “Huấn luyện viên Garrison hay thầy Toán Harris?”

Mấy cô nàng cùng đồng thanh, “Garrison!”

“Thầy ấy là một đối tượng hấp dẫn,” Megan nói.

Sierra cười khúc khích. “Tớ ghét phải thông báo việc này, nhưng tớ nghe nói thầy ấy là gay đấy.”

“Không thể nào,” Megan nói. “Cậu chắc chứ? Ồ, mà ngay cả khi thầy ấy là như vậy, tớ vẫn chọn thầy ấy chứ không phải thầy Harris.”

“Tớ có một câu,” Darlene chen vào. “Colin Adam hay Alex Fuentes?”

Mọi ánh mắt quay qua tôi. Sierra thúc nhẹ tôi, ám chỉ rằng chúng tôi đang có người khác bên cạnh - là Colin. Tại sao Darlene lại đẩy tôi vào tình cảnh này?

Giờ thì ánh mắt cả lũ đều đổ dồn vào Colin, đang đứng ngay sau tôi.

“Ôi ôi, xin lỗi,” Darlene nói, tìm cách xí xóa câu vừa buột miệng.

“Ai cũng biết là Brittany sẽ chọn Colin,” Sierra xen vào trong lúc nhón lấy một cái bánh bỏ vào miệng.

Megan trừng mắt. “Darlene, cậu bị làm sao vậy?”

“Cái gì? Nó chỉ là một trò chơi thôi mà Megan.”

“Phải, nhưng chúng tớ đang chơi một trò chơi khác với trò cậu đang chơi.”

“Điều này có ý gì? Chỉ bởi vì cậu không có một thằng bồ...”

Colin đi ngang qua bọn tôi, ra phía mái hiên. Sau khi ném cho Darlene một cái nhìn tức giận và thâm cảm ơn Megan đã làm Darlene im miệng, tôi đi theo anh.

Colin đang ngồi trên một chiếc ghế dài, cạnh bể bơi.

“Khi thật, sao em lại do dự khi Darlene hỏi câu đó?” Anh nói với tôi.
“Em biến anh thành thằng ngốc ở đó.”

“Ồ thì, lúc này em cũng có vui vẻ với Darlene lắm đâu.”

Anh cười khan. “Em không hiểu sao? Đó không phải là lỗi của Darlene.”

“Anh nghĩ đó là lỗi của em sao? Anh làm như thể em đòi phải có Alex là bạn học chung môn Hóa ấy.”

Anh đứng dậy. “Em cũng chẳng phản đối đủ mạnh mẽ.”

“Anh muốn gây chuyện à, Colin?”

“Có lẽ thế. Em thậm chí còn chẳng biết cách làm bạn gái nữa.”

“Sao anh có thể nói thế? Ai đã đưa anh vào bệnh viện khi anh bị bong gân cổ tay? Ai đã lao vào sân bóng và hôn anh ngay sau bàn thắng đầu tiên? Ai đã đến thăm anh mỗi ngày năm ngoái khi anh bị bệnh thủy đậu?”

Tôi đã có một bài học lái xe ngoài ý muốn. Tôi đã say xỉn trong vòng tay Alex, nhưng tôi không biết mình đã làm gì. Chẳng có gì xảy ra với Alex cả. Tôi vô tội, bắt chấp việc có những suy nghĩ không vô tội lắm.

“Những chuyện này xưa rồi.” Colin nắm tay tôi, dắt tôi vào trong nhà. “Anh muốn em chứng tỏ em quan tâm đến anh nhiều bao nhiêu. Ngay bây giờ.”

Chúng tôi bước vào phòng ngủ của Shane, Colin kéo tôi lên giường cùng anh.

Tôi đẩy anh ra khi anh rúc vào cổ tôi.

“Đừng hành động như thể anh cưỡng ép em, Brit.” Colin lè nè. Cái giường kê cốt két dưới trọng lượng của anh. “Từ đầu năm học tới giờ, em cứ hành động như một mục đàn bà đoan trang chết tiệt ấy.”

Tôi ngồi dậy. “Em không muốn quan hệ của chúng ta có dính líu đến tình dục. Dường như chúng ta chẳng còn nói chuyện với nhau nữa.”

“Thì bây giờ nói,” anh nói trong khi tay đi lang thang trên ngực tôi.

“Anh nói trước đi. Anh nói điều gì đó, rồi em sẽ nói điều gì đó tiếp theo.”

“Đó là điều ngu ngốc nhất mà anh từng nghe đấy. Anh chả có gì để nói cả, Brit. Nếu em có điều gì trong đầu, hãy nói nó ra.”

Tôi hít vào một hơi thật sâu, tự mắng mình vì bỗng cảm thấy thoải mái khi ở cạnh Alex hơn là ở đây, trên chiếc giường này với Colin. Tôi không thể để quan hệ của chúng tôi kết thúc được. Mẹ tôi sẽ phát khùng, lũ bạn tôi sẽ nhảy dựng lên... mọi chuyện sẽ vượt ra khỏi tầm kiểm soát...

Colin kéo tôi xuống cạnh anh. Tôi không thể chia tay với anh chỉ vì sợ chuyện này. Anh ấy, xét cho cùng, cũng như tôi, chưa từng làm chuyện đó với ai. Và anh ấy đang chờ tôi cùng chia sẻ lần đầu. Phần lớn bọn bạn chúng tôi đã làm rồi; có lẽ tôi ngốc đặc về tất cả mọi thứ. Hay mối quan tâm tới Alex là lý do khiến tôi tránh làm điều đó với Colin nhỉ?

Cánh tay Colin xiết quanh eo tôi. Chúng tôi đã có hai năm với nhau, tại sao lại đẹp đi tất cả chỉ bởi một thoáng thu hút ngu ngốc với một kẻ mà tôi thậm chí còn không nên nói chuyện?

Khi môi anh chỉ còn cách môi tôi ít phân, ánh mắt tôi đông cứng lại. Trên tủ quần áo của Shane có một bức ảnh. Chụp Shane và Colin tại bãi biển hè vừa rồi. Có hai cô gái ở cùng với họ, và Colin vòng tay thân mật quanh một cô dễ thương có mái tóc ngắn màu nâu. Họ cười tươi sáng khoái, như thể có cùng một bí mật không định chia sẻ với ai.

Tôi chỉ vào bức tranh. “Ai thế?” tôi hỏi, cố gắng không để sự khó chịu hiển hiện trong giọng nói.

“À, hai đứa con gái bọn anh đã gặp trên bãi biển ấy mà,” anh nói, nghiêng về sau nhìn bức ảnh.

“Tên của con bé anh ôm là gì?”

“Anh không biết. Anh nghĩ là Mia hay là đại loại thế.”

“Hai người trông như một cặp đôi vậy,” tôi nói.

“Thật nực cười. Lại đây,” anh nói, nhồm người lên che khuất tầm nhìn của tôi tới bức ảnh. “Em là người anh muốn lúc này, Brit.”

Colin có ý gì khi nói *lúc này*? Như thể anh ấy muốn Mia trong kỳ nghỉ hè, còn giờ thì muốn tôi vậy? Phải chăng tôi đang quá soi mói từng từ anh ấy nói?

Trước khi tôi có thể nghĩ thông suốt, Colin đã tọc chiếc váy lẫn áo lót của tôi lên tới tận cằm. Tôi thử thả lỏng cảm xúc, tự trấn an rằng những do dự của mình chẳng qua xuất phát từ nỗi lo lắng mà thôi. “Anh đã khóa cửa chưa?” Tôi hỏi, cố đẩy nỗi bất an vào góc sâu tăm tối trong tâm trí.

“Rồi,” anh nói, hoàn toàn chú tâm vào ngực tôi.

Biết mình cần phải hưởng ứng dù có thấy khô sở và khó khăn, tôi chạm vào anh.

Colin nâng người lên, đẩy tay tôi xuống và tự kéo khóa quần. Khi tụt nó xuống đến đầu gối, anh nói, “Nào, Brit. Chúng ta hãy thử cái gì đó mới mẻ.”

Nó không phải là một cảm giác đúng đắn và đồng điệu. Tôi di chuyển lại gần, dù rằng tâm trí đang ở rất xa.

Cửa bật mở và đầu Shane thò vào phòng. Miệng cậu ta chuyển thành nụ cười toe toét. “Ồ, chết tiệt! Lúc cần đến thì lại chẳng có cái điện thoại có camera nào thế này?”

“Em tưởng anh đã khóa cửa?” Tôi tức giận nói với Colin trong khi cuống quýt kéo áo lót và váy xuống. “Anh nói dối em.”

Colin chộp lấy cái chăn tự che cho mình. “Shane, khi thật, cho bọn tao chút riêng tư, được chứ? Brit, đừng tỏ ra hoảng loạn như thần kinh vậy.”

“Trong trường hợp mà không đề ý, đây là phòng *của tao*,” Shane vừa nói vừa dựa lưng vào cửa và nhướn nhướn cặp chân mày với tôi. “Brit, nói thật đi. Những chuyện này là thực hả?”

“Shane, cậu là đồ con heo,” tôi nói, rồi tránh khỏi Colin.

Colin với lấy tôi lúc tôi nhảy khỏi giường. “Quay lại đây, Brit. Anh xin lỗi vì đã không khóa cửa. Tâm trí anh bị cuốn đi mất.”

Vấn đề ở chỗ, cửa không khóa chỉ là một phần lý do khiến tôi phát điên. Anh đã gọi tôi là đồ thần kinh mà không hề đắn đo suy nghĩ. Anh còn không hề bảo vệ tôi trước Shane. Tôi quay lại nhìn bạn trai mình. “Vậy hả? Tốt, nhưng giờ thì em chỉ muốn bỏ đi thôi,” tôi nói.

* * *

Lúc một rưỡi sáng, tôi với lấy cái điện thoại trên giường mình. Colin đã gọi ba mươi sáu cuộc. Và để lại mười tin nhắn. Từ lúc được Sierra lái xe đưa về nhà, tôi đã lờ anh đi. Chủ yếu bởi tôi cần hạ nhiệt cơn giận của mình. Tôi đã quá nhục nhã khi bị Shane bắt gặp trong tình trạng bán khỏa thân. Tới lúc tôi tìm được Sierra và nhờ con bé đưa về nhà, đã có ít nhất năm đĩa đang thì thầm về buổi trình diễn của tôi trong phòng Shane. Tôi không muốn nổi khùng giống mẹ mình, nhưng suýt nữa tôi đã phát điên với Shane và Colin ở đó.

Lúc Colin gọi lần thứ ba mươi chín, tim tôi đã đập ở vận tốc chậm nhất trong buổi tối nay.

Tôi cuối cùng cũng trả lời. “Đừng có gọi cho em nữa.”

“Anh sẽ thôi không gọi khi nào em chịu nghe những gì anh nói,” Colin nói ở đầu dây bên kia, giọng lộ vẻ giận dữ.

“Rồi, nói đi. Em nghe đây.”

Tôi nghe thấy anh hít một hơi sâu. “Anh xin lỗi, Brit. Anh xin lỗi vì đã không khóa cửa tối nay. Anh xin lỗi vì đã muốn chuyện đó. Anh xin lỗi vì một trong những thằng bạn thân nhất của anh nghĩ nó thật là hài hước trong khi không phải vậy. Anh xin lỗi vì đã không chịu được cảnh em và Fuentes trong lớp cô Peterson. Anh xin lỗi vì mình đã thay đổi sau mùa hè vừa rồi.”

Tôi không biết nói gì. Anh đã thay đổi. Tôi thì sao? Hay tôi vẫn là cô gái anh nói lời tạm biệt trước khi nghỉ hè? Tôi không biết. Dù vậy, có một điều tôi biết rõ. “Colin, em không muốn tranh cãi thêm bất cứ điều gì nữa.”

“Cả anh cũng thế. Em có thể cố gắng quên đêm nay như nó chưa từng xảy ra không? Anh hứa sẽ đền bù lại cho em. Nhớ buổi kỷ niệm của chúng ta năm ngoái, khi chú anh đưa chúng ta tới Michigan và ở Cessna cả ngày không?”

Bọn tôi đã ở trong một khu nghỉ dưỡng. Khi hai đứa đến nhà hàng dùng bữa tối hôm đó, một bó hồng đỏ khổng lồ đã yên vị trên bàn cùng với một hộp màu ngọc lam. Bên trong là chiếc vòng tay bằng vàng trắng của hãng Tiffany. “Em nhớ.”

“Anh sẽ tặng em đôi hoa tay phù hợp với chiếc vòng tay nhé, Brit.”

Tôi không còn lòng dạ nào để nói với Colin rằng đôi hoa tay chẳng phải thứ tôi muốn. Tôi thích cái vòng tay vô cùng, luôn đeo nó bất cứ lúc nào có thể. Nhưng điều khiến tôi chật ngất không phải món quà, mà là Colin đã quan tâm rất nhiều và bỏ công sức ra lên hoạch khiến cho ngày hôm đó trở

nên vô cùng đặc biệt với chúng tôi. Đó là những gì tôi nhớ lúc nhìn vào cái vòng tay. Không phải món quà, mà là ý nghĩa đằng sau nó. Từ đầu năm học tới giờ, tôi chỉ mới thấy được chút xíu của Colin ngày ấy.

Đôi bông tai đắt tiền sẽ là vật thay lời xin lỗi của Colin và sẽ làm tôi nhớ đến đêm nay. Nó cũng có thể khiến tôi cảm thấy tội lỗi và muốn trao cho anh ấy thứ gì đó đáp lại... chẳng hạn như trình tiết. Không, tôi không muốn bị áp lực. “Colin, em không cần đôi bông tai.”

“Thế thì giờ em muốn gì? Nói anh biết đi.”

Mất một lúc tôi mới có thể đưa ra câu trả lời. Sáu tháng trước, tôi hẳn đã viết được cả một bài luận dài hàng trăm trang về những gì mình muốn. Nhưng từ khi năm học bắt đầu, mọi thứ dường như khác hẳn. “Hiện giờ em không biết mình muốn gì.” Tôi cảm thấy thật tội tệ khi phải nói điều này, nhưng đó là sự thật.

“Ừm, khi nào nghĩ ra em sẽ cho anh biết chứ?”

Phải, ấy là *nếu* tôi có thể nghĩ ra được.

28

Alex

Thứ Hai, tôi cố ý không chú ý đến việc mình trông chờ đến giờ Hóa tới mức nào. Chắc chắn cô P không phải nguyên do khiến tôi đến khao khát đến lớp. Mà là Brittany.

Con nhỏ đến trễ.

“Chào,” tôi nói.

“Chào,” con nhỏ làu bàu đáp lại. Không cười, không có sức sống trong ánh mắt. Chắc chắn có điều gì đó đang làm phiền con nhỏ.

“Chào các em,” cô P nói. “Hãy lấy bút chì ra. Hãy xem các em đã học được những gì nào.”

Trong khi rửa thắm cô P vì hôm nay không cho lớp tới phòng thí nghiệm để chúng tôi có thể nói chuyện, tôi liếc qua bạn học của mình. Brittany trông có vẻ không hề chuẩn bị trước. Cảm thấy muốn bảo vệ con nhỏ dù chẳng có quyền hành gì, tôi giơ tay lên.

“Tôi ngại màn hỏi han của cậu đấy, Alex,” cô P nói, nhìn chăm chăm vào tôi.

“Chỉ là một câu hỏi nhỏ thôi ạ.”

“Hỏi đi. Nhanh lên.”

“Đây là một bài kiểm tra được mở sách, đúng không cô?”

Cô P trừng mắt nhìn tôi qua cặp kính. “Không, Alex, bài kiểm tra hôm nay không được mở sách. Và nếu cậu không học bài, cậu sẽ tự mang về cho mình một điểm F thật to. Rõ chưa?”

Tôi đáp lại bằng việc thả đánh bịch quyển sách xuống sàn.

Sau khi cô P phát đề kiểm tra, tôi đọc câu hỏi đầu tiên. *Khối lượng riêng của nhôm (Al) là 2,7 gram trên một milimet. Vậy 10,5 gram nhôm (Al) sẽ chiếm thể tích bao nhiêu?*

Sau khi tìm ra đáp án, tôi quay qua nhìn Brittany. Con nhỏ đang ngẩn người nhìn vào bài kiểm tra bỏ trắng.

Bất gặp tôi đang nhìn, con nhỏ trừng mắt. “Nhìn gì?”

“Không có gì. *Chả có gì cả.*”

“Vậy thì đừng có nhìn tôi chằm chằm nữa.”

Cô P nhìn thẳng vào chúng tôi. Hít một hơi thật sâu để trấn an mình, tôi quay lại làm bài kiểm tra. Brittany có cần phải thế không, cứ thoát nóng, thoát lạnh mà không hề báo trước. Chuyện gì đã khiến con nhỏ phát điên lên nhỉ?

Liếc nhìn kín đáo, tôi nhìn thấy con nhỏ chộp lấy tấm biển báo đi vệ sinh treo nơi cửa lớp. Vấn đề là, việc trốn vào nhà vệ sinh cũng chẳng giúp bạn thoát khỏi cuộc đời này. Nó vẫn còn nguyên đó lúc bạn quay ra. Tin tôi đi, tôi đã từng thử làm điều đó rồi. Những rắc rối không thể giải quyết bằng cách trốn tránh.

Quay lại lớp học, Brittany gục đầu xuống bàn trong khi viết nguệch ngoạc vài đáp án. Chỉ cần liếc mắt, tôi biết ngay con nhỏ không chú tâm mà chỉ làm qua quýt cho xong. Và khi cô P bảo cả lớp nộp bài, bạn cùng nhóm Hóa của tôi để lộ ra vẻ mặt trống rỗng cùng ánh mắt vô hồn.

“Nếu câu chuyện này có thể khiến cậu cảm thấy khá hơn,” tôi nói thầm chỉ vừa đủ để Brittany nghe thấy, “tôi đã thi trượt môn Chăm sóc sức khỏe

năm lớp Tám chỉ vì đã nhét điều thuốc đang cháy dở vào miệng con búp bê đấy.”

Chẳng buồn nhìn lên, con nhỏ nói, “Mừng cho cậu.”

Tiếng nhạc vang lên trên loa báo hiệu tiết học đã kết thúc. Tôi nhìn mái tóc vàng của Brittany không vung vẩy nhiều như mọi lần, con nhỏ thu dọn mọi thứ trước khi rời khỏi lớp, ngạc nhiên là không hề đi cùng với thằng bạn trai. Phải chăng con nhỏ nghĩ tất cả mọi thứ đều sẽ tự động rơi vào tay mình, kể cả điểm số tốt?

Tôi thì phải nỗ lực để có mọi thứ. Không có gì tự động rơi vào tay tôi cả.

“Chào, Alex,” Carmen đang đứng chắn trước tủ đồ của tôi. Được rồi, có một số thứ tự động rơi vào tay tôi.

“Gì vậy?”

Cô bồ cũ nghiêng người về phía tôi, khe áo khoét hình chữ V như càng sâu hơn. “Máy đưa bọn em sẽ ra bãi biển chơi sau giờ học. Muốn đi không?”

“Anh còn có việc phải làm,” tôi nói với cô nàng. “Có lẽ anh sẽ tới sau.”

Tôi nghĩ về hai tuần trước. Sau khi đến nhà Brittany để rồi bị mẹ con nhỏ đuổi đi, có gì đó trong tôi đã thay đổi.

Say sưa trong men rượu để nhấn chìm cái tôi bị tổn thương là một ý tưởng ngu ngốc. Tôi muốn ở bên Brittany, muốn đi chơi với con nhỏ không chỉ để học mà còn để tìm hiểu những gì ẩn giấu bên dưới mái tóc vàng. Nhưng con nhỏ không thèm đếm xỉa gì tới tôi. Carmen thì không như vậy. Trong trí nhớ mơ hồ của tôi, cơ thể Carmen đã quấn lấy tôi lúc ở trong hồ.

Cô nàng còn ngồi lên đùi tôi cạnh đồng lửa khi chúng tôi đang hút một loại gì đó mạnh hơn nhiều so với Marlboro. Trong cơn say xỉn cùng cái tôi bị đập cho tơi tả, bất cứ cô gái nào cũng làm tôi khuây khỏa.

Tôi nợ Carmen một lời xin lỗi vì ngay cả khi cô nàng sẵn sàng dâng hiến, lẽ ra tôi đừng nên cần câu. Tôi sẽ phải đuổi theo Carmen và giải thích về hành vi ngu ngốc của mình.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Sau giờ học, một đám đông đang vây quanh chiếc mô tô của tôi. Quý tha ma bắt, nếu có điều gì xảy ra với chiếc Julio, tôi thề sẽ cho kẻ khốn nào đó một trận. Tôi không cần phải chen qua đám đông, bởi một đám đông đã tự động rẽ ra khi tôi đến gần.

Mọi con mắt đều đổ dồn lên tôi khi tôi chứng kiến chiếc xe của mình bị phá hoại. Chúng đang mong chờ tôi nổi cơn thịnh nộ. Đứa nào đã cả gan gắn cái còi đồ chơi màu hồng dành cho xe đạp và quần những dải lụa lấp lánh quanh tay lái xe của tôi? Không ai có thể trốn thoát tôi sau khi tạo ra cái đồng chết tiệt này.

Trừ Brittany.

Tôi liếc nhìn quanh, nhưng con nhỏ không có ở đó.

“Tao không có làm,” Lucky nói ngay.

Tất cả những đứa khác đều thì thầm rằng chúng không làm điều đó, không ai cả.

Tiếng lảm bảm của đứa nào đó vọng qua đám đông. “Colin Adams, Greg Hanson...” Tôi không buồn nghe, vì đã biết rõ ai là thủ phạm. Đó là con

nhỏ cùng nhóm môn Hóa của tôi, người đã nói với tôi hôm nay.

Tôi giật mạnh những dải lụa dài, sau đó tháo cái còi cao su màu hồng ra. Màu hồng cơ đấy. Nó có từng thuộc về con nhỏ vào cái thuở ngày xưa ngày xưa không nhỉ?

“Tránh đường,” tôi nói với đám đông. Chúng nó nhanh chóng tản ra, vì nghĩ con giận của tôi đang rất kinh khủng và chẳng đứa nào muốn bị tóm vào vụ này cả. Đôi lúc đóng vai kẻ xấu cũng có lợi thế. Còn sự thật ư? Tôi sẽ sử dụng cái còi hồng này và mấy dải lụa lòng thòng này như cái cớ để lại có cơ hội nói chuyện với Brittany.

Sau khi tất cả bọn kia đã ra khỏi tầm mắt, tôi đi đến sân bóng đá. Đội cổ vũ đang ở đó, tập luyện như thường lệ.

“Tìm ai à?”

Tôi quay lại thì thấy Darlene Boehm, một trong những cô bạn của Brittany. “Thấy Brittany quanh đây không?” Tôi hỏi.

“Không.”

“Biết bạn ấy đi đâu không?”

Alex Fuentes hỏi Brittany Ellis đang ở đâu? Darlene hẳn sẽ nói đó không phải chuyện của tôi. Hoặc tôi nên để Brittany yên.

Thay vào đó, bạn con nhỏ nói, “Bạn ấy về nhà rồi.”

Lầm bầm một tiếng “cảm ơn,” tôi quay người đi lại chỗ Julio trong lúc bấm số của ông anh họ.

“Cửa hàng sửa chữa xe Enrique xin nghe.”

“Là em, Alex. Bữa nay em tới làm muộn nhé.”

“Chú mày lại bị một cái lệnh cấm túc nữa à?”

“Không, không phải đâu.”

“Ừm, chỉ cần chú mày sửa xong chiếc Lexus cho Chuy thôi. Anh đã nói gã có thể lấy lại nó lúc 7 giờ, mà chú mày biết Chuy sẽ thế nào khi chú mày không giữ lời rồi đó.”

“Không vấn đề gì,” tôi trả lời anh trong lúc nghĩ đến vai trò của Chuy trong băng Blood. Gã ta là người mà chẳng ai muốn dây vào. Nếu có ai đó tỏ ra thiếu trung thành, Chuy chịu trách nhiệm làm cho họ phải trung thành, hoặc đảm bảo họ không bao giờ là cóm ngầm. Bằng mọi cách có thể, ngay cả khi họ phải rên la van xin tha mạng. “Em sẽ có mặt.”

Gõ cửa nhà Ellis mười phút sau với cái còi hồng và mớ lụa trên tay, tôi cố trưng ra một bộ mặt của một-thằng-điên-trai-đều-cáng.

Nhưng khi Brittany mở cửa trong chiếc áo phong rộng thùng thình và quần soóc, tôi đâm rối trí.

Đôi mắt xanh lơ mở to. “Alex, cậu đang làm gì ở đây thế?”

Tôi chìa ra cái còi cùng những dải lụa.

Con nhỏ giật lấy chúng từ tay tôi. “Tôi không thể tin rằng cậu đến đây vì một trò đùa vớ vẩn.”

“Chúng ta có vài điều cần phải thảo luận. Bên cạnh trò chơi khăm.”

Con nhỏ nuốt nước bọt bõn chõn. “Tôi không có tâm trạng, được chứ? Chúng ta sẽ nói chuyện tại trường.” Nói rồi con nhỏ cố gắng đóng cửa lại.

Chết tiệt, tôi không thể tin rằng mình sẽ biến thành một gã quấy rối như trong các bộ phim. Tôi đẩy cửa. *Chuyện quái gì thế hả!*

“Alex, đừng.”

“Đề tôi vào. Chỉ một phút thôi. Làm ơn.”

Brittany lắc đầu, những lọn tóc thiên thần đung đưa trên gương mặt. “Bố mẹ tôi không thích khi tôi có bạn tới nhà.”

“Họ ở nhà à?”

“Không.” Con nhỏ thở dài, rồi ngấp ngừng mở cửa.

Tôi bước vào trong. Ngôi nhà thậm chí còn lớn hơn khi nhìn từ bên ngoài. Những bức tường sơn trắng khiến tôi liên tưởng đến một bệnh viện. Tôi thề là không có một hạt bụi nào dám đáp xuống sàn hay các quầy kệ. Tiền sảnh với hai tầng và cây cầu trang đồ sộ đầy kiêu hãnh. Sàn nhà thì sáng bóng như nước.

Brittany đã đúng. Tôi không thích hợp với chỗ này. Nhưng không quan trọng, vì con nhỏ đang ở đây và tôi muốn được ở bất cứ nơi nào có con nhỏ.

“Nào, giờ thì cậu muốn nói về chuyện gì?” Brittany hỏi.

Tôi ước gì cặp chân dài của con nhỏ không lộ ra bên dưới quần soóc. Chúng khiến tôi mất tập trung. Tôi rời mắt khỏi chúng trong nỗ lực tuyệt vọng giữ cho đầu óc mình tỉnh táo. Cặp chân hấp dẫn kia thì sao chứ? Đôi mắt sáng lóng lánh như những hòn bi ve kia thì sao chứ! Con nhỏ có thể trêu đùa, trả đũa như một thằng con trai thì sao chứ!

Tôi đang đùa với ai đây? Tôi không có lý do gì để có mặt ở đây, ngoài việc muốn được ở gần Brittany. Đẹp quách vụ cá cược kia đi.

Tôi muốn biết làm thế nào để khiến con nhỏ này cười. Tôi muốn biết làm thế nào để khiến con nhỏ phải khóc. Tôi muốn biết cảm giác sẽ ra sao khi được con nhỏ xem tôi như chàng hiệp sĩ hộ mệnh của đời mình.

“Bwiee!” Một giọng nói vang vọng tới, phá tan sự yên lặng.

“Đợi ở đây,” Brittany ra lệnh, sau đó vội vã đi xuống hành lang bên tay phải. “Tôi sẽ quay lại ngay.”

Tôi không muốn đứng trơ như phỗng ở đây. Tôi đi theo Brittany, biết rằng mình sắp xâm nhập vào thế giới riêng tư của con nhỏ.

29

Brittany

Tôi không hề xấu hổ về khuyết tật của chị mình. Nhưng tôi không muốn Alex đánh giá chị ấy. Bởi nếu hắn cười, tôi không thể nào chịu được. Tôi quay ngoắt lại. “Câu không giỏi làm theo chỉ dẫn cho lắm nhỉ?”

Hắn mỉm cười thách thức như thể nói rằng, *Tôi là một tên du côn, cậu mong đợi tôi sẽ làm gì?*

“Tôi phải đi xem chị tôi ổn không. Cậu không phiền chứ?”

“Không. Nó là cơ hội để tôi gặp chị ấy. Hãy tin tôi.”

Tôi nên tổng cổ hắn ra ngoài, mặc xác mấy hình xăm này nọ. Nhưng tôi đã không làm.

Tôi lặng lẽ dẫn hắn bước vào phòng đọc sách ộp gỗ gụ tôi. Shelley đang ngồi trên xe lăn, đầu gục sang một bên trong khi xem ti vi.

Nhận ra mình có khách, ánh mắt chị chuyển từ ti vi đến chỗ tôi cùng Alex.

“Đây là Alex,” tôi giải thích, tắt ti vi. “Bạn học của em ở trường.”

Shelley gửi tới Alex một nụ cười méo mó và đập khớp ngón tay vào bàn phím được chế tạo riêng cho chị. “Xin chào,” một giọng nữ trong máy tính vang lên. Chị lại đập vào cái nút khác. “Tên tôi là Shelley.”

Alex quỳ gối xuống để ngang bằng với Shelley. Hành động đơn giản biểu lộ sự tôn trọng chị đã gieo những giọt cảm xúc mơ hồ vào lòng tôi. Colin luôn luôn lờ đi sự tồn tại của chị ấy, đối xử với chị ấy như thể chị là một người mù điếc, vô dụng cả về thể xác lẫn tinh thần.

“Chị thế nào?” Alex nói, nắm lấy tay Shelley và lắc nhẹ. “Cái máy hay thật.”

“Đó là một thiết bị truyền thông tin cá nhân, còn gọi là PCD,” tôi giải thích. “Nó giúp chị ấy giao tiếp.”

“Trò chơi,” giọng nói của máy tính lại vang lên.

Alex dịch lại cạnh Shelley. Tôi nín thở nhìn chăm chăm vào tay chị để chắc chắn chúng không ở gần mái tóc dày của hấn.

“Chị có chơi game trên đó?” Alex hỏi.

“Ừ,” tôi trả lời thay chị. “Chị ấy nghiên môn cờ ca-rô lắm. Shelley, cho cậu ấy thấy cách nó hoạt động đi.”

Trong lúc Shelley với tới màn hình bằng những đốt ngón tay của mình, Alex nhìn chăm chú, có vẻ thích thú.

Khi màn hình hiện lên, Shelley huých vào tay Alex.

“Chị đi trước đi,” hấn nói.

Chị lắc lắc đầu.

“Chị ấy muốn cậu đi trước,” tôi nói với hấn.

“Tuyệt.” Alex chạm vào màn hình.

Tôi đứng đó, lòng dụi hấn đi khi nhìn kẻ ương ngạnh táo tợn kia lặng lẽ chơi với chị mình.

“Cậu có phiền không nếu tôi đi làm một bữa ăn nhẹ cho chị ấy?” Tôi nói, rất muốn rời khỏi phòng.

“Không, cứ đi đi,” hấn nói, vẫn tập trung vào trò chơi.

“Cậu không cần phải nhường Shelley đâu,” tôi nói trước khi rời đi. “Chị ấy cũng có thể thắng trong môn cờ này đó.”

“Ừm, cảm ơn vì đã bỏ phiếu tín nhiệm, nhưng tôi đang cố giành chiến thắng đây.” Alex nói rồi nở nụ cười rất tự nhiên, không có vẻ gì là cố gắng tỏ ra tự mãn hay trơ tráo cả. Tôi càng muốn rời đi hơn.

Vài phút sau, khi tôi bước vào phòng đọc với đồ ăn cho Shelley, hắn nói, “Chị ấy vừa đập cho tôi một trận toi tả.”

“Tôi đã nói với cậu là chị ấy rất giỏi mà. Nhưng chơi thế đủ rồi,” tôi nói với Shelley, sau đó quay sang Alex. “Tôi hy vọng cậu không phiền khi tôi đút cho chị ăn.”

“Cứ làm đi.”

Alex ngồi đó, trong chiếc ghế da bố tôi rất yêu thích khi tôi đặt khay trước mặt Shelley và cho chị ăn món sốt táo. Như thường lệ, nước sốt vương vãi khắp cả. Khẽ nghiêng đầu, tôi bắt gặp Alex đang nhìn trong lúc tôi dùng khăn lau miệng cho chị.

“Shelley,” tôi nói. “Chị lẽ ra nên để cậu ấy thắng chứ. Để tỏ ra lịch sự ấy mà.” Shelley phản ứng bằng cái lắc đầu. Những giọt sốt táo chảy đầy cằm. “Kiểu gì chị cũng thắng, hử?” Tôi nói, hy vọng cảnh tượng này không khiến Alex bỏ chạy. Có lẽ tôi đang thử thách hắn, xem hắn có giữ nổi bình tĩnh khi đã nhìn lướt qua cuộc sống của gia đình tôi không. Hắn đã vượt qua bài kiểm tra rồi. “Chờ Alex về đi. Em sẽ cho chị biết ai mới là nhà vô địch trong môn cờ này.”

Chị tôi nở nụ cười ngọt ngào. Nó nói thay cho cả ngàn từ. Trong khoảnh khắc ấy, tôi quên bẵng đi Alex đang nhìn mình. Thật kỳ lạ khi có hắn ở đây,

trong nhà tôi, hiện diện trong cuộc sống của tôi. Hấn không thuộc về nơi này, nhưng dường như không cảm thấy phiền khi phải ở đây.

“Tại sao cậu có vẻ bất ổn trong tiết Hóa thế?” Hấn hỏi.

Bởi vì chị tôi sẽ bị gửi đi. Bởi vì ngày hôm qua, tôi bị bắt quả tang đang hở ngực, còn Colin thì đã tụt hẳn quần xuống ngay đằng trước. “Chắc cậu đã nghe được những tin đồn khủng khiếp.”

“Không, chẳng nghe thấy chuyện gì cả. Có lẽ cậu chỉ tưởng tượng ra thôi.”

Có lẽ. Shane đã thấy chúng tôi, cậu ta cũng là kẻ to mồm lắm. Ngày hôm nay, mỗi khi ai đó nhìn khi tôi đi qua, tôi đều hình dung họ đã biết. Tôi nhìn Alex. “Đôi lúc tôi ước gì có Những Ngày Khởi đầu Lại.”

“Đôi lúc tôi cũng ước có Những Ngày Khởi đầu Lại,” hấn đáp một cách nghiêm túc. “Hoặc Những Ngày Trôi qua nhanh.”

“Thật không may, cuộc đời thực tế không có điều khiển từ xa.” Cho Shelley ăn xong, tôi đẩy chị vào chỗ ngay trước ti vi, sau đó dẫn Alex vào bếp. “Rốt cuộc thì cuộc sống của tôi cũng chả hoàn hảo gì, phải không?” Tôi hỏi trong lúc mở tủ lạnh lấy đồ uống cho cả hai.

Alex nhìn tôi tò mò.

“Gì thế?”

Hấn nhún vai. “Tôi đoán cả hai chúng ta đều có những thứ vớ vẩn cần phải đối phó. Tôi có nhiều chuyện còn kinh khủng hơn cả phim kinh dị.”

Kinh khủng ư? Chẳng gì có thể làm phiền được Alex. Hắn chưa bao giờ than vãn về cuộc sống của mình. “Những thứ kinh khủng của cậu là gì?” tôi hỏi.

“Ồ, nếu tôi nói với cậu, cậu hẳn sẽ tránh tôi thật xa đấy.”

“Tôi nghĩ cậu sẽ phải ngạc nhiên về những điều khiến tôi bỏ chạy đấy, Alex.” Tiếng chuông từ chiếc đồng hồ cổ vang vọng khắp nhà. Một. Hai. Ba. Bốn. Năm.

“Tôi phải đi rồi,” Alex nói. “Ngày mai học chung nhé, sau giờ học. Tại nhà tôi.”

“Nhà cậu?” Ở khu phía Nam á?

“Tôi sẽ cho cậu thấy một chút cuộc sống của tôi. Cậu dám chơi không?” Hắn hỏi.

Tôi nuốt nước bọt. “Chắc rồi.” Chơi thôi.

Khi đưa Alex ra cửa, tôi nghe thấy tiếng xe hơi đi về phía nhà mình. Nếu đó là mẹ thì tôi gặp rắc rối to rồi. Dù cho chúng tôi có gặp gỡ nhau một cách trong sáng nhất, bà cũng sẽ nổi trận lôi đình.

Lén nhìn qua mấy ô cửa sổ trước nhà, tôi nhận ra chiếc xe thể thao màu đỏ của Darlene. “Ôi, không, mấy đứa bạn của tôi đến.”

“Đừng hoảng hốt,” Alex nói với tôi. “Cứ mở cửa đi. Cậu không thể nào vờ như tôi không ở đây được. Chiếc mô tô của tôi đang đỗ chình ình trên đường vào nhà cậu kia.”

Hắn đúng. Tôi không thể che giấu sự thực hắn đang ở đây.

Tôi mở cửa bước ra ngoài, Alex theo ngay sau khi tôi đối mặt với Darlene, Morgan và Sierra đang đi bộ trên đường vào. “Chào các cậu!” Có lẽ nếu tôi cư xử tự nhiên, bọn nó sẽ chẳng làm lớn chuyện gặp Alex ở đây. Tôi chạm vào khuỷu tay Alex. “Chúng ta vừa thảo luận về bài tập nhóm môn Hóa. Phải không, Alex?”

“Phải.”

Sierra nhướn mày. Morgan thì hình như sắp lòi điện thoại ra để thông báo cho những đứa khác trong nhóm M rằng nó đã thấy Alex Fuentes bước ra từ nhà tôi.

“Bọn tớ có nên để các cậu lại một mình không?” Darlene hỏi.

“Đừng có vớ vẩn,” tôi nói nhanh hơn cần thiết.

Alex bước về phía chiếc mô tô của mình, chiếc áo ôm sát làm lộ cơ thể vạm vỡ hoàn hảo của hắn, còn cái quần jean vừa vặn làm lộ...

Hắn chìa tay vào tôi sau khi đội mũ bảo hiểm. “Hẹn mai gặp lại.”

Ngày mai. Ở nhà hắn.

Tôi gật đầu.

Sau khi Alex đi khuất, Sierra hỏi. “Tất cả những *chuyện này* là gì vậy?”

“Môn Hóa,” tôi lầm bầm.

Morgan há hốc miệng vì sốc.

“Có thật không hả?” Darlene hỏi. “Bởi vì bọn tớ là bạn cậu dễ đến mười năm, mà số lần tớ được mời vào nhà cậu có khi chỉ đếm trên đầu ngón tay.”

“Cậu ấy là học chung nhóm Hóa với tớ.”

“Cậu ta cũng là một *tên du côn*, Brit. Đừng bao giờ quên điều đó,” Darlene nói.

Sierra lắc đầu, “Cậu bị cuốn hút bởi một người khác ngoài bạn trai mình? Colin đã nói với Doug rằng dạo gần đây cậu cư xử khá kỳ lạ. Là bạn bè, bọn tớ ở đây để khuyên nhủ cậu.”

Tôi ngồi cúi người về phía trước, lắng nghe bọn bạn thuyết giảng về danh tiếng, bạn trai và lòng trung thành cả nửa tiếng đồng hồ. Chúng nó có lý.

“Hãy hứa với bọn tớ sẽ không có chuyện gì xảy ra giữa cậu và Alex,” Sierra nói riêng với tôi khi Morgan và Darlene đã ra xe.

“Chả có chuyện gì xảy ra giữa tớ và Alex cả,” tôi cam đoan với con bé. “Tớ thề.”

30

Alex

Đang giờ Toán thì nhân viên bảo vệ gõ cửa, nói với giáo viên rằng tôi cần được đưa ra khỏi lớp. Đảo mắt, tôi thu dọn sách vở và chịu cho gã bảo

vệ làm nhục ngay trước mặt mọi người.

“Chuyện gì nữa đây?” Tôi hỏi. Hôm qua, tôi đã bị lôi ra khỏi lớp vì khai mào trận chiến ném đồ ăn trong sân. Tôi không hề đầu têu. Tôi có thể đã tham gia, nhưng tôi không đầu têu.

“Chúng ta sẽ làm một chuyến đi ngắn tới sân bóng rổ.” Tôi đi theo gã tới sân bóng. “Alejandro, phá hoại tài sản của nhà trường là một sai lầm rất nghiêm trọng đấy.”

“Tôi không phá hoại bất cứ thứ gì,” tôi nói với gã.

“Tôi có manh mối cho thấy cậu đã làm.”

Manh mối? Bạn có biết câu “vừa ăn cắp vừa la làng” không? Vậy nên, đứa nào làm cái trò mách lẻo này chính là đứa đã làm chuyện đó. “Đâu?”

Gã bảo vệ chỉ xuống sàn phòng tập thể dục, ai đó đã xịt sơn vẽ một bản sao biểu tượng của băng Latino Blood, xấu tệ hại. “Cậu có thể giải thích chuyện này không?”

“Không,” tôi nói.

Một nhân viên bảo vệ khác tiến lại. “Chúng ta nên kiểm tra tủ đựng đồ của cậu ta,” anh ta nói.

“Ý tưởng tuyệt vời đấy.” Tất cả những gì họ tìm thấy sẽ là một chiếc áo khoác da và mấy quyển sách.

Tôi đang mở khóa tủ thì cô P đi ngang qua.

“Có chuyện gì thế?” Cô hỏi bọn họ.

“Phá hoại. Trong sân bóng rổ.”

Tôi mở khóa và lùi lại cho bọn họ kiểm tra.

“Aha,” một gã nói, lục lọi bên trong và lôi ra một hộp sơn phun màu đen ở ngay ngắn trên cùng. Gã đứng trước mặt tôi. “Bạn vẫn còn cố cãi là mình vô tội hả?”

“Em bị vu oan.” Tôi quay sang cô P, đang nhìn tôi như thể tôi vừa giết chết con mèo của cô vậy. “Em không làm việc đó,” tôi nói với cô. “Cô P, cô phải tin em.” Tôi đang bị lôi vào tù chỉ vì trò chơi bản của một thằng ngốc.

Cô lắc đầu. “Alex, bằng chứng ở ngay đây. Tôi muốn tin em, nhưng quá thực rất khó.” Nhóm bảo vệ di chuyển sang hai phía cạnh tôi, và tôi biết chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo. Cô P giơ tay lên, ngăn họ lại. “Alex. Em muốn nói gì?”

Tôi có một thôi thúc không thể cưỡng lại là không giải thích gì cả, cứ mặc kệ cho họ nghĩ mình là đứa phá hoại của công. Dù gì họ cũng có thêm lắng nghe đâu. Nhưng cô P đang nhìn tôi như một đứa thiếu niên nổi loạn đang muốn chứng minh tất cả mọi người đều sai.

“Biểu tượng trên sàn hoàn toàn sai,” tôi nói rồi chìa tay ra cho cô thấy. “Đây mới là biểu tượng của băng Latino Blood. Nó là một ngôi sao năm cánh với hai cái chạc ba chia ra trên đầu, chữ LB nằm chính giữa. Còn cái trên sàn là ngôi sao sáu cánh với hai mũi tên. Không ai trong băng Blood lại phạm sai lầm cơ bản đó.”

Cô ấy hỏi hai gã bảo vệ, “Tiến sĩ Aguirre đang ở đâu?”

“Đang họp với các giám thị. Thư ký của ông ấy nói ông ấy không muốn bị quấy rầy.”

Cô Peterson nhìn đồng hồ. “Tôi có tiết dạy trong mười lăm phút nữa. Joe, bật bộ đàm báo tiến sĩ Aguirre tới đây.”

Gã bảo vệ tên Joe trông không lấy gì làm vui vẻ. “Thưa cô, đây là việc mà chúng tôi được thuê để làm.”

“Tôi biết, nhưng Alex là học trò của tôi, và hãy tin tôi khi tôi nói cậu ta không thể bỏ lỡ buổi học ngày hôm nay.”

Joe nhún vai, sau đó bật bộ đàm gọi tiến sĩ Aguirre đến gặp mình tại hành lang L. Khi thư ký của thầy hỏi liệu có phải trường hợp khẩn cấp không, cô P giật lấy bộ đàm từ Joe và nói đây là trường hợp khẩn cấp của cá nhân cô, và tiến sĩ Aguirre cần xuống khu L ngay lập tức.

Hai phút sau, thầy Aguirre bước vào với cái nhìn đầy nghiêm khắc trên mặt. “Tất cả những chuyện này là gì vậy?”

“Phá hoại trong phòng tập thể dục.” Joe thông báo với thầy.

Thầy Aguirre sững người. “Chết tiệt, Fuentes. Không lẽ lại là em chứ.”

“Em không làm điều đó.”

“Vậy thì ai làm?”

Tôi nhún vai.

“Tiến sĩ Aguirre, cậu ta nói thật,” cô Peterson nói. “Ông có thể đuổi việc tôi nếu tôi sai.”

Thầy lắc đầu rồi quay qua các nhân viên bảo vệ. “Gọi Chuck tới phòng tập xem ông ta có thể làm gì để xóa sạch không.” Thầy chĩa chai sơn xịt vào tôi. “Nhưng tôi cảnh cáo em, Alex. Nếu tôi phát hiện ra là em làm, em sẽ không chỉ bị đuổi học mà còn bị bắt giữ nữa. Rõ chưa?”

Khi mấy gã kia đi khỏi, thầy nói tiếp: “Alex, tôi cần phải nói điều này với em. Hồi học trung học, tôi từng nghĩ cả thế giới đều là kẻ thù của tôi. Em biết đó, tôi không khác em là mấy. Tôi đã mất một thời gian dài để nhận ra rằng tôi mới thực sự là kẻ thù của chính bản thân mình. Khi nhận ra điều này, tôi đã thay đổi cách sống. Cô Peterson và tôi, chúng tôi không phải kẻ thù của em.”

“Em biết ạ,” tôi nói, và thực sự tin điều mình vừa nói.

“Tốt. Giờ tôi đang có cuộc họp quan trọng. Nếu không còn gì nữa, tôi sẽ quay lại văn phòng mình.”

“Cám ơn cô vì đã tin em,” tôi nói với cô P khi thầy đã đi.

“Em có biết ai đã vẽ bậy trong phòng tập không?” Cô hỏi.

Tôi nhìn thẳng vào mắt cô và nói, “Em không biết. Em cũng tin chắc nó không phải do một trong những người bạn của em.”

Cô thở dài. “Nếu em không phải là một thành viên băng đảng, Alex, thì em đã không bị dính vào những rắc rối này rồi.”

“Vâng, nhưng em sẽ dính vào những thứ khác.”

“Có vẻ như một số bạn không nghĩ môn học của tôi là quan trọng,” cô Peterson vừa nói vừa phát bài kiểm tra ngày hôm qua.

Khi cô tiến về phía bàn tôi và Alex, tôi thụp xuống trong ghế. Tôi không bao giờ muốn chứng kiến cơn thịnh lộ của cô Peterson.

“Làm tốt đấy,” cô vừa nói vừa đặt úp tờ bài trước mặt tôi. Sau đó quay qua Alex. “Với một người mong muốn trở thành giáo viên Hóa, em đã có một khởi đầu kém cỏi, Funetes ạ. Có lẽ tôi sẽ phải cân nhắc lại việc bênh vực cho em nếu em không chịu chuẩn bị bài trước giờ học của tôi.”

Cô thả bài kiểm tra xuống trước mặt Alex bằng ngón trỏ và ngón cái, như thể nó quá ghê, chẳng đáng phải dùng đến những ngón khác. “Gặp tôi sau giờ học,” cô nói với hắn trong lúc tiếp tục phát bài.

Tôi không hiểu tại sao cô Peterson không nổi giận với mình. Tôi lật bài mình lên và thấy một điểm A ngay trên đầu trang. Dụi mắt, tôi nhìn lại chúng. Phải có gì nhầm lẫn ở đây. Không tới một giây tôi đã nhận ra nguyên cớ. Sự thật giáng vào tôi một đòn chí mạng. Tôi quay qua Alex, hắn đang nhét bài kiểm tra điểm kém vào cuốn sách của mình.

* * *

“Tại sao cậu lại làm vậy?” Tôi chờ đến khi cô Peterson trao đổi xong với Alex sau giờ học, rồi mới lại gần hắn. Tôi đứng cạnh tủ đồ của hắn, còn hắn chẳng màng chú ý đến tôi. Tôi lờ đi những ánh mắt đang xoáy vào mình.

“Tôi không biết cậu đang nói về chuyện gì,” hắn nói.

Khi thật! “Cậu đã tráo bài kiểm tra.”

Alex đóng sập cửa tủ của mình lại. “Nghe này, chuyện đó chẳng có gì to tát.”

Không, to tát chứ. Hắn bỏ đi như thể mong tôi cứ để nguyên sự việc như thế. Tôi đã nhìn hắn chăm chỉ làm bài kiểm tra, rồi lại thấy con F đỏ chót to đùng nằm chễm chệ trên tờ bài của hắn. Tôi nhận ra đó là bài kiểm tra của mình.

Tôi vội vã lao ra cửa trước để đuổi kịp Alex. Hắn đã leo lên chiếc mô tô và sẵn sàng rời đi.

“Alex, chờ đã!”

Cảm thấy bồn chồn, tôi vén tóc ra sau tai.

“Lên đi,” hắn ra lệnh.

“Cái gì?”

“Lên đi. Nếu cậu muốn cảm ơn tôi vì đã cứu mạng cậu trong giờ cô P, thì đến nhà tôi. Hôm qua tôi không nói đùa. Cậu đã cho tôi nhìn qua cuộc sống của cậu, tôi sẽ cho cậu nhìn qua cuộc sống của tôi. Công bằng mà, phải không?”

Tôi nhìn lướt bãi đỗ xe. Có mấy đứa đang quan sát chúng tôi, hắn rất sẵn sàng lan truyền tin đồn rằng tôi đang nói chuyện với Alex. Nếu tôi thực sự rời đi cùng hắn, tin đồn sẽ còn bay nhanh hơn.

Tiếng rồ ga từ chiếc xe của Alex lôi sự chú ý của tôi quay trở lại. “Đừng sợ những gì họ nghĩ.”

Tôi nhìn hắn, từ cái quần jean rách rưới, áo khoác da đến chiếc khăn rằn với những vệt màu đỏ đen mà hắn buộc trên đỉnh đầu. Màu sắc băng đảng của hắn.

Lẽ ra tôi nên sợ hãi. Rồi tôi nhớ hắn đã như thế nào khi ở cạnh Shelley ngày hôm qua.

Thôi mặc xác hết đi.

Tôi khoác túi vỡ của mình ra sau rồi leo lên chiếc mô tô.

“Ôm chắc vào,” Alex nói, kéo tay tôi vòng quanh eo hắn. Cái chạm nhẹ từ đôi tay khỏe mạnh ấy gây cảm giác thân mật kinh khủng. Tôi tự hỏi liệu hắn có đang cảm thấy giống mình không, nhưng tôi gạt ý nghĩ đó qua một bên. Alex Fuentes là một kẻ mạnh mẽ, từng trải. Những tiếp xúc bằng tay đơn giản như này sẽ không khiến hắn mảy may nhộn nhạo.

Hắn cô tình vuốt đầu ngón tay trên tay tôi trước khi nắm lấy tay lái. Ôi. Chúa. Ôi. Tôi đang để mình vương vào chuyện gì thế này?

Khi chúng tôi tăng tốc chạy khỏi bãi giữ xe của trường, tôi bám cứng lấy cơ thể rắn chắc của Alex. Tốc độ chiếc mô tô khiến tôi sợ hãi và choáng váng, như thể đang cưỡi một chiếc tàu lượn không thanh chắn.

Chiếc xe dừng tại một chót đèn đỏ. Tôi ngả ra sau.

Tôi nghe tiếng Alex cười khúc khích khi xe một lần nữa lao như tên bắn lúc đèn chuyển sang màu xanh. Tôi tóm chặt eo, vui mặt mình sau lưng hắn.

Cuối cùng hắn cũng dừng lại và gạt chân chống xuống. Tôi quan sát xung quanh. Tôi chưa bao giờ đến khu này. Những ngôi nhà thật là... nhỏ.

Hầu hết chỉ có một tầng. Tôi khó khăn lắm mới tìm được nỗi thương cảm chực trào ra.

Nhà tôi to ít nhất phải gấp bảy, thậm chí tám, chín lần nhà Alex. Tôi biết phía này là khu của người nghèo, nhưng...

“Thật là một sai lầm,” Alex nói. “Tôi sẽ đưa cậu về nhà.”

“Tại sao?”

“Trên mặt cậu đang lộ rõ cái nhìn ghê tởm kia.”

“Tôi không cảm thấy ghê tởm. Có lẽ tôi thấy thương...”

“Cậu đừng bao giờ thương hại tôi,” hấn cảnh báo. “Tôi là một người nghèo, nhưng không vô gia cư.”

“Vậy cậu sẽ mời tôi vào chứ? Những người bên kia đường đang trở mắt nhìn cô gái da trắng kia.”

Môi hấn cong lên thành một nụ cười. “Cứ theo tôi, đừng có nhìn chăm chăm vào những người hàng xóm, ngay cả khi họ nhìn chăm chăm vào cậu.”

Tôi cảm nhận được sự thận trọng của Alex khi dẫn tôi vào bên trong. “Rồi, vào đây,” hấn nói, ra hiệu vào trong.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Phòng khách nhỏ hơn mọi căn phòng nhà tôi, nhưng khá là ấm cúng. Có hai tấm khăn phủ bằng len nằm trên ghế sofa, tôi luôn muốn được đắp loại khăn ấy lên người trong những đêm giá lạnh. Nhà tôi chẳng có bất cứ

cái nào như thế. Chúng tôi chỉ có chăn bông... được thiết kết cho hợp với những đồ nội thất trong nhà.

Tôi đi vòng quanh nhà Alex, lướt tay qua những món đồ gỗ. Trên bàn thờ với những cây nến đã cháy quá nửa, có đặt bức ảnh một người đàn ông điển trai. Tôi cảm thấy hơi ấm của Alex khi hắn đứng ngay sau mình. “Bố cậu phải không?” tôi hỏi. Hắn gật đầu.

“Tôi không thể hình dung điều gì sẽ xảy đến nếu bố tôi mất đi.” Dẫu ông không thường hiện diện ở quanh, tôi biết ông là một phần vĩnh viễn trong cuộc đời mình. Tôi luôn ao ước có được nhiều hơn từ bố mẹ. Tôi có nên cảm thấy may mắn chỉ vì vẫn còn họ ở bên?

Alex chăm chú nhìn bức ảnh. “Vào thời điểm đó, cậu dường như tê liệt, cố quên nó đi. Ý tôi là, cậu biết ông ấy đã mất, nhưng cậu dường như bị lạc trong đám sương mù. Rồi cuộc sống sau đó chỉ còn như một thói quen, cậu cứ thế, cứ thế làm theo nó.” Hắn nhún vai. “Cuối cùng cậu không còn nghĩ nhiều về nó nữa mà tiếp tục sống. Không có lựa chọn nào khác.”

“Nó giống như một bài kiểm tra nhi.” Tôi thoáng thấy mình trong tấm gương treo tường và lơ đãng lùa tay vuốt qua tóc.

“Cậu luôn làm vậy.”

“Làm gì?”

“Sửa sang lại tóc hoặc trang điểm.”

“Cố gắng khiến mình trông chín chu là sai sao?”

“Không, trừ khi nó trở thành một nỗi ám ảnh.”

Tôi hạ tay xuống, ước gì mình có thể giữ chúng ở yên. “Tôi không bị ám ảnh.”

Alex nhún vai. “Vậy việc mọi người nghĩ cậu xinh đẹp là rất quan trọng sao?”

“Tôi không quan tâm tới những gì họ nghĩ,” tôi nói dối.

“Bởi vì cậu... vốn dĩ xinh mà. Nhưng đừng quan trọng hóa nó lên như thế.”

Tôi biết điều này. Nhưng sự kỳ vọng ở nơi tôi sống có ý nghĩa rất lớn. Nói đến sự kỳ vọng... “Cô Peterson đã nói gì với cậu sau giờ học thế?”

“Ồ, như thường lệ. Rằng nếu tôi không học tập nghiêm túc trong giờ của cô, cô sẽ khiến cho cuộc sống của tôi trở nên khốn khổ.”

Tôi nuốt nước bọt, không biết có nên tiết lộ kế hoạch của mình không. “Tôi sẽ nói với cô ấy là cậu đã tráo bài kiểm tra.”

“Đừng có làm vậy,” Alex nói, bước ra xa tôi.

“Tại sao không?”

“Bởi vì nó không quan trọng.”

“Có chứ, nó quan trọng. Cậu cần điểm tốt để có cơ hội lọt vào...”

“Vào cái gì? Một trường đại học tốt? Tha cho tôi đi. Tôi sẽ không học lên nữa, cậu biết điều đó. Lũ nhà giàu các cậu lo lắng về điểm tổng kết như thể nó là biểu tượng cho giá trị của các cậu vậy. Tôi thì không cần đến nó,

do vậy cũng chẳng cần làm ơn cho tôi. Tôi chỉ cần điểm C trong lớp đó là xong. Chỉ cần đảm bảo bài tập về ử tay ấy thật ngon lành.”

Nếu tôi cố gắng, chúng tôi sẽ được một điểm A+ cho bài tập nhóm này.

“Phòng cậu ở đâu?” Tôi chuyển sang chủ đề khác, rồi thả túi vở xuống sàn phòng khách. “Phòng ngủ tiết lộ nhiều điều về một người đấy.”

Alex ra hiệu nó ở ngay bên. Ba cái giường choán hết không gian nhỏ hẹp của căn phòng, diện tích còn lại chỉ vừa đủ chỗ cho một tủ quần áo nhỏ. Tôi đi vòng quanh phòng.

“Tôi ngủ chung với hai đứa em,” hắn nói. “Không được riêng tư cho lắm.”

“Hãy để tôi đoán cái giường nào là của cậu,” tôi mỉm cười nói.

Tôi nhìn lướt qua khu vực quanh từng chiếc giường. Một bức ảnh nhỏ chụp một cô gái gốc Tây Ban Nha xinh đẹp được treo trên một bức vách. “Ừmmm...” tôi lẩm bẫm, liếc nhìn Alex và tự hỏi cô gái đó có phải là hình mẫu lý tưởng của hắn không.

Từ từ đi bộ vòng qua hắn, tôi xem xét giường bên cạnh. Tranh ảnh các cầu thủ bóng đá được dán đầy bên trên, cả giường là một đống lộn xộn và quần áo thì nằm rải rác từ đầu xuống cuối giường.

Không có gì được trang trí quanh cái giường thứ ba, như thể người ngủ ở đó chỉ là khách qua đường. Nó gần như buồn tẻ. Hai khoảng tường đầu nói lên rất nhiều về người ngủ bên dưới chúng, còn bức tường này hoàn toàn trống không.

Tôi ngồi trên giường Alex, chiếc giường trống rỗng và vô vọng, ánh mắt hẫng giao với tôi. “Giường của cậu nói lên rất nhiều về cậu.”

“Thật à? Nó nói gì vậy?”

“Tại sao cậu không nghĩ mình sẽ ở đây lâu dài?” Tôi nói. “Vì cậu thực sự muốn rời đi để học lên cao, đúng không?”

Alex nghiêng người tựa vào khung cửa. “Tôi sẽ không rời khỏi Fairfield. Không bao giờ.”

“Cậu không muốn có một cái bằng sao?”

“Giờ thì giọng cậu nghe như thể một cố vấn hướng nghiệp đáng ghét ở trường vậy.”

“Cậu không muốn thoát ra và bắt đầu cuộc sống riêng của mình sao? Thoát khỏi quá khứ của mình ấy?”

“Cậu đang xem việc học lên là một lối thoát,” hấn nói.

“Lối thoát? Không, Alex. Tôi cố gắng học lên đại học để được ở gần chị mình. Đầu tiên, tôi chọn trường Northwestern, giờ sẽ là đại học Colorado. Cuộc sống của tôi được quyết định bởi những ý tưởng bất chợt của bố mẹ cùng nơi mà họ muốn gửi chị tôi tới. Cậu thì muốn làm những việc dễ dàng, nên cậu cứ ở lại đây.”

“Cậu nghĩ là người chủ gia đình thì dễ dàng chắc? Chết tiệt. Tôi phải ở đây để luôn chắc chắn mẹ mình không giao du với thằng cha nào vớ vẩn, và mấy thằng em thì không bắn tia này nọ hoặc dính vào nghiện hút.”

“Tôi rất tiếc.”

“Tôi đã cảnh báo cậu đừng bao giờ tỏ ra thương hại tôi.”

“Không,” tôi nói, mắt ngược lên gặp mắt hắn. “Cậu cảm thấy mình có trách nhiệm phải gánh vác gia đình, nhưng cậu lại không đặt bất cứ thứ gì có ý nghĩ lâu dài cạnh giường, như thể cậu sẽ rời đi bất kỳ lúc nào. Tôi cảm thấy tiếc cho cậu về chuyện đó.”

Alex bước lui lại, kết thúc câu chuyện của tôi. “Cậu chơi trò tâm lý học xong chưa?” Hắn nói.

Tôi theo hắn sang phòng chung của gia đình, vẫn đang tự hỏi Alex muốn điều gì cho tương lai của hắn. Có vẻ như hắn luôn sẵn sàng rời khỏi ngôi nhà này... trái đất này. Lẽ nào Alex đang chuẩn bị cho cái chết của mình, bằng cách không giữ thứ gì lâu dài bên cạnh? Hắn cho rằng số mệnh của hắn rời cũng sẽ kết thúc như bố hắn ư?

Phải chăng đây là những điều kinh khủng mà hắn từng ám chỉ?

Hai giờ kế tiếp, chúng tôi ngồi trong phòng khách nhà hắn và vạch ra một kế hoạch cho bài tập ử tay. Alex thông minh hơn tôi tưởng rất nhiều; điểm A trên bài kiểm tra không phải do may mắn. Hắn có rất nhiều ý tưởng về cách tìm kiếm thông tin trên mạng, trong thư viện, cũng như làm thế nào để tạo ra túi ử tay và liệt kê những vật liệu cần sử dụng ra giấy. Chúng tôi cần đến những hóa chất mà cô Peterson sẽ cung cấp, túi ni lông có khóa kéo để đựng hóa chất, và để kiếm thêm điểm cộng, chúng tôi quyết định sẽ bọc túi ử tay đó trong một chiếc túi vải. Tôi cố giữ cho cuộc thảo luận gói gọn trong phạm vi môn Hóa, cẩn thận không đề cập đến chủ đề nào quá mức riêng tư.

Khi gấp sách Hóa lại, liếc nhìn qua khước mắt, tôi thấy Alex đưa tay lên vò đầu. “Nghe này, tôi không có ý tỏ ra thô lỗ với cậu lúc này.”

“Không sao. Tôi đã quá tọc mạch mà.”

“Cậu nói đúng.”

Tôi đứng dậy, cảm thấy không thoải mái. Hắn cầm tay tôi, kéo tôi ngồi xuống lại.

“Không,” hắn nói, “cậu nói đúng về tôi. Tôi không giữ thứ gì lâu dài ở đây cả.”

“Tại sao?”

“Bồ tôi.” Alex nói, nhìn chăm chăm vào tấm hình treo trên bức tường đối diện rồi nhắm chặt mắt lại. “Chúa ơi, đã có rất nhiều máu.” Hắn mở mắt và bắt gặp ánh nhìn của tôi. “Nếu có một điều gì đó mà tôi đã học được, thì đó là không ai sống mãi mãi trên đời. Cậu phải sống cho hiện tại, từng ngày một... ngay ở đây, ngay lúc này.”

“Vậy ngay lúc này, cậu muốn gì?” Ngay lúc này, tôi rất muốn được chữa lành vết thương của hắn, và quên đi vết thương của chính mình.

Alex chạm lên má tôi bằng đầu ngón tay.

Hơi thở của tôi nén lại. “Cậu muốn hôn tôi không, Alex?” tôi thì thầm.

“*Thiên Chúa của tôi*, tôi muốn hôn cậu... muốn nếm đôi môi cậu.” Hắn nhẹ nhàng miết đầu ngón tay lên môi tôi. “Cậu muốn tôi hôn cậu chứ? Sẽ không ai biết chuyện, chỉ hai chúng ta thôi.”

Alex

Brittany đưa lưỡi liếm đôi môi hình trái tim hoàn hảo của mình, giờ thì nó sáng bóng và... ôi trời, thật mời mọc.

“Đừng có trêu chọc tôi như thế chứ,” tôi rên lên, môi chỉ cách môi con nhỏ có vài tấc.

Sách của Brittany rơi xuống thảm. Ánh mắt con nhỏ nhìn theo, nhưng những ngón tay tôi đã chạm nhẹ lên cằm con nhỏ, nhẹ nhàng lôi kéo, thúc giục con nhỏ nhìn mình.

Brittany nhìn tôi bằng đôi mắt dễ bị tổn thương. “Nếu nó có ý nghĩa gì đó thì sao?” Con nhỏ hỏi.

“Nếu vậy thì sao?”

“Hứa với tôi, nó sẽ chẳng có bất cứ ý nghĩa nào cả.”

Tôi ngả đầu ra ghé tựa. “Nó sẽ không có bất cứ ý nghĩa gì.” Chẳng phải tôi là vai nam trong vở kịch này, và tôi nên đặt ra quy tắc không ràng buộc sao?

“Và không dùng lưỡi,” con nhỏ thêm vào.

“*Tình yêu của tôi*, nếu tôi hôn cậu, tôi đảm bảo sẽ dùng tới lưỡi.”

Brittany do dự.

“Tôi hứa điều này sẽ chẳng có bất cứ ý nghĩa gì,” tôi cam đoan với con nhỏ lần nữa.

Tôi thực sự không ngờ Brittany sẽ làm điều đó. Tôi nghĩ con nhỏ đang trêu chọc mình, thử xem tôi có thể chịu được bao lâu trước khi bùng nổ. Nhưng khi con nhỏ khép hờ mắt và nghiêng người lại gần hơn, tôi nhận ra điều này sẽ xảy đến. Cô gái này, người trong mơ của tôi, người giống tôi hơn bất cứ ai tôi từng gặp, muốn hôn tôi.

Tôi giành lấy quyền kiểm soát ngay lúc Brit nghiêng đầu. Môi chúng tôi chạm nhau một giây ngắn ngủi trước khi tôi lùa ngón tay vào mái tóc ấy và tiếp tục nụ hôn thật dịu dàng, mềm mại. Tôi ôm má Brit, cảm nhận làn da mịn màng trong bàn tay thô ráp của mình. Cơ thể tôi thúc giục tôi tận dụng tình thế, nhưng lý trí (phần ẩn sâu bên trong đầu) lại bảo tôi kiềm chế.

Một tiếng thở dài hài lòng thoát ra từ miệng Brit, như thể con nhỏ bằng lòng ở trong vòng tay tôi mãi mãi.

Tôi lướt đầu lưỡi trên môi Brit, dụ con nhỏ mở miệng. Brit ngáp ngừng, rồi cũng thuận theo. Lưỡi chúng tôi gặp nhau, hòa quyện chậm rãi theo một điệu vũ gợi tình mê đắm cho đến khi tiếng mở cửa trước đột ngột vang lên khiến Brit giật mình rời ra.

Chết tiệt. Tôi muốn nổi điên. Trước tiên, vì đã đánh mất mình trong nụ hôn với Brit. Sau nữa, vì muốn khoảnh khắc này kéo dài mãi mãi. Cuối cùng, vì mẹ và lũ em lại về nhà đúng thời điểm khó xử nhất.

Tôi nhìn Brit cô ra vẻ bần rợn khi cúi xuống nhặt sách. Mẹ và các em tôi đang đứng ngay ngưỡng cửa, mắt tròn xoe.

“Chào mẹ,” tôi nói, bối rối hơn tôi tưởng.

Từ cái nhìn nghiêm khắc trên mặt mẹ, tôi biết bà không hài lòng khi bắt gặp chúng tôi âu yếm như thể sẵn sàng tiến xa hơn nữa.

“Luis và Carlos, về phòng bọn con đi,” bà ra lệnh rồi bước vào phòng, trấn tĩnh lại. “Con không định giới thiệu mẹ với bạn con sao, Alejandro?”

Brit đứng lên, sách vở trong tay. “Chào bác, cháu là Brittany.” Ngay cả khi mái tóc rục nắng đã rơi bung do tay tôi và chuyến đi bằng mô tô, Brit vẫn xinh đẹp kinh khủng. Brit chìa tay ra chào. “Alex và cháu đang cùng học môn Hóa.”

“Những gì tôi đã thấy chẳng phải học hành gì cả,” mẹ tôi làm lơ bàn tay ấy.

Brit rút tay lại.

“Mẹ, để bạn ấy yên,” tôi xẵng giọng.

“Nhà tôi không phải là nhà chứa.”

“Cho con xin đi, mẹ,” tôi nói, bực tức. “Bọn con chỉ mới hôn thôi mà.”

“Hôn sẽ dẫn đến cái chuyện tạo ra trẻ con đấy, Alejandro.”

“Ra khỏi đây thôi,” tôi nói, hoàn toàn xấu hổ. Tôi giật lấy cái áo trên ghế và khoác vào người.

“Cháu xin lỗi nếu có khiến bác không vui, bác Fuentes,” Brit nói, lúng túng thấy rõ.

Mẹ tôi lấy những món đồ mua từ cửa hàng tạp hóa về, phốt lờ lờ xin lỗi của Brit và bỏ vào bếp.

Khi đã ra ngoài, tôi nghe thấy Brit hít một hơi sâu. Âm thanh đó nghe như thể con nhỏ đang cố giữ thăng bằng khi đứng trên sợi chỉ mỏng manh.

“Đừng lo lắng. Chỉ là mẹ tôi không quen với việc tôi đưa con gái về nhà.”

Đôi mắt xanh biếc của Brit trở nên xa xăm và lạnh lẽo. “Điều đó không nên xảy ra,” Brit nói, buông thõng vai, dáng người cứng như hóa đá.

“Cái gì không nên xảy ra? Nụ hôn, hay việc cậu thích nó quá nhiều?”

“Tôi đã có bạn trai,” Brit nói trong lúc bòn chòn miết dây đeo chiếc túi thời thượng của mình.

“Cậu đang cố thuyết phục tôi hay chính mình vậy?” Tôi hỏi.

“Đừng có bắt bẻ. Tôi không muốn làm đám bạn không vui. Tôi không muốn gây hoang mang cho mẹ mình. Và Colin... ngay lúc này tôi rất bối rối.”

Tôi gơ tay ra và lên giọng, đây là điều tôi thường tránh làm vì như Paco nói, nó có nghĩa tôi thật sự quan tâm. Tôi không quan tâm. Tại sao tôi phải vậy chứ? Tâm trí tôi nói hãy ngậm miệng lại, nhưng cùng lúc đó từ ngữ lại vọt ra từ miệng tôi. “Tôi không hiểu. Thằng đó cư xử với cậu như thể cậu là một giải thưởng chết tiệt của nó vậy.”

“Cậu thậm chí không biết tôi và Colin là thế nào...”

“Khôn thật, vậy hãy nói cho tôi biết đi,” tôi nói, không thể che giấu sự cáu tiết trong giọng mình. Ban đầu tôi định kìm lại, nhưng rồi lại nói huých toẹt ra. “Bởi vì nụ hôn ban nãy... nó thực sự có ý nghĩa nào đó. Cậu lần tôi đều biết rõ. Tôi thách cậu dám nói ở cạnh Colin thích hơn thế đấy.”

Brit vội nhìn sang hướng khác. “Cậu sẽ không hiểu.”

“Thử đi.”

“Khi mọi người thấy Colin và tôi quen nhau, họ bình phẩm chúng tôi hoàn hảo như thế nào. Cậu biết đó, Cặp đôi Vàng. Cậu có hiểu không?”

Tôi nhìn chăm chăm vào Brit, không thể tin nổi. Thật quá sức nhảm nhí. “Tôi hiểu rồi. Tôi không thể tin mình đang nghe chuyện này. Phải chăng sự hoàn hảo có ý nghĩa với cậu đến thế?”

Một khoảng lặng, im lặng đến phát cáu. Một nét buồn thoáng qua đôi mắt xanh biếc ấy, nhưng rồi nó biến mất. Ngay lập tức, vẻ mặt Brit lại bình lặng và trở nên nghiêm nghị.

“Tôi chẳng làm được việc gì ra hồn trong những ngày gần đây, nhưng đúng thế. Điều đó quan trọng,” cuối cùng Brit thừa nhận. “Chị tôi không phải một người hoàn hảo, nên tôi phải hoàn hảo.”

Đó là điều đáng thương hại nhất mà tôi từng nghe. Lắc đầu chán chường, tôi chỉ tay về chiếc Julio. “Lên đi, tôi sẽ đưa cậu quay lại trường để lấy xe.”

Lặng lẽ, Brit leo lên sau xe tôi, giữ mình cách xa. Tôi khó lòng cảm nhận được con nhỏ đang ngồi sau lưng mình. Tôi cố ý đi đường vòng để kéo dài chuyến đi.

Brit đối xử với chị mình bằng lòng kiên nhẫn và thương yêu hết mức. Chúa biết tôi sẽ chẳng thể nào đủ kiên nhẫn để đút từng thìa thức ăn và lau miệng cho lũ em. Người con gái tôi từng buộc tội chỉ quan tâm đến bản thân mình, không phải một người hời hợt.

Chúa ơi, tôi ngưỡng mộ Brit. Việc ở cạnh Brit mang lại điều gì đó cho cuộc đời thiếu thốn của tôi, một điều gì đó... đúng đấy.

Nhưng làm thế nào để thuyết phục con nhỏ về điều đó đây?

33

Brittany

Tôi sẽ cố quên nụ hôn với Alex, dấu rằng tôi đã thức trắng đêm tua đi tua lại nó trong đầu mình. Khi lái xe tới trường sau ngày của *nụ hôn chưa từng xảy ra*, tôi tự hỏi có nên lờ Alex đi không. Nhưng tôi không thể lựa chọn, vì dù sao chúng tôi cũng học chung môn Hóa.

Ôi, không. Lớp Hóa. Colin liệu có nghi ngờ điều gì không? Có lẽ ai đó đã thấy tôi với Alex đi cùng nhau ngày hôm qua và nói với anh. Đêm qua tôi lại tắt điện thoại.

Hừm. Giá mà cuộc sống của tôi không quá phức tạp. Tôi có một anh bạn trai. Thôi được rồi, bạn trai tôi gần đây lại rất hay thúc ép tôi, chỉ chú tâm đến tình dục. Tôi phát ốm về điều đó.

Nhưng Alex lại chẳng bao giờ có thể trở thành bạn trai tôi. Mẹ hắn thực sự ghét tôi. Bạn gái cũ của hắn muốn giết tôi - một dấu hiệu tồi tệ khác. Hắn thậm chí còn hút thuốc nữa, không hay chút nào. Tôi có thể lập ra một danh sách khổng lồ đầy các điểm tiêu cực.

Được rồi, cũng có vài điểm tích cực. Nhỏ xíu, so với hàng đồng thứ tệ hại.

Hắn thông minh.

Hắn có đôi mắt rất biểu cảm, nói lên nhiều hơn những gì hắn thể hiện.

Hắn trung thành với bạn bè, gia đình, thậm chí với cả chiếc mô tô của hắn.

Hắn chạm vào tôi như thể tôi rất mong manh.

Hắn hôn tôi như thể sẽ trân trọng nụ hôn ấy suốt quãng đời còn lại.

Mãi tới lúc ăn trưa tôi mới thấy hắn. Khi tôi xếp hàng chờ lấy thức ăn từ nhà ăn tự phục vụ, Alex đứng phía trước, cách tôi một người. Nola Linn đứng giữa chúng tôi, và con bé ấy di chuyển theo hàng khá chậm.

Cái quần jean của Alex sờn rách chỗ đầu gối. Tóc hắn xòa xuống, che khuất cặp mắt, và tôi rất muốn đưa tay vén nó lên. Nếu Nola không quá lè mè khi chọn món trái cây...

Alex bắt gặp tôi đang quan sát hắn. Tôi nhanh chóng chuyển sự chú ý vào món súp. Món minestrone^[1].

[1] Minestrone: món súp hỗn hợp gồm một số loại rau củ như hành tây, cần tây, đậu, cà rốt, cà chua... được nấu chung với pho mát, mì ống, thường được dùng kèm với bánh mì nướng bơ tỏi.

“Muốn lấy một chén nhỏ hay một tô vậy, cô nương?” Mary, cô phục vụ bữa trưa, hỏi tôi.

“Tô ạ,” tôi nói, vờ chú tâm vào tô súp.

Sau khi cô ấy đưa tô cho tôi, tôi vội vã vượt qua Nola tiến đến quầy thu ngân, ngay phía sau Alex.

Như thể biết tôi lén lút phía sau mình, hắn quay lại, mắt nhìn thẳng vào tôi. Trong giây lát, tôi cảm thấy như toàn bộ thế giới bên ngoài bỗng nhiên khép lại... chỉ còn hai chúng tôi. Ôi, tôi muốn được nhảy vào vòng tay hắn, cảm nhận hơi ấm từ chúng bao quanh mình. Người ta có bao giờ phát ngiên với một người không nhỉ?

Tôi hắng giọng. “Tối phiên cậu đấy,” tôi nói, ra hiệu về phía cô thu ngân.

Alex tiến lên với khay của mình, chỉ có một miếng pizza trên đó. “Em sẽ trả tiền cho phần của bạn ấy luôn,” hắn nói, chỉ vào tôi.

Cô thu ngân chỉ tay về phía tôi, “Cho phần của bạn này hả?”

“Dạ, nhưng... Alex, đừng trả hộ tôi.”

“Đừng lo. Tôi đủ sức trả cho một tô súp,” hắn nói vẻ thận trọng, rồi đưa ra ba đô-la.

Colin rời khỏi hàng, tiến lại đứng cạnh tôi. “Biến đi. Đi mà nhìn chăm chăm bạn gái mày ấy,” anh nôm nhùng với Alex.

Tôi cầu nguyện Alex sẽ không trả đũa bằng cách nói với Colin chuyện chúng tôi hôn nhau. Bọn bạn đứng xếp hàng đang theo dõi bọn tôi. Tôi có thể cảm thấy cái nhìn chòng chọc của chúng nó sau gáy mình. Alex lấy tiền thừa từ thu ngân rồi đi thẳng ra sân nơi hắn thường ngồi, chẳng buồn ngoái đầu nhìn lại.

Tôi cảm thấy mình thật ích kỷ vì muốn vẹn cả đôi đường. Tôi muốn giữ hình ảnh hoàn hảo mà tôi đã vất vả tạo ra cho đến thời điểm này - cái hình ảnh bao gồm cả Colin. Song tôi cũng muốn cả Alex nữa. Tôi không thể dừng lại những ý nghĩ về lúc hắn ôm tôi trong vòng tay và hôn tôi ngất ngây đến mức tôi gần như nghẹt thở.

Colin nói với cô thu ngân. “Em sẽ trả cho bạn ấy và mình.”

Cô thu ngân bối rối nhìn tôi. “Không phải là cậu kia đã trả cho em rồi sao?”

Colin chờ tôi đính chính lại với cô ấy. Khi tôi không nói gì, anh nhìn tôi căm phẫn rồi ùng ùng ra khỏi quán.

“Colin, chờ đã!” Tôi gọi, nhưng anh hoặc không nghe thấy hoặc là đang lơ tôi. Sau đó là tiết Hóa, nhưng đúng lúc chuông reo Colin mới bước vào lớp nên chúng tôi chẳng thể nói chuyện được.

Trong giờ Hóa, lại có một thí nghiệm khác. Alex lắc lắc ống nghiệm chứa bạc nitrat và dung dịch clorua kali. “Em thấy chúng trông như nước vậy, cô P,” Alex nói.

“Trông vậy mà không phải vậy đâu,” cô Peterson nói.

Mắt tôi dõi theo đôi tay của Alex. Đôi tay hiện giờ đang bận rộn đo lường cho đúng lượng nitrat bạc và clorua kali, cũng là đôi bàn tay từng lần

trên đôi môi tôi đầy thân thiết.

“Tình mộng đi, Brit.”

Tôi chớp mắt, bừng tỉnh. Alex chìa cái ống nghiệm chứa đầy chất lỏng trong suốt cho tôi.

Tôi nhớ ra mình nên giúp hấn trộn lẫn các chất với nhau. “Ừm, xin lỗi.” Tôi lấy ống nghiệm chứa chất thử và đổ nó vào ống hấn đang cầm.

“Chúng ta cần viết lại những hiện tượng xảy ra,” hấn nói, sử dụng que khuấy trộn các chất với nhau.

Một chất rắn màu trắng xuất hiện một cách kỳ diệu bên trong chất lỏng trong suốt.

“Ra rồi, cô P! Em nghĩ bọn em đã tìm ra câu trả lời cho vấn đề của chúng ta, về việc tầng ozone bị bào mòn.” Alex trêu chọc.

Cô Peterson khẽ lắc đầu.

“Những gì chúng ta đã thấy trong ống là cái gì vậy?” Alex hỏi tôi, đọc lại tờ giấy cô Peterson đã phát đầu giờ. “Chất lỏng giống như nước hiện giờ có lẽ là kali nitrat và chất rắn màu trắng là clorua bạc. Giả thiết của cậu là gì?”

Khi hấn đưa tôi cái ống, những ngón tay chúng tôi chạm nhau. Và chúng nấn ná không rời, để lại cảm giác râm ran không thể lờ đi.

Tôi ngược nhìn. Mắt chúng tôi gặp nhau, và trong giây phút đó, tôi nghĩ Alex đang cố gửi cho tôi một thông điệp riêng tư. Nhưng rồi nét mặt hấn chuyển sang tấm tôi, khó dò, và hấn quay đi.

“Cậu muốn tôi làm gì?” Tôi thì thầm.

“Cậu phải tự mình tìm hiểu thôi.”

“Alex...”

Nhưng hẳn sẽ không nói tôi phải làm gì. Hẳn tôi phải là một đứa tồi khi yêu cầu hẳn cho lời khuyên, khi mà hẳn luôn bị người đời thành kiến.

Khi ở gần Alex, tôi có cảm giác rất phấn khích, giống như trong một buổi sáng Giáng sinh vậy.

Mặc dù đã cô lờ đi, tôi vẫn nhìn qua Colin và biết rằng... mối quan hệ của chúng tôi không còn giống trước kia. Nó đã kết thúc. Và càng sớm chấm dứt với Colin, tôi sẽ càng đỡ băn khoăn tại sao mình vẫn còn dây dưa với anh.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Tôi gặp Colin sau giờ học, ở cổng sau của trường. Anh đang mặc đồng phục đá bóng. Thật không may, Shane đang đứng cạnh anh.

Shane giơ điện thoại của mình lên. “Hai cậu muốn diễn lại cảnh đêm trước hả? Tớ có thể lưu lại khoảnh khắc mãi mãi đó và gửi nó qua mail cho các cậu. Đó sẽ là một tấm hình chờ tuyệt vời cho máy tính, hay một đoạn phim hấp dẫn trên You Tube đấy.”

“Shane, biến đi cho khuất mắt trước khi tao nổi điên.” Colin nói, nhìn Shane chằm chằm cho đến khi cậu ta bỏ đi. “Brit, tôi qua em ở đâu?” Khi tôi không trả lời, Colin nói, “Em cũng không cần nói đâu, anh đã có manh mối rồi.”

Chuyện này thật chẳng dễ dàng gì. Bây giờ thì tôi biết tại sao mọi người thường chia tay nhau qua e-mail và tin nhắn. Làm điều này trực diện rất khó, bởi vì bạn phải đứng trước mặt người đó và chứng kiến phản ứng của họ, đối mặt với cơn thịnh nộ của họ. Vì tôi luôn né tránh tranh cãi và xoa dịu mối quan hệ với mọi người xung quanh, những chạm trán kiểu này hóa ra thật đau đớn.

“Anh và em đều biết chúng ta không hợp nhau,” tôi nói nhẹ nhàng hết mức có thể.

Colin nheo mắt nhìn tôi. “Em đang nói cái gì vậy?”

“Chúng ta cần dừng lại.”

“Tạm xa nhau hay là chia tay?”

“Chia tay,” tôi khẽ nói.

“Chuyện này là vì thằng Fuentes, phải không?”

“Từ lúc anh quay về sau kỳ nghỉ hè, giữa chúng ta chỉ còn những bông đùa hời hợt. Chúng ta không hề chia sẻ gì với nhau, và em mệt mỏi vì cảm giác tội lỗi khi không thể tự mình lột quần áo và dạng chân ra để chứng tỏ em yêu anh.”

“Em chẳng muốn chứng tỏ *bất cứ thứ gì* với anh.”

Tôi hạ giọng để những bạn học khác không nghe thấy. “Tại sao anh lại muốn em làm thế? Chỉ riêng việc anh cần em chứng tỏ em yêu anh đã là một dấu hiệu cho thấy chúng ta không hợp nhau rồi.”

“Đừng làm vậy.” Colin ngửa đầu ra sau và rên rỉ. “*Làm ơn* đừng làm vậy.”

Chúng tôi, một cầu thủ ngôi sao và một đội trưởng đội cô vũ, là hình mẫu trong mắt mọi người. Nhiều năm qua luôn vậy. Bây giờ, khi chia tay, chúng tôi sẽ bị mọi người soi mói cùng những lời đồn thổi vây quanh. Chỉ nghĩ đến điều đó thôi cũng đủ khiến tôi sồn gai ốc.

Nhưng tôi không thể giả vờ rằng mọi thứ vẫn tuyệt nữa. Quyết định này có lẽ sẽ ám ảnh tôi. Nếu bố mẹ có thể gửi chị tôi đến bất cứ nơi nào họ thấy tốt, và Darlene có thể lãng nhãng với mọi gã trai con bé gặp gỡ chỉ vì điều đó khiến con bé cảm thấy vui hơn, thì tại sao tôi không thể làm việc gì đó đúng đắn cho bản thân mình?

Tôi đặt tay lên vai Colin, cố gắng không nhìn vào cặp mắt ướt nước của anh ấy. Anh lắc người, hất tay tôi ra.

“Nói điều gì đó đi,” tôi khản cầu.

“Em muốn tôi nói gì, Brit? Rằng tôi vui mừng vì em đã chia tay với tôi sao? Xin lỗi, tôi không cảm thấy thế.”

Anh dùng lòng bàn tay chùi mắt. Mắt tôi cũng rơm rớm theo. Đây là cái kết của một điều chúng tôi đã nghĩ là thực, nhưng hóa ra lại chỉ là một vở diễn mà chúng tôi bị ném vào. Đó là điều khiến tôi buồn vô hạn.

“Anh đã có quan hệ với Mia,” Colin buột miệng nói ra. “Kỳ nghỉ hè vừa rồi. Em biết đó, là cô gái trong bức ảnh.”

“Anh nói thế để làm em bị tổn thương.”

“Anh nói ra vì nó là sự thật. Hỏi Shane đi.”

“Thế thì tại sao anh quay về đây và vờ như chúng ta vẫn còn là Cặp Đôi Vàng?”

“Vì đó là những gì mà mọi người trông đợi. Kể cả em. Đừng phủ nhận.”

Những lời anh khiến tôi đau nhói, nhưng chúng là sự thật. Tôi đã tạo ra hình ảnh cô gái “hoàn hảo” và sống theo những luật lệ được tạo ra bởi người khác, và bởi cả bản thân tôi.

Đã đến lúc bắt đầu sống thực. Điều đầu tiên tôi làm sau khi chia tay với Colin là đi gặp cô Small và nói rằng mình cần tạm rời khỏi đội cổ vũ. Tôi có cảm giác như trút được gánh nặng trên vai. Về nhà, tôi dành thời gian với Shelley và làm bài tập. Sau bữa tối, tôi gọi cho Isabel Avila.

“Sao tớ không thấy ngạc nhiên vì cậu gọi đến nhỉ?” cô bạn nói.

“Việc tập luyện thế nào?”

“Không ổn. Darlene không phải là một đội trưởng giỏi, cô Small biết điều này. Cậu không nên rút lui.”

“Tớ không rút lui. Tớ chỉ tạm nghỉ một thời gian. Nhưng tớ không gọi cho cậu để nói chuyện về đội cổ vũ. Nghe này, tớ muốn cậu biết tớ đã chia tay với Colin hôm nay.”

“Và cậu nói điều đó với tớ vì...”

Thật là một câu hỏi hay. “Tớ muốn nói chuyện với ai đó về nó. Tớ cũng biết mình có những người bạn để nói ra, nhưng tớ không muốn nói với ai đó có thể biến chúng thành chuyện ngồi lê đôi mách. Bọn bạn tớ thì lại nhiều chuyện.”

Sierra là bạn thân nhất của tôi, nhưng tôi đã nói dối nó về Alex. Còn bạn trai nó, Doug, thì lại là bạn thân của Colin.

“Sao cậu biết tớ sẽ không tiết lộ bí mật?” Isabel hỏi.

“Tớ không biết. Nhưng cậu đã không nói với tớ bất cứ điều gì về Alex khi tớ hỏi, vì thế tớ đoán cậu là người giỏi giữ bí mật.”

“Ồ, thì đúng. Rồi, nói đi.”

“Tớ không biết phải nói thế nào nữa.”

“Tớ không có cả ngày đầu đấy, cậu biết mà.”

“Tớ đã hôn Alex,” tôi tiết lộ bí mật.

“Alex á? *Bendita!*^[2] Trước hay sau khi chia tay Colin?”

[2] Ôi may mắn làm sao! (tiếng Tây Ban Nha).

Tôi nhăn nhó. “Tớ đâu có lên kế hoạch cho việc đó.”

Isabel cười rất to, đến nỗi tôi phải đưa điện thoại xa khỏi tai mình. “Cậu chắc là *cậu ấy* không lên kế hoạch cho nó chứ?” Cô bạn hỏi lần nữa.

“Nó cứ vậy xảy ra thôi. Bọn tớ ở trong nhà cậu ấy, và rồi mẹ cậu ấy bước vào, bắt gặp bọn tớ...”

“Cái gì? Mẹ cậu ấy bắt gặp các cậu? Trong nhà bác ấy á? *Bendita!*” Cô bạn xỏ cả tràng tiếng Tây Ban Nha, làm tôi chả hiểu chút nào.

“Tớ không biết tiếng Tây Ban Nha, Isabel. Giúp tớ đi.”

“Ồ, xin lỗi. Nếu Carmen mà phát hiện ra thì nó sẽ ném đá vào mặt cậu đấy.”

Tôi hắng giọng.

“Tớ sẽ không nói gì với nó đâu,” Isabel nói ngay. “Nhưng mẹ của Alex thì khá khó tính đấy. Lúc Alex còn hẹn hò với Carmen, cậu ấy luôn giữ Carmen tránh xa mẹ mình. Đừng hiểu nhầm tớ, bác ấy yêu các con mình. Nhưng cũng bảo vệ họ quá mức, đúng kiểu các bà mẹ Mexico. Thế bác ấy đã tống cổ cậu đi à?”

“Không, nhưng bác ấy gần như đã gọi mình là một con điếm.”

Tràng cười rũ rượi tiếp tục vọng lại từ đầu dây bên kia.

“Chẳng vui gì cả.”

“Tớ xin lỗi.” Lại cười nữa. “Ước gì tớ được biến thành con ruồi đậu trên tường vào thời khắc bác ấy bắt gặp các cậu nhỉ?”

“Cảm ơn lòng từ bi của cậu,” tôi nói cộc lốc. “Tớ gác máy đây.”

“Đừng! Tớ xin lỗi vì đã cười. Chỉ là càng nói chuyện với cậu, tớ lại càng thấy cậu khác xa cô gái mà tớ vẫn hình dung. Tớ đã hiểu tại sao Alex lại thích cậu rồi.”

“Cảm ơn. Có nhớ tớ đã nói sẽ không để cho bất cứ điều gì xảy ra giữa tớ và Alex không?”

“Có chứ. Theo trình tự thời gian thì đây là trước khi cậu hôn cậu ấy, phải không?” Isabel cười rồi nói, “Tớ chỉ đùa thôi, Brittany. Nếu cậu thích cậu ấy, cô bạn, cứ tiến tới. Nhưng hãy cẩn thận, bởi vì ngay cả khi tớ nghĩ Alex thích cậu nhiều hơn cậu ấy thể hiện, cậu cũng nên tự bảo vệ mình.”

“Nếu có điều gì đó xảy đến giữa tớ và Alex, tớ sẽ không ngăn nó lại đâu. Nhưng đừng lo, tớ luôn cẩn trọng mà.”

“Tớ cũng vậy. À, ngoại trừ cái đêm cậu ngủ lại nhà tớ. Tớ gần như ở cạnh Paco suốt. Tớ không thể kể với đám bạn *mình* chuyện ấy vì chúng nó sẽ cho tớ một trận ra trò.”

“Cậu có thích Paco không?”

“Tớ không biết. Tớ chưa bao giờ nghĩ về cậu ấy theo cách đó trước kia, nhưng ở bên cậu ấy khá là thích. Cảm giác hôn Alex thế nào?”

“Thú vị,” tôi đáp, nghĩ về việc nó chứa đầy nhục cảm đến thế nào. “Thực tế, Isabel, nó còn hơn cả thú vị ấy. Nó *kích thích* tới mức không thể tin được.”

Isabel bắt đầu cười lớn, và lần này tôi cũng cười theo.

Brit đã lao ngay ra khỏi trường hôm nay, đi theo thằng Mặt Lừa. Trước khi ra về, tôi thấy bọn họ ở cạnh nhau, trò chuyện thân thiết ở sân sau. Brit chọn thằng đó mà không chọn tôi. Tôi không nên ngạc nhiên đến thế. Khi Brit hỏi tôi trong tiết Hóa là nên làm gì, lẽ ra tôi nên bảo con nhỏ bỏ quách *thằng khốn* kia đi. Như thế bây giờ tôi sẽ vui vẻ hơn thay vì bực bội thế này. *Đồ cứng đầu chết tiệt!*

Thằng đó không xứng với Brit. Thôi được rồi, tôi cũng không xứng luôn.

Sau giờ học, tôi đến nhà kho để xem có tìm được chút thông tin nào về bố mình không. Chẳng có kết quả gì. Những gã từng biết bố tôi lúc ấy chẳng nhớ gì nhiều ngoại trừ việc ông luôn nói về mấy đứa con trai của ông. Mọi cuộc trò chuyện ngưng bật ngay khi băng Satin Hood ào vào nhà kho, mang theo súng ống. Bọn nó đến trả đũa, và sẽ không dừng lại cho đến khi xong chuyện. Tôi không biết nên mừng hay nên lo khi nhà kho nằm tách biệt phía sau ga xe lửa cũ. Không một ai biết chúng tôi ở đây, thậm chí cả cớm. Đặc biệt là bọn cớm.

Bọn Satin Hood muốn trả đũa ngay trên lãnh địa của chúng tôi. Văn hóa là thế. Mày xâm phạm địa bàn của tao, tao cũng sẽ không tôn trọng địa bàn của mày. Trận này không có ai bị thương, vì đây chỉ là hành động trả đũa chứ không phải vụ trả thù cho ai đó bị giết. Nhưng chắc chắn sẽ có miếng trả miếng. Bọn chúng rồi sẽ quay về, chờ chúng tôi đến. Và chúng tôi sẽ không khiến chúng thất vọng.

Phía bên này thành phố, vòng đời của bạn phụ thuộc vào vòng xoáy của bạo lực.

Sau khi cuộc chiến tan đi, tôi trở về nhà, rồi bỗng nhận ra mình đang chạy xe ngang nhà Brittany. Tôi không thể cưỡng được. Nhưng khi tôi vừa băng qua đường ray xe lửa để về nhà thì một xe cảnh sát yêu cầu tôi dừng lại, hai gã mặc đồng phục bước ra.

Thay vì thông báo cho tôi lý do bị dừng xe thì một trong hai gã cóm yêu cầu tôi xuống xe và hỏi bằng lái.

Tôi đưa bằng lái cho gã. “Tại sao tôi bị dừng xe?”

Gã cảnh sát kiểm tra bằng lái của tôi và nói, “Cậu có thể đặt câu hỏi sau khi trả lời vài câu hỏi của tôi. Cậu có tàng trữ thuốc không, Alejandro?”

“Không, thưa ông.”

“Còn vũ khí?” Gã kia hỏi.

Có chút do dự trước khi tôi nói ra sự thật. “Có.”

Một gã cóm lập tức rút súng ra khỏi bao, chĩa vào ngực tôi. Tên còn lại ra lệnh cho tôi giơ tay lên rồi nằm xuống đất trong khi gã gọi viện trợ. Chết tiệt. Tôi bị bắt, tiêu rồi.

“Vũ khí loại nào? Nói rõ.”

Tôi nhăn mặt trước khi trả lời, “Một khẩu Glock 9 ly.” Ông Chúa là tôi đã trả thẳng Wil khẩu Beretta, không thì tôi còn nặng gấp đôi.

Câu trả lời của tôi khiến gã cóm hơi căng thẳng và ngón tay bóp cò súng hơi run. “Nó ở đâu?”

“Bên chân trái.”

“Không được động đây. Tao sẽ tước vũ khí của mày. Nếu nằm yên, mày sẽ không bị thương.”

Sau khi gã lấy súng của tôi, gã thứ hai đeo găng tay cao su vào rồi lên giọng cửa quyền đúng kiểu mà cô P sẽ tự hào, “Mày có mang theo kim tiêm trên người không, Alejandro?”

“Không, thưa sếp,” tôi đáp.

Gã quỳ trên lưng tôi, còng tay tôi lại. “Đứng lên,” gã ra lệnh, kéo mạnh tôi dậy rồi đẩy tôi nằm lên mui xe. Thật nhục nhã khi bị gã soát người. Chết tiệt, dẫu biết trước sau gì mình cũng sẽ bị bắt, nhưng tôi chưa thực sự sẵn sàng cho việc này. Gã chìa khẩu súng ra trước mặt tôi. “Mày có thể coi đây là nguyên nhân mày bị dừng xe.”

“Alejandro Fuentes, anh có quyền giữ im lặng,” một gã đọc. “Bất cứ điều gì anh nói có thể được dùng để làm bằng chứng chống lại anh trước tòa...”

* * *

Buồng giam sặc mùi nước tiểu và thuốc lá. Hoặc là cái tụi xui xẻo bị nhốt chung với tôi mang mùi như nước tiểu và thuốc lá. Dù thế nào thì tôi cũng nóng lòng muốn ra khỏi đây.

Tôi sẽ gọi ai để bảo lãnh cho mình đây? Paco thì không có tiền. Anh Enrique thì đã đổ tất cả vốn liếng vào cửa hàng sửa xe. Mẹ sẽ giết tôi nếu bà biết tôi bị bắt. Tôi dựa lưng vào những song sắt buồng giam, vắt óc ra nghĩ, dù điều đó gần như bất khả thi trong cái chôn hôi thối này.

Lũ cóm gọi đây là buồng giam, nhưng đó chỉ là cách gọi hoa mỹ thay cho “cái cũi”. Tạ ơn Chúa đây là lần đầu tiên tôi vào đây. Và, khốn kiếp, cầu cho nó cũng là lần cuối. Tôi thề!

Tôi vốn luôn xác định hy sinh cuộc đời mình cho lũ em trai, nhưng ý nghĩ bị nhốt giam suốt đời ở đây lại khiến tôi khó chịu. Có lẽ vì trong thâm

tâm tôi không muốn cuộc sống này. Tôi muốn mẹ được tự hào khi tôi trở thành cái gì đó hơn là một thành viên băng đảng. Tôi muốn có một tương lai đáng tự hào. Và tôi rất muốn Brittany nghĩ rằng tôi là một người đàn ông tốt.

Tôi đập đầu vào song sắt, nhưng những ý nghĩ ấy chẳng chịu biến đi.

“Tao đã gặp mày ở trường Fairfield. Tao cũng học ở đó,” một thằng da trắng lùn xùn cỡ tuổi tôi nói. Thằng ngốc này đang mặc một chiếc sơ mi chơi gôn màu san hô với quần trắng, như thể nó vừa bước ra từ một giải đấu gôn với đám công dân thượng lưu. Trông nó như có cả dòng chữ “con nhà giàu đến từ khu bắc” xăm trên trán.

“Sao phải vào đây?” Công Tử Bột hỏi tinh bơ như kiểu hỏi chuyện thời tiết trong một ngày bình thường vậy.

“Mang vũ khí.”

“Súng hay dao?”

Tôi trừng mắt nhìn nó. “Liên quan quái gì?”

“Tao chỉ đang thử bắt chuyện thôi mà,” Công Tử Bột nói.

Có phải bọn da trắng đều thế này không - mở mồm chỉ để bắt chuyện, để nghe xem giọng mình ra sao? “Thế làm sao mày phải vào đây?” Tôi hỏi.

Công Tử Bột thở dài. “Ông già tao gọi cớm và báo tao lấy cặp xe ông ta.”

Tôi tròn tròn mắt. “Ông già tống mày vào cái chỗ quái quỷ này hả? Ông ta cố ý à?”

“Ông ta nghĩ làm thế sẽ dạy cho tao một bài học.”

“Tuyệt,” tôi nói. “Bài học là: ông già mày là một tên khốn.” Ông ta lẽ ra nên dạy cho thằng con cách ăn mặc sao cho đẹp hơn.

“Mẹ tao sẽ bảo lãnh tao ra.”

“Chắc chứ?”

Công Tử Bọt ưỡn thẳng người. “Bà ấy là một luật sư, và bố tao trước kia cũng từng làm thế này với tao vài lần rồi. Chắc là để chọc tức và gây sự chú ý của mẹ tao. Bọn họ đã ly dị rồi mà.”

Tôi lắc đầu. Ôi người da trắng.

“Thật đó,” Công Tử Bọt nói.

“Tao tin là thật.”

“Fuentes, bây giờ cậu có thể gọi điện thoại,” một gã cóm quát vọng qua song sắt.

Chết tiệt, mãi nghe thằng Công Tử Bọt lải nhải này giờ mà tôi vẫn chưa nghĩ ra sẽ gọi ai đến bảo lãnh cho mình.

Một ý nghĩ đập mạnh vào đầu tôi, như cái điểm F to đùng trong bài kiểm môn Hóa. Chỉ có một người có tiền và thế lực để đưa tôi ra khỏi đồng rắc rối này - Hector. Ông trùm của băng Blood.

Tôi chưa bao giờ nhờ vả điều gì ở Hector. Bạn sẽ chẳng bao giờ biết lúc nào ông ta đòi trả ơn. Và nếu tôi thiếu nợ Hector, vấn đề sẽ không chỉ có tiền.

Nhưng đôi khi cuộc đời chẳng cho bạn sự lựa chọn nào.

Ba tiếng sau, sau bài thuyết giảng của vị thẩm phán tới mức tai tôi muốn rỉ máu cùng với việc nộp tiền bảo lãnh, Hector đưa tôi ra khỏi tòa án. Ông ta là một người đàn ông quyền lực với mái tóc đen hơn cả tóc tôi được chải hất ngược ra sau, và chỉ cần nhìn thoáng qua cũng thấy ngay ông ta không phải kẻ tầm thường.

Tôi rất tôn trọng Hector, vì ông ta là người dẫn dắt tôi vào băng Latino Blood. Ông ta lớn lên trong cùng thị trấn với bố tôi, họ đã quen biết nhau từ khi còn là những đứa trẻ. Hector để mắt trông chừng tôi và gia đình sau khi bố tôi chết. Ông ta dạy tôi những cụm từ mới đại loại như “thế hệ thứ hai” và những từ ngữ hoa mỹ như “kế thừa.” Tôi sẽ không bao giờ quên nó.

Hector đấm một phát vào lưng tôi khi chúng tôi trên đường ra bãi giữ xe. “Chú mày gặp phải thẩm phán Garrett. Một lão khôn khó nhằn. May mắn là tiền bảo lãnh không quá cao.”

Tôi gật đầu, giờ chỉ muốn về nhà. Khi chúng tôi lấy xe rời khỏi, tôi nói, “Tôi sẽ trả lại tiền cho ông, Hector.”

“Đừng lo chuyện đó, chú em,” Hector nói. “Anh em giúp đỡ nhau thôi. Nói thật chứ ta cũng ngạc nhiên khi chú mày mới bị bắt lần đầu đó. Chú mày trong sạch hơn bất cứ thằng nào trong băng Blood.”

Tôi nhìn chăm chăm qua cửa xe Hector, những con đường tĩnh lặng và tăm tối như hồ Michigan.

“Chú mày là một thằng thông minh, đủ thông minh để leo lên cao trong băng Blood,” Hector nói.

Tôi sẽ chết vì ai đó trong băng Latino Blood, nhưng leo lên cao ấy à? Buôn ma túy và súng ống là một trong những vụ phi pháp các vị cấp cao làm. Tôi thích vị trí của mình bây giờ, cuời trên những ngọn sóng nguy hiểm nhưng không thực sự bị nhúng chìm.

Tôi nên cảm thấy vui vì Hector dự tính giao cho tôi nhiều trọng trách hơn trong băng. Brittany và tất cả những gì quanh con nhỏ chỉ là mơ mộng.

“Suy nghĩ chuyện đó đi,” Hector nói khi đỗ xe lại trước cửa nhà tôi.

“Được. Cảm ơn ông đã bảo lãnh tôi ra,” tôi nói

“Đây, cầm lấy,” Hector lôi ra một khẩu súng từ dưới ghế. “Bọn cóm đã tịch thu khẩu kia của chú mày rồi.”

Tôi chần chừ, nhớ lại lúc cảnh sát hỏi tôi có mang vũ khí nào trên người không. Chúa ơi, thật là nhục khi bị súng chĩa vào đầu và bị tước đi khẩu Glock. Nhưng từ chối súng Hector đưa sẽ bị xem là hành động thiếu tôn trọng. Tôi cầm khẩu súng, giắt vào lưng quần jean.

“Ta nghe nói chú mày hỏi thăm chuyện về *ông già*. Lời khuyên của ta là chuyện qua rồi thì cho qua đi, Alex.”

“Tôi không thể. Ông biết mà.”

“Ồ, vậy nếu biết thêm gì hơn, nói ta hay với nhé. Ta luôn ủng hộ chú mày.”

“Tôi biết. Cảm ơn ông.”

Trong nhà thật yên tĩnh. Tôi bước vào phòng ngủ, hai thằng em đều đang say giấc. Mở ngăn kéo trên cùng, tôi giấu khẩu súng dưới lớp ván gỗ, nơi sẽ không ai tình cờ tìm thấy. Đó là một mẹo mà Paco đã dạy tôi. Tôi nằm trên giường, lấy tay che mắt lại, hy vọng tối nay ngủ được chút đỉnh.

Ngày hôm qua lướt lại trước mắt tôi. Hình ảnh về Brit, với đôi môi áp lên môi tôi, hơi thở ngọt ngào hòa lẫn hơi thở tôi, là những thứ duy nhất nấn ná trong tâm trí.

Trong lúc tôi mơ màng, khuôn mặt thiên thần ấy là thứ duy nhất có thể làm tan biến đi cơn ác mộng trong quá khứ của tôi.

35

Brittany

Tin đồn Alex bị bắt lan truyền khắp Fairfield. Tôi nhất định phải tìm hiểu xem chuyện ấy có thật hay không. Tôi đến gặp Isabel vào giữa tiết đầu và tiết thứ hai. Đang nói chuyện với một nhóm bạn, Isabel rời nhóm và kéo tôi sang một góc.

Isabel bảo Alex bị bắt ngày hôm qua, nhưng bây giờ đã được tại ngoại. Cô bạn không biết Alex đang ở đâu, nhưng sẽ hỏi mấy đứa và hẹn gặp tôi vào sau tiết ba tại chỗ tủ đồ của tôi. Đến giờ hẹn, tôi vội vã đến tủ đồ, Isabel đang chờ tôi ở đó.

“Đừng nói với ai là tớ đưa cậu cái này nhé,” cô bạn nói rồi cho tôi một tờ giấy gấp đôi.

Giả vờ như đang nhìn vào tử đồ, tôi mở ra và thấy trên đó có ghi một địa chỉ.

Tôi chưa bao giờ trốn học. Đương nhiên cũng không có người con trai tôi từng hôn nào bị bắt.

Đây mới là con người thực của tôi. Trung thực với chính mình. Và bây giờ tôi sẽ bộc lộ hết với Alex, như hấn hằng mong muốn. Thật là khủng khiếp, tôi không thể tin rằng những gì mình làm là đúng. Nhưng tôi không thể làm lơ sức hút mãnh liệt của Alex đối với mình.

Tôi tra địa chỉ trên GPS. Nó dẫn tôi về hướng Nam, một nơi gọi là Enrique's Auto Body. Một gã đang đứng trước mặt tôi. Miệng gã há hốc khi nhìn thấy tôi.

“Tôi đang tìm Alex Fluentes.”

Gã không trả lời.

“Cậu ấy có ở đây không?” Tôi hỏi, cảm thấy lúng túng. Hay là gã không biết nói tiếng Anh?

“Cô kiếm Alejandro làm gì?” Cuối cùng gã cũng lên tiếng hỏi.

Tim tôi đập dữ dội đến mức hình như cái áo sơ mi trên người cũng phập phồng theo. “Tôi cần nói chuyện với cậu ấy.”

“Thằng nhóc sẽ ổn hơn nếu cô để nó yên,” gã nói.

“Được rồi, anh Enrique,” một giọng nói quen thuộc vang lên. Tôi quay sang thì thấy Alex đang dựa vào cánh cửa trước tiệm Auto Body, một mảnh khăn của tiệm giắt ở túi quần cùng chiếc cờ lê trong tay. Mái tóc lòa xòa xoa ra khỏi chiếc khăn rằn quấn trên tóc, trông nam tính hơn bất cứ chàng trai nào tôi từng gặp.

Tôi muốn ôm hắn. Tôi cần hắn nói với tôi rằng mọi thứ đều ổn, và hắn sẽ không vào tù lần nào nữa.

Ánh mắt Alex dán chặt vào đôi mắt tôi.

“Anh nghĩ mình sẽ đi cho hai đứa bay được tự nhiên,” hình như Enrique đã nói vậy – đang quá tập trung vào Alex nên tôi không nghe rõ lắm.

Hai chân tôi cứ dán chặt tại chỗ, vì vậy thật may là hắn bắt đầu đi về phía tôi.

“Umm,” tôi mở lời. “Tớ, ờ, nghe nói cậu bị bắt. Tớ đến xem cậu có ổn không.”

“Cậu trốn học chỉ để xem tôi có ổn không à?”

Tôi gật đầu bởi vì cái lưỡi không chịu hoạt động nữa.

Alex lùi lại. “Vậy thì, giờ cậu thấy tôi ổn rồi đó, về trường đi. Tôi cần phải, cậu thấy rồi đó, phải quay lại công việc. Chiếc xe của tôi bị tịch thu tối qua, giờ tôi phải kiếm tiền chuộc lại nó.”

“Đợi đã!” Tôi hét lên, rồi hít một hơi thật sâu. Được rồi. Tôi sắp phơi bày ruột gan mình. “Tớ không biết tại sao, hay từ lúc nào tớ đã bắt đầu thích cậu, Alex, nhưng mà đúng là như thế. Kể từ khi suýt đâm vào mô tô của cậu ngày đầu tiên đến trường, tớ cứ không ngừng nghĩ đến viễn cảnh

khi cậu và tớ quen nhau thì sẽ như thế nào. Và nụ hôn đó,... Chúa ơi, tớ thì tớ chưa bao giờ có cảm giác như thế trong đời. Nó thực sự *đã* có một ý nghĩa nào đó. Nó khiến cho hệ mặt trời trở nên chao đảo. Tớ biết thật là điên khùng, vì chúng ta quá khác nhau. Và nếu có điều gì đó xảy ra giữa chúng ta đi nữa, tớ cũng không muốn mọi người ở trường biết. Hẳn cậu sẽ chẳng đồng ý có một mối quan hệ bí mật với tớ, nhưng ít ra tớ cũng muốn biết điều đó có thể hay không. Tớ đã chia tay với Colin, và giờ đây tớ sẵn sàng cho cái gì đó riêng tư hơn. Riêng tư và chân thật. Tớ biết tớ đang làm nhảm như một con ngốc, nhưng nếu cậu không nói hoặc cho tớ một dấu hiệu nào đó về việc cậu đang nghĩ gì thì tớ sẽ...”

“Nói lại đi,” hấn nói.

“Nguyên đoạn này giờ luôn hả?” Tôi nhớ mình có nói gì đó về hệ mặt trời, nhưng đầu óc tôi cứ miên man, chẳng thể lặp lại cả đoạn ấy lần nữa.

Alex bước lại gần hơn. “Không, cái đoạn mà em nói em thích anh ấy.”

Mắt tôi nhìn vào mắt hấn. “Em nghĩ về anh mọi lúc, Alex ạ. Và em thực sự, thực sự muốn hôn anh lần nữa.”

Khóe miệng hấn cong lên.

Không thể đối mặt thêm nữa, tôi cúi gằm xuống đất. “Đừng trêu em.”

“Đừng rời mắt khỏi anh, *tình yêu*. Anh không bao giờ trêu chọc em.”

“Em chẳng muốn thích anh tí nào.” Tôi thừa nhận, lại ngược lên nhìn.

“Anh biết.”

“Có thể chuyện này sẽ chẳng đi tới đâu,” tôi nói tiếp.

“Cũng có thể là ngược lại.”

“Cuộc sống gia đình em không hoàn hảo.”

“Điều đó tạo nên chúng ta,” Alex nói.

“Em đã sẵn sàng để tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra giữa chúng ta, còn anh?”

“Nếu chúng ta không ở ngoài này,” anh nói. “Anh đã cho em thấy...”

Tôi ngắt ngang lời anh, tóm mớ tóc dày sau cổ và kéo cái đầu tuyệt mỹ của anh xuống thấp. Nếu chẳng bao giờ có được sự riêng tư tuyệt đối thì tôi cũng sẽ sống thật với bản thân mình. Với lại, những đũa mà tôi cần giữ bí mật đầu đang ở trường cả rồi.

Tay Alex vẫn đang buông thõng bên người, nhưng khi đôi môi tôi hé mở, anh rên lên, chiếc cờ lê rơi xuống đất, gây một tiếng vang lớn.

Đôi tay mạnh mẽ của anh bao bọc lấy tôi, làm tôi có cảm giác được che chở. Lưỡi anh mềm mại cuốn lấy tôi, dấy lên một cảm giác tan chảy thật lạ lùng từ đâu đó sâu thẳm trong tôi. Việc này còn hơn cả âu yếm... hơn nhiều âu yếm...

Tay anh không ngừng di chuyển, một tay mơn trớn lưng tôi, tay kia đùa nghịch tóc tôi.

Alex không phải người duy nhất khám phá. Đôi tay tôi rong ruổi khắp người anh, cảm nhận những cơ bắp căng cứng dưới lòng bàn tay, nhận thức rõ hơn về anh. Tôi chạm vào hàm anh, mơn man đám râu lởm chớm sau một ngày chưa cạo.

Tiếng đằng hăng của Enrique vang lên.

Alex nhìn tôi, ánh mắt đăm mê mãnh liệt. “Anh phải quay lại làm việc rồi,” anh nói, hơi thở đứt quãng.

“À, vâng, chắc chắn rồi.” Bối rối với màn âu yếm giữa thanh thiên bạch nhật, tôi lùi lại.

“Anh có thể gặp em tối nay chứ?” anh hỏi.

“Tối nay Sierra ghé nhà em ăn tối mất rồi.”

“Là cô nàng hờ tít lại nhìn vào túi mình đó hả?”

“Ừ, bạn ấy đó.” Tôi cần phải chuyển đề tài ngay lập tức, nếu không tôi sẽ không cưỡng lại được cám dỗ mời anh về nhà. Mẹ tôi hẳn sẽ ghê tởm phát điên lên với Alex cũng những hình xăm trên người anh.

“Chị họ anh, Elena, sẽ kết hôn Chủ nhật này. Đi với anh tới đám cưới nhé,” anh nói.

Tôi cúi nhìn xuống đất. “Em không thể để bạn bè biết chuyện chúng mình được. Và cả ba mẹ em nữa.”

“Anh sẽ không nói với họ.”

“Vậy còn những người ở đám cưới? Họ đều có thể thấy chúng ta ở bên nhau.”

“Không có ai ở trong trường tham dự cả. Ngoại trừ gia đình anh, nhưng anh sẽ có cách khiến họ giữ mồm.”

Tôi không thể. Nói dối và giấu giếm vòng vo chưa bao giờ là thế mạnh của tôi.

Tôi đẩy anh ra. “Em chẳng suy nghĩ được gì nếu anh cứ đứng gần thế này.”

“Tốt. Vậy giờ nói về kế hoạch dự tiệc cưới đi.”

Trời ơi, nhìn vào anh khiến tôi muốn đi quá. “Mấy giờ?”

“Buổi trưa. Em sẽ không quên được kỷ niệm đó đâu. Tin anh đi. Anh sẽ đón em lúc mười một giờ.”

“Em đã nói đồng ý đâu!”

“À, nhưng em sắp sửa nói đó thôi,” anh nói với cái giọng vừa hắc ám vừa êm dịu của mình.

“Hay là để em qua đây gặp anh lúc mười một giờ nhé,” tôi đề nghị, chỉ vào tiệm sửa xe. “Nếu mẹ em phát hiện ra chuyện của chúng ta, bà sẽ nổi trận lôi đình.”

Anh nâng cằm tôi lên đối mặt với mình. “Tại sao em không sợ việc ở cạnh anh?”

“Anh đùa à? Em sợ chết khiếp áy chứ.” Tôi chăm chú nhìn những hình xăm chạy dọc cánh tay anh.

“Anh không thể giả vờ có cuộc sống sạch bong không tì vết.” Anh nắm tay tôi giờ lên, áp hai lòng bàn tay của chúng tôi vào nhau. Có lẽ anh đang nghĩ tới sự khác biệt về màu da của chúng tôi, về những ngón tay thô ráp của anh khi đặt cạnh những ngón tay sáng bóng của tôi. “Ở vài khía cạnh, chúng ta hoàn toàn khác biệt nhau,” anh nói.

Tôi lồng những ngón tay mình vào tay anh. “Ừ, nhưng ở những khía cạnh khác, chúng ta lại rất giống nhau.”

Câu nói của tôi làm anh mỉm cười cho đến khi Enrique lại đằng hắng lần nữa.

“Em sẽ gặp anh ở đây lúc mười một giờ ngày Chủ nhật,” tôi nói.

Alex lùi lại, gật đầu và nháy mắt. “Lần này, đó là hẹn hò nhé.”

36

Alex

“Trời ơi, con nhỏ hôn chú mày như thể đó là nụ hôn cuối trong đời nó vậy. Nếu nó hôn mày như thế, anh tự hỏi con nhỏ sẽ thế nào khi...”

“Im đi, anh Enrique.”

“Con nhỏ sẽ hủy hoại mày, Alejo,” Enrique tiếp tục. “Mày coi lại mình đi, đêm qua mày vô ‘khám’, giờ thì cúp học chỉ để chuộc lại chiếc xe. Cứ cho là con nhỏ cũng ngon lành, nhưng có đáng không?”

“Em quay lại làm việc đây,” tôi nói, đầu óc quay mòng mòng với mấy lời của Enrique. Và khi làm việc bên dưới một chiếc Blazer suốt buổi chiều ngày hôm đó, tất cả những gì tôi muốn làm là ôm và hôn *trên môi* của tôi hết lần này tới lần khác.

Vâng, Brit hoàn toàn đáng giá.

[©STENT](#)

Lúc sáu giờ, khi tôi chuẩn bị về thì Enrique gọi, “Alex, Hector đến, cùng với Chuy.”

Tôi chùi tay vào quần. “Họ đâu?”

“Trong phòng anh.”

Một cảm giác khiếp sợ ập tới khi tôi tiến gần đến căn phòng. Khi tôi mở cửa, Hector đang đứng đó như thể ông ta mới là chủ nhân của nơi này. Thăng Chuy đứng trong góc, trông cũng không hoàn toàn vô lại.

“Enrique, đây là chuyện cá nhân.”

Tôi đã không chú ý thấy Enrique ngay sau mình, sẵn sàng đứng về phe tôi trong trường hợp tôi cần một ai đó. Tôi gật đầu với ông anh họ. Tôi luôn luôn trung thành với băng Blood nên chẳng có lý do gì để Hector nghi ngờ, nhưng sự hiện diện của Chuy làm cho cuộc gặp mặt này thành chuyện lớn. Nếu chỉ có Hector thì tôi đã không cảm thấy căng thẳng đến thế.

“Alex,” Hector nói ngay khi Enrique vừa khuất dạng. “Chẳng phải gặp nhau ở đây tốt hơn là ở tòa sao?”

Tôi cười gượng đáp lễ ông ta, rồi đóng cửa lại.

Hector tiến về chỗ chiếc sofa nhỏ rách rưới đặt ở cuối căn phòng. “Ngồi đi.” Ông ta đợi cho đến khi tôi ngồi xuống. “Ta có việc cần chú mày giúp, *ngươi anh em.*”

Cố gắng trì hoãn việc không thể né tránh chẳng ích lợi gì. “Ông cần giúp việc gì?”

“Một chuyến hàng cần được chuyển đi ngày 31 tháng Mười.”

Còn hơn tháng rưỡi nữa. Ngay đêm Halloween. “Tôi không buôn ma túy,” tôi cắt ngang. “Ông đã biết điều đó ngay từ đầu rồi.”

Tôi nhìn Chuy, thấy mình như một cầu thủ phạm luật trong trận đấu bóng chày khi lỡ chạy quá xa.

Hector đứng dậy trước mặt tôi, đặt tay lên vai tôi. “Mày cần phải vượt qua chuyện đã xảy ra với ông già. Nếu mày muốn cầm đầu băng Blood, mày phải buôn thuốc.”

“Vậy chừa tôi ra.”

Hector xiết chặt tay lại. Chuy bước tới. Một sự đe dọa trong im lặng.

“Ta cũng ước mọi thứ đơn giản vậy,” Hector nói. “Ta cần chú mày làm chuyện này cho ta. Và, thành thực mà nói, chú mày còn nợ ta.”

Chết tiệt, nếu không bị bắt, tôi sẽ chẳng đời nào nợ Hector.

“Ta biết chú mày sẽ không làm ta thất vọng. Nhân tiện, mẹ chú mày khỏe không? Cũng lâu rồi ta chưa gặp bà ấy.”

“Bà ấy khỏe,” tôi trả lời, tự hỏi mẹ tôi thì liên quan gì đến cuộc trò chuyện này.

“Bảo bà ấy ta gửi lời chào, được chứ?”

Câu đó có ý gì vậy?

Hector mở cửa, ra hiệu cho Chuy đi theo, bỏ lại tôi đang rối bời.

Tôi buông mình xuống ghế, nhìn chăm chăm vào cánh cửa đã đóng lại, tự hỏi mình có nên tham gia vụ buôn thuốc này không. Nếu tôi muốn bảo vệ gia đình mình an toàn, chỉ còn một lựa chọn mà thôi.

37

Brittany

“Tớ không tin là cậu lại chia tay với Colin.” Sierra đang ngồi sơn móng tay trên giường tôi sau bữa tối. “Mong là cậu không hối tiếc cả phần đời còn lại, Brit à. Hai cậu đã quen nhau lâu rồi. Tớ cứ tưởng cậu yêu anh ấy. Cậu làm trái tim anh ấy tan nát, cậu biết chứ? Anh ấy gọi điện cho Doug và khóc lóc đó.”

Tôi ngồi dậy. “Tớ muốn hạnh phúc. Colin không làm tớ hạnh phúc nữa. Anh ấy thừa nhận đã lừa dối tớ suốt mùa hè vừa rồi. Anh ấy còn ngủ với con bé ấy nữa, Sierra.”

“Cái gì? Tớ không thể tin nổi.”

“Hãy tin tớ. Colin và tớ đã kết thúc khi anh ấy đi nghỉ mát mùa hè rồi. Chỉ là tớ cần chút thời gian để nhận ra bọn tớ không còn giả vờ thêm được nữa.”

“Thế cậu có chuyển sang Alex không? Colin nghĩ giữa cậu và Alex không chỉ có mấy ông hóa chất.”

“Không,” tôi nói dối. Dẫu Sierra là bạn thân nhất của tôi, nó luôn tin rằng xã hội có sự phân chia giai cấp rõ rệt. Thế nên dù rất muốn nói sự thật cho nó biết, nhưng tôi không thể. Không phải bây giờ.

Sierra đóng nắp chai sơn và hậm hực. “Brit, tớ là bạn thân nhất của cậu dù cậu có muốn tin hay không. Cậu đang nói dối tớ. Thừa nhận đi.”

“Thế cậu muốn tớ nói cái gì?” Tôi hỏi.

“Thử nói sự thật một lần đi. Trời ơi, Brit. Tớ hiểu cậu không muốn nói với Darlene chuyện quỷ quái này vì nó sẽ nổi xung lên và mất bình tĩnh. Tớ cũng hiểu cậu không muốn nhóm M biết hết mọi thứ. Nhưng đây là tớ. Bạn thân nhất của cậu. Là người biết chuyện về chị Shelly và đã từng thấy mẹ cậu nổi đóa lên với cậu như thế nào mà.”

Nói rồi nó tóm lấy túi xách, khoác lên vai.

Tôi không muốn nó giận, nhưng tôi muốn nó hiểu suy nghĩ của tôi. “Vậy nếu cậu muốn nói cho Doug biết thì sao? Tớ không muốn đẩy cậu vào tình huống phải nói dối cậu ấy.”

Sierra ném cho tôi một nụ cười nhạo báng, giống như tôi vẫn hay làm. “Tùy cậu, Brit. Cảm ơn vì đã làm tớ cảm thấy bạn thân nhất của tớ không hề tin tưởng tớ.” Trước khi rời khỏi phòng, nó quay lại và nói, “Cậu có biết người ta thường nghe có chọn lọc không? Còn cậu là người tiết lộ có chọn

lọc. Tớ đã thấy cậu nói chuyện gì đó quan trọng với Isabel Avila trong hành lang ngày hôm nay.” Nó đưa hai tay lên trời. “Được rồi, tớ thừa nhận tớ ghen tị khi thấy bạn thân nhất của mình rõ ràng đang chia sẻ với một đứa khác mà không phải mình. Khi nào cậu nhận ra tớ cũng rất muốn cậu được hạnh phúc, hãy gọi cho tớ.”

Sierra nói đúng. Nhưng chuyện với Alex vẫn còn quá mới và tôi vẫn cảm thấy bất an. Isabel là người duy nhất biết cả hai chúng tôi, nên tôi mới đi tìm bạn ấy. “Sierra, cậu là bạn tốt nhất của tớ. Cậu biết mà.”, tôi nói, hy vọng con bé hiểu được đó là sự thật.

“Vậy thì hãy làm theo lời cậu nói đi,” Sierra nói rồi bỏ đi.

Tôi quệt dòng mồ hôi đang chậm chậm chảy xuống từ chân mày trong lúc lái xe đến gặp Alex để cùng dự đám cưới.

Tôi chọn một chiếc váy dây mùa hè màu kem vừa vặn. Bố mẹ sẽ ở nhà lúc tôi quay về, nên tôi mang theo một bộ đồ khác trong túi để thay. Mẹ tôi sẽ lại thấy một Brittany như những gì bà muốn – đứa con gái hoàn hảo. Ai thèm quan tâm đó có phải chỉ là mã bề ngoài hay không, chỉ cần bà vui là được rồi. Sierra nói đúng, tôi là đứa chia sẻ có chọn lọc.

Chiếc xe vòng qua góc đường, rẽ vào lối và tiệm sửa xe. Khi nhìn thấy Alex đang dựa vào chiếc mô tô chờ đợi trong bãi đỗ, tim tôi lạc mất một nhịp.

Ôi, trời ạ. Tôi tiêu rồi.

Chiếc khăn rằn quấn đầu mọi khi đã biến mất. Mái tóc dày xõa xuống trán, thách thức được vuốt ra sau. Quần đen và một chiếc sơ mi lụa đen thay

cho quần jean áo thun như thường lệ. Trông anh giống một ác ma Mexico trẻ trung. Tôi không thể không mỉm cười trong lúc đỗ xe cạnh anh.

“*Tình yêu*, trông em như thể đang giữ một bí mật vậy.”

Đúng rồi. Tôi nghĩ thầm khi bước ra khỏi xe. *Là anh đó.*

“Trời ơi. Em... đẹp quá.”

Tôi quay một vòng. “Cái váy này ỏn chứ?”

“Lại đây nào,” anh nói, kéo tôi áp vào mình. “Anh chẳng muốn đi tới đám cưới nữa. Giờ anh chỉ muốn em dành riêng cho mình anh thôi.”

“Không thể nào,” tôi nói, chậm chậm lướt một ngón tay dọc xương quai hàm anh.

“Em đang trêu anh đấy à!”

Tôi yêu vẻ nghịch ngợm này của Alex. Nó khiến tôi quên hết những chuyện rắc rối kia.

“Em đến đây để dự một đám cưới Latin, và em hy vọng được thấy nó,” tôi nói.

“Vậy mà anh tưởng em tới để gặp anh cơ đấy.”

“Anh tự sướng cao độ quá, Fuentes.”

“Còn hơn thế cơ.” Anh để tôi dựa lưng vào xe hơi, hơi thở ấm áp quần quýt bên cổ tôi tựa như ánh mặt trời ban trưa. Tôi nhắm mắt lại và chờ đợi

môi anh, nhưng thay vào đó anh nói, “Đưa anh chìa khóa nào.” Anh vòng tay qua và lấy chìa khóa từ tay tôi.

“Anh không định ném chúng vào bụi cây đây chứ?”

“Đừng có mà dụ dỗ anh.”

Alex mở cửa xe và trượt vào ghế tài xế.

“Anh không định mời em vào trong à?” Tôi hỏi, bối rối.

“Không. Anh lái xe em vào tiệm để khỏi bị trộm mất thôi. Đây là buổi hẹn hò chính thức mà, anh sẽ lái xe.”

Tôi chỉ vào chiếc mô tô của anh. “Anh đừng nghĩ là em sẽ lên chiếc xe đó nhé.”

Chân mày trái của anh nhếch lên. “Sao không? Julio không đủ tốt cho em à?”

“Julio? Anh đặt tên cho chiếc xe là Julio à?”

“Đặt theo tên ông chú đã giúp bố mẹ anh chuyển từ Mexico đến đây đây.”

“Em thích Julio. Nhưng em chỉ không muốn ngồi nó khi mặc váy ngắn như thế này. Trừ khi anh muốn mọi người đi sau chúng ta được chiêm ngưỡng quần lót của em.”

Alex gãi cằm, suy nghĩ một lát. “Như vậy thì sẽ gây đau mắt cho mọi người mắt.”

Tôi khoanh tay trước ngực.

“Anh đùa thôi. Chúng ta sẽ đi xe anh họ anh.” Chúng tôi chui vào chiếc Camry màu đen đã đậu sẵn bên kia đường.

Là được vài phút, anh lấy ra một điều thuốc trong chiếc hộp nằm trên bảng điều khiển. Tiếng bật lửa làm tôi cựa mình khó chịu.

“Sao vậy?” Anh hỏi, điều thuốc lập lòe đong đưa bên môi anh.

Anh có thể hút thuốc nếu anh muốn. Đây là một cuộc hẹn hò chính thức thật, nhưng tôi nào có phải bạn gái chính thức hay cái gì của anh đâu. Tôi lắc đầu, “Không có gì.”

Tôi nghe anh nhả khói. Khói thuốc thiêu cháy mũi tôi còn hơn cả mùi nước hoa của mẹ tôi. Hạ hết kính xe phía bên mình xuống, tôi cố gắng nén một tiếng ho.

Khi dừng lại tại một chốt đèn đỏ, Alex nhìn sang tôi. “Nếu em có vấn đề với chuyện anh hút thuốc thì cứ bảo.”

“Vâng. Em không thoải mái lắm khi anh hút thuốc.”

“Vậy sao em không nói?” Anh nói, dụi điều thuốc vào gạt tàn trên xe.

“Em không thể tin được là anh thích hút thuốc.” Tôi nói khi anh tiếp tục lái.

“Nó giúp anh thư giãn.”

“Em khiến anh căng thẳng à?”

Ánh mắt anh di chuyển từ mắt tôi xuống ngực, rồi đến chỗ giao nhau giữa cái váy và đùi tôi. “Trong cái váy này thì đúng thế thật.”

38

Alex

Nếu tôi cứ tiếp tục nhìn vào chân Brittany thì thế nào cũng xảy ra tai nạn. “Chị em thế nào rồi?” Tôi đòi đề tài.

“Chị ấy đang đợi đề cho anh bại trận trong môn cờ lần nữa đây.”

“Thật à? Vậy, bảo chị ấy lần trước là anh nương tay đây. Lúc đó anh đang cố gây ấn tượng với em mà.”

“Bằng cách thua hả?”

Tôi nhún vai. “Nó hiệu quả mà, không phải sao?”

Tôi thấy Brittany cứ cựa quậy không yên với bộ váy như thể đang cố gắng sửa sang nó để gây ấn tượng với tôi. Muốn cô ấy thoải mái hơn một chút, tôi vuốt ve cánh tay cô ấy trước khi nắm giữ bàn tay vào trong tay mình.

“Nói với chị Shelly là anh sẽ quay lại đấu trận nữa nhé,” tôi nói.

Cô ấy quay qua tôi, đôi mắt xanh lấp lánh. “Thật chứ?”

“Chắc chắn.”

Trong khi lái, tôi thử tán gẫu đôi ba câu. Không tác dụng gì. Tôi không phải loại con trai ưa tán gẫu. Cũng tốt, vì Brittany dường như thoải mái với việc không nói chuyện.

Chẳng bao lâu, tôi đỗ xe trước một ngôi nhà nhỏ hai tầng bằng gạch.

“Chẳng phải đám cưới được tổ chức ở nhà thờ sao?”

“Với Elena thì không. Chị ấy muốn làm đám cưới ở nhà bố mẹ mình.”

Tôi quàng tay qua tấm lưng nhỏ nhắn của Brittany trong lúc hai đứa bước lên nhà. Khi chúng tôi vào trong, tiếng kèn nhạc Mariachi^[1] rộn ràng từ sân sau, người chen chúc từng tấc một. Tôi quan sát phản ứng của Brittany, tò mò liệu cô ấy sẽ cảm thấy thế nào nếu bằng một cách thần kỳ nào đấy cô ấy tự dưng bị chuyển đến Mexico. Gia đình tôi không sống trong một biệt thự có hồ bơi như nhà cô ấy.

[1] Mariachi: là một hình thức âm nhạc dân gian của Mexico, thường được chơi trong các đám cưới, các buổi lễ kỷ niệm.

Enrique cũng một đám chị em họ hò hét chào đón chúng tôi. Họ đều nói tiếng Tây Ban Nha, đó là điều bình thường, ngoại trừ người hẹn hò với tôi lại chỉ nói được tiếng Anh. Tôi đã quen bị mấy bà dì hôn đến chết ngạt và mấy ông chú lúc nào cũng tặng tôi những cái vỗ vai hào sảng. Nhưng tôi không chắc cô nàng của mình cũng thế. Tôi kéo khuỷu tay của Brittany lại gần như một dấu hiệu rằng tôi không quên cô ấy. Tôi cố gắng giới thiệu cô ấy với gia đình mình, nhưng sau đó đành từ bỏ ý định khi nhận ra rằng cô ấy không thể nào nhớ hết tên tất cả bọn họ.

“*Này!*” Một giọng nói vọng tới từ sau lưng chúng tôi.

Tôi quay qua Paco. “Gì thế?” tôi nói, vỗ lưng thẳng bạn. “Brittany, chắc là em đã gặp thẳng bạn thân nhất của anh ở trường. Đừng lo, nó sẽ không nói với ai là đã gặp em ở đây đâu.”

“Cặp môi tớ đã được khóa lại rồi,” cậu ta nói, rồi làm hành động như một tên ngốc giả vờ khóa miệng mình và quăng chìa khóa đi.

“Chào cậu, Paco,” Brittany cười lớn.

Jorge lượn tới chỗ chúng tôi, mặc một bộ tuxedo màu trắng, cài bông hồng đỏ trên ve áo.

Tôi vỗ vai ông-anh-họ-tương-lai. “Ông anh, hôm nay trông nhẵn nhụi bánh bao đấy.”

“Cậu em trông cũng không tệ. Có định giới thiệu bạn với anh không hả?”

“Brittany, đây là Jorge. Anh ấy là gã xui xẻo... à, gã may mắn cưới được chị họ Elena của anh.”

Jorge ôm Brittany. “Bất cứ người bạn nào của Alex cũng là bạn của chúng tôi.”

“Cô dâu đâu rồi?” Paco hỏi.

“Cô ấy đang ở trong phòng bố mẹ trên lầu, khóc như mưa.”

“Hạnh phúc quá à?” tôi đoán.

“Không phải, cậu em. Lúc nãy anh lén vào phòng để hôn trộm cô ấy một cái, giờ thì cô ấy đang nghĩ đến việc hoãn hôn lễ vì cho rằng gặp chú rể trước khi làm lễ là điềm xấu.” Jorge nói thêm, nhún vai.

“Chúc anh may mắn,” tôi nói. “Chị Elena mê tín lắm. Chị ấy sẽ khiến anh phải làm những chuyện điên khùng để xua mấy cái xui xẻo đi.”

Trong khi Paco và Jorge còn đang phải suy tính xem Elena sẽ làm gì để trừ khử vận xui, tôi nắm tay Brittany dẫn ra ngoài. Ban nhạc đang chơi những giai điệu sôi động. Mặc dù những người Mexico tha hương chúng tôi vẫn giữ gìn truyền thống cùng nét văn hóa của mình. Chúng tôi ăn đồ ăn cay, chúng tôi là gia đình lớn và gần gũi, và chúng tôi thích những điệu nhạc có thể lắc lư quay cuồng theo.

“Paco là anh em họ của anh hả?” Brit hỏi.

“Không, chỉ là nó muốn nghĩ như vậy thôi. Carlos, đây là Brittany.” Tôi nói khi hai đứa tới chỗ thẳng em tôi.

“Ừm, biết rồi,” Carlos nói. “Em nhớ còn thấy hai người trao đổi nước miếng với nhau nữa kia.”

Brit choáng váng, im lặng.

“Coi chừng cái miệng mày đấy,” tôi đập vào đầu Carlos. Brit đặt tay lên ngực tôi. “Không sao đâu. Alex. Anh không cần phải bảo vệ em khỏi tất cả mọi người.”

Carlos vênh váo. “Đúng đó, anh trai. Anh không cần phải bảo vệ chị ấy đâu. Ừm, có lẽ ngoại trừ mẹ ra.”

Đủ rồi. Tôi nhanh chóng trao đổi mấy lời nóng nảy với Carlos bằng tiếng Tây Ban Nha để Brit không hiểu được. “*Đi đi, đừng gây rối, thằng quý.*” Nó muốn bạn gái tôi phải trải qua khoảng thời gian kinh khủng ở đây sao? Carlos hừ một tiếng rồi bỏ đi về phía quầy đồ ăn.

“Em út của anh đây?” Brit hỏi.

Chúng tôi đang ngồi ở một chiếc bàn nhỏ đặt giữa sân. Tôi vòng tay qua lưng ghế cô ấy.

“Luis ở ngay kia.” Tôi chỉ về góc sân nơi thằng út nhà tôi đang là trung tâm với trò bắt chước các động vật trong nông trại. Tôi vẫn chưa nói với nó rằng chút tài vật ấy chẳng ích gì mấy khi muốn gây chú ý với các cô em ở trường trung học.

Brit chăm chú nhìn bốn đứa cháu con anh họ tôi, đều chưa tới bảy tuổi, đang chạy vòng quanh. Bé Marissa hai tuổi tự thấy chiếc váy của nó quá bất tiện, bèn cởi phất ra và quăng ở một góc sân.

“Chắc với em bọn chúng trông như một đám mè nheo hỗn loạn nhỉ?”

Cô ấy cười. “Không, lũ trẻ chỉ đang vui đùa trong tiệc cưới thôi mà. Kia là ai thế?” Cô ấy hỏi khi một anh chàng mặc quân phục đi ngang qua chúng tôi. “Một anh họ khác à?”

“Ừ, Paul vừa từ Trung Đông trở về. Tin nổi không, lúc trước anh ấy là thành viên trong băng Python Trio, một băng đảng ở Chicago đấy. Trước khi gia nhập hải quân, anh ấy còn bị nghiện nặng cơ.”

Cô ấy liếc nhìn tôi.

“Anh nói với em rồi. Anh không dính dáng gì đến ma túy cả. Ít nhất cũng sẽ không bao giờ nữa.” Tôi nói chắc chắn, muốn cô ấy tin tôi. “Và cũng không buôn bán chúng.”

“Hứa chắc chứ?”

“Chắc,” tôi nói, nhớ lại lúc bên hồ khi tôi bị bắt gặp cũng với Carmen. Đó là lần cuối cùng. “Không cần biết em nghe được những gì, nhưng anh đã tránh xa cocaine, bởi thứ đó không thể đùa được. Tin hay không tùy em, chứ anh thì muốn giữ lại tất cả những tế bào não của mình như lúc mới sinh.”

“VẬY CÒN PACO?” Brittany hỏi. “CẬU TA CÓ DÙNG THUỐC KHÔNG?”

“Đôi khi.”

Cô ấy nhìn Paco đang cười nói với gia đình tôi, cố gắng trở thành một thành viên trong đó. Mẹ nó đã bỏ đi vài năm trước, để lại nó sống khốn khổ trong căn nhà với ông bố. Tôi cũng chẳng trách Paco nếu nó muốn được giải thoát.

Chị họ Elena của tôi cuối cùng cũng xuất hiện trong bộ váy cưới ren trắng của mình, và lễ cưới bắt đầu.

Khi lời tuyên thệ vang lên, tôi đứng sau Brittany, kéo cô ấy vào vòng tay và ôm chặt. Tôi tự hỏi cô ấy sẽ mặc gì vào ngày cưới của mình. Cô ấy hẳn sẽ có một tay chụp hình cộng thêm một tay quay phim chuyên nghiệp để ghi lại khoảnh khắc vĩnh hằng đó.

“Bây giờ ta tuyên bố hai người là vợ chồng,” vị linh mục nói,

Cô dâu và chú rể hôn nhau trước ánh mắt cùng tràng pháo tay rộn rã của mọi người.

Brittany xiết chặt tay tôi.

39

Brittany

Tôi có thể thấy Jorge và Elena yêu nhau điên cuồng. Không biết tôi có yêu chồng tương lai của mình như vậy không nhỉ?

Tôi nghĩ về Shelly. Chị ấy sẽ không bao giờ có được một người chồng và những đứa con. Con tôi hẳn cũng sẽ yêu chị nhiều như tôi, và chị sẽ chẳng thiếu tình yêu thương trong suốt quãng đời còn lại. Nhưng liệu trong lòng chị có bao giờ khao khát một người chồng và một gia đình cho riêng mình – những thứ mà chị sẽ không bao giờ có?

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ dính dáng tới các thành viên băng đảng. Đó không phải là tôi. Nhưng chàng trai này, tâm điểm của những thứ mà tôi chống lại, lại gắn kết với tôi theo cách không ai có thể làm được. Tôi biết

mình phải làm cho anh ấy thay đổi, để một ngày nào đó, mọi người có thể nói chúng tôi là một cặp đôi hoàn hảo.

Khi âm nhạc vang lên tràn ngập không gian, tôi vòng cánh tay quanh eo Alex, dựa đầu vào ngực anh. Anh gạt mấy lọn tóc lòa xòa vương trên cổ tôi, ôm lấy tôi khi hai đứa đi chuyển theo điệu nhạc.

Một anh chàng tiến đến gần cô dâu và đưa ra tờ bạc năm đô-la.

“Đó là nghi thức truyền thống,” Alex giải thích. “Anh ta trả tiền để được nhảy với cô dâu. Người ta gọi đó là điệu nhảy thịnh vượng^[1].”

[1] Điệu nhảy thịnh vượng là điệu vũ thường được sử dụng trong đám cưới, tượng trưng cho niềm vui, sự gắn kết, tình yêu và sự hưng thịnh được gửi tới cho cuộc sống mà đôi vợ chồng sẽ chia sẻ cùng nhau.

Tôi quan sát đầy hứng thú khi chàng trai dính tờ bạc vào đuôi váy cô dâu bằng một cái kim băng.

Mẹ tôi sẽ khiếp đảm cho mà xem.

Ai đó hét lên điều gì đó với anh ta. Mọi người cười ồ lên.

“Chuyện gì vui vậy?”

“Họ nói anh ta dính tờ bạc gần hông chị ấy quá.”

Tôi nhìn theo cặp đôi trên sàn nhảy và cố gắng bắt chước các bước khi hòa mình vào điệu nhạc. Khi cô dâu dừng lại, tôi hỏi Alex có muốn nhảy với cô dâu như vậy hay không.

Anh trả lời có, tôi bèn đẩy anh về trước. “VẬY ĐI NHẢY VỚI CHỊ ELENA ĐI. EM SẼ TỚI TRÒ CHUYỆN VỚI MẸ ANH.”

“Em có chắc chắn muốn làm điều đó không?”

“Chắc. Em đã thấy bác ngay từ lúc chúng ta bước vào, và em không muốn giả vờ như không thấy. Đừng lo cho em. Em cần phải làm việc này.”

Alex lấy tờ bạc mười đô ra khỏi ví. Tôi không muốn để ý, nhưng giờ thì cái ví đã rỗng không. Anh sắp đưa cho cô dâu tất cả số tiền mình có. Anh có đủ tiền không đây? Tôi biết anh đi làm cho tiệm sửa xe, nhưng tiền anh kiếm được chắc cũng dành cả cho gia đình.

Tôi lùi dần lại phía sau cho tới khi tay chúng tôi rời ra. “Em sẽ quay lại, nhanh thôi.”

[©STEN.T](#)

Tôi bước lại dãy bàn nơi những người phụ nữ đang dọn các đĩa thức ăn để gặp mẹ Alex. Bác đang mặc một bộ đầm cổ đỏ màu đỏ và trông trẻ hơn cả mẹ tôi. Mọi người đều nói mẹ tôi xinh đẹp, nhưng bác Fuentes lại có một vẻ đẹp vượt thời gian, như một ngôi sao điện ảnh vậy. Cặp mắt nâu của bác to tròn, hàng mi dài cong vút như chạm tới lông mày, làn da màu đồng nhạt không chút tì vết.

Tôi chạm nhẹ vào vai bác khi bác đang bày khăn ăn lên bàn. “Chào bác Fuentes.” Tôi nói.

“Brittany, đúng không?” bác hỏi.

Tôi gật đầu. *Tự giới thiệu lại đi, Brittany. Đừng có đứng đực mặt ra thế.* “Umm, ngay từ lúc bước vào đây cháu đã muốn chuyện trò với bác. Bây

giờ có vẻ là một dịp tốt, nhưng hiện tại cháu nói năng dài dòng quá và vẫn chưa đi vào trọng tâm. Cháu hay bị thế khi căng thẳng ạ.”

Người phụ nữ nhìn tôi như thể đầu óc tôi có vấn đề hay bị chập mạch vậy. “Tiếp đi,” bác giục.

“Vâng, à, cháu biết có chút khúc mắc giữa hai bác cháu mình. Cháu xin lỗi nếu lần trước cháu gặp bác trong hoàn cảnh mà bác cảm thấy không được tôn trọng theo một cách nào đó. Cháu chỉ muốn bác biết rằng cháu không vào nhà bác với ý định hôn Alex.”

“Thứ lỗi cho tôi nếu tôi tò mò, vậy chứ ý định của cô là gì?”

“Dạ?”

“Cô có ý đồ gì với Alex?”

“Cháu... cháu không chắc bác muốn cháu nói gì. Thật lòng mà nói, có lẽ bọn cháu sẽ tìm hiểu việc đó dần dần.”

Bác Fuentes đặt một tay lên vai tôi. “Có Chúa chứng giám, tôi không phải người mẹ tốt nhất trên thế giới. Nhưng tôi quan tâm tới các con mình hơn cả mạng sống, Brittany. Và tôi sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ chúng khỏi bị tổn hại. Tôi đã thấy cách nó nhìn cô, và điều đó khiến tôi sợ hãi. Tôi không thể chịu đựng được nếu phải chứng kiến nó bị tổn thương lần nữa bởi người người mà nó quan tâm.”

Nghe mẹ Alex nói về anh mà trong tôi dấy lên khao khát có được một người mẹ quan tâm và yêu tôi nhiều như vậy.

Cố gắng nuốt xuống những lời bác Fuentes nói là điều gần như không thể; có cái gì đó cứ nghẹn lại trong họng tôi.

Sự thật là, gần đây tôi không còn cảm thấy mình là một phần của gia đình nữa. Tôi chỉ là một ai đó mà bố mẹ kỳ vọng luôn hành động và nói ra những điều đúng đắn. Tôi đã diễn cái vai này lâu lắm rồi, để bố mẹ có thể tập trung lo cho chị Shelley, chị ấy mới là người cần sự chú ý hoàn toàn từ họ.

Đôi khi thật khó khăn khi phải cố gắng đến tuyệt vọng để xây dựng hình ảnh bù đắp cho việc bản thân chỉ là một cô gái bình thường. Chưa ai từng bảo tôi rằng tôi không cần phải trông hoàn hảo mọi lúc mọi nơi. Thực lòng, cuộc sống của tôi đầy rẫy những tội lỗi không bao giờ chấm dứt.

Tội lỗi khi là một đứa con bình thường.

Tội lỗi khi cảm thấy mình phải đảm bảo cho Shelley cũng được yêu thương nhiều như chính mình.

Tội lỗi khi sợ hãi rằng con mình sau này có thể giống như chị.

Tội lỗi khi thấy xấu hổ lúc người ta nhìn chăm chăm vào Shelley ở nơi công cộng.

Và điều đó sẽ không bao giờ dừng lại. Làm sao nó có thể dừng lại khi tôi sinh ra đã có tội lỗi ngập đầy tai? Với bác Fuentes, gia đình đồng nghĩa với tình yêu thương và sự chở che. Với tôi, gia đình đồng nghĩa với tội lỗi và yêu thương có điều kiện.

“Bác Fuentes, cháu không thể hứa không làm tổn thương Alex. Cháu không rời xa anh ấy được, cho dù đó là điều bác mong muốn. Cháu cũng đã thử rồi.” Bởi vì ở cạnh Alex giúp tôi thoát khỏi bóng tối cuộc đời mình. Nước mắt đang tràn ra khóe mi và chảy xuống má tôi. Tôi cắn đầu lao qua đám đông để tìm nhà vệ sinh.

Paco đang bước ra khỏi nhà vệ sinh, tôi vội vàng băng ngang qua cậu ta.

“Cậu hẳn sẽ muốn chờ một chút trước khi cậu...” Giọng Paco nhỏ dần đi khi tôi đóng cửa, tự nhốt mình bên trong. Tôi quệt mắt, nhìn vào gương. Trông tôi thật lộn xộn. Mascara của tôi đang chảy xuống và... ôi, chẳng ích gì. Tôi trượt người xuống sàn nhà lát gạch vuông lạnh lẽo. Giờ thì tôi mới nhận ra điều mà Paco định nói với tôi. Nơi này bốc mùi, nó thật sự rất hôi... tôi gần như muốn ói. Tôi bịt tay lên mũi, chùi mắt bằng giấy vệ sinh, cố gắng lờ đi cái mùi khó chịu đó khi nghĩ đến những lời nói của bác Fuentes.

Một tiếng gõ cửa lớn cắt ngang cơn khóc lóc của tôi. “Brittany, em có đó không?” Giọng Alex vang lên qua cánh cửa.

“Không.”

“Ra đi mà.”

“Không.”

“Vậy cho anh vào.”

“Không.”

“Anh muốn dạy em câu này trong tiếng Tây Ban Nha.”

“Gì chứ?”

“*No es gran cosa.*”

“Nó nghĩa là gì?” Tôi hỏi, đóng khăn giấy vẫn trên mặt.

“Anh sẽ nói em nghe nếu em cho anh vào.”

Tôi vặn nắm cửa đến khi nó kêu “kích” một cái.

Alex bước vào. “Nó có nghĩa là không vấn đề gì không thể giải quyết.” Sau khi khóa cánh cửa sau lưng, anh cúi xuống bên cạnh tôi và ôm tôi vào vòng tay. Đoạn anh hít hít vài cái. “Khi thật. Thằng Paco vừa ở đây hả?”

Tôi gật đầu.

Anh vuốt tóc tôi và làm bầm gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha. “Mẹ anh nói gì với em vậy?”

Tôi vui mặt mình trong ngực anh. “Bác ấy chỉ nói thực lòng thôi,” tôi thì thầm bên áo anh.

Một tiếng gõ cửa lớn cắt ngang câu chuyện của chúng tôi.

“Mở cửa ra.”

“Ai vậy?”

“Cô dâu đây.”

“Cho chị vào!” Elena ra lệnh.

Alex mở cửa. Một bóng người trong cái váy ren trắng dính đầy đô-la phía sau chen qua lối vào nhà vệ sinh rồi đóng cửa lại.

“Được rồi, chuyện gì đang diễn ra vậy? Chị ấy cũng lại hít hít mũi vài cái. “Thằng Paco vừa ở đây à?”

Alex và tôi gạt đầu.

“Thằng đó ăn cái quỷ gì mà thải ra mùi thối kinh khủng vậy? Khốn thật.”
Chị ấy nói, vò mớ khăn giấy thành một nhùi và chụp lên mũi.

“Buổi lễ tuyệt quá.” Tôi nói qua đám khăn giấy của mình. Đây là tình huống ngưng nghịu và kỳ quái nhất mà tôi từng dính vào.

Elena nắm tay tôi. “Ra ngoài thưởng thức bữa tiệc đi. Cô của chị có thể hơi thù địch nhưng cô ấy không làm hại ai đâu. Ngoài ra, chị nghĩ trong thâm tâm cô còn thích em đấy.”

“Em sẽ đưa cô ấy về,” Alex nói, đóng vai người hùng của tôi. Khi nào thì anh sẽ chán chuyện này nhỉ?

“Không, em không đưa cô ấy về đâu cả, nếu không chị sẽ nhốt cả hai đứa trong cái phòng thối hoắc này để giữ hai đứa lại đấy.”

Mỗi từ của Elena đều mang nghĩa đen cả.

Một tiếng gõ cửa khác vang lên. “Đi đi, đi đi.”

“Là Jorge đây.”

Jorge len vào. Jorge không thô lỗ như mấy người chúng tôi, anh ấy làm lơ sự thật phòng đang bốc mùi như thể có con gì chết. Nhưng anh ấy cũng khịt khịt mấy lần và mắt bắt đầu chảy nước.

“Thôi nào, Elena,” Jorge nói, cố gắng kín đáo bịt mũi nhưng làm không được khéo lắm. “Khách của mình đang tự hỏi cô dâu ở đâu kia.”

“Anh có thấy là em đang nói chuyện với em họ em và bạn gái nó không hả?”

“Thấy, nhưng mà...”

Elena giơ một tay lên để bắt chồng im lặng trong khi tay kia vẫn giữ mớ khăn giấy trên mũi. “Em nói, em đang nói chuyện với em họ em và bạn gái nó,” chị tuyên bố đầy cứng rắn. “Và em chưa nói chuyện xong”

“Em,” Elena nói, chỉ thẳng vào mặt tôi. “Đi với chị. Còn Alex, chị muốn em và mấy thằng nhóc nhà em lên hát.”

Alex lắc đầu. “Elena, em không nghĩ là...”

Elena đưa một tay lên cao trước mặt Alex, bắt cả anh cũng phải im lặng. “Chị không yêu cầu em nghĩ ngợi gì cả. Chị bảo em cùng với mấy đứa nhóc nhà em lên hát tặng vợ chồng chị.”

Elena mở cửa kéo mạnh tôi đi xuyên qua căn nhà, và chỉ dừng lại khi chúng tôi tới sân sau. Chị ấy buông tay tôi ra để giật lấy micro từ tay ca sĩ chính.

“Paco!” Chị gọi lớn. “Đúng rồi, chị đang nói với chú mày đó,” chị chỉ tay về phía Paco lúc ấy đang nói chuyện với một đám con gái. “Lần sau chú mày muốn đi ị thì qua nhà khác mà đi.”

Đám con gái xung quanh Paco lùi ra và cười khúc khích, bỏ cậu ta ở lại một mình.

Jorge vội vàng hướng về sân khấu và cố gắng đón vợ xuống. Anh chàng tội nghiệp chật vật trong khi mọi người cười lớn và vỗ tay.

Cuối cùng Elena cũng rời khỏi sân khấu, Alex nói gì đó với trưởng nhóm nhạc. Các vị khách vỗ tay hoan hô khi Alex cùng mấy cậu em lên hát.

Paco ngồi xuống cạnh tôi.

“Ừ, xin lỗi vụ nhà vệ sinh nhé. Tớ đã cố gắng cảnh báo,” cậu ta ngượng nghịu.

“Không sao. Mình nghĩ chị Elena cũng làm cậu xấu hổ đủ rồi. Tôi nghiêng người qua Paco và hỏi, “Nghiêm túc mà nói, cậu nghĩ sao về chuyện mình và Alex quen nha?”

“Nghiêm túc mà nói, cậu là điều tuyệt vời nhất từng đến với Alex đấy.”

40

Alex

Sau khi bố qua đời, mẹ cố gắng khích lệ tôi, Carlos và Luis bằng âm nhạc. Chúng tôi đã nhảy múa quanh nhà, lần lượt hát cùng bà. Đó có lẽ là cách mẹ quên đi nỗi buồn đau, ít nhất cũng trong chốc lát. Trong đêm, tôi thường nghe thấy tiếng thổn thức phát ra từ phòng bà. Tôi không bao giờ mở cửa phòng, nhưng tôi rất muốn cất tiếng hát để xua đi tất cả nỗi đau mà bà đang gánh chịu.

Tôi nói chuyện với ban nhạc trước khi cầm lấy micro. “Tôi không muốn tự biến mình thành kẻ ngốc theo cách này, nhưng anh em nhà Fuentes

chúng tôi không thể từ chối yêu cầu đặc biệt này từ cô dâu. Chị Elena khá biết cách thuyết phục đấy.”

“Yeah, anh biết mà!” Jorge hét lên đáp lại.

Elena đâm vào cánh tay chồng. Anh ấy nhăn mặt. Elena biết cách tung đòn lăm. Jorge hôn cô dâu của mình, quá hạnh phúc đến nỗi chẳng còn để tâm gì nữa.

Hai thằng em và tôi bắt đầu hát. Đó không phải một bài hát quá nghiêm túc. Chúng tôi tùy hứng hát những bài của Enrique Iglesias, Shakira, thậm chí cả bài của nghệ sỹ tôi yêu thích – Maná. Khi cúi xuống để hát cùng mấy thằng em họ, tôi nháy mắt với Brittany.

Chính lúc ấy, tôi nhận thấy có tiếng sượt lan ra trong đám đông cùng những tiếng thì thầm kinh ngạc. Là Hector. Ông ta xuất hiện, một điều rất hiếm hoi. Ông ta băng ngang qua sân trong bộ vest đắt tiền trước ánh nhìn chăm chăm của mọi người.

Tôi kết thúc bài hát và về chỗ của mình – cạnh Brittany. Tôi nhất thiết phải bảo vệ cô ấy.

“Muốn làm một điều không?” Paco hỏi tôi khi rút bao Marlboro ra khỏi túi sau.

Tôi thoáng liếc nhìn Brittany trước khi trả lời, “Không.”

Paco nhìn tôi tò mò, sau đó nhún vai, tự lấy cho mình một điếu. “Hát hay lắm, Alex. Nếu mày hát thêm vài phút nữa, có khi tao sẽ chinh phục được cô gái của mày đó.”

Nó gọi Brittany là cô gái của tôi. Cô gái của tôi sao?

Tôi dẫn cô ấy tới chiếc tủ đựng đồ uống lạnh, Paco theo sau. Tôi cẩn thận không để cô ấy đi về phía Hector.

Mario, bạn của một thằng em họ tôi, đang đứng ở chỗ chiếc tủ, chung diện những màu sắc của băng Python Trio cũng cái quần jean rộng thùng thình như muốn tụt khỏi hông nó. Băng Python Trio cùng phe với chúng tôi, nhưng nếu Brittany trông thấy Mario trên phố, có lẽ cô ấy sẽ bỏ chạy về hướng ngược lại.

“Chào Alex, Paco.” Mario lên tiếng.

“Tao thấy mày ăn diện cho tiệc cưới rồi, Mario,” tôi lẩm bẩm.

“Thằng khôn, dám đồ vest khi khô kia dành cho bọn da trắng,” Mario nói, lờ đi thực tế rằng bạn gái tôi là người da trắng. “Dám du côn nhà quê bọn mày ẻo lả quá. Băng trong thành phố mới thực sự là anh hùng.”

“Được rồi, thằng yêng hùng,” Paco nói với thái độ mềm mỏng. “Thử đi nói điều ấy với Hector thử xem.”

Tôi trừng mắt nhìn Mario. “Mario, mày còn nói thế, tao sẽ cho mày bằng chứng xác thực rằng băng tụi tao lợi hại thế nào... *đừng bao giờ* đánh giá thấp băng LB.”

Mario lù lị. “Ồ, tao có cái hẹn với một chai Corona. Gặp mày sau nhá, thằng nhãi.”

“Như thế nó đang mang một khẩu trong quần vậy,” Paco nói, nhìn chăm chăm Mario từ phía sau.

Tôi quay qua Brittany, cô ấy nhợt nhạt hơn mọi khi. “Em ổn chứ?”

“Anh đe dọa cậu ta,” cô ấy thì thầm. “Ý em là anh thực sự đe dọa cậu ta.”

Thay vì trả lời, tôi nắm tay dẫn cô ấy ra rìa sàn nhảy được dựng tạm – thực ra chỉ là một phần thảm cỏ. Nhạc đang chơi điệu slow.

Khi tôi kéo Brittany lại gần, cô ấy lùi lại. “Anh làm gì vậy?”

“Nhảy với anh,” tôi yêu cầu. “Đừng tranh cãi, đặt tay em quanh eo anh và nhảy thôi.” Tôi không muốn nghe về chuyện tôi là một tay du côn, chuyện nó khiến cô ấy sợ thế nào và cô ấy muốn tôi rời khỏi băng mới chịu hẹn hò với tôi ra sao.

“Nhưng...”

“Đừng nghĩ về những gì anh đã nói với Mario,” tôi nói khẽ vào tai cô ấy. “Hắn đang thử bọn anh thôi, thử xem bọn anh trung thành với Hector đến mức nào. Nếu hắn cảm thấy bất kỳ sự chia rẽ nào, băng của hắn có thể lợi dụng điều đó. Em thấy đó, tất cả các băng đảng được lập ra theo từng khu vực hoặc màu da. Mỗi băng lại liên kết với một băng khác, và những băng liên kết theo khu vực có thể đối địch với những băng liên kết theo màu da. Mario là trong băng liên kết...”

“Alex,” cô ấy ngắt lời.

“Sao em?”

“Hứa với em là sẽ không có chuyện gì xảy đến với anh nhé?”

Tôi không thể. “Nhảy nào,” tôi lặng lẽ nói trong lúc vòng tay quanh Brittany và dẫn cô ấy theo vũ điệu.

Nhìn về phía sau Brittany, tôi thấy Hector cùng mẹ tôi đang có một cuộc trò chuyện căng thẳng. Họ đang nói về điều gì? Mẹ bắt đầu lùi xa ông ta, cho đến lúc ông ta tóm lấy tay bà, kéo lại và nói điều gì đó vào tai bà. Tôi đang tính ngừng nhảy để tìm hiểu chuyện quái gì đang diễn ra, thì mẹ lại mỉm cười với Hector rồi bật cười trước điều gì đó ông ta nói. Chắc tôi bị hoang tưởng mất rồi.

Thời gian trôi đi, màn đêm đã buông xuống trên thành phố. Bữa tiệc vẫn không có dấu hiệu kết thúc lúc chúng tôi đi bộ ra xe. Trên đường quay về Fairfield, cả hai đứa đều im lặng.

“Hãy quên điều đó đi và hôn anh nào,” tôi nói.

Tôi lùa tay vào tóc cô ấy. Cô ấy vòng tay quanh cổ tôi khi tôi đưa lưỡi men theo khe miệng xinh đẹp kia. Đôi môi ấy hé mở, tôi hôn sâu hơn. Giống như điệu Tango, đầu tiên là những thăm dò nhẹ nhàng, chậm rãi, thế rồi hai chúng tôi thở hổn hển, lưỡi quấn lấy nhau, những nụ hôn nhẹ biến thành nóng bỏng như một điệu nhảy quay cuồng mà tôi không bao giờ muốn kết thúc. Những nụ hôn của Carmen cũng nóng bỏng, nhưng với Brittany thì gợi cảm hơn, quyến rũ hơn và cực kỳ gây nghiện.

Chúng tôi vẫn đang trong xe, nhưng chỗ ngồi phía trước dường như đã trở nên chật chội. Trước khi tôi nhận ra, chúng tôi đã di chuyển tới hàng ghế sau. Không lý tưởng lắm, nhưng tôi hầu như không nhận ra điều này.

Tôi chìm đắm trong tiếng rên rỉ, những nụ hôn và đôi tay cô ấy lùa vào tóc tôi. Cùng mùi hương vani ngọt ngào của bánh quy. Tôi không thể đẩy cô ấy đi quá xa tới nay. Nhưng không thể tự chủ, tay tôi từ từ di chuyển lên cặp đùi trần.

“Thật tuyệt,” Brittany hôn hên.

Tôi ngả cô ấy nằm ra trong lúc đôi tay làm nhiệm vụ khám phá của nó. Đôi môi tôi vuốt ve hõm cổ trong lúc tuột quai váy và dây áo ngực của cô ấy. Đáp lại, cô ấy mở nút áo sơ mi của tôi. Khi chúng được mở ra, các ngón tay cô ấy lang thang trên ngực và vai tôi, như thiêu đốt làn da tôi.

“Anh thật... hoàn hảo,” cô ấy thở gấp.

Ngay lúc này, tôi không muốn tranh luận gì với cô ấy cả. Cúi xuống thấp hơn, tôi lướt lưỡi mình trên làn da mềm mượt lộ ra tiếp xúc với không khí buổi đêm. Cô ấy tóm lấy tóc tôi, thúc giục tôi quay lên. Cô ấy có hương vị quá sức tuyệt vời. Quá sức ngọt ngào!

Tôi ngả ra sau một chút, thấy ánh mắt cô ấy nhìn mình, cặp mắt xanh sa-phia rực sáng lóng lánh với ánh nhìn khát khao. Hoàn hảo.

“Anh muốn em, *em yêu*,” tôi nói, giọng khản đặc. Cô ấy áp chặt phần cơ thể cứng cứng của tôi, niềm vui sướng, nỗi đau gần như không thể kìm giữ. Nhưng khi tôi bắt đầu kéo quần lót cô ấy xuống, cô ấy giữ tay tôi lại.

“Em... em chưa sẵn sàng cho điều này. Alex, dừng lại.”

Tôi rời ra và ngồi thẳng trên ghế, chờ đợi cơ thể mình dịu xuống. Tôi không thể nhìn khi cô ấy chỉnh lại dây áo, che chắn cơ thể. Khốn thật, tôi đã đi quá nhanh. Tôi đã bảo bản thân không được quá háo hức, phải luôn giữ đầu óc tỉnh táo trước cô gái này. Đưa tay cào mái tóc, tôi thở ra chậm chậm. “Anh xin lỗi.”

“Không, em xin lỗi. Đó không phải lỗi của anh. Em đã khích lệ anh, anh có quyền nổi giận. Nghe này, em chỉ vừa mới chia tay Colin, em lại còn có một đồng rắc rôi ở nhà.” Cô ấy úp mặt vào tay. “Em rất bối rối.” Rồi tóm lấy ví, cô ấy mở cửa xe.

Tôi đuổi theo Brittany, chiếc áo sơ mi đen mở phanh ra bay lất phất trong gió như áo choàng của một con ma cà rồng. Hay của một gã thần chết hung ác. “Brittany, chờ đã.”

“Làm ơn... mở cửa ga-ra đi. Em cần lấy xe.”

“Đừng đi.”

Tôi bấm mã khóa.

“Em xin lỗi,” cô ấy lại nói.

“Đừng nói vậy nữa. Nghe này, bất kể có việc gì xảy ra, anh không quen em chỉ để được quan hệ với em. Anh bị cuốn đi khi chúng ta quá hòa hợp với nhau tới nay, anh cứ muốn hít mãi mùi hương vani ngọt ngào của em và... khôn thật, anh thực sự đã gây ra đống rắc rối này, phải không?”

Brittany chui vào trong xe của mình. “Chúng ta có thể chậm lại không, Alex? Chuyện này quá nhanh đối với em.”

“Ừm,” tôi gạt đầu và nhét chặt hai tay trong túi, cố chống lại ý muốn lôi cô ấy khỏi xe.

Và quỷ tha ma bắt nếu Brittany không lái xe đi ngay...

Tôi đã bị cuốn đi bởi đôi tay khao khát của cô ấy, nên đã đi quá xa. Tôi đã quên hết mọi thứ, ngoại trừ cô ấy, khi cơ thể cô ấy ở gần.

Vụ cá cược.

Mối quan hệ này với Brittany vốn nhằm tới một vụ cá cược, chứ không phải để sa vào lưới tình của một cô em khu bắc. Tôi phải luôn nhớ mình chỉ quan tâm tới Brittany vì vụ cá cược, và tốt hơn hết, hãy lờ đi những cảm xúc mà tôi ngờ rằng chúng mới chính là thật.

Cảm xúc không thể tham dự vào cuộc chơi này.

41

Brittany

Tôi dừng xe trước một tiệm McDonald, tại đó tôi có thể vào vai kẻ vô danh để thay quần jean và áo len hồng trước khi lái xe về nhà.

Tôi sợ hãi vì với Alex, mọi thứ gây cảm giác quá trần tục. Khi tôi ở cạnh anh, tất cả dường như dữ dội hơn. Cảm giác của tôi, xúc cảm của tôi, khao khát của tôi. Tôi chưa từng say mê Colin, chưa từng muốn được ở bên anh suốt ngày đêm. Nhưng tôi lại khao khát Alex. Ôi lạy Chúa. Chắc tôi đã phải lòng anh ấy.

Nhưng tôi biết khi yêu một ai đó là sẽ đánh mất đi một phần bản thân. Và tôi nay, trong xe hơi, khi Alex lần xuống dưới váy tôi, tôi đã sợ mình mất kiểm soát, vì vậy đây không phải là chuyện tốt. Nó khiến tôi hoang mang.

Tôi bước qua cửa nhà, chuẩn bị lên lên phòng và bỏ bộ váy vào tủ quần áo. Thật không may, mẹ đang đứng trong sảnh đợi tôi.

“Con đã ở đâu?” Mẹ nghiêm khắc hỏi, tay giơ lên cuốn sách Hóa của tôi cũng tập tài liệu. “Con đã nói mình đi tập thể dục, sau đó thì học cùng với cậu bạn Hernandez.”

Tiêu rồi. Đây là lúc cần im lặng hoặc thú nhận. “Anh ấy tên là Fuentes, không phải Hernandez. Và đúng, con đã ở cạnh anh ấy.”

Im lặng.

Môi mẹ mím chặt. “Rõ ràng là con đã không hề học. Cái gì trong túi đựng đồ tập của con thế?” Bà hỏi. “Ma túy à? Con không giấu ma túy đấy chứ hả?”

“Con không dùng ma túy,” tôi quả quyết đáp lại.

Bà nhướn mày, chỉ vào cái túi. “Mở ra,” bà ra lệnh.

Hết sức tức giận, tôi quỳ xuống kéo khóa mở túi. Tôi cảm thấy mình như một tù nhân. Lôi ra cái váy, tôi giơ nó lên.

“Một cái váy?” Mẹ tôi hỏi.

“Con đi dự đám cưới cùng Alex. Chị họ anh ấy lấy chồng.”

“Thằng đó đã khiến con nói dối mẹ. Nó đã thao túng con, Brittany.”

“Anh ấy không bắt con nói dối, thưa mẹ,” tôi bực tức nói. “Tin tưởng con một chút, được không? Con đã tự mình làm tất cả những chuyện đó.”

Mẹ tôi tức điên lên, mắt bà sáng rực, đôi tay run rẩy. “Nếu mẹ phát hiện MỘT LẦN NÀO NỮA con đi chơi với thằng đó, mẹ sẽ thuyết phục bố con

gửi con tới trường nội trú học nốt năm cuối này đây. Con không nghĩ mẹ đã có đủ rắc rối và lo lắng với Shelly sao? Không được giao du gì với thằng đó ngoài trường học nữa, nghe chưa?”

Tôi hứa, rồi lao vào phòng gọi cho Sierra.

“Gì thế?” Con bé hỏi.

“Sierra, tớ cần một người bạn thân lúc này.”

“Và cậu chọn tớ? Ôi, hãnh diện làm sao,” nó lạnh lùng nói.

“Được rồi, tớ đã nói dối cậu. Tớ thích Alex. Thật đó.”

Thinh lặng.

Thinh lặng.

“Sierra, cậu có đó không? Hay cậu làm ngơ tớ rồi?”

“Tớ không làm ngơ cậu, Brit. Tớ chỉ đang tự hỏi tại sao cậu lại lựa chọn nói với tớ lúc này?”

“Vì tớ cần nói về nó lúc này. Với cậu. Cậu ghét tớ ư?”

“Cậu là bạn thân của tớ,” con bé nói.

“Với tớ cậu cũng thế.”

“Bạn thân thì vẫn mãi là bạn thân, bất chấp việc cậu quyết định từ bỏ mọi lý lẽ để đi hẹn hò với một kẻ du côn. Phải không?”

“Tớ hy vọng thế.”

“Brit, đừng nói dối tớ lần nào nữa.”

“Ừ. Và cậu có thể chia sẻ chút thông tin với Doug, miễn là cậu ấy hứa giữ kín.”

“Cảm ơn đã tin tưởng tớ, Brit. Thực sự nó rất có ý nghĩa đấy.”

Sau khi kể lể toàn bộ câu chuyện và cúp máy, tôi cảm thấy thật mừng khi mọi thứ với Sierra đã trở lại bình thường. Tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Đó là Isabel.

“Tớ phải nói chuyện với cậu,” Isabel nói lúc tôi nhắc máy.

“Chuyện gì vậy?”

“Cậu có thấy Paco hôm nay không?”

Ừm... hơi đâu mà nhắc tới bí mật nữa. “Tớ có.”

“Cậu có nhắc đến tớ với cậu ấy không?”

“Không. Tại sao? Cậu muốn tớ làm thế à?”

“Không. Mà có. Ôi, tớ không biết nữa. Tớ cảm thấy bối rối lắm.”

“Isabel, chỉ cần nói với Paco cậu cảm thấy thế nào. Mình cũng làm thế với Alex đấy.”

“Phải, nhưng cậu là Brittany Ellis.”

“Cậu muốn biết việc làm Brittany Ellis là thế nào không? Tớ sẽ nói cho cậu hay. Tớ cảm thấy bất an như bất cứ ai. Thêm vào đó tớ còn chịu áp lực trong mọi hành động, do vậy mọi người cứ tưởng tớ hoàn hảo mà không thấy rằng tớ thực ra cũng chỉ như bao người khác. Điều này khiến tớ dễ bị tổn thương hơn, bị soi mói kỹ hơn, và nhạy cảm hơn với những lời đồn đại.”

“Vậy tớ đoán cậu cũng chẳng vui về gì với những tin đồn đang lan rộng trong đám bạn tớ về cậu và Alex. Cậu có muốn biết bọn họ nói gì không?”

“Không.”

“Cậu chắc chứ?”

“Chắc. Nếu cậu coi tớ là bạn thì đừng nói gì với tớ.”

Bởi vì nếu biết về những tin đồn, tôi sẽ cảm thấy mình phải đương đầu với chúng. Ngay lúc này đây, tôi chỉ muốn sống trong niềm hạnh phúc mê muội của mình.

42

Alex

Sau khi Brittany lái xe rời khỏi, tôi không muốn nói chuyện gì cả, và hy vọng không gặp mẹ khi về nhà. Nhưng liếc nhìn qua ghế sofa trong phòng

khách, tôi biết hy vọng đó đã tan biến.

Tivi đã tắt, đèn phòng vãn nhỏ, mấy thằng em tôi chắc đã lên giường hết rồi.

“Alejandro,” mẹ tôi mở lời. “Mẹ không muốn chúng ta sống như thế này.”

“Con biết.”

“Mẹ hy vọng Brittany không nhét vào đầu con những suy nghĩ không nên có.”

Tôi nhún vai. “Suy nghĩ kiểu như thế nào ạ? Rằng cô ấy không thích con là một thằng du côn? Đúng là mẹ đã không chọn con đường này cho con, nhưng khi con bước chân vào đó thì mẹ cũng đâu có cấm cản!”

“Đừng ăn nói kiểu đó, Alejandro.”

“Vì sự thật đau lòng quá, đúng không? Con tham gia băng đảng để bảo vệ mẹ và mấy thằng em con, mẹ ạ. Dù mẹ con mình chưa bao giờ nói về điều đó, nhưng mẹ hiểu mà, đúng không?” Tôi bắt đầu lớn tiếng vì tức giận. “Đây là lựa chọn của con từ lâu rồi. Mẹ có thể giả vờ là không khuyến khích, nhưng hãy nhìn kỹ con đi,” tôi cởi áo, trưng ra hình xăm băng Latino Blood. “Con là một thằng du côn, giống như *bố con*. Mẹ cũng muốn con đi buôn ma túy, đúng không?”

Nước mắt chảy dài trên mặt mẹ tôi. “Nếu hồi đó mẹ nghĩ ra cách nào khác...”

“Mẹ quá sợ phải rời khỏi cái nơi tệ hại này, và giờ thì nhà mình mắc kẹt ở đây. Đừng trút những tội lỗi của mẹ lên đầu con hay bạn gái con.”

“Con nói thế là không công bằng.” Mẹ tôi đứng lên.

“Điều không công bằng là mẹ đang sống như một quả phụ đau buồn tuyệt vọng từ khi bố con chết. Tại sao chúng ta không quay về Mexico? Hãy nói với chú Julio là chú ấy đã uổng phí tiền tiết kiệm cả đời mình để gửi chúng ta qua Mỹ. Hay mẹ sợ phải quay lại Mexico và nói với gia đình rằng mẹ đã thất bại ở đây?”

“Đừng có nói chuyện như vậy với mẹ.”

“Mẹ hãy mở to mắt ra đi.” Tôi vung tay quanh mình. “Có gì ở đây đáng để mẹ phải ở lại chứ? Vì tụi con ư? Đó chỉ là nguy hiểm. Đây là Giấc Mơ Mỹ của mẹ ư?” Tôi chỉ vào di ảnh của bố. “Bố là một gã du côn, không phải một vị thánh.”

“Bố con không có sự lựa chọn,” mẹ tôi khóc. “Ông ấy đã bảo vệ chúng ta.”

“Và bây giờ con đang bảo vệ cả nhà. Mẹ đã chuẩn bị một cái bàn thờ cho con khi con bị giết chưa? Và thằng Carlos nữa. Rồi cũng tới lượt nó, mẹ biết mà. Sau nó là thằng Luis.”

Mẹ giáng cho tôi một bạt tai, rồi bước lùi lại. Chúa ơi. Tôi ghét mình vì đã khiến mẹ buồn. Tôi vươn tay về phía bà, ôm lấy cánh tay bà và xin lỗi, nhưng bà vội co rúm lại. “Mẹ?” Tôi hỏi bà, không hiểu vì sao. Tôi đâu có làm gì thô bạo để bà đau?

Mẹ giăng ra khỏi tay tôi và bước đi, nhưng tôi không bỏ qua. Tôi bước tới lật tay áo của bà lên. Giật mình, tôi nhìn thấy một vết bầm khủng khiếp trên bắp tay bà. Màu tím đen dội vào tâm trí tôi, tôi nhớ lại buổi tiệc cưới khi thấy mẹ và Hector nói chuyện riêng.

“Hector làm mẹ ra nông nổi này phải không?” Tôi khẽ hỏi.

“Con nên ngừng dò hỏi về bố con đi,” bà vội kéo tay áo xuống, che đi vết bầm.

Cơn giận cuộn trào lên trong bụng, tôi nhận ra việc mẹ phải mang vết bầm đó là một sự cảnh cáo cho tôi. “Tại sao? Lão Hector đang cố bảo vệ ai?” Có phải ông ta đang bảo vệ ai đó trong băng LB, hay một kẻ nào đó liên quan tới LB? Tôi ước gì có thể hỏi ông ta. Và hơn thế nữa, tôi muốn đòi nợ, muốn cho ông ta một trận vị đã đánh mẹ tôi, nhưng không thể nào đụng tới Hector được. Nếu tôi thách thức Hector, coi như tôi đã khơi mào một cuộc đổ máu.

Mẹ nhìn tôi trừng trừng. “Đừng hỏi mẹ về điều đó. Có những thứ con không biết, Alejandro. Những thứ mà con cũng chẳng nên biết. Bỏ đi.”

“Mẹ nghĩ sống ngây ngô vậy là tốt sao? Bố đã là một tay giang hồ bán ma túy. Con không sợ sự thật nữa, chết tiệt. Tại sao mọi người xung quanh con luôn che dấu sự thật?”

Hai bàn tay tôi lạnh băng khi tôi nắm chặt chúng bên mình. Một tiếng động ngoài hành lang làm tôi chú ý. Tôi quay ra thì thấy hai thằng em, mắt tròn xoe hoang mang.

Khốn thật.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Ngay khi thấy Carlos và Luis, mẹ tôi hít sâu. Tôi sẽ làm mọi điều để bà thôi đau đớn.

Tôi bước tới đặt nhẹ tay lên vai bà. “Con xin lỗi, mẹ.”

Mẹ gạt tay tôi ra, cô ngấn một tiếng nấc và chạy vào phòng, đóng sầm cửa sau lưng.

“Điều đó là thật sao?” Carlos hỏi, giọng nghẹn lại.

Tôi gật đầu. “Ừ.”

Luis thì lắc đầu, cau mày bối rối. “Hai anh đang nói gì vậy? Em không hiểu. Em tưởng bố là người tốt? Mẹ luôn nói bố là người tốt mà?”

Tôi bước về phía thằng nhóc, kéo đầu nó vào ngực mình.

“Tất cả chỉ là dối trá!” Carlos thốt lên. “Anh, ông ta. Tất cả là dối trá. *Dối trá!*”

“Carlos...” Tôi gọi, buông Luis ra và chộp lấy cánh tay Carlos.

Carlos nhìn bàn tay tôi trong nỗi ghê tởm và cuồng nộ. “Tất cả thời gian qua em đã nghĩ anh gia nhập băng Latino Blood là để bảo vệ tụi em. Nhưng giờ anh cũng theo gót bố. Anh thích là một LB, nhưng anh lại cấm em. Điều đó không phải là đạo đức giả sao, anh trai?”

“Có lẽ vậy.”

“Anh là một sự sỉ nhục cho gia đình này, anh biết điều đó, nhỉ?”

Ngay khi tôi nói tay ra, Carlos đâm tung cửa và lao ra ngoài.

Tiếng thì thầm của Luis phá tan sự im lặng. “Đôi khi, một người tốt cũng phải làm những điều không tốt. Đúng không?”

Tôi xoa đầu nó. Luis cũng thờ ngây như tôi ngày xưa. “Em biết không, anh nghĩ em sẽ là thành viên thông minh nhất trong nhà Fuentes đó, nhóc con. Bây giờ thì lên giường, để anh còn nói chuyện với anh Carlos.”

Tôi tìm thấy Carlos đang ngồi ở hiên sau, đối diện sân nhà hàng xóm.

“Đó là cách ông ấy chết sao?” Nó hỏi khi tôi ngồi xuống bên cạnh. “Trong một vụ buôn bán ma túy?”

“Ừ!”

“Bố có đem theo anh không?”

Tôi gật đầu.

“Hồi đó anh mới có sáu tuổi, ông ấy thật điên rồ.” Carlos buông một hơi thở giận dữ. “Anh biết không, hôm nay em thấy lão Hector ở sân bóng rổ trên đại lộ Main Street đấy.”

“Tránh xa lão ta ra. Sự thật là anh không có lựa chọn nào từ sau khi bố chết, và bây giờ anh mắc kẹt rồi. Nếu em nghĩ anh ở trong LB vì anh thích, thì nghĩ lại đi. Anh không muốn em nhảy vào đó.”

“Em biết.”

Tôi nhìn nó nghiêm khắc, như cách mẹ hay nhìn tôi khi tôi cho bóng tennis vào trong tất dài của mẹ rồi tung lên xem nó bay cao cỡ nào. “Nghe anh này Carlos, và nghe cho thật kỹ. Tập trung vào việc học ở trường để có thể vào đại học. Rồi làm gì đó cho riêng mình.” Đừng như anh.

Có một khoảng lặng dài.

“Destiny cũng không muốn em tham gia vào băng đảng. Bạn ấy muốn vào một trường đại học nào đó và lấy bằng y tá.” Nó cười. “Bạn ấy nói sẽ thật tuyệt nếu tụi em vào cùng một trường.” Tôi lắng nghe, vì nó muốn tôi thôi đưa ra lời khuyên và để nó tự chọn lấy. “Em thích chị Brittany đó.” Nó nói.

“Anh cũng vậy.” Tôi biết điều đó lâu rồi, từ lúc bọn tôi ở trong xe. Tôi đã vui đến phát điên lên được. Ước gì tôi đã không phá hỏng mọi chuyện.

“Em thấy chị ấy nói chuyện với mẹ tại đám cưới. Chị ấy rất khá.”

“Nói cho em biết, cô ấy đã khóc một trận trong nhà vệ sinh đấy.”

“Anh thật là điên khi nghĩ mình có thể kiểm soát mọi thứ.”

“Anh mà y li lắm.” Tôi nói với Carlos. “Và luôn sẵn sàng đối mặt với nguy hiểm.”

Carlos vỗ lưng tôi. “Dù gì đi nữa, anh trai, em nghĩ hẹn hò với một cô nàng khu bắc còn khó hơn là tham gia băng nhóm đấy.”

Đây là lúc thích hợp nhất để nói cho thằng em tôi biết sự thật. “Carlos, em thấy mấy thằng trong băng LB chứ, tụi nó luôn nói về tình anh em, danh dự, lòng trung thành, nghe rất hay ho. Nhưng tụi nó không phải là gia đình. Và tình anh em chỉ tồn tại khi em sẵn sàng làm những điều mà tụi nó muốn.”

Mẹ tôi mở cửa nhìn xuống chúng tôi. Trông bà rất buồn. Tôi ước mình có thể có thể thay đổi cuộc đời bà và khóa lấp những nỗi đau, nhưng tôi biết

mình không thể.

“Carlos, để mẹ nói chuyện riêng với Alejandro.”

Khi Carlos đã bước vào trong nhà, mẹ ngồi xuống cạnh tôi. Bà cầm một điều thuốc trên tay, lâu lắm rồi tôi mới thấy bà hút.

Tôi đợi bà nói trước. Tối nay tôi đã nói đủ rồi.

“Mẹ đã phạm rất nhiều sai lầm trong đời mình, Alejandro,” mẹ tôi nói trong lúc nhả khói thuốc về phía ánh trăng. “Và một vài điều trong số đó không thể nào sửa chữa được, bất kể mẹ có cầu nguyện Chúa trời bao nhiêu lần.” Mẹ vớ tay vén tóc ra sau tai tôi. “Con là một thằng nhóc phải mang trách nhiệm của một người đàn ông. Mẹ biết điều đó thật bất công cho con.”

“Không sao ạ.”

“Không. Không nên thế. Mẹ cũng đã phải trưởng thành sớm. Mẹ thậm chí còn chưa học hết trung học vì có bầu con.” Mẹ nhìn tôi, như thể đang nhìn vào chính mình khi còn là thiếu nữ. “Ôi, mẹ đã muốn có một đứa con đến đường nào. Bố con thì muốn đợi sau khi tốt nghiệp, nhưng mẹ đã khiến nó diễn ra sớm hơn. Tất cả những gì mẹ muốn trên đời này là được làm mẹ.”

“Mẹ có hối hận về điều đó không?” Tôi hỏi.

“Làm mẹ ư? Không bao giờ. Còn việc quyến rũ bố con và khiến ông không dùng biện pháp bảo vệ nào, thì có.”

“Con không muốn nghe điều đó.”

“Chà, mẹ sẽ kể cho con dù con có muốn nghe hay không. Căn thận đó, Alex.”

“Vâng.”

Mẹ vừa rút một hơi thuốc nữa vừa lắc đầu. “Không, con không hiểu đâu. Con sẽ căn thận, nhưng tụi con gái thì không. Và con gái luôn làm chủ. Mẹ biết chứ, mẹ là một trong số đó mà.”

“Brittany là...”

“Kiểu con gái có thể khiến con làm những chuyện mà con không muốn làm.”

“Tin con đi, mẹ. Cô ấy không muốn dính bầu đâu.”

“Không, nhưng con bé sẽ muốn những thứ khác. Những thứ con không bao giờ có thể cho nó.”

Tôi ngược nhìn trăng sao, nhìn vũ trụ vô cũng vô tận. “Nhưng nếu con muốn cho cô ấy những điều đó thì sao?”

Mẹ tôi thở dài, nhả ra một làn khói thuốc. “Ở tuổi ba năm, mẹ đủ già để nhìn thấy những người đã chết đi mà vẫn tưởng rằng họ có thể thay đổi cả thế giới. Không biết con nghĩ gì, nhưng bố con đã chết khi đang cố gắng làm lại cuộc đời mình. Sự thật đã bị bóp méo, Alejandro. Khi đó con vẫn còn quá nhỏ để hiểu được.”

“Giờ con đã đủ lớn rồi.”

Một giọt nước mắt ứa ra, mẹ tôi lau nó đi. “Ừ, bây giờ cũng đã quá muộn rồi.”

Brittany

“Brit, sao chúng ta lại phải đón Alex Fuentes và đưa cậu ta đi cùng tới hồ Geneva?” Sierra hỏi tôi.

“Mẹ tớ dọa sẽ xử lý nếu thấy tớ gặp gỡ anh ấy ngoài trường, vậy nên hồ Geneva là địa điểm lý tưởng để tớ được ở bên anh ấy. Sẽ chẳng ai biết bọn tớ ở đó.”

“Ngoại trừ chúng ta.”

“Và tớ biết các cậu sẽ không bán đứng tớ . Đúng không?”

Tôi bắt gặp Doug đảo mắt. Có vẻ như tạm thời đó là một ý hay. Đến hồ Geneva hẹn hò đôi cả ngày chắc chắn sẽ vui. Ồ, đây là khi Doug và Sierra đã vượt qua được cú sốc ban đầu khi biết hai đứa tôi là một cặp. “Làm ơn, đừng có gàn tớ về chuyện này nữa.”

“Tên đó quá tệ hại, Brit,” Doug nói trong khi đưa xe vào bãi đỗ của trường, nơi Alex đang đợi bọn tôi. “Brit là bạn thân của em, Sierra. Khuyên bạn em sáng mắt ra đi.”

“Em đã thử, nhưng anh biết Brit cứng đầu thế nào rồi đấy.”

Tôi thở dài. “Các cậu có thể ngưng nói về tớ như thể tớ không có mặt ở đây không? Tớ thích Alex. Và anh ấy thích tớ. Tớ muốn cho chuyện này một cơ hội.”

“Và cậu sẽ làm điều đó như thế nào? Giữ cậu ta như một bí mật mãi mãi à?” Sierra hỏi.

Nhờ trời, chúng tôi đã vào tới bãi đỗ xe nên tôi chẳng cần phải đáp trả. Alex đang ngồi bên vệ đường cạnh chiếc mô tô, cặp chân dài duỗi thẳng trước mặt anh. Tôi cắn môi dưới lo lắng lúc mở cửa sau của xe.

Khi thấy Doug lái xe và Sierra ngồi cạnh cậu ta, anh nghiêng răng.

“Vào trong đi, Alex,” tôi nói, rồi nhích qua một bên.

Anh cúi xuống. “Anh không nghĩ đây là một ý hay.”

“Đừng ngó ngàng thế. Doug đã hứa mọi thứ sẽ tốt đẹp. Đúng thế không Doug?” Tôi nín thở chờ câu trả lời.

Doug gật đầu vô cảm và nói máy móc, “Chắc rồi.”

Nếu là anh chàng khác thì kiểu gì cũng sẽ bỏ đi, nhưng Alex vẫn vào ngồi cạnh tôi. “Chúng ta đi đâu?” Anh hỏi.

“Hồ Geneva,” tôi đáp. “Anh đến đó bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Mất khoảng một tiếng đi đường. Bố mẹ Doug có một căn nhà nhỏ ở đó.”

Không khí trong xe như trong một thư viện. Không ai lên tiếng. Khi Doug dừng lại đổ xăng, Alex bước ra ngoài châm một điếu thuốc.

Tôi ngồi lún sâu dưới ghế. Mọi chuyện không như tôi đã hình dung. Sierra và Doug thường rất vui vẻ khi đi cùng nhau, nhưng lúc này đây chuyện đi chơi chẳng khác nào một đám tang.

“Cậu có thể ít nhất cũng thử bắt chuyện không?” Tôi hỏi con bạn thân của mình. “Sao cậu có thể dành hàng giờ để nói về loại chó cậu muốn hôn, mà lại chẳng mở miệng trước mặt chàng trai tớ thích?”

Sierra ngoái đầu lại đối mặt với tôi. “Tớ xin lỗi. Chỉ là... Brit, cậu có thể lựa chọn tốt hơn. Tốt hơn RẤT NHIỀU.”

“Như Colin, ý cậu là thế phải không?”

“Bất cứ ai cũng được.” Sierra cúi kính quay lên.

Alex vào lại trong xe, tôi quay qua anh, nở nụ cười yếu ớt. Anh không cười lại, tôi bèn nắm lấy tay anh. Anh không giật về, cũng chẳng đẩy ra. Phải chăng đó là một tín hiệu tốt?

Khi chúng tôi lái xe khỏi trạm, Alex nói, “Bánh xe của cậu bị lỏng. Nghe thấy tiếng ồn từ phía sau bên trái không?”

Doug nhún vai. “Nó kêu thế cả tháng nay rồi. Chẳng có gì to tát đâu.”

“Tập vào lề đi, tôi sẽ chỉnh lại nó,” Alex nói. “Nếu nó rơi ra lúc trên đường cao tốc, chúng ta sẽ tiêu đời.”

Doug có vẻ không muốn tin vào đánh giá của Alex, nhưng sau khi đi khoảng một dặm, cậu ta miễn cưỡng tập xa vào lề đường.

“Doug,” Sierra nói, chỉ vào tiệm sách người lớn chúng tôi đang đứng ngay phía trước. “Anh có biết hạng người nào vào đó không?”

“Lúc này anh thật sự không quan tâm, em yêu.” Cậu ta quay qua Alex. “Được rồi, nhân vật quan trọng. Sửa xe thôi.”

Alex và Doug bước ra. “Tớ xin lỗi vì đã khó chịu với cậu,” tôi nói với Sierra.

“Tớ cũng thế, xin lỗi cậu.”

“Cậu có nghĩ Doug và Alex sẽ gây sự với nhau không?”

“Có thể. Chúng ta nên đi ra và đánh lác hướng bọn họ thôi.”

Bên ngoài, Alex lấy đồ nghề ra khỏi cốp xe.

Sau khi kích nâng chiếc xe lên, anh nắm vành xe trong tay. Doug hai tay chống hông, quai hàm vênh lên đầy vẻ khinh thường.

“Thompson, cậu bị làm sao thế?” Alex hỏi.

“Tôi không thích cậu, Fuentes.”

“Thế cậu nghĩ tôi thích cậu à?” Alex bẻ lại trong lúc quỳ gối vặn lại các đinh ốc.

Tôi quay qua Sierra. Chúng tôi có nên can thiệp không. Sierra nhún vai. Tôi nhún vai. Họ chưa đánh nhau mà.

Một chiếc xe rô máy cạnh bọn tôi. Bốn thằng người Tây Ban Nha bên trong, hai ở phía trước, hai ở phía sau. Alex phớt lờ bọn chúng trong lúc từ từ hạ kích và nhét nó lại vào hòm đồ nghề.

“Này, *các cô em!* Đá bọn yếu đuối kia đi, lại đây với bọn anh nào. Bọn anh sẽ cho các em thấy thế nào là vui vẻ thực sự,” một thằng trong bọn gào lên qua cửa xe.

“Biển đi,” Doug hét lên.

Một thằng nhảy khỏi xe và tiến về phía Doug. Sierra la lớn điều gì đó nhưng tôi không chú ý. Tôi đang mãi nhìn Alex cởi phăng áo khoác của anh và chặn đường gã này.

“Tránh ra,” gã ra lệnh. “Đừng có hạ mình bằng cách bảo vệ thằng ranh con da trắng này.”

Alex đứng mặt đối mặt gã đó, mồm lết nắm chặt trong tay. “Mày chọc vào thằng da trắng, mày chọc vào tao. Đơn giản thế thôi. Hiểu chưa, bạn hiền?”

Một tên khác bước khỏi xe. Chúng tôi gập rắc rối nghiêm trọng rồi.

“Các cô nương, giữ lấy chìa khóa và vào trong xe,” Alex ra lệnh, giọng đanh gọn.

“Nhưng...”

Có một sự bình tĩnh chết chóc trong mắt anh. Ôi, Chúa ơi. Anh đang vô cùng nghiêm túc.

Doug thấy cho Sierra chòm chìa khóa xe. Giờ thì thế nào? Bọn tôi phải ngồi yên trong xe coi bọn họ đánh nhau sao? “Em không đi đâu cả,” tôi nói

với anh.

“Tớ cũng thế,” Sierra nói.

Một thằng khác thò đầu khỏi xe. “Alejo, mày đây à?”

Alex thả lỏng. “Tiny? Mày làm cái quỷ gì ở đây với mấy thằng khốn này thế?”

Thằng tên Tiny nói gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha với mấy đứa bạn mình, và bọn nó nhảy trở vào xe, trông có vẻ nhẹ nhõm khi không phải đấu với Alex và Doug.

“Tao sẽ cho mày biết ngay khi mày cho tao hay là mày đang làm gì với một đám Mỹ gốc.” Tiny nói.

Alex cười. “Biên đi.”

Khi chúng tôi quay trở lại xe, tôi nghe Doug nói, “Cảm ơn đã sửa nó cho tôi.”

Alex lảm bảm. “Không có gì.”

Chẳng ai nói lời nào nữa cho đến khi chúng tôi tới vùng ngoại ô quanh hồ Geneva. Doug đỗ xe trước một quán bar thể thao để ăn trưa. Vào quán, Sierra và tôi gọi món salad trong khi Doug và Alex gọi bánh mì kẹp thịt.

Lúc chúng tôi đợi thức ăn, không ai nói lời nào. Tôi đá Sierra một cú dưới bàn.

“Này, ờ... Alex,” nó mở lời. “Cậu có xem bộ phim nào hay hay gần đây không?”

“Không.”

“Thế cậu định đăng ký vào trường nào?”

Alex lắc đầu.

Thật ngạc nhiên, Doug nhồm dậ và tiếp chuyện. “Ai đã dạy cậu biết nhiều về xe hơi thế?”

“Anh họ tôi,” Alex đáp. “Cuối tuần tôi ở lại chỗ anh ấy và xem anh ấy hồi sinh lại những chiếc ô tô.”

“Bố tôi có một chiếc '71 Karmann Ghia^[1] trong ga-ra. Ông nghĩ rằng phải có phép màu thì nó mới chạy được.”

[1] '71 Karmann Ghia: xe thể thao của hãng Volkswagen

“Nó bị hỏng gì à?” Alex hỏi.

Khi Doug giải thích, Alex chăm chú lắng nghe. Trong khi họ thảo luận về ưu nhược của việc mua phụ tùng máy móc tân trang thay thế từ eBay, tôi ngồi thư giãn. Sự căng thẳng trước đó dường như đã tan biến.

Ăn xong, chúng tôi đi bộ xuống đại lộ Main Street. Alex nắm lấy tay tôi, và tôi không thể nghĩ nổi điều gì ngoài việc được ở cạnh anh mãi thế này.

“Ồ, có một phòng tranh mới,” Sierra nói, chỉ tay sang bên kia phố. “Nhìn kìa, họ đang khai trương. Đi xem nào!”

“Tuyệt,” tôi nói.

“Anh sẽ chờ ở ngoài,” Alex nói khi chúng tôi bước theo Sierra và Doug băng qua phố. “Anh không chuộng các nơi triển lãm lắm.”

Điều đó không đúng. Đến lúc nào thì anh mới nhận ra anh không cần phải sống theo những khuôn mẫu định sẵn mà người khác áp đặt lên mình kia chứ? Chỉ cần vào trong một lần, anh sẽ thấy ở phòng tranh anh được chào đón như ở tiệm sửa xe. “Đi nào,” tôi nói, kéo anh vào trong.

Một lượng lớn đồ ăn được bày ra. Có khoảng bốn mươi người đang đi thơ thẩn xem các tác phẩm nghệ thuật.

Tôi dạo một vòng quanh phòng tranh với Alex, anh đi cạnh tôi với điệu bộ cứng nhắc. “Thư giãn nào,” tôi bảo anh.

“Nói thì dễ,” anh làu bàu.

44

Alex

Dẫn tôi vào một phòng tranh không phải ý kiến hay. Khi Sierra kéo Brittany rời khỏi tôi để chỉ cho cô ấy xem một bức họa, tôi chưa bao giờ cảm thấy lạc lõng hơn thế.

Tôi đi dạo một vòng và đảo mắt qua bàn đồ thức ăn, lấy làm mừng vì chúng tôi đã ăn. Bạn không thể gọi những thứ này là thức ăn được. Món

sushi, tôi thấy phải đem chúng cho vào lò nướng thì mới có thể ăn được. Sandwich thì bé tẹo.

“Hết wasabi rồi.”

Tôi vẫn còn đang tập trung vào việc phân biệt các món ăn thì có ai đó vỗ vào vai tôi.

Tôi quay qua, thấy một gã da trắng, tóc vàng, lùn tịt. Gã nhắc tôi nhớ tới thằng Mặt Lửa, và tôi ngay lập tức muốn đẩy gã ra.

“Chúng tôi hết wasabi rồi,” gã nhắc lại.

Giá như tôi biết wasabi là cái quái quỷ gì, tôi có thể trả lời. Nhưng tôi không biết, thế nên tôi không nói gì. Và điều này khiến tôi có cảm giác mình là đồ đàn độn.

“Cậu không nói tiếng Anh à?”

Tôi xiết tay lại thành một nắm đấm. Có, *tao có biết tiếng Anh, thằng ngu ạ. Nhưng lần cuối tao ở trong lớp tiếng Anh thì từ “wasabi” không có trong bài kiểm tra từ vựng.* Thay vì trả lời, tôi lơ gã và đi ngó nghiêng một trong các bức tranh.

Tôi ngừng lại trước bức vẽ một cô gái và chú chó đang đi dạo bên trên một thứ trông như bản mô phỏng cầu thả của Trái Đất.

“Anh đây rồi,” Brittany nói, tới bên tôi. Doug và Sierra theo ngay sau.

“Brit, đây là Perry Landis,” Doug nói, chỉ vào gã giống thằng Colin.
“Anh ấy là họa sĩ.”

“Mềng ơi, tác phẩm của anh quả là tuyệt vời!” Brittany vồn vã với gã.

Cô ấy nói “mềng ơi” như thể một cô nàng ngớ ngẩn ấy. Cô ấy đùa tôi đấy à?

Gã họa sĩ nhìn bức tranh của mình ngay sau Brittany. “Cô nghĩ bức này thế nào?” Gã hỏi.

Brittany hăng giọng. “Tôi nghĩ nó cho thấy mối quan hệ giữa con người, động vật và Trái Đất.”

Ôi, làm ơn. Nhảm nhí cái gì thế này.

Perry vòng tay khoác vai cô ấy, và tôi chỉ muốn đánh nhau ngay giữa cái phòng tranh này. “Cái nhìn của cô quả là sâu sắc.”

Sâu sắc cái mông tôi ấy. Gã muốn mò vào trong quần bạn gái tôi ư? Đừng hòng!

“Alex, anh đang nghĩ gì thế?” Brittany quay qua tôi hỏi.

“À...” Tôi xoa cằm lúc nhìn chăm chăm vào bức họa. “Anh nghĩ toàn bộ bộ sưu tập này chỉ đáng giá một đô rưỡi, nhiều lắm là hai đô.”

Sierra trợn mắt và đưa tay lên che miệng vì sốc. Doug thì sặc đồ uống ra. Còn Brittany? Tôi nhìn xem chuyện gì xảy ra với bạn gái mình.

“Alex, anh nợ anh Perry một lời xin lỗi.” Brittany nói.

Ồ, ngay sau khi gã xin lỗi vì đã hỏi tôi về wasabi. Đừng có mơ nhé. “Anh ra ngoài,” tôi nói, rồi quay lưng lại ra khỏi phòng tranh.

Bên ngoài, tôi chiêm nhờ một điều thuốc từ cô phục vụ bên kia phố, cô ta đang tạm nghỉ. Trong đầu tôi chỉ toàn hình ảnh của Brittany lúc ra lệnh cho tôi xin lỗi.

Tôi không thích làm theo mệnh lệnh.

Chết tiệt, tôi ghét khi thấy thằng khốn họa sĩ đó đặt tay lên bạn gái của tôi. Tôi chắc rằng bất cứ gã trai nào cũng muốn đặt tay lên cô ấy theo cách đó, để tuyên bố họ đã chạm vào cô ấy. Nhưng tôi muốn cô ấy là của riêng mình. Không thể để cô ấy ra lệnh cho tôi chạy quanh như một con cún và chỉ nắm tay tôi khi nào cô ấy không cần thể hiện.

Dứt khoát không thể như thế.

“Tôi đã thấy cậu ra khỏi phòng tranh. Chỉ đám hoitey mới vào đó,” cô phục vụ nói sau khi tôi trả lại cô ta bật lửa.

Wasabi. Giờ thì hoitey. Có khi tôi không biết tiếng Anh thật. “Hoitey?”

“Hoitey-hoitey. Loại trí thức da trắng đó.”

“Ồ, mừng là tôi chắc chắn không thuộc số đó. Giống một kẻ lao động chân tay đi theo đám hoitey vào đó hơn.” Tôi rít một hơi dài, thâm cảm ơn chất nicotin đã giúp tôi lấy lại bình tĩnh ngay lập tức. Được rồi, phổi tôi có thể bị teo lại, nhưng kiểu gì tôi chả chết trước khi hai lá phổi quyết định bỏ rơi tôi.

“Tôi là Mandy – một người lao động,” cô phục vụ nói, chìa tay ra và nở nụ cười với tôi. Cô ta có mái tóc nâu nhạt với vài lọn màu tía. Cô ta dễ thương, nhưng không phải là Brittany.

Tôi bắt tay cô ta. “Alex.”

Cô ta nhìn hình xăm của tôi. “Tôi cũng có hai cái. Muốn xem không?”

Thực lòng thì tôi không muốn lắm. Chắc vào một đêm say rượu, cô ta đã xăm vào ngực... hoặc vào hông.

“Alex!” Brittany hét gọi tôi từ trước phòng tranh.

Tôi vẫn hút thuốc, cố quên rằng cô ấy đã đưa tôi tới đây vì tôi là bí mật nhỏ xấu xa của cô ấy. Tôi không muốn là bất cứ cái bí mật chết tiệt nào nữa.

Bạn gái ngạo mạn của tôi bước đi trên phố. Đôi giày hàng hiệu gõ nhịp nhành nhác tôi nhớ cô ấy thuộc tầng lớp trên. Cô ấy thấy Mandy và tôi, hai người lao động, đang hút thuốc cùng nhau.

“Mandy đang định cho anh xem những hình xăm của cô ấy đấy,” tôi nói để chọc tức Brittany.

“Em cá là cô ấy sẽ cho anh xem. Anh cũng đang định cho cô ấy xem của anh, nhỉ?” Cô ấy nhìn tôi cáo buộc.

“Tôi không tham gia vào màn kịch này,” Mandy nói rồi ném điếu thuốc xuống, dụi tắt nó dưới mũi giày. “May mắn nhé, hai bạn. Chúa biết các bạn cần tới nó đấy.”

Tôi hút một hơi thuốc, ước gì Brittany không quyến rũ tôi như cô ấy đang làm. “Quay lại phòng tranh đi, *em yêu*. Anh sẽ bắt xe buýt về nhà.”

“Alex, em đã nghĩ chúng ta có một ngày *tốt đẹp* cùng nhau, trong một thành phố nơi chẳng ai biết tới chúng ta. Anh không muốn đôi lúc được ẩn danh sao?”

“Em nghĩ nó *tốt đẹp* khi thằng họa sĩ rác rưởi kia cho rằng anh là tên phụ bàn sao? Anh thà bị coi là một thằng du côn còn hơn là một thằng dọn dẹp nhập cư.”

“Anh thậm chí còn chẳng cho ai một cơ hội. Nếu anh thả lỏng và trút bỏ định kiến, anh có thể thích nghi. Anh có thể là một trong số họ.”

“Mọi người trong đó đều giả dối. Kể cả em. Tỉnh lại đi, Quý cô *mèng ơi!* Anh không *muốn* là một trong số đó. Em hiểu chứ?”

“Hiểu rất rõ. Nói cho anh biết, em không giả dối. Anh có thể gọi như vậy, nhưng với bọn em đó là tốt bụng và lịch sự.”

“Trong giới của em thôi, không phải giới của anh. Ở chỗ anh, mọi người thường nói thẳng. Và đừng bao giờ, đừng bao giờ ra lệnh cho anh phải xin lỗi như thể em là mẹ anh. Anh thề, Brittany, lần tới em còn làm vậy thì chúng ta chia tay luôn.”

Ôi, trời. Mắt Brittany nhòe nước, và cô ấy quay lưng về phía tôi. Tôi chỉ muốn đá cho mình một phát vì đã làm tổn thương cô ấy.

Tôi dụi tắt điếu thuốc. “Anh xin lỗi. Anh không định làm một tên ngốc thô lỗ. Chỉ là vì anh không thấy thoải mái khi ở trong đó.”

Brittany không nhìn tôi. Tôi vươn tay xoa lưng cô ấy. Thật mừng là cô ấy không né tránh.

Tôi nói tiếp. “Brittany, anh thích được ở cạnh em. Khi thật, mỗi khi đến trường anh đều nhìn lướt qua hành lang tìm kiếm bóng hình em. Ngay khi anh thấy những lọn tóc vàng óng như thiên thần này,” tôi nói, vuốt tóc cô ấy, “anh biết mình có thể vượt qua một ngày dài.”

“Em không phải là thiên thần.”

“Vớ anh em là thế. Nếu em tha thứ cho anh, anh sẽ lại đó xin lỗi tay họa sĩ ấy.”

Cô ấy mở to mắt. “Thật không?”

“Thật. Anh không muốn làm điều này. Nhưng anh sẽ làm... vì em.”

Cô ấy khẽ mỉm cười. “Đừng làm điều đó. Em rất cảm kích khi anh nói sẽ làm điều đó vì em, nhưng anh nói đúng. Tranh của anh ta quá tệ.”

“Các cậu đây rồi,” Sierra nói. “Bọn tớ đã tìm đôi uyên ương các cậu khắp nơi. Đi thôi, đến chỗ nhà nghỉ nào.”

Tại nhà nghỉ, Doug đập hai tay vào nhau. “Tắm nước nóng hay xem phim nào?”

Sierra đi về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài hồ. “Giờ mà xem phim thì chắc em ngủ gật mất.”

Tôi ngồi cạnh Brittany trên băng ghế trong phòng khách, vẫn còn đang choáng váng trước thực tế căn nhà to đùng này là căn nhà thứ hai của Doug. Nó còn lớn hơn ngôi nhà duy nhất tôi đang sống. Còn có cả một bể tắm nước nóng ư? Trời đất, những người giàu có tất cả mọi thứ. “Tôi không có đồ bơi,” tôi bảo họ.

“Đừng lo,” Brittany nói. “Doug chắc có sẵn một bộ ở chỗ bể bơi gia đình, anh có thể dùng.”

Ở bể bơi, Doug lục tung các ngăn kéo để kiểm bộ đồ thích hợp.

“Chỉ có hai cái ở đây.” Doug lấy ra một bộ Speedy mỏng mảnh, nhỏ tí đưa cho tôi. “Cậu dùng cái này được không, nhân vật quan trọng?”

“Chẳng che nổi một bên bi của tôi đâu. Tại sao cậu không mặc nó và tôi sẽ lấy cái này,” tôi nói, đưa tay vòng qua Doug lấy chiếc quần dạng hộp. Các cô gái đã biến mất. “Phái nữ đi đâu cả rồi?”

“Đi thay đồ. Và bình phẩm về chúng ta, tôi chắc vậy.”

Trong phòng thay đồ, tôi vừa mặc chiếc quần vào vừa nghĩ về cuộc sống tại nhà. Tại đây, bên hồ Geneva, tôi dường như quên đi cuộc sống của gia đình mình. Không còn phải lo lắng về những kẻ ở sau lưng.

Khi tôi bước khỏi phòng thay đồ, Doug nói, “Cô ấy sẽ phải trả giá rất nhiều để được ở bên cậu, cậu biết đó. Mọi người đã bắt đầu xì xầm về các cậu.”

“Nghe này, Douggie, tôi thích cô ấy hơn bất cứ thứ gì tôi từng thích trong đời. Tôi sẽ không bao giờ từ bỏ cô ấy. Khi nào yên ấm dưới mồ thì tôi mới bắt đầu quan tâm về những gì mọi người nghĩ.”

Doug cười và giang tay ra. “A, Fuentes, tôi nghĩ là chúng ta vừa có một khoảnh khắc gắn bó giữa đàn ông với nhau. Muốn một cái ôm không?”

“Mơ đi, anh chàng da trắng.”

Doug đập tôi một cái vào lưng rồi cùng tôi đi tới bể tắm nước nóng. Tôi nghĩ bọn tôi nếu không là đồng minh thì chí ít cũng có một sự hiểu biết nhất định về nhau. Mặc dù vậy, tôi vẫn không ôm cậu ta.

“Quyến rũ lắm, anh yêu,” Sierra nói lúc nhìn thấy cái quần bơi bó sát của Doug.

Doug đi như thể một chú chim cánh cụt, vừa lạch bạch vừa cố gắng tỏ ra thoải mái. “Thề có Chúa, anh sẽ cởi nó ra ngay lúc vào trong bể. Nó làm thằng nhỏ của anh nghẹt thở.”

“Hơi quá nhiều thông tin rồi đấy,” Brittany xen vào, giờ hai tay bịt tai. Cô ấy mặc một bộ bikini màu vàng, thiếu vải đến mức chả còn gì phải tưởng tượng cả. Cô ấy có biết mình trông như một đóa hướng dương, sẵn sàng tưới ánh mặt trời lên tất cả những ai coi thường cô ấy không nhỉ?

Doug và Sierra trèo vào bể tắm.

Tôi cũng nhảy vào và ngồi cạnh Brittany. Tôi chưa từng ở trong một bể tắm nước nóng bao giờ, và cũng không chắc về cách thức giao tiếp trong bể. Chúng tôi sẽ ngồi đây trò chuyện, hay tách ra thành từng cặp để ve vuốt nhau? Tôi thích ý thứ hai, nhưng Brittany trông có vẻ bồn chồn.

Đặc biệt là khi Doug vớt cái quần bơi bó sát của cậu ta ra khỏi bể.

Tôi cau mày. “Thôi nào, chàng trai.”

“Cái gì? Tôi còn muốn có con sau này nữa, Fuentes. Cái thứ đó cứ nghiền lấy thằng nhỏ của tôi.”

Brittany nhảy ra khỏi bể tắm và quấn khăn quanh mình. “Vào nhà thôi, Alex.”

“Các cậu có thể ở lại đây,” Sierra nói. “Tớ sẽ bảo anh ấy mặc thứ kia vào lại.”

“Quên đi. Hai cậu cứ thoải mái ở đây. Bọn tớ sẽ vào trong.” Brittany nói.

Khi tôi ra khỏi bể, Brittany đưa tôi một cái khăn tắm lớn.

Tôi vòng tay ôm cô ấy trong lúc chúng tôi quay vào nhà nghỉ. “Em ổn chứ?”

“Hoàn toàn ổn. Anh thấy khó chịu hả?”

“Anh bình thường. Nhưng...” Trong nhà, tôi cầm lên một bức tượng nhỏ làm bằng thủy tinh, ngắm soi nó. “Khi thấy ngôi nhà này, cuộc sống này... anh muốn ở đây cùng với em, nhưng khi nhìn qua một lượt, anh nhận ra những điều này sẽ không bao giờ hợp với anh được.”

“Anh nghĩ quá nhiều.” Cô ấy quỳ gối trên thảm, vỗ vỗ xuống sàn. “Lại đây, nằm sát xuống nào. Em biết cách mát xa kiểu Thụy Điển đó. Nó sẽ giúp anh thư giãn.”

“Em đâu phải người Thụy Điển,” tôi bảo.

“Đúng vậy, và anh cũng không phải. Do đó nếu em có làm không đúng thì anh cũng chẳng bao giờ biết được sự khác biệt.”

Tôi nằm cạnh cô ấy. “Anh tưởng chúng ta đã nói sẽ để mối quan hệ này tiến triển từ từ.”

“Xoa lưng thì có hại gì đâu.”

Mắt tôi lướt qua một lượt bộ đồ bơi gợi cảm đang ôm lấy cơ thể cô ấy. “Anh sẽ cho em biết anh từng phát sinh quan hệ với mấy cô nàng ăn mặc còn kín đáo hơn cơ.”

Cô ấy phát cho tôi một cái vào mông. “Đàn hoàng nào.”

Khi đôi tay Brittany lướt trên lưng tôi, tôi rên một tiếng. Ôi không, đây quả là sự tra tấn. Tôi cố gắng kìm chế, nhưng đôi tay cô ấy mang lại cảm giác quá tuyệt vời, và cơ thể tôi tự phản ứng lại theo cách riêng của nó.

“Anh đang căng thẳng đấy,” cô ấy nói vào tai tôi.

Dĩ nhiên là tôi căng thẳng rồi. Đôi tay cô ấy lướt qua cả người tôi. Lời đáp của tôi là một tiếng rên khác.

Sau vài phút xoa bóp gây tê liệt thần kinh của Brittany, những tiếng rên rỉ và hỗn hển từ bể tắm nước nóng vọng vào. Doug và Sierra rõ ràng đã bỏ qua phần mát xa lưng để tiến xa hơn.

“Anh có nghĩ hai người họ đang làm *chuyện kia* không?” Cô ấy hỏi.

“Còn chuyện gì khác đâu, không thì Doug hẳn phải rất sùng đạo,” tôi nói, ám chỉ tiếng kêu *Ôi, Chúa ơi!* Cách nhau mỗi hai giây của cậu ta.

“Nó có khiến anh bị kích thích không?” Cô ấy khẽ ngâm nga bên tai tôi.

“Không, nhưng em mà cứ giữ cái kiểu mát xa như thế này thì em có thể quên đi vụ tiến triển từ từ nhảm nhí kia đấy.” Tôi ngồi dậy và nhìn cô ấy. “Anh không hiểu được là em biết mình đang trêu anh hay em thực sự ngây thơ.”

“Em không phải người hay trêu chọc.”

Tôi nhướn mày, nhìn xuống đùi mình, chỗ mà cô ấy đang để tay. Cô ấy giật tay lại. “Được rồi, em không có ý để tay ở đó. Ờ, ý em là, không hẳn thế. Nó chỉ hơi hơi... gì nhỉ... ý em muốn nói là...”

“Anh thích khi em nói lắp,” tôi nói khi kéo cô ấy nằm xuống cạnh mình và cho cô ấy thấy phiên bản mát xa Thụy Điển theo kiểu của riêng tôi, cho đến khi chúng tôi bị phá ngang bởi Sierra và Doug.

Hai tuần sau, tôi nhận được trát thông báo ngày ra hầu tòa vì tội tàng trữ vũ khí trái phép. Tôi giấu Brittany tin này vì nó sẽ khiến cô ấy hoảng loạn. Cô ấy hẳn sẽ nói đi nói lại rằng một luật sư công sẽ không thể nào tốt bằng luật sư tư. Vấn đề là tôi không có khả năng thuê được luật sư giỏi.

Trong lúc lo lắng về số phận của mình khi đi lang thang trước cổng trường, đột nhiên tôi bị ai đó đẩy ngang, suýt ngã.

“Cái quái gì vậy?” Tôi đẩy ra.

“Xin lỗi,” cậu ta nói về lo lắng.

Tôi nhận ra đó là cậu Công Tử Bọt đã ở chung phòng giam với mình. “Lại đây mà đánh tao này, thằng lập dị.” Sam gọi lớn.

Tôi bước về phía trước, chen vào giữa. “Sam, vụ gì vậy?” “Thằng ngu này chiếm chỗ đậu xe của tao.” Sam chỉ vào Công Tử Bọt ngay sau tôi.

“Vậy thì sao? Sao mà không tìm một chỗ đậu khác?”

Sam đứng khệnh khạng, sẵn sàng cho Công Tử Bọt một trận. Sam có thể làm điều đó, chả khó gì.

“Có, tao đã tìm thấy chỗ đậu xe khác rồi.”

“VẬY THÔI THA CHO NÓ ĐI. TAO BIẾT NÓ. THẰNG NÀY ĐƯỢC.”

Sam nhướng một bên chân mày. “Mày *biết* thằng này?”

“Nghe này,” tôi nói, liếc nhìn qua Công Tử Bọt và lấy làm mừng vì nó đang mặc áo sơ mi màu xanh thay vì màu san hô như bữa trước. “Thằng này từng ngồi “khám” còn nhiều hơn cả tao. Nó trông như một thằng ngốc chính hiệu, nhưng dưới quả đầu kỳ cục và cái áo thấy gớm kia, nó là một thằng nhóc khó chơi đấy.”

“Mày dọa tao hả, Alex?” Sam nói.

Tôi bước tránh ra và nhún vai. “ĐỪNG CÓ NÓI TAO KHÔNG CẢNH BÁO TRƯỚC CHO MÀY BIẾT ĐÂY NHÉ.”

Thằng Công Tử Bọt bước tới trước, cố làm ra vẻ hằm hớ. Tôi phải cắn môi dưới để cố nén cười và khoanh tay trước ngực như thể chờ xem trận ẩu đả bắt đầu. Đám bạn trong băng LB cũng chờ, sẵn sàng xem Sam bị một thằng da trắng dằn cho một trận.

Sam hết nhìn tôi rồi lại nhìn sang Công Tử Bọt. “Nếu mày chỉ dọa tao, Alex...”

“Đi mà xem hồ sơ của cảnh sát về nó đi. Nó chuyên trộm cắp ô tô đó.”

Sam ngần ngừ. Công Tử Bọt thì không. Bước tới chỗ tôi, nó giơ nắm tay ra. “Nếu mày cần bất cứ điều gì, Alex, thì biết phải tìm ai rồi đấy.”

Nắm tay tôi chạm với nắm tay Công Tử Bọt. Nó đi rồi, tôi mới lấy làm mừng vì không ai nhận ra bàn tay nó run như cây sậy.

Tôi gặp Công Tử Bật ở chỗ tủ đồ của nó lúc chuyển từ tiết một sang tiết hai. “Cậu có ý gì? Nếu tôi cần bất cứ điều gì cậu sẽ giúp được sao?”

“Sau sáng nay, tôi nợ cậu mạng sống,” Công Tử Bật nói. “Tôi không hiểu tại sao cậu lại bệnh tôi, nhưng lúc đó tôi sợ chết đi được.”

“Nguyên tắc số một. Đừng bao giờ lộ ra cho chúng nó thấy cậu đang sợ.”

Công Tử Bật khịt mũi. Tôi đoán đó là cách nó cười – hoặc mũi nó có vấn đề về xoang. “Tôi sẽ cố nhớ nếu lần tới lại bị một tay anh chị nào đó đe dọa lấy mạng.” Nó chìa tay ra cho tôi. “Tôi là Gary Frankel.”

Tôi bắt tay nó. “Nghe này, Gary,” tôi nói. “Tuần tới tôi phải hầu tòa, và tôi không muốn nhò tới một luật sư công. Liệu mẹ cậu có thể giúp không?”

Gary cười. “Tôi nghĩ là có. Bà tốt lắm. Nếu đó là hành vi phạm tội lần đầu của cậu, mẹ tôi có thể giúp cậu chỉ phải chịu một án treo ngắn thôi.”

“Tôi không đủ tiền...”

“Đừng lo lắng về chuyện tiền bạc, Alex. Đây là danh thiếp của mẹ tôi. Tôi sẽ nói với mẹ cậu là một người bạn của tôi, bà sẽ làm miễn phí.”

Lúc Gary đi xuống hành lang, tôi nghĩ thật hài hước khi người mà bạn không tin tưởng lại trở thành đồng minh. Và một cô gái tóc vàng lại có thể khiến bạn nghĩ tương lai là điều đáng để chờ đợi.

Brittany

Sau trận bóng chiều thứ bảy, trận mà chúng tôi đã giành chiến thắng nhờ bàn của Doug ở bốn giây cuối, tôi bàn bạc với Sierra và nhóm M ở ngoài sân. Chúng tôi đang tìm chỗ để ăn mừng chiến thắng.

“Lou Malnati thì thế nào?” Morgan gợi ý.

Cả bọn đều đồng ý, vì đó là nơi làm pizza ngon nhất trong thành phố. Megan đang ăn kiêng và thêm món salad đặc biệt ở đó, vì thế mọi chuyện coi như quyết định xong.

Trong lúc phân chia công việc hậu cần, tôi nhìn qua thấy Isabel đang nói chuyện với Maria Ruiz. Tôi bước tới chỗ họ. “Này các cậu,” tôi nói. “Tới Lou Malnati với bọn tớ không?”

Cặp chân mày của Maria nhíu lại bối rối. Nhưng Isabel thì không, cô bạn nói, “Chắc rồi.”

Maria nhìn từ Isabel sang tôi, rồi lại nhìn Isabel. Bạn ấy nói điều gì đó với Isabel bằng tiếng Tây Ban Nha, sau đó nói sẽ gặp bọn tôi ở nhà hàng.

“Bạn ấy nói gì thế?”

“Maria muốn biết tại sao cậu lại muốn bọn tớ đi chung với các cậu.”

“Thế cậu đã nói gì với bạn ấy?”

“Tớ nói với Maria rằng tớ là một trong những người bạn của cậu, dù bạn bè hay gọi tớ là Isa, chứ không phải Isabel.”

Tôi dẫn Isabel tới chỗ đám bạn mình, rồi quay qua Sierra. Thay vì tỏ ra lạnh lùng, con bé mỉm cười với Isabel, hỏi Isabel cách lộn một cú hai vòng trên không trong một bài tập của chúng tôi. Có thể chứ, bạn thân nhất của tôi mà lại! Madison có vẻ cũng choáng váng hết Maria khi tôi thông báo cho cả bọn rằng Maria và Isabel sẽ tới Lou Malnati tham gia cùng, nhưng nó không nói gì cả.

Có lẽ, chỉ có lẽ thôi, đây là một bước nhỏ hướng tới những gì thầy Aguirre gọi là “thu hẹp khoảng cách”. Tôi không ngây thơ tới mức nghĩ rằng mình có thể thay đổi Fairfield chỉ qua một đêm, nhưng trong tuần qua, nhận thức của tôi về một số người đã thay đổi. Tôi hy vọng nhận thức của họ về tôi cũng vậy.

Tại nhà hàng, tôi ngồi cạnh Isabel. Một đám con trai trong đội bóng cũng vài, do vậy, nhà hàng dường như chỉ phục vụ cho học trò trường Fairfield. Darlene đi vào cùng Colin. Anh ấy vòng tay ôm nó như thể bọn họ là một cặp.

Sierra ngồi đối diện tôi, nói, “Darlene không thò tay vào túi quần sau Colin đấy chứ? Thật ngứa mắt quá đi.”

“Tớ không quan tâm,” tôi nói với nó, xoa dịu nỗi lo của nó khi cho rằng tôi có thể khó chịu. “Nếu hai người đó muốn hẹn hò, thì đó là chuyện của họ.”

“Darlene làm điều đó chỉ vì muốn có mọi thứ cậu đã có. Với nó, đó là một cuộc tranh đua. Đầu tiên là chiếm lấy vị trí đội trưởng của cậu trong đội cổ vũ, giờ thì thò móng vuốt vào Colin. Có khi nó sẽ đổi tên thành Brittany luôn không biết chừng.”

“Buồn cười thật.”

“Cậu cứ nói vậy đi,” Sierra nói, sau đó nhích lại gần và thì thầm, “điều đó sẽ không còn buồn cười nữa nếu tiếp theo nó lại muốn Alex.”

“Giờ thì điều này *không* buồn cười tí nào.”

Doug bước vào, Sierra vẫy tay gọi cậu ta. Cậu ta không thể ngồi lọt một cái ghế, Sierra bỏ ghế mình để ngồi vào lòng cậu ta. Họ bắt đầu âu yếm nhau, tạo điều kiện cho tôi quay qua nói chuyện với Isabel.

“Mọi chuyện với anh chàng kia tiến triển thế nào rồi?” Tôi hỏi, biết mình không thể chỉ đích danh Paco vì Isabel không muốn Maria biết bạn ấy bị Paco cuốn hút.

Cô bạn thở dài. “Chả đến đâu cả.”

“Sao thế? Cậu không nói chuyện với cậu ta như tớ bảo à?”

“Không. Cậu ấy hành động như một *tên ngốc*, hoàn toàn lơ đi thực tế là bọn tớ đã ở cùng nhau trong suốt một đêm. Tớ nghĩ cậu ấy không muốn nhắc tới nó, vì không muốn quan hệ của bọn tớ tiến xa hơn.”

Tôi nghĩ về việc mình chia tay với Colin và bày tỏ tình cảm với Alex. Mỗi lần thoát khỏi những bần khoản trần trở và tiến đến một hành động đúng đắn, tôi lại cảm thấy mình mạnh mẽ hơn. “Hãy chấp nhận rủi ro, Isa. Tớ đảm bảo nó đáng giá.”

“Cậu vừa gọi tớ là Isa đấy.”

“Tớ biết. Thế được không?”

Cô bạn huých vai tôi trêu chọc. “Ừ, *Brit*. Tốt mà.”

Nói chuyện với Isa về Paco khiến tôi có cảm giác mạo hiểm, và cảm giác mạo hiểm ấy làm tôi nghĩ tới Alex. Ngay khi cả lũ ăn xong và bắt đầu giải tán, tôi gọi cho Alex trong lúc đi lấy xe. “Anh biết câu lạc bộ khiêu vũ Noi Huyền Bí chứ?”

“Biết.”

“Gặp em ở đó chín giờ tối nay nhé.”

“Tại sao? Có chuyện gì à?”

“Tôi sẽ biết,” tôi nói rồi cúp máy. Bỗng tôi nhận ra Darlene đang ở ngay sau lưng mình. Nó có nghe lén được chuyện tôi nói với Alex không?

“Hẹn hò nóng bỏng tối nay à?” Nó hỏi.

Vậy là đã rõ. “Tôi đã làm gì cậu khiến cậu phải ghét tôi nhiều vậy? Chúng ta là bạn bè phút trước thì phút sau tôi đã có cảm giác bị cậu đâm lén sau lưng rồi.”

Darlene nhún vai, hất tóc ra sau. Cử chỉ này là một dấu hiệu cho thấy tôi không thể coi nó là bạn nữa. “Tôi đã phát ốm vì bị lu mờ sau cái bóng của cậu rồi, Brit. Đã đến lúc cậu phải từ bỏ ngai vàng. Cậu đã chơi trò công chúa cao cao tại thượng tại cái trường Fairfield này quá lâu. Phải nhường ánh đèn cho người khác đi thôi.”

“Cậu cứ việc trở thành tâm điểm. Tận hưởng nó đi.” Tôi nói với nó. Darlene không hề biết tôi chưa bao giờ muốn điều đó. Tôi chỉ sử dụng nó để trưng ra những gì tôi muốn người khác thấy.

Khi tôi tới cửa câu lạc bộ Noi Huyền Bí lúc chín giờ, Alex lén theo ngay sau tôi. Tôi quay lại và vòng tay quấn quanh cổ anh.

“Whoa, tình yêu,” anh sững sốt. “Anh tưởng phải giữ chuyện của hai ta như là một bí mật chứ? Anh ghét phải nói với em điều này, nhưng có một đám học sinh Fairfield sống ở khu bắc đang đứng ngay kia. Và bọn nó đang nhìn chăm chăm tụi mình đấy.”

“Em không quan tâm. Không quan tâm nữa.”

“Tại sao?”

“Anh chỉ sống có một lần thôi mà.”

Anh có vẻ thích câu trả lời của tôi, vì anh nắm lấy tay tôi và dắt tôi vòng ra sau xếp hàng. Ngoài này trời lạnh, anh cởi áo khoác, bọc tôi vào hơi ấm của anh trong lúc bọn tôi chờ để được vào trong.

Tôi ngược nhìn anh, cơ thể chúng tôi ép sát vào nhau. “Anh sẽ nhảy với em tối nay chứ?” Tôi hỏi.

“Trời, chắc chắn rồi.”

“Colin chẳng bao giờ muốn nhảy với em.”

“Anh không phải là Colin, *cung*, và cũng sẽ chẳng bao giờ là hắn ta.”

“Tốt. Em đã có anh, Alex. Đó là tất cả những gì em cần và em đã sẵn sàng chia sẻ nó với cả thế giới.”

Vào câu lạc bộ, Alex đi luôn với tôi về phía sàn nhảy. Lờ đi những cái nhìn chòng chọc từ đám học trò Fairfield sống cùng khu, tôi kéo Alex lại gần mình, chúng tôi nhảy như hòa vào làm một.

Chúng tôi nhảy cùng nhau như thể đã là một cặp đôi từ rất lâu, mỗi chuyển động đều thật nhịp nhàng. Lần đầu tiên tôi không hề ngại mọi người nghĩ gì về chuyện tôi và Alex ở cạnh nhau. Năm tới, ở trường đại học, chuyện ai đến từ khu nào trong thành phố sẽ chẳng còn là vấn đề quan trọng nữa.

Troy, cậu chàng đã nhảy với tôi lần trước, vỗ vai tôi khi âm nhạc vẫn vang dội trên sàn nhảy. “Anh chàng mới này là ai thế?” Cậu ta hỏi.

“Troy, đây là bạn trai tôi, Alex. Alex, đây là Troy.”

“Chào cậu,” Alex chìa tay ra và bắt tay nhanh với Troy.

“Tôi có cảm giác anh chàng này sẽ không mắc phải sai lầm tương tự như ai đó,” Troy nói với tôi.

Tôi không trả lời vì cảm thấy đôi tay của Alex quanh eo và lưng mình. Thật tuyệt khi có anh ở đây, cùng với tôi. Có lẽ Alex thích tôi gọi anh là bạn trai tôi, và thật dễ chịu khi có thể nói ra điều đó. Tôi tựa người vào ngực anh và nhắm mắt lại, để cho cơ thể chúng tôi hòa làm một theo điệu nhạc.

Sau khi nhảy được một lúc, chúng tôi rời sàn nhảy. Tôi rút di động ra nói, “Tạo dáng cho em nào.”

Tấm ảnh đầu tiên mà tôi chụp về anh là hình ảnh một cậu chàng cố ra vẻ xấu xa trơ tráo. Nó làm tôi cười nắc nẻ. Tôi chụp một tấm nữa trước khi anh kịp đổi sang tư thế khác.

“Chụp chung nào,” anh nói, kéo tôi lại gần. Tôi áp má lại gần anh trong lúc anh đưa điện thoại ra xa, sau đó nhấn nút chụp lại khoảnh khắc tuyệt hảo này. Chụp xong, anh kéo tôi vào vòng tay mình và hôn.

Dựa vào người Alex, tôi liếc nhìn qua đám đông. Ở tầng trên, ngay chỗ ban công là Colin – người cuối cùng tôi nghĩ sẽ có mặt ở đây. Colin ghét đến đây; anh ta ghét nhảy.

Ánh mắt giận dữ của anh ta gặp mắt tôi, rồi anh ta ra oai bằng việc hôn cô nàng kế bên mình thật nồng nhiệt. Đó là Darlene. Nó hôn lại Colin với tất cả nhiệt tình mình có trong khi anh ta chộp lấy hông nó và cọ xát hai cơ thể vào nhau. Darlene biết tôi có hẹn với Alex ở đây, rõ ràng nó đã lên kế hoạch.

“Em có muốn rời khỏi đây không?” Alex hỏi khi anh nhìn thấy Colin và Darlene.

Tôi quay qua nhìn thẳng vào anh, một lần nữa ngừng thở trước sự quyến rũ và vẻ đẹp mạnh mẽ của anh. “Không. Nhưng ở đây nóng quá. Bỏ áo khoác của anh ra đi.”

Anh ngần ngại trước khi nói, “Anh không thể.”

“Sao không?”

Anh nhăn mặt.

“Nói với em sự thật đi, Alex.”

Anh vén một lọn tóc nhỏ xòa xuống mặt tôi ra sau tai. “Em yêu, đây không phải địa bàn của băng Latino Blood. Đây là lãnh địa của băng Fremont 5, một đối thủ của Latino Blood. Cậu bạn Troy của em là một trong số chúng.”

Cái gì? Khi hẹn Alex tới đây, tôi chưa bao giờ nghĩ về lãnh địa hay băng đảng. Tôi chỉ muốn đi nhảy. “Ôi, Chúa ơi, Alex, em đã đưa anh vào chỗ

nguy hiểm rồi. Rời khỏi đây thôi!” Tôi sốt sắng.

Alex kéo tôi sát vào và thì thầm vào tai tôi. “Ta chỉ sống có một lần, chẳng phải đấy là những gì em đã nói sao? Vậy hãy nhảy với anh lần nữa đi.”

“Nhưng...”

Anh ngắt lời tôi bằng một nụ hôn mãnh liệt, khiến tôi quên hết những gì đang khiến mình lo lắng. Và ngay khi tôi tỉnh táo trở lại thì chúng tôi đã quay lại sản nhảy.

Cuối cùng mọi chuyện cũng bình yên trôi qua, không có xô xát gì. Nguy hiểm rình rập rốt cuộc đã làm cho chúng tôi hiểu rõ thêm về nhau.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Trong nhà vệ sinh nữ, Darlene đang trang điểm lại trước gương. Tôi thấy nó. Nó thấy tôi.

“Chào,” tôi nói.

Darlene đi ngang qua tôi, không nói một lời. Thái độ của nó giống như tôi là một kẻ dân khu bắc bị gạt bỏ, nhưng tôi không quan tâm.

Lúc gần hết đêm, khi Alex cùng tôi đi bộ ra xe, tôi nắm tay anh và ngược nhìn lên sao trời. “Nếu có thể gửi điều ước tới một ngôi sao ngay lúc này, anh sẽ ước điều gì?” Tôi hỏi.

“Thời gian ngừng trôi.”

“Tại sao?”

Anh nhún vai. “Vì anh có thể sống mãi tại thời điểm này. Còn em mong muốn điều gì?”

“Muốn chúng ta học lên cao cùng nhau. Trong lúc anh muốn ngăn tương lai xảy đến, em lại mong chờ nó tới. Chẳng phải sẽ rất tuyệt nếu chúng ta học cùng trường sao? Em nói thật đấy, Alex.”

Anh buông tôi ra. “Với một người muốn mọi thứ tiến triển từ từ, em chắc chắn là đã tính quá xa rồi.”

“Em biết. Em xin lỗi. Em không cưỡng lại được. Em đã quyết định vào học ở đại học Colorado để được gần chị mình. Đây là nơi bố mẹ em sẽ gửi chị ấy tới, nó chỉ cách trường vài dặm. Dù sao thì đăng ký vào cũng chẳng gây tổn hại gì mà, phải không?”

“Chắc thế.”

“Thật chứ?”

Anh xiết chặt tay tôi. “Bất cứ điều gì, miễn là thấy em cười thế này.”

46

Alex

“Tao cần thông tin mới về vụ Brittany,” Lucky nói lúc tôi đang ở bên ngoài nhà kho. “Bọn con trai đang chia phe đặt cược, hầu hết bọn nó đặt

cược vào mày. Tụi nó biết chuyện gì mà tao không biết ha?”

Tôi nhún vai, nhìn qua chiếc Julio, vẫn sáng bóng từ lần trước tôi rửa nó. Nếu chiếc xe của tôi cũng biết nói, hẳn nó sẽ cầu xin tôi cứu nó khỏi tay Lucky. Nhưng tôi sẽ không để lộ thông tin gì về Brittany. Chí ít cũng chưa phải lúc.

Hector đi lại chỗ bọn tôi và xua tay đuổi Lucky đi. “Chúng ta cần nói chuyện, Fuentes,” ông ta nói, “Về việc chúng ta đã bàn. Trong đêm Halloween, chú mày sẽ phải thuê một chiếc xe, lái nó tới điểm thả hàng rồi đổi hàng lấy tiền. Chú mày xử lý được chứ?”

Thằng em tôi nói đúng. Chảy trong huyết quản tôi là dòng máu của bố tôi. Bằng việc tham gia buôn ma túy, tôi sẽ đảm bảo tương lai của tôi trong băng Blood, đây là thứ mà tôi được kế thừa. Những đứa trẻ khác thừa hưởng từ cha mẹ chúng tiền hay công việc kinh doanh của gia đình. Tôi thừa hưởng vị trí trong băng Latino Blood.

“Không có gì tôi không xử lý được,” tôi nói với Hector, dù đang cảm thấy bụng mình nhộn nhạo. Tôi đã cố ý nói dối Brittany khi cô ấy vừa cười rạng rỡ vừa nói tới chuyện bọn tôi sẽ cùng nhau học tiếp lên cao. Tôi không thể nói thật rằng mình không chỉ phải ở lại trong băng Latino Blood, mà còn phải tham gia vụ *đổi hàng lấy tiền*.

Hector vỗ lưng khen ngợi tôi. “Chú mày là đệ tử trung thành của ta. Ta biết băng Blood còn quan trọng hơn cả nỗi sợ hãi của chú mày. *Chúng ta là anh em, phải không?*”

“Hiển nhiên!” Tôi trả lời, để ông ta biết tôi trung thành với ông ta và băng Blood. Không phải chuyện buôn ma túy khiến tôi sợ hãi, mà là buôn ma túy sẽ đặt dấu chấm hết cho giấc mơ của tôi. Nhúng tay vào chuyện này, tôi sẽ bị cuốn theo nó. Như bố tôi.

“Ê này, Alex.”

Paco đứng cách đó vài mét. Tôi thậm chí chẳng nhận ra Hector đã bỏ đi.

“Chuyện gì thế?”

“Tao cần sự giúp đỡ của mày, bạn hiền,” Paco nói.

“Mày cũng cần á?”

Nó nhìn tôi bằng ánh mắt tao-là-Paco-và-tao-đang-cáu. “Cứ đi với tao.”

Ba phút sau, tôi đã ngồi trong chiếc xe đi mượn màu đỏ hiệu Camaro.

Tôi thở dài. “Mày sẽ cho tao biết mày muốn được giúp thế nào hay mày tính làm tao hồi hộp?”

“Trên thực tế, tao tính làm mày hồi hộp.”

Tôi nhìn tấm biển chỉ đường cắm bên lề. “Winnetka?” Cái gì khiến Paco muốn tới thành phố ngoại ô giàu có này?

“Niềm tin,” Paco nói.

“Cái gì?”

“Bạn thân thì cần phải tin tưởng lẫn nhau.”

Tôi ngả người ra, hoàn toàn nhận thức được mình đang trầm ngâm lo lắng như một kẻ xấu xa trong một bộ phim về miền Tây dở ẹc. Tôi đồng ý

đi buôn ma túy, giờ tôi lại vô duyên vô cớ xâm nhập vào một thành phố ngoại ô dành cho tầng lớp thượng lưu.

“A, nó đây rồi,” Paco nói.

Tôi nhìn lên tấm biển. “Mày đùa à.”

“Không.”

“Nếu mày lên kế hoạch cướp chỗ này, tao sẽ ngồi yên trong xe.

Paco tròn tròn mắt. “Chúng ta không đến đây để cướp một đám người chơi gôn.”

“Thế tại sao mày kéo tao tới đây?”

“Đây là chỗ chơi gôn của tao. Thôi nào, nhắc cái mộng của mày xuống đây và giúp đi.”

“Bây giờ đang là giữa tháng Mười, ngoài trời chỉ khoảng mười ba độ thôi, Paco.”

“Chỉ là vấn đề ưu tiên và nhận thức thôi mà.”

Tôi ngồi trong xe, tính toán làm cách nào để về nhà. Đi bộ sẽ mất nhiều thời gian. Tôi không biết trạm xe buýt gần nhất nằm ở đâu và...và...và tôi sẽ đá đít thẳng Paco vì mang tôi tới sân gôn chết tiệt này.

Tôi lén ra chỗ Paco đang đặt một giỏ bóng xuống. Ôi trời, hẳn là có trăm quả ở đó.

“Mày lấy chúng ở đâu?” tôi hỏi.

Paco vung gậy trong khi khí như một cánh quạt. “Từ cái thằng cho thuê bóng chứ đâu. Mày muốn thử đánh một quả không?”

“Không.”

Paco chỉ vào một băng ghế gỗ màu xanh nằm cuối sân gôn, sau lưng nó. “VẬY NGỒI ĐÓ.”

Trong lúc ngồi, tôi nhìn những người khác đang đánh bóng trong khu vực của họ, thận trọng liếc mắt quan sát chúng tôi. Tôi cũng nhận ra mình và Paco ăn mặc khác họ. Quần jean, áo phông, những hình xăm và mảnh khăn rằn trên đầu khiến chúng tôi nổi bật, trong khi hầu hết đám người chơi mặc áo sơ mi đánh gôn tay dài, quần Dockers và chẳng có dấu vết gì trên da.

Tôi thường không quan tâm, nhưng sau khi nói chuyện với Hector tôi muốn về nhà, không phải làm trò cười cho thiên hạ. Tôi gác khuỷu tay lên đầu gối, nhìn Paco tự biến mình thành một thằng ngốc thực sự.

Paco lấy một quả bóng nhỏ màu trắng đặt lên bệ phát bóng. Khi nó vung gậy lên, tôi túm lại.

Cây gậy sượt qua bóng và đập xuống mặt cỏ nhân tạo. Paco chửi thề. Gã chơi kè Paco nhìn nó rồi bỏ sang khu khác.

Paco thử lần nữa. Lần này đập trúng, nhưng bóng chỉ lăn một đoạn ngắn trước mặt nó. Nó cố thử lại, nhưng mỗi lần vụt gậy là một lần làm trò cười. Thằng này đang nghĩ mình chơi khúc côn cầu chắc?

“Mày xong chưa?” Tôi hỏi lúc nó đã chơi hết nửa giỏ bóng.

“Alex,” Paco nói, chống gậy chơi gôn xuống như thể nó là một cây ba toong. “Mày nghĩ tao đến đây chỉ để chơi gôn ha?”

Nhìn thẳng vào mắt Paco, tôi trả lời, “Không.”

“Tao đã nghe mày nói chuyện với Hector. Tao cũng biết mày không muốn làm việc đó.”

“Vậy nên mày kéo tao tới đây? Mày tính làm gì?”

“Nghe này,” Paco nhấn mạnh. “Tao đã bỏ chùm chìa khóa xe vào túi và xe không đi đâu cho đến khi đánh hết số bóng kia, vậy mày tốt nhất nên nghe. Tao không thông minh như mày. Tao chẳng có sự lựa chọn nào trong đời. Nhưng mày, mày thông minh đủ để học tiếp lên cao và trở thành một bác sĩ, chuyên gia tin học hay cái gì đó đại loại thế. Giống như tao sinh ra không phải để chơi gôn, mày sinh ra không phải để buôn ma túy. Hãy để tao làm chuyện đó cho mày.”

“Không thể được, bạn hiền. Tao cảm kích chuyện mày tự biến mình thành một trò hề để làm dẫn chứng, nhưng tao biết những gì cần phải làm,” tôi nói với nó.

Paco nhặt một quả bóng mới, vung gậy, và một lần nữa bóng lại lăn ra khỏi nó. “Brittany chắc chắn ngon cơm nhỉ. Cô nàng sẽ học lên cao đúng không?”

Tôi biết những gì Paco đang làm, thằng bạn tôi rõ ràng chẳng hề biết úp mở chút nào. “Ừ. Ở Colorado.” Để được gần chị mình, người cô ấy quan tâm hơn cả bản thân.

Paco huýt sáo. “Tao chắc là cô nàng sẽ gặp nhiều anh chàng ở Colorado. Những anh chàng thực sự, đội mũ cao bồi ấy.”

Cơ bắp của tôi căng lên. Tôi không muốn nghĩ về chuyện đó. Tôi làm lo Paco cho đến khi bọn tôi vào trong xe. “Tới chừng nào thì mày mới thôi nhúng mũi vào chuyện của tao?” Tôi hỏi nó.

Nó cười khoái trá. “Không bao giờ.”

“Vậy chắc mày sẽ không ngại tao xen vào chuyện của mày đâu nhỉ. Chuyện gì đã xảy ra giữa mày với Isa, hả?”

“Bọn tao ở cạnh nhau một chút. Kết thúc rồi.”

“Có thể mày nghĩ đã kết thúc, nhưng tao không nghĩ Isa cũng thấy thế đâu.”

“Ồ, vậy đó là vấn đề của cô ấy.” Paco bật đài và mở nhạc âm ỉ.

Paco chưa từng hẹn hò với ai vì sợ ở gần ai đó. Thậm chí cả Isa cũng không hình dung được tất cả những lạm dụng Paco phải chịu ở nhà. Tôi hiểu lý do đằng sau việc nó giữ khoảng cách với cô gái mà nó quan tâm. Bởi vì sự thật là, đôi khi gần lửa sẽ rất mặt.

“Paco, cậu làm gì ở đây?” Tôi chưa từng nghĩ sẽ gặp cậu bạn thân của Alex trước cửa nhà mình.

“Tôi cần nói chuyện với cậu.”

“Muốn vào nhà không?”

“Như vậy sẽ không sao chứ?” Cậu ta lo lắng hỏi.

“Dĩ nhiên.” Ồ, chuyện này rõ ràng là không ổn với bố mẹ tôi, nhưng đây là với tôi. Tôi mệt mỏi vì cứ phải giả vờ, mệt mỏi vì lo sợ cơn thịnh nộ của mẹ lắm rồi. Cậu chàng này là bạn thân của Alex và cậu ta hỏi tôi về Isabel, tôi biết nói gì đây? Isabel đã yêu cầu tôi giữ bí mật.

“Ai ngoài cửa vậy, Brit?”

“Là Paco,” tôi giải thích với mẹ. “Bạn con ở trường.”

“Bữa tối đã sẵn sàng,” mẹ tôi tỏ ra không tế nhị cho lắm. “Bảo với bạn con rằng đến đúng giờ ăn tối là không lịch sự lắm đâu.”

Tôi quay sang Paco. “Vào ăn luôn chứ?” Chóng đối thế này thật thích thú và thoải mái.

Có tiếng chân mẹ tôi dậm mạnh trong bếp.

“À, không, cảm ơn,” Paco nói, nén cười. “Tôi nghĩ chúng ta có thể nói chuyện, cậu biết rồi đấy, về Alex.”

Tôi không biết nên cảm thấy nhẹ nhõm vì cậu ta không định hỏi gì về Isabel, hay nên lo lắng vì nếu Paco đã đến đây thì đó hẳn là việc nghiêm

trọng.

Tôi dẫn Paco vào nhà. Chúng tôi đi ngang qua chỗ Shelley đang ngồi xem tạp chí trong phòng sinh hoạt chung. “Shelley, đây là Paco, bạn của Alex. Paco, đây là chị tôi, Shelley.”

Khi tôi nói tới cái tên Alex, Shelley kêu lên một tiếng phấn khích.

“Chào chị Shelley,” Paco nói.

Shelley cười tươi.

“Shell-cung, em cần chị làm giúp một chuyện.” Shelley khẽ gật đầu khi tôi thì thầm, “Em cần chị giữ chân mẹ trong khi em nói chuyện với Paco một lát.”

Shelley cười toe, và tôi biết chị ấy sẽ xả thân vì mình.

Mẹ tôi đột ngột bước vào phòng, lờ tôi và Paco đi, đẩy Shelley vào bếp.

Tôi nhìn Paco thận trọng khi dẫn cậu ta ra ngoài để tránh bị mẹ tôi nghe lén. “Chuyện gì thế?”

“Alex cần được giúp đỡ. Cậu ta không nghe tôi. Một vụ buôn ma túy lớn sắp diễn ra và Alex là *người chủ chốt*, chịu trách nhiệm chính.”

“Alex sẽ không đi buôn ma túy. Anh ấy đã hứa với tôi rồi.”

Nhưng nét mặt của Paco cho thấy cậu ta biết điều ngược lại.

“Tôi đã cố thuyết phục nó,” Paco nói. “Vụ này... là vụ làm ăn với đám mối lớn. Có gì đó không đúng ở đây, Brittany. Lão Hector ép Alex làm chuyện này và tôi thề bằng tính mạng mình, tôi không biết nguyên do. Tại sao là Alex?”

“Tôi có thể làm gì?” Tôi hỏi.

“Bảo Alex tìm cách rút lui, để nó có thể thoát khỏi chuyện này.”

Khuyên anh ấy ư? Alex không ưa việc bị người khác bảo phải làm gì. Tôi không thể tưởng tượng được anh ấy đồng ý đi buôn ma túy.

“Brittany, bữa tối nguội rồi này!” Mẹ réo tôi từ cửa sổ nhà bếp. “Bố con cũng vừa về rồi. Vào ngồi lại như một gia đình một lần xem nào.”

Tiếng đĩa vỡ lôi kéo mẹ tôi quay vào nhà. Không nghi ngờ gì, một nước cờ thông minh của chị Shelley.

Nhưng nghĩa vụ của Shelley không phải là ngăn tôi nói với bố mẹ sự thật. “Chờ ở đây,” tôi nói. “Trừ khi cậu muốn chứng kiến một trận cãi vã của người nhà Ellis.”

Paco xoa hai tay vào nhau. “Nó chắc hẳn vẫn tuyệt hơn những trận cãi nhau của gia đình tôi.”

Tôi bước vào bếp và hôn vào má bố một cái.

“Bạn con là ai vậy?” Bố tôi dò hỏi.

“Paco, đây là bố mình. Bố, đây là bạn con Paco.”

Paco nói, “Chào bác.” Bố tôi gật đầu, còn mẹ tôi thì nhăn mặt.

“Paco và con cần phải đi ra ngoài.”

“Đi đâu?” Bố tôi hỏi, hoàn toàn bối rối.

“Đi gặp Alex.”

“Không, con sẽ không đi đâu hết,” mẹ tôi nói.

Bố tôi giơ tay lên, không hiểu chuyện gì. “Ai là Alex?”

“Là cái thằng người Mexico em đã kể với anh đó.” Mẹ tôi nghiêng răng.
“Anh không nhớ à?”

“Dạo này anh chẳng nhớ nổi cái gì hết, Patricia.”

Mẹ tôi đứng dậy, ném phăng cái đĩa đầy thức ăn vào bồn rửa. Cái đĩa vỡ ra, thức ăn văng tung tóe. “Bố mẹ đã cho con tất cả những thứ con muốn rồi, Brittany,” bà nói. “Một chiếc xe mới, quần áo thời trang...”

Tôi mất kiên nhẫn. “Đó hoàn toàn chỉ là bề nổi thôi, thưa mẹ. Chắc hẳn trong mắt mọi người ngoài kia, bố mẹ là những người thành công, nhưng với tư cách là bố là mẹ thì hai người thật sự tệ hại. Con sẽ cho cả hai điểm C trừ trong môn làm cha mẹ, thế là may đấy vì nếu gặp phải cô Peterson thì cả hai đã trượt rồi. Tại sao bố mẹ lại sợ để người khác nhìn thấy là mình cũng có những vấn đề, giống như phần còn lại của thế giới chứ?”

Tôi xả hết ra và không thể dừng lại. “Mong bố mẹ hãy lắng nghe con, Alex đang cần con giúp. Một trong những điều tạo nên con người con chính là luôn trung thành với những người mà con yêu quý. Nếu điều đó khiến bố mẹ đau lòng hay lo sợ thì con xin lỗi.” Tôi nói.

Shelley gây tiếng động lôi kéo sự chú ý, tất cả chúng tôi quay sang chị ấy. “Brittany,” giọng nói bằng máy tính vang lên. Những ngón tay của Shelley thì đang bận gõ chữ: “Tốt. Em gái.”

Tôi nắm lấy tay chị trước khi quay lại với bố mẹ mình. “Nếu bố mẹ muốn tống khứ hay chôi bỏ con chỉ vì con là chính mình, thì hãy làm luôn đi cho xong.”

Tôi không còn lo sợ nữa. Sợ cho Alex, cho Shelley hay cho chính mình. Đã đến lúc tôi phải đối mặt với tất cả những nỗi sợ hãi của bản thân, nếu không tôi sẽ rơi vào đau khổ và cảm thấy có lỗi suốt đời. Tôi không hoàn hảo. Cũng đến lúc cả thế giới nhận ra điều đó.

“Mẹ, con sẽ đến gặp chuyên viên xã hội tại trường.”

Mẹ tôi cau mặt phẫn nộ. “Điều đó thật ngu xuẩn. Nó sẽ được khi vào học bạ của con suốt đời. Con không cần đến một chuyên viên xã hội.”

“Cần chứ, con cần.” Tôi gồng mình và nói thêm. “Mẹ cũng cần. Tất cả chúng ta đều cần.”

“Nghe này Brittany. Nếu con bước qua cánh cửa đó... thì đừng có quay về.”

“Con đang công khai nổi loạn đó,” bố tôi thêm vào.

“Con biết. Và con cảm thấy rất tốt.” Tôi chộp lấy cái ví. Cùng với bộ đồ trên người, đó là tất cả những gì tôi có. Tôi nở một nụ cười tươi và nắm tay Paco.” Sẵn sàng đi chưa?”

Cậu ta không bỏ lỡ một nhịp nào khi nắm lấy tay tôi. “Đi.” Khi chúng tôi đã yên vị trong xe, Paco nói, “Cậu là một cô nàng khó chơi đấy. Tôi không nghĩ cậu có cái máu đó trong người đâu.” Rồi Paco chở tôi đến vùng tăm tối nhất của Fairfield. Cậu ta dẫn tôi đến một nhà kho trên một con đường hẻo lánh. Những đám mây đen đáng sợ từ đâu ùn ùn kéo tới phủ kín bầu trời, cảm giác ớn lạnh bao trùm không trung. Có lẽ Mẹ Thiên nhiên muốn cảnh báo chúng tôi điều gì đó.

Một gã lực lưỡng chặn chúng tôi lại. “Con bé trắng như tuyết này là ai?” Hấn ta hỏi.

Paco trả lời, “Cô ấy là bạn.”

Hấn nhìn tôi dò xét từ trên xuống dưới trước khi mở cửa. “Nó mà đánh hơi soi mói được cái gì là may mắn đủ đấy, Paco.” Hấn đe dọa.

Tất cả những gì tôi muốn là đưa Alex ra khỏi đây, tránh xa những thứ có vẻ nguy hiểm đầy rẫy xung quanh.

“Theo tôi,” Paco nói, nắm tay kéo tôi đi xuyên qua hành lang. Những giọng nói vọng đến từ phía bên kia của nhà kho... có giọng của Alex.

“Đề tôi tự mình đến chỗ anh ấy,” tôi đề nghị.

“Không phải ý hay đâu. Hãy đợi đến khi Hector nói chuyện xong với nó,” Paco nói nhưng tôi không nghe.

Tôi đi về phía có tiếng của Alex. Anh ấy đang nói chuyện với hai gã khác. Một cuộc đối thoại nghiêm túc. Một trong hai gã lôi ra một tờ giấy đưa cho Alex. Đấy cũng là lúc Alex trông thấy tôi.

Alex nói điều gì đó với gã ta bằng tiếng Tây Ban Nha trước khi gấp tờ giấy lại nhét vào túi quần jean. Vẻ mặt anh nghiêm khắc và cứng rắn, giọng anh cũng vậy. “Em làm cái quái gì ở đây thế hả?”

“Em chỉ...”

Tôi không thể nói hết câu vì Alex đã nắm lấy khuỷu tay tôi. “Em phải rời khỏi chỗ này ngay lập tức. Thằng chó nào đã đưa em tới đây?”

Tôi đang cố gắng suy nghĩ phải nói thế nào thì Paco từ trong bóng tối bước ra.

“Alex, làm ơn. Đúng là Paco đã đưa em đến đây nhưng đó là ý của em.”

“*Thằng khốn này,*” Alex nói, bỏ tôi ra và quay sang đối diện với Paco.

“Đây không phải là tương lai của mày sao, Alex?” Paco hỏi. “Tại sao mày lại ngại nói cho *cô gái* của mày biết về gia đình khác của mày?”

Alex tung một cú đấm vào hàm Paco. Paco ngã xuống. Tôi vội chạy tới chỗ cậu ta rồi ném về phía Alex ánh nhìn cảnh cáo sắc lẹm. “Em không thể tin được là anh lại làm như vậy!” Tôi hét lên. “Cậu ấy là bạn thân của anh, Alex.”

“Anh không muốn em thấy chỗ này!” Máu chảy xuống miệng Paco. “Mày không nên mang cô ấy tới,” Alex nói, lần này thì bình tĩnh. “Cô ấy không thuộc về nơi này.”

“Và mày cũng vậy, người anh em.” Paco nói nhẹ nhàng. “Bây giờ thì đưa cô ấy đi đi. Cô ấy đã thấy đủ rồi.”

“Đi với anh,” Alex ra lệnh, chìa tay ra.

Thay vì đi theo anh, tôi đưa tay lên mặt Paco kiểm tra vết thương, “Chúa ơi, cậu chảy máu rồi,” tôi nói, bắt đầu hoảng hốt. Máu khiến tôi buồn nôn. Máu và bạo lực luôn là những thứ vượt quá sức chịu đựng của tôi.

Paco nhẹ nhàng đẩy tay tôi. “Tôi sẽ ổn. Đi với cậu ấy đi.”

Một giọng nói vang lên từ trong bóng tối, bằng tiếng Tây Ban Nha với Alex và Paco.

Tôi rùng mình trước uy quyền trong giọng nói ấy. Trước đó tôi không hề sợ, nhưng bây giờ thì có. Chính gã đã nói chuyện với Alex lúc nãy. Gã mặc bộ đồ màu đen với áo sơ mi màu trắng phía trong. Tôi đã thoáng thấy gã ở đám cưới. Mái tóc đen bóng được chải ngược ra sau, nước da sạm tối. Chỉ nhìn qua tôi cũng biết đây là người rất quyền lực trong băng Latino. Hai gã hộ pháp dữ tợn đứng hai bên.

“Không có gì cả, Hector.” Alex và Paco đồng thanh.

“Đem cô ta đi chỗ khác đi, Fuentes.”

Alex cầm tay tôi và vội vàng lôi tôi ra khỏi nhà kho. Khi chúng tôi đã ra hẳn bên ngoài, tôi mới thật sự thở phào.

“Rời khỏi đây thôi, em. Đi nào!”

Tôi hít một hơi thật sâu trước khi leo lên con Julio. Brittany nhảy lên ngay sau, vòng tay ôm chặt eo tôi khi tôi tăng tốc lao ra khỏi bãi đỗ xe.

Chúng tôi lao qua các con phố, đến khi mọi thứ chỉ còn là một vết mờ. Tôi thậm chí vẫn không dừng lại khi mưa bắt đầu đổ xuống.

“Giờ chúng ta có thể dừng lại không?” Brittany hét lên giữa cơn mưa giông sầm sập.

Tôi tấp vào bên dưới cây cầu cũ bị bỏ quên cạnh hồ. Mưa như trút nước dội xuống nền xi măng xung quanh, nhưng chúng tôi đã kiếm được một chỗ trú ẩn.

Brittany nhảy xuống đất. “Anh là một kẻ xốc nổi,” cô ấy lên tiếng. “Anh không thể đi buôn ma túy. Đó là việc làm nguy hiểm và ngu ngốc, hơn nữa anh cũng đã hứa với em. Anh sẽ phải vào tù. Vào tù đó, Alex. Anh có thể không bận tâm, nhưng em thì có. Em không thể để anh tự hủy hoại cuộc đời mình như vậy.”

“Em muốn nghe điều gì bây giờ?”

“Không gì hết. Không, mọi thứ. Nói điều gì đó để em không phải đứng đây và thấy mình như một con ngốc đi.”

“Sự thật là... Brittany, nhìn anh này.”

“Em không thể,” cô ấy nói, vẫn nhìn ra trời mưa xối xả. “Em mệt mỏi vì phải nghĩ tới những cảnh tượng đáng sợ rồi.”

Tôi kéo cô ấy vào lòng. “Đừng nghĩ, *không sao đâu, sẽ ổn thôi, em yêu.* Đâu sẽ vào đó cả thôi.”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì hết. Tin anh.” Môi tôi phủ lên môi cô ấy. Mùi của cơn mưa và bánh quy giúp thần kinh tôi giãn ra.

Tôi vòng tay ôm cô ấy. Đôi tay Brittany ôm xiết bờ vai ướt đẫm của tôi, thúc giục tôi. Những ngón tay tôi lướt nhẹ dưới áo cô ấy, lẩn quanh eo cô ấy.

“Đến với anh nào,” tôi nói, rồi nhấc bổng cô ấy lên xe.

Tôi không thể ngừng hôn cô ấy. Tôi thì thầm rằng cô ấy tuyệt đến dường nào, bằng những câu lẩn lộn cả tiếng Anh và tiếng Tây Ban Nha. Tôi lướt môi xuống cổ cô ấy và dừng lại ở đó cho đến khi cô ấy ngả ra sau để tôi cởi áo sơ mi ra. Tôi có thể khiến cô ấy quên đi những chuyện tồi tệ. Khi hai đứa ở bên nhau như thế này, trời ơi, tôi chẳng thể nghĩ đến điều gì khác ngoài cô ấy.

“Em sắp mất kiểm soát rồi,” cô ấy cắn môi, thú nhận. Sao tôi yêu đôi môi ấy thế.

“Em yêu, anh thì mất kiểm soát rồi.” Tôi nói, ôm xiết hơn để cô ấy biết tôi cũng đang phát điên lên như thế nào.

Cô ấy nhúc nhích hông mình trong một nhịp điệu chậm rãi đáp lại tôi, một lời mời mà tôi không đáng có. Những ngón tay tôi lướt qua miệng cô ấy. Cô ấy hôn chúng trước khi tôi từ từ trượt tay qua cằm, cổ và lướt đến khe ngực.

Brittany bắt lấy tay tôi. “Em không muốn dừng lại, Alex”

Tôi phủ lên người cô ấy.

Tôi đang có được cô ấy dễ dàng. Cô ấy muốn điều đó. Nhưng có Chúa mới giúp được tôi không cảm thấy tội lỗi.

Đây là trò điên rồ mà tôi đã cược với Lucky. Và mẹ tôi đã nói, làm cho một cô gái có thai rất dễ.

Khi cược với Lucky, tôi không hề có chút cảm giác gì với cô gái da trắng phức tạp này. Nhưng bây giờ... khi thật, tôi không muốn nghĩ về những cảm xúc của mình. Tôi ghét cảm xúc, chúng chỉ làm hại đời thôi. Và xin Chúa hãy giáng cơn thịnh nộ xuống đầu tôi ngay bây giờ bởi tôi muốn “yêu” Brittany thực sự, chứ không phải quan hệ với cô ấy trên xe như với một con điếm rẻ tiền.

Tôi rời tay khỏi cơ thể hoàn hảo của cô ấy, điều tinh táo đầu tiên tôi làm trong đêm nay. “Anh không thể yêu em như thế này được. Không phải ở đây,” giọng tôi khàn đi vì những cảm xúc mãnh liệt. Cô gái này muốn trao tất cả cho tôi, thậm chí ngay cả khi đã biết tôi là người như thế nào và tôi định làm gì. Thực tế thật khó chấp nhận.

Tôi đoán Brittany sẽ ngượng hay thậm chí nổi khùng lên. Nhưng cô ấy nép gọn vào lòng tôi và ôm lấy tôi. *Dừng làm thế với anh*, tôi muốn nói như thế. Nhưng thay vào đó tôi lại vòng tay ôm chặt cô ấy.

“Em yêu anh,” câu nói thật khẽ khàng, nhưng thể nó phát ra từ ý nghĩ của cô ấy.

Dừng, tôi muốn nói. *Không! Dừng!*

Lòng thắt lại, tôi ghì chặt hơn. Chúa ơi, nếu mọi chuyện khác đi tôi sẽ không bao giờ từ bỏ cô ấy. Tôi vùi mặt vào tóc cô ấy và mơ mình có thể đem cô ấy rời khỏi Fairfield.

Chúng tôi cứ ngồi như vậy một lúc lâu, thật lâu sau khi mưa đã tạnh và thực tế quay về. Tôi giúp cô ấy xuống xe để mặc lại áo.

Brittany ngược nhìn tôi, ánh mắt đầy hy vọng. “Anh định buôn ma túy thật sao?”

Tôi bước xuống khỏi chiếc Julio, đi về phía cuối gầm cầu. Chìa tay ra dưới những giọt nước mưa vẫn đang nhỏ xuống, tôi để nước lạnh chảy xuyên qua bàn tay mình.

“Anh phải làm chuyện đó,” tôi nói, quay lưng về phía cô ấy.

Cô ấy bước đến cạnh tôi. “Tại sao? Tại sao anh phải làm chuyện có thể khiến anh phải vào tù?”

Tôi áp tay vào bầu má mềm mại nhưng nhọt nhọt của cô ấy và mỉm cười. “Em không biết đã ở trong băng đảng thì phải buôn ma túy sao? Đó là một phần của công việc.”

“Vậy thì bỏ đi. Chắc chắn phải có cách khác...”

“Nếu một người muốn từ bỏ, chúng sẽ không để yên. Đôi lúc là đánh đập, đôi lúc là tra tấn. Nếu em còn sống, em mới có thể thoát ra. Để anh nói cho em biết, tình yêu của anh, chỉ một lần duy nhất anh thấy có kẻ sống sót sau màn thử thách ấy. Nhưng gã đó vẫn mong được chết, vì gã đã bị đánh đập quá thậm tệ. Chúa ơi, em sẽ chẳng bao giờ hiểu đâu, vì gia đình anh cần điều này.”

“Vì tiền?”

Tôi buông tay ra. “Không, không phải vì tiền.” Tôi lắc đầu tuyệt vọng. “Chúng ta *có thể* đòi chủ đề không?”

“Em phản đối anh làm bất cứ điều gì phạm pháp.”

“*Thưa quý cô*, cô cần một vị thánh. Hay ít nhất là một ông linh mục. Còn tôi chẳng phải.”

“Em có quan trọng với anh không?”

“Có”

“Hãy cho em thấy điều đó.”

Tôi tháo chiếc khăn rằn ra khỏi đầu rồi vuốt tóc. “Em có biết điều đó khó khăn với anh thế nào không? Mẹ anh mong anh bảo vệ gia đình bằng cách tham gia vào băng nhóm, nhưng sự thực là Hector muốn anh phải chứng tỏ lòng trung thành. Và em... người mà anh muốn một ngày nào đó sẽ được sống cùng lại muốn anh chứng tỏ tình yêu bằng cách đặt gia đình anh vào vòng nguy hiểm. Anh phải làm việc đó, em biết không. Và không có bất cứ ai, thậm chí là em, có thể thay đổi ý định của anh. Quên điều đó đi.”

“Anh bắt chấp những gì chúng ta đã có sao?”

“Mẹ kiếp, đừng như thế. Chúng ta không cần phải bắt chấp điều gì cả.”

“Nếu anh buôn ma túy, thì coi như mọi chuyện chấm dứt. Em đã bắt chấp mọi thứ vì anh... vì chúng ta. Bạn bè. Bố mẹ. Mọi thứ. Anh không thể làm giống em sao?”

Tôi ném cho cô ấy áo khoác của tôi khi rằng cô ấy đang va vào nhau lập cập. “Đây. Mặc vào đi.”

[©STENT](#)

Nó là thế đấy. Cuộc sống của tôi. Nếu không thể chịu đựng nó, cô ấy có thể quay về với Colin Adams. Hoặc bất cứ ai giống với hình tượng búp bê Ken của cô ấy.

Brittany bảo tôi đưa tới nhà Sierra. “Em nghĩ chúng ta nên làm riêng bài tập môn Hóa.” Cô ấy nói, rồi đưa lại tôi áo khoác khi tụi tôi đến ngôi nhà lớn bên bờ hồ. “Anh muốn ráp bài lại hay nộp riêng?”

“Em muốn sao cũng được.”

“Ừm, em nghĩ em viết giỏi...”

“Tốt. Anh sẽ làm phần còn lại.”

“Alex, mọi chuyện không nên kết thúc như thế này.”

Mắt cô ấy ngấn nước. Tôi phải đi trước khi chúng tuôn ra. Tôi chắc chắn sẽ hối tiếc về điều này.

“Không, phải kết thúc thôi,” tôi nói, rồi lái xe đi.

Sau khi tôi dùng hết hai hộp khăn giấy, Sierra từ bỏ việc an ủi tôi và để mặc cho tôi khóc đến khi ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau, tôi năn nỉ nó cứ đóng hết các rèm cửa lại. Ở trên giường suốt cả ngày cũng chẳng sai gì, phải không?

“Cảm ơn vì đã không nói câu *Tớ bảo cậu rồi mà*,” tôi nói trong lúc lục tủ quần áo nó tìm cái gì đó để mặc, sau khi nó buộc tôi phải dậy.

Con bé đứng cạnh tủ quần áo, đang trang điểm. “Tớ không nói vậy, nhưng chắc chắn tớ đang nghĩ vậy.”

“Cảm ơn,” tôi đáp cộc lốc.

Sierra lôi chiếc quần jean và áo sơ mi dài tay ra khỏi tủ đồ. “Đây, mặc vào. Cậu mặc áo của tớ thì trông không xinh bằng phân nửa bình thường đâu, nhưng vẫn ổn hơn bất kỳ cô nàng nào tại Fairfield.”

“Đừng nói thế.”

“Tại sao? Nó là sự thật mà.”

“Không, không đúng. Môi trên của tớ quá dày.”

“Nhưng bọn con trai lại nghĩ nó hấp dẫn. Nhiều ngôi sao điện ảnh phải trả cả đồng tiền để có cặp môi dày đấy.”

“Mũi tớ hơi khoắm.”

“Chỉ do góc nhìn thôi.”

“Ngực tớ không cân đối.”

“Nhưng mà đây đây, Brit. Bọn con trai luôn mê mẩn bộ ngực lớn. Bọn họ ít khi quan tâm chuyện nó không cân đối.” Sierra đẩy tôi tới trước gương. “Hãy chấp nhận thực tế, cậu là một người mẫu tuyệt đẹp. Được rồi, dù mắt cậu đang đỏ mọng do khóc suốt cả đêm qua, nhưng nhìn chung cậu vẫn xinh đẹp tuyệt trần. Nhìn vào gương đi, Brit, và nói to lên *Tôi quá đỉnh.*”

“Không”

“Thôi nào. Nó sẽ khiến cậu cảm thấy tốt hơn. Nhìn thẳng vào gương và hét lên *Bộ ngực của tôi quá tuyệt!*”

“Không... không.”

“Cậu có thể ít nhất thừa nhận rằng mình có mái tóc đẹp không?”

Tôi nhìn Sierra. “Cậu hay tự nói chuyện trước gương à?”

“Tớ làm thế đấy. Muốn xem không?” Nó đẩy tôi sang một bên và lại gần gương. “Không tệ chút nào, Sierra,” nó tự nói với mình. “Doug quả là một anh chàng may mắn.” Nó quay sang tôi. “Thấy chưa, quá dễ dàng.”

Thay vì cười, tôi bắt đầu khóc.

“Tớ xấu xí à?”

Tôi lắc đầu.

“Thế vì tờ không có quần áo dính đá hả? Tớ biết mẹ cậu đã đuổi cậu khỏi nhà, nhưng chắc chúng ta có thể về đó và cuỗm cả tủ quần áo của cậu về đây chứ? Tớ không biết cậu có thể chịu được bao lâu việc khoác bộ đồ size tám của tớ lên cơ thể size bốn của cậu.”

Mẹ tôi không hề gọi điện tới đây tìm tôi tôi qua. Tôi phần nào mong chờ bà làm vậy, nhưng cách bà phản ứng khiến tôi bất ngờ. Và bố tôi... ừm, có lẽ ông ấy còn chẳng biết tôi không ngủ ở nhà nữa. Họ có thể giữ những bộ đồ của tôi. Dù vậy, có lẽ tôi sẽ lên về vào ban ngày để ngó qua Shelley.

“Cậu cần lời khuyên của tớ không?” Sierra hỏi.

Tôi nhìn nó thận trọng. “Tớ không biết. Cậu ghét chuyện Alex và tớ ở bên nhau ngay từ đầu mà.”

“Không đúng đâu, Brit. Tớ đã không nói với cậu điều này, nhưng Alex thực sự là một chàng trai tốt khi cậu ta thả lỏng. Tớ đã rất vui vẻ trong hôm bọn mình đến hồ Geneva. Doug cũng thế, thậm chí còn nói chơi với Alex thật thú vị. Tớ không biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai người, nhưng cậu hoặc là quên đi Alex hoặc dốc hết vốn liếng ra mà cho cậu ta một trận ra trò.”

“Đấy là chuyện cậu làm với Doug hả?”

Sierra mỉm cười. “Khi quan hệ của bọn tớ bắt đầu trở nên bình lặng, tớ làm điều gì đó để thúc đẩy và làm mới đó. Đừng nghĩ lời khuyên của tớ là cái cớ để cậu theo đuổi Alex. Nhưng nếu cậu ta là những gì cậu thực sự muốn, vậy thì, tớ là ai mà dám bảo cậu từ bỏ chứ? Tớ ghét thấy cậu buồn, Brit.”

“Tớ có hạnh phúc với Alex không?”

“Bị ám ảnh thì đúng hơn. Nhưng ờ, tớ thấy cậu hạnh phúc. Hạnh phúc hơn cậu từng có trong một thời gian dài, rất dài. Với người cậu thích nhiều như thế, vui buồn đều rất mãnh liệt. Nói thế cậu hiểu chứ?”

“Tớ hiểu. Nó cũng khiến con người tớ trở nên mâu thuẫn, nhỉ.”

“Yêu sẽ khiến người ta như thế.”

50

Alex

Hôm sau, tôi đang ăn sáng thì thoáng thấy một chiếc đầu trượt lên ngó qua cổng trước.

“Paco, nếu đó là mày thì tránh xa tao ra,” tôi nói.

Mẹ đập vào đầu tôi. “Đó không phải cách đối xử với bạn bè đâu, Alejandro.”

Tôi tiếp tục ăn trong khi bà mở cửa cho kẻ phản bội kia.

“Mày không còn giận tao nữa đấy chứ, Alex?” Paco hỏi.

“Tất nhiên là nó không giận cháu đâu, Paco. Giờ ngồi xuống ăn luôn đi. Bác vừa làm món trứng chiên xúc xích đấy.”

Paco còn dám trơ tráo vỗ vai tôi. “Tao tha thứ cho mày đấy, thằng bạn.”

Tôi nhìn lên, đầu tiên là để chắc chắn mẹ không để ý, sau đó nhìn sang Paco. “Mày tha thứ cho *tao* á?”

“Môi cháu sưng vêu lên rồi kìa, Paco,” bà nói, kiểm tra hậu quả do tôi gây ra.

Paco đưa tay chạm nhẹ vào môi. “Dạ, cháu bị ngã vào một nắm đấm. Bác biết nó như thế nào rồi đấy.”

“Không, bác không biết. Cháu mà bị ăn quá nhiều quả đấm, cháu sẽ phải nhập viện một ngày nào đó đấy,” bà vừa cảnh cáo vừa chỉ tay vào nó. “Thôi, bác đi làm đây. Hôm nay hãy tránh xa những nắm đấm, rõ chứ? Và nhớ khóa cửa trước khi ra ngoài đây, Alejandro...”

Tôi trừng mắt nhìn Paco.

“Sao hả?”

“Mày biết *sao* mà. Sao mày dám đưa Brittany tới nhà kho?”

“Tao xin lỗi,” Paco vừa nói vừa nhai nhồm nhoàm.

“Không, mày không thấy có lỗi.”

“Ồ, mày đúng. Tao không thấy thế.”

Tôi nhìn với ánh mắt ghê tởm khi nó dùng tay bốc thức ăn tống vào miệng.

“Sao tao lại phải chịu đựng mày thế này nhỉ,” tôi nói.

“Vậy chuyện gì xảy ra giữa mày và Brittany tối qua?” Paco hỏi trong lúc theo tôi ra ngoài.

Bữa sáng của tôi chỉ chực trào ngược lên, và không phải vì thói quen ăn uống của Paco. “Brittney và tao chấm dứt rồi. Tao không muốn nghe nhắc đến tên cô ấy nữa.”

“Mày nói thiêng thật,” nó nói, nghênh cổ lên. Tôi buông Paco ra và quay lại, ngỡ mình sẽ thấy Brittany. Nhưng cô ấy không có đó, điều tiếp theo tôi biết là nắm đấm của Paco đã bay thẳng vào mặt mình.

“Giờ thì chúng ta hòa nhé. Mà này, nếu mày thách tao dùng tên cô ấy, nghĩa là mày đã quá yêu cô ấy rồi đấy. Tao biết mày có thể ra tay không giết chết tao,” Paco nói, “nhưng phải thừa nhận là... tao không nghĩ mày sẽ làm thế.”

Khi kiểm tra lại bộ hàm của mình, tôi nếm thấy vị máu. “Tao không chắc thế đâu. Nói cho mày biết, nếu mày không can thiệp vào cuộc đời của tao nữa thì tao mới không đá đít mày. Cả chuyện lão Hector *lần* Quý Cô Ellis.”

“Nói cho mày biết, tao sống là để can thiệp vào cuộc đời mày đó. Khi thật, kể cả cú đánh mà lão già nhà tao đập tao tối qua lúc lão say túy lúy cũng không khiến tao thấy hứng thú bằng cuộc đời mày.”

Tôi cúi đầu. “Tao xin lỗi, Paco. Đáng lẽ tao không nên đánh mày. Mày đã phải hứng đủ từ ông già mày rồi.”

Paco làm bằm, “Đừng lo.”

Tối qua là lần đầu tiên tôi hối hận vì đã đấm một ai đó. Paco đã bị ông già nhà nó đánh rất nhiều lần, nó đã phải mang dây sọc ở trên người. Tôi thật vô cùng khốn nạn khi đã đánh nó. Dù sao tôi cũng thấy mừng vì

chuyện của tôi và Brittnay đã chấm hết. Khi cô ấy ở cạnh, tôi chẳng thể điều khiển được cảm xúc của mình.

Tôi chỉ mong ngoài giờ Hóa, mình có thể tránh mặt cô ấy. Đúng thế đấy. Kể cả khi cô ấy không ở cạnh, những suy nghĩ về cô ấy vẫn luôn lờn vờn trong đầu tôi.

Có một điều tốt trong việc chia tay với Brittany - đó là tôi có thời gian rảnh trong hai tuần cuối này để nghĩ về vụ bố tôi bị giết. Cảnh tượng đêm ấy lại lặp lại trong đầu tôi. Có gì đó không khớp, nhưng tôi không nghĩ ra. Bố tôi mỉm cười, nói, rồi bị sốc khi khẩu súng được rút ra nhắm vào mình. Chẳng phải ông ấy vẫn luôn rất thận trọng sao?

Tối nay là Halloween, buổi tối mà Hector chọn để giao ma túy. Tôi đã làm việc không ngừng nghỉ cả ngày. Tôi đã sửa bảy chiếc xe ô tô hôm nay, từ thay dầu cho đến thay những vòng đệm cao su bị mòn hỏng.

Tôi để khẩu súng của Hector trong ngăn kéo phòng ngủ, không muốn mang theo hàng nóng cho đến khi thực sự cần. Điều đó thật là ngu xuẩn, bởi vì đây là lần đầu tiên tôi bán nhiều thuốc phiện như thế trong đời.

Mày cũng giống bố mày. Tôi cố gạt đi giọng nói trong đầu cứ làm phiền tôi suốt cả ngày. *Chẳng thể nào khác được.*

Tôi không thể. Tôi vẫn nhớ tất cả những lần mà bố tôi nói: *Chúng ta là cặp bài trùng, Alejandro. Con và bố là những người thân nhất.* Bố luôn nói tiếng Tây Ban Nha, như thể ông vẫn đang ở Mexico vậy. *Một ngày nào đó con sẽ trở nên mạnh mẽ như bố chứ?* Bố tôi hỏi. Tôi luôn luôn tôn thờ ông như thể ông là một vị thần. *Chắc chắn, bố ơi, con muốn được giống như bố.*

Bố tôi chưa từng nói với tôi rằng tôi có thể làm tốt hơn, hay sống tốt hơn ông ấy. Tôi đã cố sống khác đi bằng cách nói với Carlos và Luis rằng bọn chúng có thể có một con đường khác. Tôi thật là ngu ngốc khi nghĩ rằng bản thân có thể làm hình mẫu cho bọn nó. Tối nay tôi sẽ chứng tỏ mình là một bản sao của ông.

Những ý nghĩ của tôi trôi về Brittany. Tôi cố gắng quên đi việc Brittany sẽ đi cùng ai đó đến vũ hội Halloween. Nghe nói cô ấy đi cùng bạn trai cũ. Hắn sẽ đặt tay lên người cô ấy tối nay. Hắn cũng sẽ hôn cô ấy, tôi chắc chắn. Ai mà không muốn hôn bờ môi ngọt ngào mềm mại ấy chứ?

Tối này tôi sẽ làm việc cho đến khi nào phải đi bán thuốc. Bởi vì nếu ở nhà một mình, tôi sẽ phát điên khi nghĩ về mọi chuyện.

Tôi buông lỏng tay đang cầm chiếc búa tán đinh, nó rơi mạnh vào trán tôi. Tại Brittany nên tôi mới lơ đãng thế. Đến tám giờ thì tôi nổi điên lên và đổ mọi tội lỗi cho cô bạn học môn Hóa bé nhỏ của mình, cho dù có liên quan hay không.

51

Brittany

Tôi đang đứng trước cửa hàng sửa xe của Enrique, hít một hơi thật sâu để khỏi hồi hộp. Không có chiếc Camry nào, vậy là Alex đang ở trong đó một mình.

Tôi sẽ quyến rũ Alex.

Nếu bộ đồ tôi đang mặc không đủ thu hút sự chú ý của anh, sẽ chẳng gì có thể nữa. Tôi đặt cược tất cả vào vụ này... đưa hết vũ khí ra trận. Tôi gõ nhẹ lên cửa, rồi nhắm chặt mắt và cầu nguyện mọi chuyện sẽ xảy ra như kế hoạch.

Tôi mở chiếc áo khoác dài bằng sa-tanh màu bạc, luồng khí lạnh ban đêm ập lên những khoảng da trần. Tiếng cửa kêu kễo kẹt báo hiệu sự hiện diện của Alex, tôi chậm chậm mở mắt. Nhưng không phải đôi mắt đen của Alex đang nhìn chằm chằm vào tấm thân thiếu vải của tôi. Đó là Enrique - anh ta đang dán mắt vào chiếc áo lót ren hồng và chiếc váy ngắn cổ động của tôi như thể trúng số vậy.

Quá ngượng, tôi quấn vội áo khoác quanh mình. Ước gì tôi có thể quấn nó tận hai vòng.

“Ừm, Alex,” Enrique cười lớn. “Có người đến để chơi trò “Lừa-hay-Lộc^[1] với chú mày này.”

[1] Lừa hay Lộc là một phong tục cho trẻ em vào đêm Halloween. Trẻ em trong trang phục Halloween, xách theo một túi để đựng kẹo đi từ nhà này sang nhà khác đòi kẹo, đôi khi đòi tiền bạc với câu hỏi, “Trick-or-treat (Lừa hay Lộc)”. Những đứa trẻ sẽ nghịch ngợm, chọc phá chủ nhà hoặc tài sản của họ nếu kẹo không được đưa ra.

Bộ mặt tôi chắc đỏ như củ cải, nhưng tôi quyết tâm đi tới cùng. Tôi đến để chứng minh cho Alex thấy tôi sẽ không bỏ rơi anh ấy.

“Ai thế?” Giọng Alex vọng ra từ bên trong ga-ra.

“Anh đi đây,” Enrique nói, đi lướt qua tôi. “Nhớ nhắc Alex khóa cửa lại nhé. Tạm biệt.”

Enrique đi ra con phố tối đen, vừa đi vừa ngâm nga.

“Này anh Enrique, ai ở đó vậy?” Tiếng Alex nhỏ dần khi anh ra đến phía trước cửa hàng. Anh nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ. “Cần chỉ đường hay muốn sửa xe?”

“Không,” tôi nói.

“Vậy em đang chơi Lừa-hay-Lộc ở khu này à?”

“Không.”

“Kết thúc rồi, cô gái. Em nghe rõ chứ? Tại sao em vẫn tiếp tục xen vào cuộc sống của tôi và khiến tôi điên đầu vậy? Mà không phải lẽ ra giờ này em đang ở vũ hội Halloween nhảy nhót với gã bạn nào sao?”

“Em đã lừa anh ta rồi. Chúng ta có thể nói chuyện không?”

“Nghe này, tôi có cả đống việc phải làm. Em đến đây làm gì? Còn anh Enrique đâu?”

“Anh ấy, ừm, vừa đi rồi,” tôi nói trong hồi hộp. “Em nghĩ em đã làm anh ấy sợ chết khiếp.”

“Em ư? Tôi không nghĩ thế.”

“Em đang cho anh ấy xem đồ em mặc dưới tấm áo khoác này.”

Alex nhướng mày.

“Hay cho em vào nhà trước khi em chết cồng ngoài này. Làm ơn.” Tôi ngoảnh nhìn ra sau. Bóng tối dường như rất mời gọi trong khi mạch máu

trong người tôi đang căng lên. Kéo chặt áo khoác quanh người, tôi nổi da gà. Và run bần bật.

Thở dài, anh dẫn tôi vào trong rồi khóa cửa lại. Thật may, có một chiếc lò sưởi ở ngay chính giữa cửa hàng. Tôi đứng cạnh nó và xoa hai tay vào nhau.

“Nghe này, thật lòng là anh vui vì em tới đây. Nhưng chẳng phải chúng ta đã chia tay rồi sao?”

“Em muốn cho chúng ta một cơ hội nữa. Việc giả vờ chỉ là bạn học môn Hóa ở lớp như một cực hình. Em nhớ anh. Anh không nhớ em sao?”

Alex có vẻ hoài nghi. Đầu anh nghiêng sang một bên như thể không chắc chắn những gì mình nghe thấy là đúng. “Em biết đó, anh vẫn ở trong băng Blood.”

“Em biết. Em sẽ chấp nhận mọi thứ về anh, Alex.”

“Anh sẽ không bao giờ có thể giống như em kỳ vọng.”

“Nếu em nói với anh rằng em không kỳ vọng gì nữa thì sao?”

Alex hít sâu và thở ra từ từ. Chắc anh ấy đang suy nghĩ kỹ về chuyện này, bởi trông anh ấy có vẻ nghiêm túc. “Anh nói em nghe điều này,” Alex nói. “Hãy ngồi cùng anh trong khi anh ăn bữa tối. Anh sẽ không hỏi xem em có... hay không có gì... dưới lớp áo khoác đó. Đồng ý chứ?”

Tôi cười ngập ngừng và vuốt nhẹ tóc. “Nhất trí.”

“Em không nhất thiết phải làm điều này vì anh,” anh nói, nhẹ nhàng gỡ tay tôi ra khỏi tóc. “Anh sẽ lấy cho em một chiếc chăn để em không bị

bản.”

Tôi đợi đến khi anh lấy từ trong tủ một chiếc chăn màu xanh nhạt.

Chúng tôi ngồi trên tấm chăn. Alex nhìn đồng hồ. “Có muốn dùng chút không?” Anh hỏi, chỉ vào bữa tối của mình.

Có lẽ ăn vào sẽ giúp chúng tôi bình tĩnh hơn. “Món gì vậy?”

“Bánh Enchiladas^[2]. Mẹ anh làm món này ngon tuyệt cú mèo.” Anh lấy đĩa xiên một miếng rồi đưa cho tôi. “Không biết em có quen ăn mấy món cay kiểu này không...”

[2] Enchiladas: Món bánh truyền thống của người Mexico, trong đó họ dùng vỏ bánh ngô kẹp nhân ăn cùng với nước sốt cay làm từ ớt. Tùy theo sở thích hay vùng miền, món ăn này có thể sử dụng thịt gà, thịt bò... làm nhân. Loại bánh này cũng có thể ăn kèm với hành tây, kem chua và phô mát...

“Em thích đồ ăn cay,” tôi ngắt lời, đưa miếng bánh vào miệng. Tôi bắt đầu nhai, tận hưởng hương vị của món ăn. Nhưng khi tôi nuốt, lưỡi từ từ trở nên nóng như lửa. Đâu đó phía sau ngọn lửa đó có hương vị, nhưng hầu như tất cả những gì tôi cảm thấy chỉ là sự bỏng rát.

“Cay,” là tất cả những gì tôi có thể nói trong khi cô nuốt.

“Anh nói với em rồi mà.” Alex đưa tôi cốc nước anh đang uống. “Đây này, em uống đi. Sữa sẽ giúp nhiều hơn, nhưng anh chỉ có nước thôi.”

Tôi chộp lấy ly nước. Chất lỏng này làm mát lưỡi của tôi, nhưng khi tôi uống hết thì như thể có ai đó lại châm lửa vậy. “Nước...” Tôi nói.

Anh rót thêm một cốc nữa cho rôi. “Đây, em uống thêm đi, nhưng anh không nghĩ nó sẽ giúp được nhiều đâu. Nó sẽ dịu dần thôi.”

Lần này thay vì uống nước, tôi thọc lưỡi vào cốc nước lạnh và ngâm trong đó. Ahhh...

“Em ổn không?”

“Tông-em-ó-ôn-ông?” Tôi hỏi.

“Nhìn lưỡi của em nhúng trong nước như vậy, thật ra rất là khiêu gợi. Thêm miếng nữa không?” Anh hỏi lém lỉnh, như Alex mà tôi từng biết.

“K-h-ông, ảm ơn ooh.”

“Lưỡi em vẫn rát à?”

Tôi rút lưỡi khỏi cốc nước. “Cứ như là có hàng triệu cầu thủ bóng đá đang giẫm giày đinh lên nó vậy.”

“Ừây,” anh vừa nói vừa cười. “Anh nghe nói hôn nhau sẽ làm giảm bớt cảm giác rát đấy.”

“Ý anh là anh muốn hôn em hả?”

Anh nhìn vào mắt tôi, tôi như bị hút vào đôi mắt đen ấy. “Em yêu, anh luôn muốn hôn em.”

“Sẽ không dễ dàng thế đâu, Alex. Em muốn có những câu trả lời. Hãy trả lời em trước, sau đó mới được hôn.”

“Đây là lý do em đến đây và không mặc gì ngoài trừ chiếc áo khoác à?”

“Ai nói là em không mặc gì phía trong?” Tôi nói, dựa gần hơn vào anh.

Alex đặt đĩa xuống.

Tôi không còn để ý là miệng mình còn rất hay không nữa. Giờ là lúc tôi nâng thế tay trên. “Minh chơi một trò chơi nhé, Alex. Em gọi nó là trò Hỏi và Cởi. Mỗi khi hỏi một câu, anh sẽ phải cởi một món đồ trên người. Mỗi khi em hỏi, em sẽ cởi một món.”

“Anh nghĩ anh sẽ hỏi bảy câu, em yêu. Em có mấy câu?”

“Cởi đi, Alex, anh vừa hỏi câu đầu tiên rồi đấy.”

Anh ấy gật đầu đồng ý và cởi một chiếc giày.

“Sao anh không bắt đầu với chiếc áo của anh?” Tôi hỏi.

“Em cũng vừa hỏi một câu nhé. Anh nghĩ là em đang gợi ý...”

“Em *không* hỏi,” tôi cãi lại.

“Em hỏi là sao anh không cởi áo trước.” Alex cười toe toét.

Tim tôi đập nhanh hơn. Tôi cởi chiếc váy của mình, vẫn giữ trên người chiếc áo khoác dài che kín. “Giờ thì còn bốn câu.”

Alex đang cố giữ khoảng cách, nhưng trong mắt anh ánh lên sự thèm khát mà tôi đã từng thấy trước đây. Và điệu cười ngớ ngẩn ấy biến mất ngay khi anh liếm môi.

“Anh rất thèm một điều thuốc. Thật là tệ, anh đang thử cai thuốc lần nữa. Em nói là còn bốn câu đúng không?”

“Nghe có vẻ giống câu hỏi lăm đây, Alex.”

Anh ấy lắc đầu. “Không, cô nàng khôn lỏi ạ, đó không phải là câu hỏi. Nhưng cũng hay đấy. Ừm, để xem nào. Lý do thật sự khiến em đến đây là gì?”

“Em muốn cho anh biết em yêu anh nhiều như thế nào,” tôi nói.

Alex chớp mắt vài lần, nhưng không thể hiện cảm xúc nào với tôi cả. Lần này anh ấy kéo áo lên, cởi qua khỏi đầu rồi quẳng nó sang một bên, để lộ cơ bụng màu đồng rắn rỏi.

Tôi quỳ xuống gần anh ấy, hy vọng sẽ quyến rũ và khiến anh ấy chao đảo. “Anh có muốn theo học lên cao không? Nói sự thật nhé.”

Anh ngập ngừng. “Có, nếu cuộc sống của anh khác đi.”

Tôi cởi một chiếc xăng-đan.

“Em đang bao giờ quan hệ với Colin chưa?” Anh ấy hỏi.

“Chưa.”

Anh ấy cởi chiếc giày bên phải, không rời mắt khỏi tôi.

“Vậy anh đã quan hệ với Carmen chưa?” Tôi hỏi.

Anh lưỡng lự. “Em không muốn nghe đâu.”

“Có, em muốn. Em muốn biết mọi thứ. Anh đã ngủ với bao nhiêu người rồi, người đầu tiên anh ngủ cùng là ai...”

Alex xoa đầu, như thể có nút thắt nào đó mà anh ấy đang cố gỡ. “Đó là rất nhiều câu hỏi đó.” Anh ngập ngừng. “Carmen và anh... ừm, bọn anh đã quan hệ. Lần cuối cùng là vào tháng Tư, khi anh nhận ra cô nàng ngủ lang chạ với nhiều người. Trước Carmen thì khá mờ nhạt. Khi ấy anh hẹn hò mỗi tuần một cô gái khác nhau, suốt một năm rông. Và ngủ với hầu hết bọn họ. Một quãng thời gian thật sa đọa.”

“Anh luôn dùng biện pháp bảo vệ chứ?”

“Ừ.”

“Kể cho em về lần đầu tiên đi?”

“Lần đầu tiên của anh là với Isabel.”

“Isabel Avila?” Tôi hỏi, hoàn toàn bất ngờ.

Anh gật đầu. “Không phải như em nghĩ đâu. Chuyện đó xảy ra vào mùa hè trước khi bọn anh nhập học, bọn anh cùng muốn biết về chuyện trinh tiết cũng như mọi điều về tình dục. Chuyện đó tẻ lắm. Anh thì lóng ngóng, còn cô ấy thì cười suốt. Bọn anh đều đồng ý rằng làm chuyện đó với người mà mình đối xử như anh chị em là ý tưởng thảm họa nhất. Được rồi, anh đã khai hết với em rồi. Giờ thì hãy cởi áo khoác ra.”

“Chưa được, *cậu bé* à. Nếu anh đã từng ngủ với nhiều người như vậy, làm sao em biết được anh không mang bệnh gì? Hãy nói là anh đã đi kiểm tra đi.”

“Ở phòng khám, nơi anh bị đóng kẹp vào vết thương trên cánh tay, họ đã kiểm tra anh. Tin anh đi, anh sạch sẽ mà.”

“Em cũng vậy. Nếu anh muốn biết.” Tôi cởi chiếc xăng-đan còn lại, may mà anh không làm tôi thấy ngớ ngẩn vì đã hỏi hơn một câu hỏi vừa rồi. “Đến lượt anh.”

“Em có bao giờ nghĩ đến chuyện làm tình với anh không?” Anh tháo một chiếc tất trước khi tôi kịp trả lời.

52

Alex

“Có,” cô ấy trả lời. “Anh có bao giờ nghĩ đến việc làm tình với em không?”

Gần như đêm nào tôi cũng cũng thao thức, tưởng tượng đến việc ngủ cạnh cô ấy... yêu cô ấy. “Ngay lúc này, cung, làm tình với em là điều duy nhất trong tâm trí anh.” Tôi nhìn đồng hồ. Tôi sắp phải đi. Bọn buôn thuốc sẽ không thèm đếm xỉa gì đến cuộc sống riêng của bạn. Tôi không thể đến trễ, nhưng tôi muốn có Brittany kinh khủng. “Đến lượt áo khoác của em rồi đó. Em chắc chắn muốn tiếp tục chứ?”

Tôi cởi nốt bên tất còn lại. Giờ thì chỉ cần cởi nốt quần jean và đồ lót là tôi sẽ trần như nhộng.

“Có, em muốn tiếp tục.” Cô ấy cười tươi, đôi môi hồng tuyệt đẹp ánh lên dưới đèn. “Anh hãy tắt đèn đi... rồi em sẽ cởi áo.”

Tôi tắt hết đèn trong cửa hàng, ngắm nhìn Brittany đứng dậy và cởi từng nút khuy áo khoác bằng những ngón tay run rẩy. Tôi như bị thôi miên, đặc biệt khi cô ấy nhìn tôi với đôi mắt rục lên khao khát.

Khi cô ấy từ từ mở áo khoác, mắt tôi như dán vào món quà bên trong. Cô ấy bước về phía tôi, và bị vấp vào một chiếc giày trên sàn nhà.

Tôi đỡ Brittany, đặt cô ấy nằm lên tấm chăn mềm và nằm phủ lên cô ấy. “Cám ơn anh đã giúp em không bị ngã,” cô ấy nói không ra hơi.

Tôi gạt những sợi tóc vương trên mặt cô ấy rồi nằm sang bên cạnh. Khi cô ấy choàng tay qua cổ tôi, tất cả những gì tôi muốn làm là bảo vệ cô gái này suốt đời. Tôi nhẹ nhàng mở áo khoác cô ấy. Chiếc áo ngực ren hồng đang nhìn lại tôi. Không còn gì khác.

“Em như một thiên thần vậy,” tôi thì thầm.

“Trò chơi của chúng ta kết thúc chưa?” Cô ấy hỏi hộp hỏi.

“Trò chơi kết thúc rồi, bé yêu. Bởi những gì chúng ta sắp làm đây không phải là một trò chơi.”

Những móng tay xinh xắn của cô ấy đặt trên ngực tôi. Liệu cô ấy có cảm nhận được trái tim tôi đang đập trong lòng bàn tay mình không? “Em có mang đồ bảo vệ,” cô ấy nói.

Nếu tôi biết trước... nếu tôi nghĩ được rằng tôi nay lại là “tôi đó”... thì tôi đã chuẩn bị trước. Có lẽ tôi chưa bao giờ thực sự nghĩ điều này có thể thành hiện thực, với Brittany. Cô ấy thò tay vào túi áo khoác và một tá bao cao su rơi vương vãi trên tấm chăn.

“Em định làm chuyện này cả đêm ư?”

Xấu hổ, cô ấy lấy tay che mặt. “Em chỉ nhật bữa một nhúm thôi.”

Tôi gỡ tay cô ấy ra và dụi trán vào trán cô ấy. “Anh đùa đấy. Em đừng xấu hổ với anh.”

Trượt chiếc áo khỏi bờ vai cô ấy, tôi biết mình không muốn rời xa cô ấy đêm nay. Ước gì chúng tôi sẽ có một cuộc vui thâu đêm. Nhưng những điều ước chỉ có trong cổ tích.

“Anh... anh không định cởi quần jean sao?” cô ấy hỏi.

“Sớm thôi.” Tôi ước gì tôi có thêm chút thời gian và biến tôi nay thành vĩnh cửu. Như thể tôi đang ở trên thiên đường trong khi biết bên đố tiếp theo sẽ là địa ngục vậy. Tôi từ từ hôn lướt xuống cổ và bờ vai của cô ấy.

“Em vẫn còn nguyên, Alex. Nếu em làm sai thì sao?”

“Không có gì *sai* ở đây cả. Đây không giống bài kiểm tra ở lớp cô Peterson. Đây là chuyện giữa anh và em. Hãy bỏ lại toàn bộ thế giới đằng sau, em đồng ý chứ?”

“Vâng,” cô ấy nhẹ nhàng nói, đôi mắt lóng lánh. Phải chăng cô ấy đang khóc?

“Anh không xứng với em. Em biết điều này, phải không, tình yêu?”

“Khi nào anh mới nhận ra anh là một chàng trai tốt?” Tôi chưa kịp trả lời thì cô ấy đã kéo đầu tôi về phía mình. “Cơ thể em là của anh đêm nay, Alex,” cô ấy thì thầm bên bờ môi tôi. “Anh có muốn nó không?”

“Chúa ơi, anh muốn.” Chúng tôi bắt đầu ve vuốt. Tôi giữ bỏ quần bò, quần trong và ôm chặt cô ấy, ngấu nghiến cảm giác mềm mại và ấm áp của cơ thể cô ấy đang chạm vào tôi. “Em có sợ không?” Tôi thì thầm vào tai cô ấy khi cô ấy đã sẵn sàng, và tôi cũng không thể đợi thêm giây phút nào nữa.

“Một chút, nhưng em tin anh.”

“Thư giãn nào, em yêu.”

“Em đang cố.”

“Em phải thả lỏng cơ thể mới được.” Tôi buông cô ấy ra và tìm một chiếc bao bằng bàn tay run rẩy. “Em chắc chắn chứ?” Tôi hỏi.

“Vâng, vâng, em chắc chắn. Em yêu anh, Alex,” cô ấy nói. “Em yêu anh,” cô ấy nhắc lại, lần này đầy khao khát.

Những gì cô ấy nói thấm đẫm vào cơ thể tôi, và tôi lui lại, không muốn làm cô ấy đau. Tôi đang đùa với ai chứ? Lần đầu tiên của con gái luôn luôn

đau, kể cả khi người con trai có cẩn thận đến mấy.

Tôi muốn nói với cô ấy cảm giác của mình, rằng cô ấy đã trở thành trung tâm của đời tôi. Nhưng tôi không thể. Từ ngữ cứ bay đi đâu mất.

“Anh cứ làm đi,” cô ấy nói như thể cảm nhận sự do dự từ phía tôi.

Và tôi bắt đầu, nhưng khi cô ấy nín thở, tôi chỉ ước rằng mình có thể đau thay cô ấy.

Cô ấy sụt sịt và đưa tay lau giọt nước mắt đang lăn trên má. Lần đầu tiên kể từ sau lần thấy bố nằm bất động ngay trước mặt, một giọt nước chảy ra từ khóe mắt tôi.

Cô ấy ôm lấy đầu tôi và hôn lên giọt nước mắt của tôi. “Em không sao, Alex.”

Không. Tôi cần phải làm cho điều này trở nên hoàn hảo. Bởi vì có thể tôi sẽ không bao giờ có cơ hội nào nữa, và cô ấy cần được biết cảm giác ấy tuyệt vời đến mức nào.

Tôi tập trung hoàn toàn vào cô ấy với khát khao làm nên một điều đặc biệt. Khi chuyện đã xong, tôi kéo cô ấy lại gần. Brittany nép mình vào tôi, tôi vuốt ve mái tóc của cô ấy, chúng tôi chỉ muốn ở trong thế giới riêng tư này thật lâu.

Tôi vẫn chưa thể tin cô ấy lại trao thân cho tôi. Đáng lẽ tôi phải cảm thấy điều này như một chiến thắng. Nhưng thay vào đó, *tôi cảm thấy thật tệ hại*.

Tôi không thể bảo vệ Brittany đến cuối đời khỏi tay những gã muốn đến gần cô ấy, nhìn cô ấy như tôi vẫn dõi nhìn, chạm vào cô ấy như tôi đã chạm. Ôi, tôi không bao giờ muốn để cô ấy đi.

Nhưng đã quá trễ. Tôi không thể bỏ phí thêm thời gian nữa. Sau tất cả, cô ấy sẽ không bao giờ là của tôi mãi mãi, và tôi không thể giả vờ điều đó là thực. “Em ổn không?” Tôi hỏi.

“Em ổn. Rất ổn.”

“Anh thật sự phải đi rồi,” tôi nói, liếc nhìn chiếc đồng hồ điện tử đang nằm lãn lóc trên một trong những chiếc xe đẩy đựng đồ nghề.

Brittany tựa cằm lên ngực tôi. “Anh định từ bỏ băng Blood lúc này, phải không?”

Tôi cứng người. “Không,” tôi nói, giọng đầy đau khổ. Khi thật, tại sao cô ấy lại hỏi tôi điều đó chứ?

“Mọi thứ bây giờ đã khác rồi, Alex. Chúng mình đã làm tình.”

“Những gì chúng mình vừa làm rất tuyệt. Nhưng nó không thay đổi điều gì cả.”

Cô ấy đứng dậy, lượm quần áo và mặc vào trong góc phòng. “Vậy ra em chỉ là một cô gái khác được thêm vào danh sách những cô nàng anh đã ngủ cùng thôi ư?”

“Đừng nói vậy.”

“Tại sao không? Đúng như vậy, phải không?”

“Không.”

“Vậy anh hãy chứng tỏ cho em thấy đi, Alex.”

“Anh không thể.” Ước gì tôi có thể nói với cô ấy điều gì khác. Cô ấy phải biết mọi chuyện sẽ vẫn luôn như thế này, tôi sẽ phải rời bỏ cô ấy để đi theo băng Blood hết lần này tới lần khác. Cô gái da trắng đang yêu mãnh liệt với tất cả trái tim và tâm hồn này thật sự như một chất gây nghiện. Cô ấy xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn. “Anh xin lỗi,” tôi nói sau khi mặc quần jean. Còn có thể nói được gì hơn?

Brittany ngoảnh mặt đi và bước về phía cửa ga-ra như một con rô bốt.

[©STENT](#)

Khi nghe thấy tiếng bánh xe rít lên, phản xạ tự vệ của tôi lập tức phát tín hiệu. Một chiếc xe đang tiến về phía chúng tôi... Con RX-7 của Lucky.

Điều này không hay chút nào. “Quay vào xe em đi,” tôi ra lệnh.

Nhưng đã quá trễ; chiếc RX của Lucky chở một đám trong băng Blood đến và dừng ngay trước mặt chúng tôi.

“Tao không thể tin là mày đã thắng cược đấy!” Lucky hét vọng qua cửa xe bằng tiếng Tây Ban Nha.

Tôi cố gắng giấu Brittany sau lưng mình, nhưng vô ích. Rõ như ban ngày là bọn chúng đã nhìn ra cặp chân trần gợi cảm phía dưới áo khoác của cô ấy.

“Cậu ta đang nói gì vậy?” Cô ấy hỏi.

Tôi rất muốn cởi quần mình đưa cho cô ấy. Nếu Brittany biết về vụ cá cược, cô ấy sẽ nghĩ đó là lý do tôi ngủ với cô ấy. Tôi phải đưa cô ấy ra khỏi

đây càng nhanh càng tốt.

“Không có gì. Nó chỉ đang nói lung tung thôi,” tôi nói. “Em vào trong xe đi. Nếu không anh sẽ đẩy em vào đấy.”

Tôi nghe thấy tiếng mở xe của Lucky cùng lúc Brittany mở cửa xe mình.

“Anh đừng giận Paco,” cô ấy nói, sau đó trườn vào ghế lái xe.

Cô ấy đang nói về chuyện gì vậy? “Đi đi,” tôi ra lệnh, thậm chí không đủ thời gian để hỏi câu nói ấy nghĩa là gì. “Chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Và cô ấy lái xe đi.

“Khỉ thật,” Lucky nói, mắt dõi theo đuôi chiếc BMW với sự kính nể. “Tao muốn biết liệu lão Enrique có lừa mình không. Có thật mà đã ngủ với Brittany Ellis không? Có quay phim lại không đây?”

Tôi trả lời bằng một cú đấm mạnh vào bụng Lucky, làm cho nó ngã quy xuống. Tôi phi lên chiếc mô tô của mình và nổ máy. Khi nhìn thấy chiếc Camry của Enrique, tôi nhìn lại bên cạnh.

“Nghe này Alejo,” anh Enrique nói với tôi qua cửa sổ. “Anh xin lỗi...”

“Em nghỉ việc,” tôi cắt ngang trước khi vút chồm chìa khóa cửa hàng vào người Enrique và lái xe đi.

Trên đường về nhà, mọi suy nghĩ của tôi hướng về Brittany cùng việc cô ấy có ý nghĩa đối với tôi như thế nào.

Sự thật ấy đánh vào tâm trí tôi.

Tôi sẽ không buôn thuốc.

Giờ thì tôi đã hiểu tất cả những mối tình chóng vánh mà tôi từng đùa cợt. Bởi giờ đây tôi là một đứa ngớ ngẩn ngu ngốc, sẵn sàng liều lĩnh mọi thứ cho một cô gái. *Tôi đang yêu...* Tôi đang yêu.

Băng Blood chó má. Tôi có thể bảo vệ gia đình mình và trước tiên sống thật với bản thân. Brittany đã đúng. Cuộc sống của tôi rất quan trọng, tôi không thể đánh đổi nó cho một vỏ buôn thuốc. Thật sự, tôi muốn đăng ký học đại học và làm điều gì đó có ích trong đời mình.

Tôi không giống bố tôi. Bố tôi là một người đàn ông yếu đuối và ông đã chọn con đường dễ dàng nhất. Tôi sẽ đón nhận thử thách, đối mặt với việc rời bỏ băng Blood, quên đi những rủi ro. Và nếu còn sống sót, tôi sẽ quay lại với Brittany như một người đàn ông được tự do. Tôi thề!

Tôi không phải thằng buôn thuốc phiện. Tôi đã làm Hector thất vọng, nhưng lý do chính tôi gia nhập băng đảng là để bảo vệ gia đình và hàng xóm láng giềng, không phải để buôn thuốc. Từ khi nào buôn bán thuốc trở thành việc chính vậy?

Kể từ khi tôi bị bắt, mọi việc cứ thi nhau xảy ra. Tôi bị tạm giam, Hector bảo lãnh cho tôi ra. Ngay sau khi tôi hỏi các thành viên kỳ cựu khác về cái đêm bố tôi chết, Hector và mẹ tôi đã có một cuộc tranh luận nảy lửa. Có những vết bầm trên người bà. Sau đó, Hector lệnh cho tôi đi buôn thuốc.

Paco đã cố cảnh báo tôi, nó biết có điều gì đó không ổn.

Suy nghĩ nát óc, cuối cùng tôi chợt thấy các mảnh ghép của sự việc đang dần được ghép lại. Chúa ơi, có phải sự thật đang hiện hiện ngay trước mắt tôi không? Có một người có thể nói với tôi tất cả.

Tôi chạy thẳng vào nhà, tìm thấy mẹ trong phòng bà. “Mẹ biết ai đã giết bố.”

“Alejandro, đừng.”

“Là người trong băng Blood, đúng không? Tối hôm đám cưới, Hector và mẹ đã nói về chuyện đó. Ông ta biết đó là ai. Mẹ cũng biết.”

Nước mắt bắt đầu tuôn ra từ mắt mẹ. “Mẹ cảnh báo con, Alejandro. Đừng làm chuyện này.”

“Đó là ai?” Tôi hỏi, phớt lờ sự van xin của mẹ.

Bà quay đi né tránh.

“Hãy nói cho con biết!” Tôi hét lên. Bà do dự trước thái độ của tôi.

Đã lâu rồi, vì muốn bà nguôi ngoai đi nỗi đau này, tôi đã không hỏi về cái chết của bố. Hoặc có thể tôi không muốn biết, vì sợ phải nghe sự thật. Tôi không thể cư như thế mãi.

Bàn tay che miệng, mẹ tôi lắp bắp, “Hector... đó là Hector.” Khi sự thật đó thấm dần vào người tôi, một cảm giác kinh sợ, sốc và đau đớn lan tỏa trong cơ thể tôi như một ngọn lửa hoang dã. Mẹ nhìn tôi, đôi mắt buồn rười rượi. “Mẹ chỉ muốn bảo vệ con cùng các em con. Chỉ muốn vậy thôi. Bố con muốn ra khỏi băng Blood, và ông ấy bị giết vì lý do đó. Hector muốn con thay vị trí của bố con. Ông ta đã cảnh báo với mẹ, Alejandro, rằng nếu con không chịu tham gia, cả gia đình mình sẽ có kết cục giống như thế...”

Tôi không thể nghe thêm nữa. Hector đã dàn dựng khiến tôi bị bắt để tôi phải mang ơn lão ta. Và lão ta cũng sắp xếp chuyện buôn thuốc, lừa bịp tôi rằng đó là một bước tiến, trong khi đó hoàn toàn chỉ là cái bẫy. Có thể lão ta

đã nghi ngờ có người sẽ sớm nói ra sự thật. Tôi vội vàng chạy lại tú quần áo, suy nghĩ xem mình cần phải làm gì để đương đầu với kẻ đã giết bố mình.

Khẩu súng đã biến mất.

“Mày lục tủ của tao à?” Tôi gào vào mặt Carlos, túm lấy cổ áo nó khi nó đang ngồi ở ghế dài phòng khách.

“Không, Alex,” Carlos nói. “Tin em đi! Paco đã tới đây và vào phòng chúng ta, nhưng anh ấy nói chỉ muốn mượn một chiếc áo khoác của anh thôi.”

Paco đã lấy khẩu súng của tôi, đáng lẽ tôi phải biết trước. Nhưng làm sao Paco biết được tôi sẽ không về nhà bắt quả tang nó?

Brittany.

Brittany đến chỗ tôi tối nay là có mục đích. Cô ấy nói tôi đừng giận Paco. Hai người bọn họ đang cố bảo vệ tôi, bởi vì tôi đã quá ngu ngốc và hèn nhát khi không chịu bảo vệ cho mình và đối mặt với sự thật luôn ở ngay trước mắt.

Lời Brittany nói lúc lên xe vọng lại trong tai tôi. “*Đừng giận Paco.*”

Tôi chạy vội vào phòng mẹ. “Nếu đêm nay con không về, mẹ phải đưa Carlos và Luis về Mexico,” tôi nói với mẹ.

“Nhưng mà, Alejandro...”

Tôi ngồi bên mép giường bà. “Mẹ, sẽ nguy hiểm cho Carlos và Luis. Mẹ hãy cứu hai đứa nó khỏi định mệnh của con. Làm ơn đi mẹ.”

“Alex, đừng nói thế. Bố con cũng từng nói y hệt vậy.”

Tôi muốn nói rằng tôi giống bố, và đã lặp lại sai lầm của ông. Tôi sẽ không để chuyện này xảy ra với các em tôi. “Hứa với con đi mẹ. Con muốn nghe mẹ hứa. Con thật sự đang nghiêm túc đây.”

Nước mắt rơi lã chã trên mặt mẹ. Bà hôn lên má tôi và ôm tôi thật chặt. “Mẹ hứa... mẹ hứa.”

Tôi nhảy lên chiếc Julio và gọi điện cho một người tôi không bao giờ nghĩ sẽ gọi để xin lời khuyên - Gary Frankel. Nó giục tôi làm điều mà tôi không bao giờ nghĩ sẽ làm - gọi cảnh sát và báo với họ về những gì đang xảy ra.

53

Brittany

Tôi ngồi bên lái xe chạy vào nhà Sierra đã năm phút. Tôi vẫn chưa thể tin mình và Alex đã làm chuyện đó. Tôi không hối hận một giây phút nào, nhưng tôi cũng không tin được.

Tối nay tôi cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của Alex, như thể anh ấy muốn chứng tỏ với tôi một điều gì đó bằng hành động thay vì lời nói. Tôi giận bản thân mình đã quá xúc động, nhưng tôi không kìm được. Những giọt nước mắt tràn ra từ niềm vui sướng, hạnh phúc, tình yêu. Và khi thấy nước mắt chảy ra từ mắt anh ấy, tôi đã hôn lên nó... Tôi muốn giữ giọt

nước mắt đó mãi mãi, bởi đó là lần đầu tiên Alex khóc trước mặt tôi. Alex không bao giờ muốn bộc lộ cảm xúc trước bất cứ điều gì.

Đêm nay đã làm anh ấy thay đổi, dù anh ấy muốn đối diện với sự thật ấy hay không.

Và tôi cũng thay đổi.

Tôi bước vào nhà Sierra. Nó đang ngồi trên ghế dài trong phòng khách. Bố mẹ tôi ngồi đối diện với nó.

“Điều này trông giống một sự can thiệp nhỉ,” tôi nói với họ.

Sierra nói, “Không phải là can thiệp, Bri. Một cuộc nói chuyện.”

“Tại sao?”

“Không rành rành ra đây sao?” Bố tôi nói. “Con không ở nhà.”

Tôi đứng trước mặt bố mẹ mình, tự hỏi tại sao chúng tôi lại thành ra thế này. Mẹ tôi mặc một bộ đồ đen và búi tóc, giống như vừa đi đám tang về. Bố tôi mặc quần jean, áo sơ mi, mắt thì đỏ ngầu. Ông đã thức suốt đêm, tôi có thể đoán vậy. Mẹ tôi có lẽ cũng thế, nhưng bà không thể hiện ra ngoài. Bà sẽ thoa chút kem Visien để ngụy trang điều đó.

“Con không thể diễn vai đũa con gái hoàn hảo lâu hơn nữa. Con không hoàn hảo,” tôi bình tĩnh nói. “Bố mẹ có thể chấp nhận điều đó không?”

Cặp chân mày của bố tôi nhíu lại, có lẽ ông đang đấu tranh tư tưởng để giữ bình tĩnh. “Bố mẹ không muốn con phải hoàn hảo. Patriacia, em hãy nói cho con suy nghĩ của em đi.”

Mẹ tôi lắc đầu, như thể không hiểu nổi tại sao tôi lại cảm thấy việc này nghiêm trọng như vậy. “Brit, chuyện này đã kéo dài đủ lâu rồi. Hãy thôi hờn dỗi, thôi phản kháng, và đừng ích kỷ như vậy nữa. Bố mẹ không muốn con phải hoàn hảo. Bố mẹ muốn con trở thành người tốt nhất mà con có thể, vậy thôi.”

“Bởi vì Shelley, dù có cố gắng mấy đi nữa, cũng không thể đạt được kỳ vọng của bố mẹ phải không?”

“Đừng lôi Shelly vào chuyện này,” Bố tôi nói. “Như thế không công bằng.”

“Tại sao không? Tất cả chuyện này là về Shelley.” Tôi có cảm giác thất bại, như thể dù tôi có cố gắng giải thích thế nào đi nữa cũng vẫn sẽ chẳng bao giờ đúng cả. Tôi ngồi phịch xuống chiếc ghế đệm nhưng ngay trước mặt bố mẹ. “Mong bố mẹ nhớ là, con không bỏ trốn. Con đang ở nhà bạn thân của mình.”

Mẹ phủi mẩu xơ vải trên đùi. “Chúa phù hộ cho con bé. Ngày nào con bé cũng báo cho chúng ta biết những gì xảy ra với con.”

Tôi nhìn qua con bạn thân, người vẫn ngồi ở góc đó và chứng kiến toàn bộ sự bất đồng của gia đình Ellis. Sierra gờ tay lên vẻ có lỗi và đi ra phía cửa đưa kẹo cho bọn trẻ vừa bấm chuông để chơi trò Lừa-hay-Lộc.

Mẹ tôi ngồi thẳng dậy trên mép ghế. “Con cần bố mẹ làm gì thì mới chịu về nhà?”

Tôi muốn rất nhiều điều từ bố mẹ tôi, có lẽ nhiều hơn những gì họ có thể làm. “Con không biết.”

Bố tôi đặt tay lên trán như thể ông đang bị đau đầu. “Chẳng lẽ ở nhà lại tôi tệ đến vậy ư?”

“Dạ, không tệ. Nhưng căng thẳng. Mẹ, mẹ làm con cảm thấy rất bức bí. Còn bố, con ghét thấy bố đi đi về về ngôi nhà của mình như ở khách sạn. Chúng ta sống cùng một nhà nhưng lại như những người xa lạ vậy. Con yêu cả hai, nhưng con không muốn lúc nào cũng phải cố để “làm người tốt nhất con có thể trở thành.” Con chỉ muốn là con. Con muốn được tự do đưa ra những quyết định của mình và học từ những lỗi lầm mà không phải cảm thấy hoảng sợ, có lỗi, hoặc lo lắng bởi vì mình không đạt được những gì bố mẹ kỳ vọng.” Tôi bật khóc nức lên. “Con không muốn làm bố mẹ thất vọng. Con biết Shelley không thể làm được như con. Con rất xin lỗi... bố mẹ làm ơn đừng gửi chị ấy đi chỉ vì con.”

Bố tôi quỳ xuống bên cạnh tôi. “Con không phải xin lỗi, Brit. Bố mẹ không gửi chị con đi vì con. Việc Shelley bị tật nguyền không phải lỗi do con. Không phải lỗi của ai cả.”

Mẹ tôi vẫn im lặng và ngồi nhìn chăm chăm vào bức tường như thể bị thôi miên. “Là lỗi của mẹ,” bà nói.

Mọi người dồn sự chú ý vào mẹ tôi, bởi đó là những từ mà chúng tôi nghĩ bà sẽ không bao giờ nói ra.

“Patricia?” Bố tôi gọi, cố gắng lôi kéo sự chú ý từ bà.

“Mẹ, mẹ đang nói gì vậy?” Tôi hỏi.

Bà nhìn thẳng về phía trước. “Trong suốt những năm qua mẹ vẫn tự trách chính mình.”

“Patricia, đó không phải lỗi của em.”

“Khi có Shelley, mẹ đã đưa con bé ra sân chơi,” giọng mẹ tôi khẽ khàng như thể bà đang nói chuyện với chính mình. “Phải thừa nhận rằng mẹ đã ghen tị với những bà mẹ khác khi họ có những đứa con khỏe mạnh bình thường, có thể tự nâng đầu và cầm nắm mọi vật. Họ nhìn mẹ với ánh mắt thương hại. Mẹ ghét điều đó. Mẹ trở nên ám ảnh với suy nghĩ nếu mẹ ăn nhiều rau hơn, tập thể dục nhiều hơn thì chị con sẽ không bị tật nguyền như vậy – mẹ tự trách bản thân về tình trạng của chị con ngay cả khi bố con luôn nói rằng đó không phải là lỗi của mẹ.” Mẹ nhìn sang tôi và cười buồn. “Thế rồi con ra đời. Nàng công chúa tóc vàng mắt xanh của mẹ.”

“Mẹ, con không phải là nàng công chúa, và chị Shelley cũng không phải người đáng thương. Không phải lúc nào con cũng hẹn hò với những anh chàng mẹ muốn con gặp mặt, mặc những bộ đồ mẹ muốn con mặc, hay luôn hành động theo ý mẹ muốn. Chị Shelley cũng sẽ không sống như những gì mẹ kỳ vọng.”

“Mẹ biết.”

“Vậy mẹ sẽ cảm thấy thoải mái với điều đó chứ?”

“Hẳn là không.”

“Mẹ thật khó tính. Ôi chúa ơi, con sẽ làm bất kỳ điều gì để mẹ thôi không trách cứ con từ những sai lầm nhỏ nhất, yêu con bởi con là chính con, yêu chị Shelley vì chính chị ấy. Đừng tập trung vào những thứ tồi tệ nữa, bởi cuộc sống này quá ngán ngùi mẹ ạ.”

“Con không muốn mẹ quan tâm, vì con đã quyết định hẹn hò với một thằng du côn đúng không?” Mẹ hỏi.

“Không. À có. Con không biết. Khi con cảm thấy không phải mẹ đang phán xét con, con sẽ chia sẻ với mẹ. Nếu mẹ có thể gặp anh ấy... anh ấy không giống như những gì mọi người nhìn thấy bên ngoài. Nếu con buộc phải lén lút chỉ để ở cạnh anh ấy, con sẽ làm như vậy đấy.”

“Nó là một đứa du côn,” mẹ tôi nói khô khốc.

“Tên anh ấy là Alex.”

Bố tôi dựa vào ghế. “Biết tên cậu ấy cũng không thể thay đổi sự thật, cậu ta là một kẻ côn đồ, Brittany.”

“Đúng, sự thật đó không thay đổi. Nhưng biết tên anh ấy sẽ là một bước để suy nghĩ đúng đắn hơn. Bố mẹ muốn con thành thật, hay muốn con lén lút và nói dối?”

Phải đến một tiếng đồng hồ sau mẹ tôi mới đồng ý rằng bà sẽ cố không soi mói quá nhiều. Và bố tôi thì đồng ý sẽ về nhà hai lần một tuần vào trước 6 giờ.

Tôi đồng ý sẽ dẫn Alex về nhà để bố mẹ có thể gặp mặt anh ấy. Và tôi sẽ nói với họ tôi đi đâu, với ai. Họ chưa hẳn đã chấp nhận hay thích thú với sự lựa chọn của tôi, nhưng đây là một sự khởi đầu. Tôi muốn mọi thứ sẽ diễn ra tốt đẹp, bởi thà rằng có giải quyết từng chút một còn hơn là để mặc mọi thứ như vậy.

Cuộc trao đổi hàng sẽ diễn ra tại đây, trong khu rừng bảo tồn Busse Woods.

Bãi đỗ xe và khu vực phía trước tối om, chỉ có ánh trăng màu bạc đang chỉ đường cho tôi. Khi vực này bị bỏ hoang, trừ một chút ánh sáng xanh tỏa ra từ một chiếc ô tô kín bung. Tôi đi sâu hơn vào rừng và thoáng thấy một bóng đen đang nằm trên mặt đất.

Tôi chạy tới trong nỗi sợ hãi bủa vây quanh mình. Tới gần hơn, tôi nhận ra chiếc áo khoác của mình. Cảm giác như nhìn thấy cái chết của mình ngay trước mắt vậy.

Quý gói xuống, tôi chậm chậm lật cái xác lên.

Paco

“Ôi, không,” tôi kêu lên ngay lúc cảm nhận được máu của thằng bạn, vẫn còn ấm, dính ướt tay tôi.

Ánh mắt Paco đờ đẫn, nhưng nó cố gắng chậm chậm đặt lên cánh tay tôi. “Tao tiêu rồi.”

Tôi gói đầu Paco lên đùi mình. “Tao đã bảo mày đừng xen vào cuộc đời tao rồi mà. Đừng chết vì tao, không được chết vì tao,” tôi nấc lên. “Trời ơi, mày đang bị mất máu nhiều quá.”

Máu tươi trào ra thành từng dòng từ miệng nó.

“Tao sợ,” nó thì thầm, oằn mình đau đớn.

“Đừng bỏ tao. Cố lên, mọi chuyện sẽ ổn.” Tôi ôm chặt Paco, biết mình đang lừa dối nó. Thằng bạn tốt nhất của tôi sắp chết. Không thể cứu vãn. Tôi cảm nhận được sự đau đớn của nó như của chính mình vậy.

“Nhìn kìa, đây là thằng Alex già và đồng bọn của nó, Alex thật. Đúng là một đêm Halloween, phải không?”

Tôi quay người về phía tiếng của Hector.

“Tệ quá, tao không biết dẫn bắn nhằm Paco đây”, lão tiếp tục nói. “Hừ, ban ngày hai đứa tụi bay trông rất khác nhau mà. Chắc tao phải đi kiểm tra lại mắt thôi.” Nói rồi lão rút súng ra chĩa vào tôi.

Tôi không sợ. Tôi giận dữ. Và tôi cần câu trả lời. “Tại sao ông lại làm điều này?”

“Nếu mày muốn biết thì đó là do lỗi của bố mày. Hấn muốn thoát khỏi băng Blood. Nhưng không có cửa đâu, Alex. Bố mày là người giỏi nhất mà bọn tao có. Ngay trước khi chết, hấn đã cố để thoát ra. Vụ bán thuốc cuối cùng là thử thách của hấn, Alex. Vụ buôn bán cha-con. Cả hai đều sống sót trở về, thì hấn thắng.” Hấn cười, tiếng cười khùng khục dội vào tai tôi.” Thằng khốn ngu ngốc đó không bao giờ có cơ hội. Mày giống bố mày lắm. Tao đã nghĩ có thể huấn luyện mày để thay thế hấn thành một tay buôn thuốc phiện và tay súng cừ khôi. Nhưng không, mày thực sự giống bố mày. Một kẻ bỏ cuộc ... *kẻ bỏ cuộc.*”

Tôi nhìn xuống Paco. Nó gần như tắt thở, không khí không thoát ra được từ phổi của nó nữa. Nhìn xuống phần ngực đầm máu, đôi mắt long lên đỏ ngầu, tôi nhớ đến bố. Cũng cảnh tượng này, nhưng tôi không còn là thằng bé sáu tuổi nữa. Mọi thứ đã sáng tỏ.

Mắt tôi gặp mắt Paco chỉ trong một giây.

“Băng Latino Blood đã bán đứng chúng ta, trời ạ,” là những lời cuối cùng Paco nói trước khi mắt nó đại đi và nó gục xuống trên tay tôi.

“Đặt nó xuống đi! Nó chết rồi Alex. Cũng như bố mày thôi. Đứng dậy và đối mặt với tao đi!” Hector hét lớn, vẫy khẩu súng trong không khí như một gã khùng.

Tôi nhẹ nhàng đặt cơ thể không còn sự sống của Paco xuống mặt đất và đứng dậy, sẵn sàng trận chiến.

“Đặt tay lên đầu đi, để tao có thể nhìn thấy chúng. Mày biết chứ, khi tao giết thằng già đó mày đã khóc như một đứa bé, Alex. Mày đã khóc trong vòng tay tao, người đã giết bố mày. Nực cười, phải không?”

Lúc đó tôi mới chỉ sáu tuổi. Nếu biết Hector là kẻ sát nhân, tôi đã không bao giờ gia nhập băng Blood. “Tại sao ông lại làm như vậy Hector?”

“Nhóc, mày sẽ không bao giờ khôn ra phải không? Mày thấy đấy, bố mày nghĩ hẳn giỏi hơn tao. Hắn đã khoác lác rằng sẽ không có băng đảng nào ở Fairfield. Tao đã thay đổi điều đó, Alex. Tao đã cho người của tao tới, tất cả các căn hộ ở đó đã thuộc về tao. Phải thuộc về tao, hoặc mất tất cả. Chiến tích ấy, nhóc, đã đưa tao lên làm thủ lĩnh.”

“Nó làm ông trở thành một gã điên.”

“Gã điên. Thiên tài. Giống nhau cả thôi.” Hector đẩy tôi bằng khẩu súng. “Giờ thì quỳ xuống. Tao nghĩ đây là nơi thích hợp để mày chết đấy. Ngay trong khu rừng này, như một con thú. Mày muốc chết như một con thú đúng không, Alex?”

“Ông mới là loài cầm thú đồ khốn. Ít nhất ông cũng phải nhìn vào mắt tôi khi giết tôi, như ông đã làm với bố tôi chứ!”

Khi Hector đi vòng quanh tôi, tôi đã tìm ra cơ hội. Tôi tóm lấy cổ tay lão, vật lão xuống đất.

Hector chửi thề, nhanh chóng đứng lên, vẫn giữ súng trong tay. Tôi lợi dụng sự chuệch choạng đó và đá vào người lão. Lão xoay một vòng đập chuôi súng vào đầu tôi. Tôi ngã quỵ, nguyện rửa việc mình bị đánh gục.

Suy nghĩ về bố và Paco cho tôi thêm sức mạnh để đánh trả trong bóng tối mập mờ. Tôi ý thức rõ ràng Hector đang cố bắn mình.

Khi đá vào lưng lão, tôi bò dậy được. Khẩu Glock của lão đang chĩa thẳng vào ngực tôi.

“Đây là cảnh sát Arlington Heights! Hạ vũ khí xuống, giơ tay lên để chúng tôi có thể nhìn thấy chúng!”

Qua lớp cây rừng và sương mù, tôi đã thấy thấp thoáng ánh đèn đỏ xanh lóe lên từ xa.

Tôi giơ tay lên. “Hạ súng xuống đi, Hector. Trò chơi kết thúc rồi.”

Hector giữ chặt khẩu súng, vẫn chĩa vào ngực tôi.

“Hạ súng xuống,” viên cảnh sát ra lệnh. “Ngay!”

Mắt Hector trông thật điên cuồng. Tôi cảm nhận được cơn cuồng nộ của lão từ khoảng năm bước chân giữa chúng tôi.

Tôi biết lão sẽ bắn. Lão là một thằng khốn. Lão đang chuẩn bị kéo cò.

“Mày sai rồi, Alex,” lão nói. “Cuộc chơi chỉ mới bắt đầu thôi.”

Mọi thứ diễn ra rất nhanh. Tôi lao sang phải trong lúc tiếng súng vang lên.

Đùng. Đùng. Đùng.

Tôi biết mình bị trúng đạn khi bật ngã ra sau. Viên đạn thiêu đốt dưới lớp da như thể có ai đang đổ cả chai tương ớt Tabasco lên đó.

Sau đó, thế giới trước mặt tôi chỉ toàn một màu đen kịt.

55

Brittany

Lúc năm giờ sáng, tiếng chuông điện thoại reo vang làm tôi bừng tỉnh. Là Isabel, chắc cô bạn muốn có vài lời khuyên về Paco.

“Cậu có biết bây giờ là mấy giờ sáng không?” Tôi hỏi khi vừa nhấc điện thoại.

“Anh ấy chết rồi, Brittany. Anh ấy đi rồi.”

“Ai?” Tôi cuống cuống hỏi lại.

“Paco. Và ... tớ không biết có nên gọi cho cậu không nữa, nhưng dù sao cuối cùng cậu cũng sẽ biết, Alex cũng ở đó và...”

Những ngón tay của tôi nắm chặt điện thoại, “Alex ở đâu? Anh ấy có sao không? Làm ơn hãy nói với tớ rằng anh ấy không sao. Tớ xin cậu đấu Isa. Làm ơn.”

“Anh ấy đã bị bắn.”

Trong một giây, tôi chờ đợi cô bạn nói ra những từ còn đáng sợ hơn thế - Anh ấy đã chết. Nhưng không. “Anh ấy đang ở trong phòng phẫu thuật của bệnh viện Lakeshore.”

Trước khi Isabel kịp nói hết câu, tôi giật toạc bộ pajama khỏi người và nhanh chóng tròng quần áo vào. Vớ lấy chùm chìa khóa, tôi lao về phía cửa, trong tay vẫn nắm chặt chiếc điện thoại để nghe Isabel kể lại tất cả những gì bạn ấy biết.

Vụ buôn thuốc thất bại, Paco và Hector đã chết. Alex bị bắn và đang trong phòng mổ. Isabel chỉ biết thế.

“Ôi chúa ơi, lạy chúa, cầu xin Người,” tôi cầu nguyện trong suốt quãng đường lái xe tới bệnh viện sau khi cúp máy. Sau đêm qua cùng Alex, tôi đã chắc chắn anh ấy sẽ chọn tôi và từ bỏ chuyện buôn thuốc. Anh ấy có thể đã phản bội tình yêu của chúng tôi, nhưng tôi thì không thể.

Cả người tôi run lên nức nở. Mới hôm qua, Paco còn chắc chắn với tôi rằng cậu ta sẽ đảm bảo Alex không dính dáng tới việc buôn ma túy nữa, vậy mà... Ôi, Chúa ơi. Paco đã thay thế Alex và đã chết. Tội nghiệp, Paco yêu quý.

Tôi cố gắng gạt đi suy nghĩ Alex sẽ không qua khỏi cuộc phẫu thuật. Một phần trong tôi chắc chắn sẽ chết cùng anh.

Tôi hỏi nhân viên lễ tân của bệnh viện chỗ có thể ngồi chờ và ngóng tin về tình trạng của Alex.

Người phụ nữ này yêu cầu tôi đánh vắn tên anh ấy, và cô ta đánh máy nó. Tiếng bàn phím khiến tôi muốn phát điên. Thật mất thời gian, tôi chỉ muốn nắm lấy vai cô ta lắc mạnh để cô ta làm nhanh hơn.

Người phụ nữ nhìn tôi tò mò. “Cô là người thân của bệnh nhân?”

“Đúng vậy.”

“Quan hệ như thế nào?”

“Em gái.”

Cô ta lắc đầu tỏ vẻ không tin sau đó nhún vai. “Alejandro Fuentes được đưa vào trong tình trạng bị chấn thương do súng bắn.”

“Anh ấy sẽ ổn, phải không?” Tôi khóc.

Cô ta lại tra tấn cái bàn phím lần nữa. “Có vẻ như anh ta ở trong phòng mổ cả sáng nay, cô *Fuentes*. Phòng đợi là phòng màu cam ở cuối hành lang, phía bên phải. Bác sĩ sẽ thông báo với cô về tình trạng của *anh* cô sau khi phẫu thuật.”

Tôi vịn chặt vào bàn tiếp tân. “Cảm ơn cô.”

Tại phòng đợi, tôi như đông cứng lại khi nhìn thấy mẹ và hai cậu em của Alex đang ngồi một góc trên những chiếc ghế màu cam của bệnh viện. Mẹ anh ấy ngẩng lên trước tiên. Mắt bà đỏ mọng, nước mắt đọng thành từng vệt trên mặt.

Tôi đưa tay lên che miệng, rồi cũng không thể ngăn mình nức nở. Qua làn nước mắt mờ mờ, tôi thấy bác Fuentes đang dang rộng cánh tay đón tôi.

Quá nhiều cảm xúc, tôi chạy lại ôm lấy bác.

Tay Alex giật giật.

Tôi ngẩng đầu lên từ giường anh. Tôi đã ngồi đây suốt đêm để đợi anh tỉnh lại. Mẹ và hai em anh cũng không rời nửa bước.

Bác sĩ nói anh có thể tỉnh dậy sau vài giờ.

Tôi thấm ướt một chiếc khăn giấy và đắp nó lên trán Alex. Tôi đã làm như vậy suốt đêm, vì anh liên tục ra mồ hôi và cựa quậy trong giấc ngủ.

Mắt anh hấp háy. Tôi có thể thấy anh đang chiến đấu với thuốc giảm đau và cố mở mắt ra, “Tôi đang ở đâu?” Giọng anh khàn khàn, thều thào.

“Bệnh viện.” Mẹ anh nói, chạy vội tới bên anh.

“Anh đã bị bắn,” Carlos thêm vào, giọng đầy đau khổ.

Alex nhú mày bối rối. “Paco...” anh nói, giọng lớn hơn.

“Đừng nghĩ về chuyện đó ngay lúc này,” tôi nói, cố gắng kiềm chế cảm xúc chính mình. Tôi cần phải mạnh mẽ vì anh, và tôi sẽ không khiến anh thất vọng.

Tôi nghĩ anh định nắm tay tôi, nhưng vẻ mặt hiện rõ sự đau đớn, anh rút tay lại. Tôi có rất nhiều điều muốn nói với anh, rất nhiều. Tôi ước gì có Một Ngày Khởi Đầu Lại và thay đổi quá khứ. Tôi ước mình có thể cứu Paco và Alex khỏi số phận của chính họ.

Mắt vẫn đờ đẫn do ảnh hưởng từ thuốc mê, anh nhìn tôi và hỏi, “Tại sao em ở đây?”

Tôi nhìn mẹ anh đang xoa cánh tay anh, cố khiến anh cảm thấy thoải mái hơn. “Britanny đã thức suốt đêm, Alex. Con bé rất lo cho con.”

“Mẹ hãy để con nói chuyện với cô ấy. Một mình,” anh yếu ớt nói.

Mẹ và em trai anh rời khỏi phòng, để lại cho chúng tôi chút riêng tư.

Khi chúng tôi chỉ còn lại một mình, anh đổi tư thế trong đau đớn. Rồi anh nhìn tôi. “Anh muốn em đi đi.”

“Anh không có ý như vậy phải không,” tôi nói, nắm lấy tay anh. Anh không thể muốn điều đó.

Anh rút tay lại, như thể cái chạm của tôi đã làm anh phải bỏng. “Đúng, anh có ý đó đó.”

“Alex, chúng ta sẽ vượt qua được chuyện này. Em yêu anh.”

Anh ấy quay đầu đi, nhìn xuống sàn nhà và nuốt nước bọt. “Anh đã quan hệ với em vì một vụ cá cược, Brittany,” anh nói khẽ, nhưng từng chữ rất rõ

ràng. “Nó chẳng có ý nghĩa gì với anh. Em không có ý nghĩa gì với anh hết.”

Tôi lùi lại bởi những từ ngữ như dao cứa của Aex đang ngấm dần vào não tôi. “Không,” tôi thì thầm.

“Em và anh... đó chỉ là trò chơi thôi. Anh đã cược với Lucky con xe RX-7 của nó nếu anh quan hệ được với em trước lễ Tạ ơn.”

Khi Alex dùng từ “quan hệ” để nói về những giây phút yêu đương của chúng tôi, tôi rùng mình. Gọi nó là tình dục khiến miệng tôi đắng ngắt. Gọi nó là “quan hệ” khiến tôi đau quặn. Tôi buông thõng hai tay bên người, muốn anh ấy rút lại những gì vừa nói. “Anh nói dối.”

Anh ấy quay lên nhìn thẳng vào mắt tôi. Ôi, Chúa ơi. Tôi không thấy một chút cảm xúc nào. Đôi mắt của anh ấy thật lạnh lùng như lời nói. “Em thật là ngốc nếu tin rằng những gì xảy ra giữa chúng ta là thật.”

Tôi lắc đầu quày quật. “Đừng làm em tổn thương, Alex. Không phải anh. Không phải bây giờ.” Đôi môi tôi run lên khi tôi thì thầm van xin. “Làm ơn.” Khi anh ấy không trả lời, tôi lùi thêm bước nữa, gần như vấp ngã khi nghĩ về bản thân mình, con người thực của tôi mà chỉ mình Alex biết. Trong tiếng thì thầm đáng thương, tôi nói với anh, “Em đã tin anh.”

“Đó là sai lầm của em, không phải anh.”

[©STE.NT](#)

Anh chạm vào vai trái và cong người đau đón trước khi đám bạn anh bước vào phòng. Họ gửi lời chia buồn cả cảm thông, trong khi tôi đứng chết lặng ở góc phòng, hoàn toàn không ai chú ý đến.

“Có thật tất cả chỉ vì một vụ cá cược không?” Tôi nói át tiếng bọn họ. Khoảng sáu người ở đó nhìn tôi chăm chăm. Kể cả Alex. Isabel bước lại gần tôi, nhưng tôi đưa tay ra hiệu cho bạn ấy dừng lại.

“Có thật không?” Tôi hỏi lại, bởi tâm trí vẫn không thoát nổi khỏi những câu nói phũ phàng của Alex. Điều này không thể là thật.

Mọi con mắt đổ dồn vào Alex, nhưng ánh mắt anh xoáy vào tôi.

“Hãy cho cô ấy biết,” Alex ra lệnh.

Một gã tên Sam ngẩng đầu lên. “Ừm, ừ, đúng vậy. Cậu ta đã thắng chiếc RX-7 của Lucky.”

Tôi bước lùi lại về phía cửa phòng, cố giữ đầu ngẩng cao. Khuôn mặt Alex đanh lại, lạnh lùng.

Cổ họng tôi như nghẹn lại, “Chúc mừng, Alex. Anh thắng rồi. Em hy vọng anh sẽ thích chiếc xe mới của mình.”

Khi tôi nắm lấy nắm đấm cửa, cái nhìn lạnh như thép của Alex dụ đi. Tôi bình tĩnh bước ra khỏi phòng. Hình như Isabel đi theo tôi ra ngoài hành lang, nhưng tôi chạy trốn khỏi bạn ấy, khỏi bệnh viện, và khỏi Alex. Không may, tôi không thể chạy trốn chính trái tim mình. Thật đau đơn, cơn đau sâu thẳm trong cơ thể tôi. Và tôi biết, mình sẽ không bao giờ trở lại như cũ được nữa.

Alex

Tôi đã ở trong bệnh viện cả tuần. Tôi ghét y tá, bác sĩ, kim chích, xét nghiệm,... và đặc biệt là đồ bệnh nhân. Ở nơi này càng lâu, hình như tôi càng cáu kỉnh hơn. Được rồi, lẽ ra tôi không nên quát nạt cô y tá đã lấy ống thông tiểu ra khỏi người tôi. Chính tính khí vui vẻ của cô ấy khiến tôi khó chịu.

Tôi không muốn gặp ai, hay nói chuyện với bất kỳ ai. Càng ít người liên quan tới cuộc sống của tôi càng tốt. Tôi đẩy Brittany đi, làm cô ấy tổn thương khiến tim tôi tan nát. Nhưng tôi không có lựa chọn nào. Càng ở gần tôi, cuộc sống của cô ấy càng hiểm nguy. Tôi không thể để chuyện xảy ra với Paco lặp lại với cô gái mà tôi...

Đừng nghĩ về cô ấy nữa, tôi tự nhủ.

Những ai tôi quan tâm đều phải chết. Bỏ tôi. Giờ là Paco. Thật ngu ngốc khi nghĩ mình có thể có mọi thứ. Bỗng có tiếng gõ cửa phòng, tôi gào lên, “Cút đi!”

Tiếng gõ kiên trì hơn.

“Chết tiệt, để tôi yên!”

Khi cửa bật mở, tôi ném cái cốc vào nó. Cái cốc không đập trúng một nhân viên bệnh viện, mà trúng ngay giữa ngực cô P.

“Ôi, khỉ thật. Không thể là cô,” tôi nói.

Cô P đẩy gọng kính mới có dính đá lên. “Đây không phải là sự chào đón tôi mong đợi, Alex,” cô nói. “Tôi vẫn có thể cho em một phiếu cảm túc vì

chửi rửa, em biết đấy.”

Tôi quay mặt đi để không phải nhìn vào cô ấy. “Cô đến đây để cho em phiếu cảm túc? Nếu đấy là những gì cô định làm, cô có thể quên nó đi. Em không quay lại trường đâu. Cảm ơn cô đã ghé thăm. Xin lỗi phải để cô về sớm.”

“Tôi không đi đâu cho đến khi em nghe tôi nói.”

Ôi, làm ơn. Không. Bất cứ điều gì ngoại trừ việc phải nghe bài thuyết giảng của cô. Tôi ấn nút gọi y tá.

“*Chúng tôi có thể giúp gì cho anh, Alex?*” Một giọng nói vang lên qua loa.

“Tôi đang bị tra tấn.”

“*Anh nói gì thế?*”

Cô P bước qua chỗ tôi và giật loa ra khỏi tay tôi. “Cậu ấy nói đùa đấy. Xin lỗi làm phiền bạn.” Rồi cô đặt cái loa lên trên tủ đầu giường, xa tầm với của tôi. “Ở đây họ không cho em thuốc hạnh phúc à?”

“Em không muốn được hạnh phúc.”

Cô P nghiêng người về phía trước, tóc mái của cô chạm vào vành kính. “Alex, tôi rất tiếc về những chuyện đã xảy ra đến với Paco. Cậu ấy không phải là học trò của tôi, nhưng tôi nghe nói hai em là bạn thân.”

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ để tránh cô. Tôi không muốn nói về Paco. Tôi không muốn nói về bất cứ thứ gì. “Tại sao cô đến đây?”

Tôi nghe tiếng sột soạt khi cô lôi cái gì đó từ túi ra. “Tôi mang tới cho em một số bài tập để làm, để em theo kịp cho đến khi em quay lại lớp.”

“Em không quay lại. Em đã nói rồi. Em bỏ học. Việc đó không nên khiến cô ngạc nhiên, cô P. Em là một kẻ du côn, cô nhớ chứ?”

Cô đi vòng qua giường, đứng trước tầm mắt của tôi. “Tôi nghĩ mình đã sai về em. Tôi cược rằng em sẽ là người phá lệ.”

“À, đúng, có lẽ đó là trước khi thằng bạn thân nhất của em bị bắn. Lẽ ra đó phải là em, cô biết mà.” Tôi nhìn cuốn sách Hóa trong tay cô. Nó nhắc tôi nhớ về tất cả những gì mình đã có và những gì không bao giờ có được. “Lẽ ra Paco không phải chết, khốn kiếp! Mà phải là em!” Tôi hét lên.

Cô P không nao núng. “Nhưng em đã không chết. Em nghĩ sẽ trả ơn Paco bằng cách bỏ học và bỏ cuộc ư? Hãy coi đó là một món quà cậu ấy dành cho em, Alex, thay vì một lời nguyên. Paco không thể quay lại. Em thì có.” Cô P đặt cuốn sách Hóa trên thành cửa sổ. “Tôi đã có nhiều học trò chết hơn tôi nghĩ. Chồng tôi thúc giục tôi từ bỏ Fairfield, đến dạy tại một trường nào khác không có những tay du côn sống chỉ để chết hoặc rút cuộc trở thành những kẻ buôn ma túy.”

Ngồi trên mép giường tôi, cô nhìn xuống đôi tay mình. “Tôi vẫn ở lại Fairfield với hy vọng mình có thể làm một điều gì đó khác biệt, là một tấm gương. Tiến sĩ Aguirre tin rằng chúng tôi có thể rút ngắn khoảng cách, và tôi cũng tin thế. Nếu tôi có thể thay đổi cuộc sống của một học trò, tôi có thể sẽ...”

“Thay đổi thế giới?”

“Có lẽ thế.”

“Cô không thể. Đòi là đòi.”

Cô nhìn tôi, không chùn bước. “Ồ, Alex. Em quá sai rồi. Đòi là do em. Nếu em nghĩ em không thể thay đổi thế giới thì cứ tiếp tục dấn thân vào con đường đã định sẵn cho em. Nhưng vẫn có con đường khác để chọn, chúng chỉ khó đi hơn thôi. Thay đổi thế giới không dễ, nhưng tôi chắc chắn sẽ tiếp tục cố gắng. Còn em?”

“Không.”

“Đó là quyền của em. Tôi thì vẫn sẽ cố gắng.” Cô ngừng lại, sau đó nói tiếp, “Em có muốn biết cô bạn học chung môn Hóa của em đang gắng gượng thế nào không?”

Tôi lắc đầu. “Không. Em không quan tâm.” Từ ngữ như nghẹn lại trong họng tôi.

Cô thở dài thất vọng, sau đó đi tới thành cửa sổ và nhặt lên cuốn sách Hóa. “Tôi nên mang nó về, hay để nó ở lại đây?”

Tôi không trả lời. Cô đặt cuốn sách trở lại đó và quay đầu đi ra cửa.

“Ước gì em đã chọn môn Sinh thay vì Hóa,” tôi nói lúc cô mở cửa bước ra.

Cô cố ý nháy mắt với tôi. “Không, em không chọn thế đâu. Và báo cho em biết, thầy Aguirre sẽ tới thăm em hôm nay đây, sớm thôi. Tôi khuyên em nên kìm chế ném thứ gì đó lúc thầy ấy bước qua cửa.”

Khi tôi rời bệnh viện hai tuần sau đó, mẹ đưa chúng tôi về Mexico. Một tháng sau tôi nhận công việc phục vụ phòng tại một khách sạn ở San Miguel de Allende, gần nhà. Một khách sạn đẹp với những bức tường sơn trắng và hàng cột ở mặt tiền. Tôi làm phiên dịch lúc cần vì tiếng Anh của tôi khá hơn hầu hết nhân viên ở đây. Khi tôi đi chơi với mấy anh bạn sau giờ làm, họ cố gán ghép tôi với những cô gái Mexico xinh đẹp. Những cô nàng hấp dẫn, gợi cảm, và chắc chắn biết cách quyến rũ một chàng trai. Vấn đề là, bọn họ không phải Brittany.

Tôi cần đẩy cô ấy ra khỏi đầu mình. Thật nhanh.

Tôi đã thử. Một tối, một cô gái người Mỹ đưa tôi lên phòng khách sạn của cô ấy. Lúc đầu, tôi nghĩ quan hệ với một cô gái tóc vàng khác sẽ xóa bỏ điều tôi đã có với Brittany. Nhưng lúc chuẩn bị vào cuộc, tôi sống người.

Tôi nhận ra sau Brittany, tôi chẳng thể hòa hợp với ai được nữa.

Đó không phải là khuôn mặt Brittany, không phải nụ cười, không phải đôi mắt của cô ấy. Bên dưới vẻ bề ngoài xinh đẹp, còn có thứ khác ẩn sâu bên trong khiến cô ấy trở nên khác biệt. Đó là cách cô ấy nhẹ nhàng lau mặt cho chị mình, cách cô ấy nghiêm túc khi học môn Hóa, cách cô ấy bày tỏ tình yêu ngay khi cô ấy biết tôi làm gì, tôi là ai. Tôi đã đi buôn ma túy, thứ cô ấy cương quyết chống lại, vậy mà cô ấy vẫn yêu tôi.

Nên bây giờ, ba tháng sau khi bị bắn, tôi quay về Fairfield, đối mặt với những gì cô P sẽ gọi là nỗi sợ hãi lớn nhất đời tôi.

Anh Enrique đang ngồi tại bàn làm việc trong tiệm sửa xe, lắc đầu. Chúng tôi đã nói chuyện về đêm Halloween ấy, và tôi đã tha thứ cho anh chuyện anh tiết lộ cho Lucky biết tôi ở cùng với Brittany.

Enrique thở một hơi dài, chậm rãi sau khi nghe tôi nói chuyện mình định làm. “Em có thể sẽ chết đấy,” anh nói, ngược nhìn tôi.

Tôi gật đầu. “Em biết.”

“Anh không thể giúp gì cho em. Không đứa nào của em trong băng Blood có thể giúp em. Nghĩ lại đi, Alex. Quay về Mexico, tận hưởng nốt phần đời còn lại đi.”

Tôi đã lựa chọn và không hề có ý định bỏ cuộc. “Em sẽ không làm một kẻ hèn nhất. Em cần làm điều này. Em cần hoàn toàn thoát khỏi băng Blood.”

“Vì cô ấy?”

“Phải.” Và vì cả bố tôi. Vì Paco. Vì tôi lẫn gia đình tôi.

“Như thế có tốt không nếu cuối cùng em phải chết?” Enrique hỏi. “Cứ gia nhập của em so với điều này chỉ như một bữa tiệc giải lao. Bọn chúng thậm chí sẽ cho cả những thành viên kỳ cựu tham gia đấy.”

Thay vì trả lời, tôi đưa anh một mẫu giấy với số điện thoại trên đó. “Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với em, hãy gọi cậu ấy. Cậu ấy là người bạn duy nhất của em không liên quan.” Không dính đến băng Blood, cũng chẳng dính tới Brittany.

Đêm đó, tại nhà kho, tôi đối mặt với rất đông những kẻ coi tôi là tên phản bội. Một tiếng trước, tôi đã nói với Chuy, người tiếp nhận vị trí của lão Hector, rằng tôi muốn thoát ra – đoạn tuyệt hoàn toàn với Latino Blood. Với điều kiện tôi cần sống sót sau trận đòn trừng phạt của họ.

Chuy, cứng rắn và lạnh lùng bước tới trước với một cái khăn rằn dấu hiệu của băng Latino Blood. Tôi nhìn lướt xung quanh. Bạn tôi Pedro đứng ngay sau. Mắt nhìn đi hướng khác; Javier và Lucky cũng ở đây, ánh mắt sáng rực phấn khích. Javier là một thằng điên khôn kiếp, còn Lucky thì không vui vẻ gì khi bị thua cược, dù rằng tôi chẳng bao giờ lấy chiếc xe. Cả hai sẽ sung sướng được đánh đập tôi khi tôi không thể chống cự lại. Enrique đang đứng dựa vào tường ở góc nhà kho. Anh được dự kiến sẽ tham gia vào trận thử thách, giúp đập nát xương tôi cho tới khi tôi chết giắc. Lòng trung thành và cam kết là tất cả đối với băng LB. Bạn phá bỏ lòng trung thành, phá vỡ cam kết đó... bạn chỉ còn là kẻ thù trong mắt họ. Thậm chí tệ hơn, vì bạn đã là một phần trong số đó. Nếu Enrique bước tới trước để bảo vệ tôi, anh ấy sẽ bị xử ngay.

Tôi đứng hiên ngang trong lúc Chuy bịt mắt tôi bằng khăn rằn. Tôi có thể làm điều này. Nếu nó giúp tôi cuối cùng được ở bên Brittany, nó đáng giá. Tôi không nghĩ tới lựa chọn nào khác.

Sau khi tay tôi bị trói ra sau lưng, tôi bị dẫn vào trong một chiếc xe và đẩy vào băng ghế sau, có hai gã áp tải hai bên. Tôi không biết mình sắp đi đâu. Từ lúc Chuy lên nắm quyền, bất cứ điều gì đều có thể xảy ra.

Chuyện gì xảy ra nếu tôi chết và Brittany không bao giờ biết tôi cảm thấy thế nào về cô ấy? Có lẽ đó cũng là một chuyện tốt. Cô ấy sẽ có thể vui sống tiếp với ý nghĩ tôi là một cái gai, kẻ đã phản bội cô ấy và không bao giờ phải hối tiếc.

Bốn mươi lăm phút sau, xe đi vào khi vực đường gập ghềnh. Tôi biết nhờ tiếng sỏi lạo xạo dưới bánh xe. Có lẽ biết mình ở đâu sẽ là một lợi thế, nhưng tôi không thể nhìn thấy một thứ chết tiệt nào. Tôi không hoảng hốt. Chỉ khao khát muốn biết liệu mình có phải là một trong những người may mắn sống sót hay không. Và ngay cả khi tôi sống sót, ai sẽ tìm kiếm tôi?

Hay có lẽ tôi sẽ chết cô đơn trong một cái chuồng, một nhà kho, hay một tòa nhà bị bỏ hoang nào đó? Có thể chúng sẽ không đánh tôi. Có thể chúng sẽ đưa tôi lên nóc một toàn nhà và chỉ cần đẩy tôi xuống. *Thế là hết.*

Không, Chuy sẽ không như vậy. Gã thích nghe tiếng la hét, cầu xin của những gã trai mạnh mẽ bị buộc phải quỳ gối.

Tôi sẽ không để hắn được hài lòng.

Tôi được dẫn ra khỏi xe. Tôi nghe thấy tiếng bước chân mình đạp trên sỏi đá, Chúng tôi đang ở giữa vùng xa xôi hẻo lánh. Nhiều chiếc xe đỗ lại, nhiều tiếng bước chân theo sau chúng tôi. Tiếng một con bò rống ở xa.

Tiếng bò rống báo hiệu ư? Thực lòng, tôi muốn điều này diễn ra càng nhanh càng tốt. Nếu nó bị ngắt quãng, nó sẽ hoãn lại việc không thể tránh khỏi. Tôi tự nguyện. Tôi đã sẵn sàng. Bắt đầu thôi.

“Ngừng lại đây,” kẻ nào đó bảo tôi.

Làm như tôi có nơi nào để đi ấy. Ai đó đang bước về phía tôi. Tôi nghe tiếng sỏi kêu rã rã dưới mỗi bước chân gã. “Mày là nỗi ô nhục của anh em chúng ta, Alejandro. Bọn tao bảo vệ mày cả gia đình mày, mày lại quyết định quay lưng với chúng tao. Đúng không?”

Tôi ước đời mình như trong tiểu thuyết của John Grisham^[1]. Những nhân vật của ông ấy dường như luôn cách cái chết có một bước nhưng luôn thoát ra với một kế hoạch tuyệt vời. Thật đáng tiếc, đời thực không như trong tiểu thuyết.

[1] John Grisham (sinh ngày 8/2/1955): là một tác giả người Mỹ nổi tiếng với những tiểu thuyết trinh thám hình sự.

“Hector mới là kẻ phản bội băng Blood,” tôi đáp.”*Kẻ phản bội.*”

Đáp lại chuyện tôi gọi Hector là kẻ phản bội là một nắm đấm giáng thẳng vào hàm tôi. Chết tiệt, tôi chưa sẵn sàng cho điều này, bởi tôi không thể nhìn thấy cái quái gì với băng vải bịt ngang mắt. Tôi cố không nhăn mặt.

“Mày hiểu hậu quả của việc rời khỏi băng Blood chứ?”

Tôi nghiêng chặt hàm lại. “Hiểu”.

Tôi nghe tiếng đá lạo xạo như có một vòng tròn người đang tiến lại gần. Tôi là tâm của vòng tròn ấy.

Một sự im lặng kỳ lạ lắng xuống. Không ai cười, không ai gây ra tiếng động. Một số thằng vây quanh đã từng là bạn của tôi. Như anh Enrique, họ đang đấu tranh với chính mình. Tôi không trách họ. Những đứ đả may mắn hơn thì không bị chọn để đánh nhau hôm nay.

Không cảnh báo trước, tôi lãnh một cú đấm vào mặt. Cố giữ mình đứng thẳng là rất khó, đặc biệt vì tôi sẽ bị tấn công từ nhiều phía. Bạn có thể giành chiến thắng nhưng mặt khác bạn cũng biết mình không có cơ hội nào.

Có cái gì đó sắc lạnh chém qua lưng tôi.

Rồi tôi bị đấm vào mạng sườn.

Mỗi cú tấn công đều nhằm vào phần trên của tôi – không tác da nào được chừa lại. Tôi lao đảo một chút rồi lại bị kéo đứng lên, ngã dúi vào một nắm đấm rắn đanh khác.

Tôi đã có một vết thương ở phía sau, nó đau như có ngọn lửa đang liếm qua da. Tôi có thể nhận ra nắm đấm của anh Enriquem vì nó không chát

chứa nhiều cuồng nộ như những kẻ khác.

Ký ức về Brittany giữ tôi không bật khóc vì đau đớn. Tôi phải kiên cường vì cô ấy... vì chúng tôi. Tôi không thể để họ kiểm soát, dù tôi sống hay là chết. Tôi làm chủ số phận của mình, không phải băng Blood.

Đã bao lâu rồi nhỉ? Nửa tiếng? Một tiếng? Cơ thể tôi yếu dần, khó mà đứng vững được. Tôi ngửi thấy mùi khói. Bọn chúng sẽ đẩy tôi vào lửa? Chiếc khăn rằn vẫn bịt kín mắt tôi, nhưng nó chẳng còn quan trọng nữa bởi tôi chắc chắn mắt mình đã sưng phù.

Tôi cảm thấy mình sắp gục xuống nền đất, nhưng tôi buộc mình phải đứng lên.

Hình như máu nóng đang chảy ra từ những vết cắt sâu trên mặt và cơ thể tôi. Tôi cảm thấy áo sơ mi của mình bị xé toạc thành từng mảnh nhỏ, phơi bày vết sẹo nơi Hector bắn tôi. Một nắm đấm giông ngay vào đó. Nó quá đau đớn.

Tôi sụp xuống đất, mặt cạ vào lớp sỏi đá.

Ngay lúc này, tôi không chắc mình có thể làm gì. *Brittany. Brittany. Brittany.* Miễn còn lặp lại câu thần chú ấy trong đầu, tôi biết mình còn sống. *Brittany. Brittany. Brittany.*

Là mùi khói thật sự, hay là mùi của cái chết?

Qua làn sương dày trong tâm trí, hình như tôi nghe thấy ai đó nói, “Mày không nghĩ nó đã chịu đủ rồi sao?”

Tôi nghe thấy tiếng vọng lại từ xa nhưng rõ ràng. “Không.”

Những lời phản đối vang lên. Nếu có thể di chuyển, tôi sẽ làm vậy.
Brittany. Brittany. Brittany.

Phản đối nhiều hơn. Không ai được phản đối những thử thách này. Không được phép? Chuyện gì xảy ra vậy? Tiếp theo là gì? Nó hẳn là phải tệ hơn đánh đập vì tôi nghe thấy nhiều tiếng tranh cãi.

“Giữ nó úp mặt xuống,” giọng gã Chuy vang lên. “Không ai được phản bội băng Latino Blood trong thời tao. Hãy coi đây là bài học cho bất cứ đứa nào cố phản bộ lại cả hội. Cơ thể Alejandro Fuentes sẽ luôn được đánh dấu, một lời nhắc nhở về sự phản bội của nó.”

Mùi lửa đốt lại gần. Tôi không biết điều gì sắp xảy ra cho tới khi vùng lưng trên chạm vào cái gì đó như than nóng.

Tôi nghĩ tôi đã rên lên. Hoặc gầm gừ. Hoặc là hét lên. Tôi không biết bất cứ thứ gì nữa. Tôi không thể nghĩ. Tôi chỉ *cảm thấy*. Chúng có lẽ đã ném tôi vào lửa, đây là trận tra tấn kinh khủng hơn bất cứ thứ gì tôi có thể tưởng tượng. Mùi khét của da cháy xộc vào mũi khi tôi nhận ra than hoàn toàn không phải là than. Thằng con hoang đó đã đóng dấu lên người tôi. *Đau, đau quá...*

Brittany. Brittany. Brittany.

Giờ là đầu tháng Tư. Đã năm tháng tôi không gặp Alex, kể từ sau vụ nổ súng. Những tin đồn về Alex và Paco cuối cùng cũng lắng xuống, các chuyên gia tâm lý lẫn chuyên viên xã hội cũng đã rời khỏi trường.

Tuần trước, tôi nói với chuyên viên xã hội rằng mình ngủ hơn năm tiếng một ngày, nhưng đó là một lời nói dối. Kể từ ngày ấy tôi luôn mất ngủ, giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm vì tâm trí không ngừng nhớ lại cuộc trò chuyện cùng Alex trong bệnh viện. Chuyên viên xã hội bảo phải mất một thời gian dài tôi mới có thể quên đi cảm giác bị phản bội. Vấn đề là, tôi không cảm thấy bị phản bội. Buồn và mất tinh thần thì đúng hơn. Sau từng đó thời gian mỗi lúc đi ngủ tôi vẫn nhìn chăm chăm vào hình ảnh anh trên điện thoại, bức ảnh chụp vào đêm chúng tôi tới câu lạc bộ Noi Huyền Bí.

Sau khi xuất viện, anh đã bỏ học và biến mất. Anh có thể bước ra khỏi cuộc đời tôi, nhưng anh sẽ luôn là một phần trong tôi. Tôi không thể từ bỏ, đâu có muốn.

Một điều tích cực đến sau tất cả những chuyện rối ren đó là gia đình tôi đã đưa chị Shelley đến Colorado xem trung tâm Sunny Acres, và chị thực sự thích nó. Họ có nhiều hoạt động mỗi ngày, chơi thể thao, thậm chí cả những người nổi tiếng cũng ghé qua thăm ba tháng một lần. Khi Shelley nghe nói họ có những người nổi tiếng đến thăm, tổ chức các buổi hòa nhạc và gây quỹ, nếu lúc đó không được thắt đai an toàn hẳn chị đã nhào người rơi ra khỏi xe lăn.

Chấp nhận để Shelley lựa chọn con đường cho riêng mình là điều rất khó nhưng tôi đã làm điều đó. Và tôi không quá lo âu. Biết được nó là lựa chọn của chị làm tôi cảm thấy khá hơn rất nhiều.

Nhưng giờ tôi chỉ có một mình. Alex đã mang theo một phần trái tim tôi khi anh bỏ đi. Tôi đang bảo vệ quyết liệt những gì mình còn lại. Cuộc đời

tôi sẽ chỉ do chính tôi kiểm soát. Alex chọn đi con đường khác. Con đường đó không có chỗ cho tôi.

Tôi ngó lơ bạn bè của Alex tại trường, và họ cũng lơ tôi. Tất cả chúng tôi đều giả vờ như khoảng thời gian đầu năm cuối cấp là không tồn tại. Ngoại trừ Isabel. Đôi khi chúng tôi nói chuyện với nhau, nhưng thường là chuyện buồn. Giữa chúng tôi có sự thấu hiểu thâm lặng, điều đó giúp tôi cảm thấy có ai đó cùng đồng hành với mình và chia sẻ chung một nỗi đau.

Một ngày tháng Năm mở tủ đồ trước khi vào tiết Hóa, tôi bỗng thấy một đôi ủng tay được treo trên móc trong tủ. Ký ức về đêm tôi tệ nhất trong đời tôi dữ dội ủa về.

Lẽ nào Alex đang ở đây. Lẽ nào chính anh đã đặt đôi ủng tay vào tủ đồ của tôi?

Dù rất muốn quên anh, nhưng tôi không thể. Tôi đọc được rằng cá vàng có trí nhớ chỉ kéo dài năm giây. Tôi ganh tị với chúng. Ký ức về Alex, tình yêu tôi dành cho anh, sẽ theo tôi suốt cuộc đời.

Tôi ôm đôi ủng tay mềm mại vào ngực và sụp xuống cạnh tủ đồ, khóc ròn. Tâm hồn tôi đã chết, tôi chỉ còn lại thân xác trống rỗng.

Sierra đứng trước mặt tôi. “Có chuyện gì vậy, Brit?”

Tôi không thể cử động, không thể vực chính mình.

“Thôi nào” Sierra nói kéo tôi đứng lên. “Mọi người nhìn kia.”

Darlene bước tới. “Nghiêm túc đi, chẳng phải đã tới lúc cậu quên thằng bạn trai du côn rác rưởi đó sao? Trông cậu thật thảm hại,” nó nói, cố ý để đám đông tụ tập xung quanh nghe thấy.

Colin lại gần Darlene. Anh ta nhìn tôi cau có. “Alex đáng phải nhận những gì nó đã nhận,” anh ta rít lên.

Cho dù chuyện này đúng hay sai, mày phải đấu tranh cho những gì mày tin tưởng. Tay tôi nắm lại thành nắm đấm, tôi xông vào anh ta. Anh ta né cú đấm, chụp tay tôi và bẻ ngoặt chúng ra sau.

Doug bước tới. “Để cô ấy yên, Colin.”

“Tránh ra Thompson.”

“Thằng bạn, làm nhục cô ấy vì cô ấy đã bỏ mày để chọn một chàng trai khác thì rõ chả ra thể thống gì.”

Colin đẩy tôi sang một bên và xắn tay áo lên.

Tôi không thể để Doug xen vào cuộc chiến của mình. “Nếu anh muốn đánh cậu ấy, bước qua xác tôi trước” tôi nói.

Trước sự ngạc nhiên của tôi, Isabel bước tới chắn trước mặt tôi. “Và cậu muốn đánh cô ấy thì bước qua xác tôi.”

Sierra bước tới cạnh Isabel. “Và cả tôi nữa.”

Một cậu người Mexico tên Sam đẩy Gary Frankel tới cạnh Isabel. “Thằng này có thể bẻ gãy tay mày chỉ với một cái búng tay gọn ơ, thằng khốn. Cút ngay cho khuất mắt trước khi tao có lỡ bảo nó làm thế” Sam nói.

Gary, mặc chiếc áo sơ mi màu san hô và quần trắng, hằm hè ra vẻ khó chịu.

Colin nhìn trái nhìn phải, kiểm sự ủng hộ nhưng chẳng thấy một ai.

Tôi chớp mắt không tin nổi. Có lẽ vũ trụ đã từng rời tung, nhưng giờ nó lại đầu vào đây.

“Đi thôi, Colin,” Darlene ra lệnh. “Dù sao chúng ta cũng chẳng cần lãng phí thời gian trước cái màn lâm ly này.” Bọn họ cùng nhau bỏ đi. Tôi gần như thấy tiếc cho họ. Gần như thôi.

“Em tự hào về anh, Douggie,” Sierra nói, lao vào vòng tay cậu chàng. Họ ngay lập tức âu yếm vuốt ve nhau, không quan tâm ai đang nhìn hay cả luật cấm thể hiện tình yêu công cộng của trường Fairfield.

“Anh yêu em,” Doug nói lúc hai người buông ra để thở.

“Em cũng yêu anh,” Sierra ngọt ngào thì thầm.

“Đi kiểm cái phòng nào đi,” một đứa cùng lớp kêu lên.

Nhưng họ vẫn tiếp tục hôn nhau cho đến khi tiếng nhạc vang lên trên loa. Đám đông giải tán. Tôi vẫn nắm chặt đôi ả tay bên mình.

Isabel quỳ xuống cạnh tôi. “Tớ chưa bao giờ nói với Paco về cảm giác của mình. Tớ chưa từng dám đánh liều, giờ thì đã quá trễ.”

“Tớ rất tiếc, Isa. Tớ đã đánh liều, thế mà vẫn mất Alex, vậy nên có khi như cậu lại tốt hơn.”

Isa nhún vai, tôi biết cô bạn đang cố kiềm giữ để không gục ngã tại trường. “Chắc tớ sẽ vượt qua chuyện này vào một lúc nào đó. Hoặc là không, nhưng tớ có thể hy vọng, phải không?” Cô bạn ưỡn người, giữ thẳng vai và đứng lên tỏ ra mình là người dũng cảm. Tôi nhìn Isa bước vào lớp, tự

hỏi liệu cô bạn có nói về chuyện đó với những người bạn khác không hay chỉ tâm sự với tôi,

“Thôi nào,” Sierra nói, rời khỏi vòng tay Doug và kéo tôi về phía cửa ra. Tôi đưa tay lên quệt mắt, ngồi bệt xuống vệ đường cạnh xe Sierra, không quan tâm mình đang trốn học. “Tớ ổn, Sierra. Thật đấy.”

“Không, cậu không ổn Brit. Tớ là bạn thân của cậu. Tớ sẽ luôn ở đây cả trước lẫn sau những anh bạn trai của cậu. Vậy cậu hãy trút hết ra đi. Tớ muốn nghe.”

“Tớ yêu anh ấy.”

“Ồ chuyện bí mật quá nhỉ. Nói cho tớ điều gì đó tớ chưa biết đi.”

“Alex đã lợi dụng tớ. Anh ấy quan hệ với tớ để thắng vụ cá cược. Và tớ vẫn yêu anh ấy. Sierra, tớ thật thảm hại.”

“Cậu đã quan hệ mà không kể với tớ à? Thế mà tớ cứ nghĩ nó là tin đồn. Kiểu tin đồn vớ vẩn ấy.”

Tôi ôm đầu tuyệt vọng.

“Tớ chỉ đùa thôi. Tớ thậm chí chẳng muốn biết. Được rồi, tớ muốn biết, nhưng chỉ khi nào cậu muốn kể với tớ.” Sierra nói, “Giờ quên nó đi. Tớ đã thấy cách Alex nhìn cậu, Brit. Đó là lý do tại sao tớ để cho cậu thích cậu ấy. Alex không thể nào đang đóng kịch được. Tớ không biết ai đã nói với cậu về vụ cá cược...”

Tôi ngược lên. “Anh ấy đã nói. Và bạn anh ấy đã xác nhận. Tại sao tớ không thể từ bỏ anh ấy chứ?”

Sierrab lắc đầu, như thể muốn xóa bỏ những điều tôi nói. “Điều thứ nhất.” Nó nâng cằm tôi lên, buộc tôi nhìn thẳng vào mình. “Alex có tình cảm với cậu. Bất chấp cậu có thừa nhận với cậu ấy hay không, bất chấp có vụ cá cược nào hay không. Cậu biết điều này, Brit, không thì cậu đã chẳng ôm đôi ử tay như thế. Thứ hai, Alex đã rời khỏi đời cậu và cậu phải cố gắng sống sao cho xứng đáng với bản thân, với cậu bạn Paco gốc nghéch kia và cả với tớ nữa, dẫu làm thế chẳng hề dễ dàng.”

“Tớ chỉ nghĩ anh ấy cố ý làm vậy để đẩy tớ đi. Giá như có cơ hội nói chuyện với anh ấy, tớ đã có thể có câu trả lời.”

“Có lẽ Alex không có câu trả lời. Thế nên cậu ấy mới bỏ đi. Nếu cậu ấy muốn từ bỏ cuộc đời, lờ đi những gì ngay trước mắt, thì kệ thôi. Nhưng cậu phải cho cậu ấy thấy cậu mạnh mẽ hơn thế này.”

Sierra nói đúng. Lần đầu tiên, tôi cảm thấy mình có thể vượt qua nốt năm cuối. Alex đã lấy đi một phần trái tim tôi vào cái đêm chúng tôi yêu nhau ấy, và anh sẽ mãi mãi nắm giữ nó. Nhưng điều đó không có nghĩa cuộc sống của tôi đã dừng lại vĩnh viễn. Tôi không thể mãi đuổi theo những bóng ma. Giờ tôi đã mạnh mẽ hơn. Ít nhất, tôi hy vọng là thế.

Hai tuần sau, tôi là người cuối cùng còn ở lại trong phòng thay đồ thể dục. Tiếng bước chân khiến tôi ngược lên. Là Carmen Sanchez. Tôi không bỏ chạy. Thay vào đó tôi đứng nhìn thẳng vào nó.

“Anh ấy đã quay lại Fairfield, cậu biết chứ,” nó bảo tôi.

“Tôi biết,” tôi nói, nhớ tới đôi ử tay trong tủ mình. Nhưng anh đã ra đi. Như cơn gió thoảng qua, anh đã tới và biến mất.

Con bé trông có vẻ bồn chồn. “Cậu có biết những con thú nhồi bông khổng lồ được dùng làm giải thưởng trong các lễ hội không? Chẳng có ai thắng nổi ngoại trừ rất ít người may mắn. Tôi chưa từng thắng lần nào.”

“Ồ. Như nhau, tôi cũng chưa từng thắng.”

“Alex là giải thưởng lớn của tôi. Tôi ghét cậu đã giành lấy anh ấy,” nó thừa nhận.

Tôi nhún vai. “Vây, thôi, đừng ghét tôi nữa. Tôi cũng đâu có được anh ấy.”

“Tôi không còn ghét cậu nữa,” nó nói, “Tôi đã vượt qua chuyện đó.”

Tôi nuốt nước bọt. “Tôi cũng thế.”

Carmen khẽ cười. Rồi, ngay lúc nó bước ra khỏi phòng, tôi nghe tiếng lầm bầm “Alex thì chắc như quỷ là không.”

Nói thế là có ý gì?

Brittany

Năm tháng sau

Hương vị tháng Tám ở Colorado hoàn toàn khác xa ở Illinois. Tôi lúc lắc mái tóc mới ngắn cũn, thậm chí chẳng buồn vuốt cho những lọn tóc quăn

thẳng xuống trong lúc dỡ hành lý trong căn phòng ký túc xá tại trường đại học.

Bạn cùng phòng với tôi, Lexie, đến từ Arkansas. Bạn ấy trông như một cô tiên bé nhỏ dễ thương; chắc chắn đủ chuẩn để là con cháu của Tinkerbell. Tôi thề tôi chưa từng thấy bạn ấy chau mày. Sierra học tại trường đại học của Illinois, lại không may mắn thế với bạn cùng phòng của nó, Dara. Họ chia tủ quần áo và phòng ngủ thành những khu riêng và phải thức dậy từ lúc năm rưỡi sáng mỗi ngày (kể cả cuối tuần) để dọn phòng. Sierra khá khổ sở, nhưng nó dành phần lớn thời gian ở chỗ Doug, vì vậy mọi chuyện cũng không quá tệ.

“Này, cậu nhất định không muốn đi cùng bọn tớ hả?” Lexie hỏi tôi. Bạn ấy sẽ đi với một đám sinh viên năm nhất đến sân trong, nơi đang tổ chức tiệc chào đón gì đấy.

“Tớ phải dỡ đồ cho xong, rồi còn đến chỗ chị tớ nữa. Tớ đã hứa sẽ ghé thăm chị ấy mà.”

“Được rồi,” Lexie nói, lui ra và thử hết bộ này đến bộ khác để có “vẻ ngoài hoàn hảo” cho đêm nay. Khi đã tìm được trang phục, cô bạn chải tóc và dặm lại lớp trang điểm. Nó khiến tôi nghĩ đến mình ngày xưa cũ, luôn cố hết sức để đáp ứng những trông đợi của mọi người.

Nửa tiếng sau, khi Lexie đã đi, tôi ngồi trên giường, lấy di động ra. Lật mở nó, tôi nhìn chăm chăm vào bức ảnh của mình và Alex. Nhiều lần tôi cố ép mình phải xóa bức ảnh đi, xóa bỏ quá khứ, nhưng tôi không thể.

Tôi thò tay vào hộc bàn, lôi ra chiếc khăn rằn của Alex, nó đã được giặt sạch và gấp gọn gàng vuông vức. Tôi sờ chất vải trơn mịn, nhớ lại lúc anh trao nó cho tôi. Đối với tôi, nó không tượng trưng cho băng Latino Blood. Nó thay mặt cho Alex.

Điện thoại tôi reo vang, kéo tôi quay lại hiện tại. Cuộc gọi từ trung tâm Sunny Acres. Khi tôi bắt máy, giọng một phụ nữ vang lên ở đầu dây bên kia.

“Có phải Brittany Ellis không?”

“Vâng.”

“Tôi là Georgia Jackson, gọi từ trung tâm Sunny Acres. Mọi điều với Shelley đều ổn, nhưng cô ấy muốn biết lúc nào cô sẽ đến đây, trước hay sau bữa tối.”

Tôi nhìn đồng hồ. Giờ là bốn rưỡi. “Nói với chị ấy khoảng mười lăm phút nữa tôi sẽ đến. Tôi đi ngay đây.”

Sau khi cúp máy, tôi đặt chiếc khăn rằn vào lại học bàn và thả điện thoại vào túi xách.

Đi xe buýt tới đầu kia của thành phố cũng không hẳn quá xa. Loáng một cái tôi đã có mặt ở phòng chờ tại Sunny Acres, nhân viên lễ tân nói chị tôi đang ở đây. Tôi nhận ra Georgia Jackson trước tiên. Cô ấy là mối liên hệ giữa Shelley và tôi khi cứ vài ngày tôi lại gọi điện tới hỏi thăm chị. Tôi được cô ấy chào đón rất thân thiện, nhiệt tình.

“Chị Shelley đâu rồi?” Tôi hỏi, nhìn quanh phòng.

“Chơi cờ, như thường lệ,” Georgia nói, chỉ về phía góc phòng. Shelley không quay mặt về phía tôi, nhưng tôi có thể nhận ra mái đầu của chị và cái xe lăn chị đang ngồi.

Chị tôi hò hét, một điều cho thấy chị đã chơi thắng.

Khi lại gần chị hơn, tôi thoáng thấy một người đang chơi cùng chị. Mái tóc đen sẫm báo hiệu rằng cuộc đời tôi sắp bị đảo lộn hoàn toàn. Tôi như bị đóng băng.

Điều này không thể xảy ra. Trí tưởng tượng của tôi hẳn phải có chút quá đà.

Nhưng khi anh đứng lên và nhìn thẳng vào tôi bằng cặp mắt đen tuyền quen thuộc, sự thực ập vào tôi như sét đánh.

Alex ở đây. Chỉ cách tôi mười bước chân. Ôi, Chúa ơi, mọi cảm xúc tôi có với anh ập tới như sóng triều dâng. Tôi không biết phải làm hay nói gì. Tôi quay qua Georgia, thắc mắc liệu cô ấy có biết Alex ở đây không. Chỉ nhìn qua gương mặt đầy hy vọng của cô ấy, tôi đã hiểu rằng: cô ấy biết.

“Brittany tới rồi,” tôi nghe anh nói với Shelley trước khi đứng lên và cẩn thận quay xe để chị có thể đối mặt tôi.

Như một con rô-bốt, tôi bước về phía chị và máy móc ôm chị. Khi tôi buông chị ra, Alex đứng ngay trước mặt tôi, mặc chiếc quần kaki ôm và áo sơ mi kẻ ca-rô. Tôi chỉ có thể nhìn anh chăm chăm, dạ dày nhộn nhạo khiến tôi nôn nao. Cả thế giới như mờ đi, lùi xa và tất cả những gì tôi có thể thấy chỉ là anh.

Tôi cố tìm lại tiếng nói của mình. “A...Alex...? Anh làm gì ở đây?” Tôi hỏi, lú lờ cả lưỡi.

Anh nhún vai. “Anh đã hứa đấu lại với chị Shelley một trận đúng không?”

Chúng tôi đứng đây, nhìn đăm đăm vào nhau, có một sức mạnh vô hình không cho tôi nhìn đi chỗ khác. “Anh đi cả một chặng đường xa đến Colorado chỉ để chơi cờ với chị em ư?”

“Phải, và không chỉ có lý do đó. Anh đến học đại học ở đây. Cô P và thầy Arguirre đã giúp anh có được giấy chứng nhận hoàn thành chương trình trung học sau khi rời khỏi băng Blood. Anh đã bán Julio. Đến làm việc ở hội sinh viên và thoát nợ.”

Alex? Học đại học? Tay áo anh được cài cúc cẩn thận, che khuất đi những hình xăm. “Anh rời khỏi băng Blood ư? Anh đã nói với em rằng nó quá nguy hiểm đến nỗi không thể thoát ra mà? Anh đã nói tất cả những ai cố làm điều đó đều phải chết.”

“Anh gần như tin chắc thế. Nếu không có Gary Frankel, có lẽ anh đã không thoát ra được...”

“Gary Frankel?” Cậu chàng tử tế nhưng lập dị nhất trường? Tôi nhìn chăm chú khắp khuôn mặt Alex và phát hiện thấy một vết sẹo mờ trên mí mắt anh cùng vài vết xấu xí khác ở vùng tai và cổ anh. “Ôi, Chúa tôi! Họ đã l-làm g-gì anh thế này?”

Anh nắm lấy tay tôi và đặt nó lên ngực của mình. Đôi mắt anh sẫm lại và mãnh liệt, hết lần đầu tôi nhìn thấy chúng ở bãi đỗ xe, vào cái ngày đầu tới trường năm cuối cấp trung học. “Anh đã phải mất một thời gian để nhận ra mình cần làm lại vài điều. Sự lựa chọn của anh. Băng đảng. Bị đánh đập đến suýt chết và đóng dấu như súc vật chẳng là gì so với việc đánh mất em. Nếu có thể lấy lại từng từ anh đã nói trong bệnh viện, anh nhất định sẽ làm. Anh đã nghĩ nếu đẩy em đi, anh sẽ bảo vệ được em thoát khỏi những chuyện xảy đến với Paco và bố mình.” Anh nhìn lên, đôi mắt xoáy vào tôi. “Anh sẽ không bao giờ đẩy em đi nữa, Brittany. Không bao giờ. Anh thề.”

Bị đánh đập? Bị đóng dấu? Tôi cảm thấy bụng quặn đau, nước mắt trào lên nhức nhối.

“Suýt...” Anh vòng tay ôm tôi vào lòng, xoa nhẹ lưng tôi. “Mọi chuyện đã qua. Anh ổn rồi mà,” anh vỗ về an ủi, giọng anh nghẹn lại.

Anh cảm thấy ổn. Thế là tốt rồi.

Anh tựa đầu vào trán tôi. “Em cần phải biết điều này. Anh đồng ý đánh cược vì trong thâm tâm anh biết nếu anh để cho tình cảm xen vào, nó sẽ giết chết anh. Và suýt nữa thì như thế. Em là một cô gái khiến anh liều lĩnh chấp nhận mọi rủi ro để đánh đổi lấy một tương lai tươi sáng hơn.” Anh bước lùi lại, nhìn thẳng vào mắt tôi. “Anh thật lòng xin lỗi. *Cô gái của anh*, hãy nói cho anh biết những gì em muốn và anh sẽ làm điều đó cho em. Nếu việc anh rời đi, để em được yên một mình trong suốt quãng đời còn lại khiến em thấy hạnh phúc, hãy nói ra. Nhưng nếu em còn cần tới anh, anh sẽ cố hết sức để làm điều này...” Anh chỉ vào bộ quần áo của mình. “Làm thế nào để chứng minh cho em thấy anh đã thay đổi đây?”

“Em cũng đã thay đổi,” tôi nói với anh. “Em không còn là cô gái như trước kia. Và em xin lỗi, nhưng bộ quần áo này... chúng không hợp với anh tí nào.”

“Nó là những gì em muốn mà.”

“Anh sai rồi, Alex. Em muốn chính anh. Không phải một hình ảnh giả tạo. Em thích anh mặc quần jean và áo thun hơn nhiều, bởi vì đấy mới chính là anh.”

Alex nhìn lại trang phục của mình, rồi cười khùng khục. “Em nói đúng.” Anh ngược lên nhìn tôi. “Em đã từng nói em yêu anh. Giờ còn không?”

Chị tôi nhìn những trao đổi giữa hai chúng tôi. Chị mỉm cười âm áp, tiếp cho tôi sức mạnh để nói với anh sự thật. “Em chưa bao giờ hết yêu anh. Ngay cả khi em cố gắng một cách tuyệt vọng để quên anh, em cũng chẳng thể làm được điều đó.”

Alex thở ra một hơi dài, chậm rãi và xoa trán nhẹ nhõm. Đôi mắt anh trong như thủy tinh, chứa chan xúc cảm. Cảm thấy nước mắt lại dâng lên lần nữa, tôi túm lấy áo sơ mi anh giữ chặt trong tay. “Em không muốn phải đấu tranh suốt ngày, Alex. Hẹn hò nên là chuyện vui. Yêu nên là chuyện tốt.” Tôi kéo anh về phía mình, muốn cảm thấy đôi môi anh trên môi tôi. “Nó sẽ luôn tốt với chúng ta phải không?”

Môi chúng tôi gần như chạm nhau trước khi anh né ra, nhưng rồi anh...

Ôi... Chúa... Oi...

Anh quỳ gối trước mặt tôi, nắm chặt lấy tay tôi, và trái tim tôi lồi nhip. “Brittany Ellis, anh đến để chứng minh anh chính là người mười tháng trước em đã tin, và sẽ trở thành người đàn ông thành đạt như em từng mơ ước. Kế hoạch của anh là cầu hôn em, bốn năm sau, vào ngày chúng ta tốt nghiệp.” Anh nghênh đầu, giọng pha chút bông đùa. “Và anh cam đoan sẽ mang lại cho em một đời vui vẻ, có lẽ đôi lúc cũng có chút cãi cọ, cho em thêm chút gia vị nồng nàn, em yêu... nhưng anh chắc chắn đó sẽ là những năm tháng đẹp đẽ nhất đời chúng mình. Có lẽ sẽ quay về Fairfield và giúp nó trở nên tốt hơn như bố anh đã từng mong ước. Em, anh, chị Shelley. Và bất cứ thành viên nào trong gia đình Fuentes hay Ellis muốn là một phần trong đời chúng ta. Chúng ta sẽ là một gia đình lớn, một sự kết hợp điên rồ giữa người Mỹ gốc Mexico và người Mỹ chính gốc. Em nghĩ sao? *Cô gái của anh*, em đã nắm giữ linh hồn anh mất rồi.”

Tôi không thể không mỉm cười khi lau đi giọt nước mắt đang lăn dài trên má. Sao tôi có thể không phát điên lên vì yêu anh chứ? Thời gian xa cách

chẳng làm anh thay đổi tí nào. Tôi không thể từ chối cho anh một cơ hội khác. Như thế sẽ đồng nghĩa với việc từ chối chính mình.

Đã đến lúc đánh liều, đến lúc tin tưởng anh lần nữa.

“Shelley, chị có nghĩ cô ấy sẽ lại đón nhận em không?” Alex hỏi, mái tóc của anh đang gặp nguy hiểm khi ở gần những ngón tay chị ấy. Nhưng chị không kéo tóc anh... chỉ vỗ nhẹ đầu anh. Nước mắt đang thi nhau rơi trên má tôi.

“Yeah!” Shelley la hét với nụ cười ngây ngốc. Chị trông có vẻ vui hơn và bộc lộ nhiều hơn sau một thời gian dài. Hai người mà tôi yêu nhất đang ở đây, ngay cạnh tôi, tôi còn có thể đòi hỏi gì hơn thế?

“Anh học chuyên ngành gì?”

Tôi hỏi.

Alex cười rạng rỡ với tôi, nụ cười không-thể-cưỡng-lại. “Hóa học. Còn em?”

“Hóa học.” Tôi vòng tay quanh cổ anh ấy. “Hôn em đi, để xem chúng ta còn như xưa không. Vì anh đã sở hữu trái tim em, linh hồn em, và mọi thứ khác nữa rồi.”

Đôi môi anh cuối cùng cũng đóng dấu lên môi tôi, mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Chà. Cuối cùng thì mặt trời cũng không còn lặn khỏi quỹ đạo, và tôi cũng đã có được Một Sự Khởi Đầu Lại, dấu cho tôi không hề hỏi xin điều đó.

Phần cuối

Hai mươi ba năm sau

Cô Peterson khép cửa lớp học. “Chào mừng các em đến lớp Hóa năm cuối.” Cô đi đến bàn mình, tựa vào cạnh bàn, mở danh sách lớp. “Tôi đánh giá cao việc các em đã tự chọn chỗ ngồi, nhưng vì đây là lớp học của tôi, tôi sẽ sắp xếp lại chỗ ngồi... theo abc.”

Những tiếng rên rỉ vang lên từ miệng đám học trò tương tự như những âm thanh đã chào đón cô trong ngày đầu tới trường hơn ba mươi năm qua tại trường trung học Fairfield.

“Mary Alcott, em sẽ ngồi ở bàn đầu này, bạn bắt cặp với em là Andrew Carson.” Nhìn xuống danh sách, cô Peterson tiếp tục, lũ học sinh miễn cưỡng ngồi vào chỗ của mình.

“Paco Fuentes,” cô nói tiếp, chỉ vào bàn phía sau Mary.

Cậu thanh niên đẹp trai với cặp mắt xanh thẫm như mẹ và mái tóc đen tuyền như bố ngồi vào chỗ được chỉ định của mình.

Cô Peterson nhìn một lượt lũ học trò của mình qua cặp kính dính trên mũi. “Cậu Fuentes, đừng nghĩ lớp học này là một miếng bánh dễ xoi vì bố mẹ cậu may mắn phát triển được loại thuốc giúp ngăn lại tiến triển của căn bệnh Alzheimer. Bố cậu chưa bao giờ học xong lớp của tôi, cậu ta thậm chí còn trượt một vài kiểm tra của tôi, dù tôi có cảm giác lẽ ra mẹ cậu mới chính là người trượt. Nhưng điều đó chỉ có nghĩa là tôi sẽ yêu cầu nhiều hơn từ cậu.”

Cô Peterson nhìn xuống quyển sổ trên tay của mình. “Julianna Gallagher, hãy đến ngồi cạnh Fuentes.”

Cô nhận thấy Julianna đỏ mặt khi ngồi vào chỗ của mình và Paco nở nụ cười tự mãn ngay bên cạnh. Có lẽ chiều hướng đã bắt đầu thay đổi sau ba mươi năm giảng dạy, nhưng cô sẽ không làm bất cứ chuyện gì liều lĩnh.

“Và nếu bất cứ ai có ý định bắt đầu gây rối, tôi có chính sách không khoan nhượng...”

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi STENT Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:

<http://www.luv-ebook.com>